ΤΟΜ ΒΑΓΚ

Η ΟΜΑΔΑ ΜΠΑΑΝΤΕΡ-ΜΑΪΝΧΟΦ
η RAF και η ένοπλη πάλη στη Γερμανία, 1963-93

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΟΜΑΔΑ ΜΠΑΑΝΤΕΡ-ΜΑΪΝΧΟΦ

Το παρόν βιβλίο αποτελεί τη μοναδική
συνολική παρουσίαση της ιστορίας
της ομάδας Μπαάντερ-Μάινχοφ και της RAF,
καθώς και του ευρύτερου κινήματος
ανταρτών πόλεων στη Γερμανία,
από τις απαρχές του -1963-
μέχρι την τελική του φάση - 1993.
Το συγκλονιστικό αυτό χρονικό,
συμπληρώνεται από τα βασικά
θεωρητικά κείμενα της RAF,
ένα κείμενο για τις "αυτοκτονίες" στο Σταμχάιμ,
την Ιστορία των Επαναστατικών Πυρήνων,
μια συνέντευξη από την φυλακή,
των μελών του Κινήματος 2 Ιούνη
και μια κριτική αποτίμηση του
αντάρτικου πόλεων, από αναρχική σκοπιά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....5

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ.....12

1.Απ' αυτή τη στιγμή η απόγνωση τελειώνει και αρχίζει η τακτική.....13
2.Δεν υπάρχει πλέον δρόμος επιστροφής.....16
3.Οδηγίες για ξεσηκωμό.....20
4.«Η Δουλειά».....25
5.Αυτοκινητιστικό δυστύχημα.....31
6.Νέοι κανόνες οδικής κυκλοφορίας.....38
7.Ο πόλεμος των 6 εναντίον των 6 εκατομμυρίων.....41
8.Ένα είδος έργου επαναστατικής φαντασίας.....45
9.Η Σύλληψη.....51
10.Ενάντια στον Λεβιάθαν, ενάντια στην Ιστορία.....56
11.Ο Ζάν-Πώλ Σάρτρ επισκέπτεται το Στάμχάιμ.....62
12.Η Δίκη.....66
13.Δώσε στον πόλεμο μιαν ευκαιρία.....72
14.Κάθε καπιταλιστής έχει ένα τρομοκράτη στην οικογένειά του.....77
15.Το γερμανικό φθινόπωρο - Μέρος Α΄.....83
16.Το γερμανικό φθινόπωρο - Μέρος Β΄.....90
17.Ήρωες.....95
18.Επίλογος: Η ευρωτρομοκρατία.....105

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄
ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΑΜΧΑΪΜ.....119

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄
Η ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ.....149

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ΄
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΩΝ.....162

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄
Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΤΟΥ ΜΟΑΜΠΙΤ.....187

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε΄
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΠΥΡΗΝΩΝ.....206

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤ΄
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΝΑΤΙΝΑΞΕΙΣ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΧΕΣΗ: Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.....213

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....241

ΤΙΤΛΟΣ:	Η Ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ η RAF και η ένοπλη πάλη στην Γερμανία 1963-1993
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:	Τόμ Βάγκ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:	Ν.Β. Αλεξίου Νότης Πάτσαλος Αχιλλέας Καλαμάρας
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ:	Ν.Μ.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ:	ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ Βαλτετσίου 53 τηλ. 38.02.040
ΧΡΟΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ:	Δεκέμβριος 1997

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο εμπορικός Τύπος δημιούργησε μια εικόνα της RAF (Τμήμα Κόκκινος Στρατός) που ενσπείρει τον τρόμο στην κοινή γνώμη. Η RAF αποκαλείται τρομοκρατική· αυτό είναι αποτέλεσμα των ενεργειών της RAF ή του Τύπου;

Το κοινό διαβάζει για μια συμμορία ψυχωτικών κουμπουροφόρων η οποία αναδύθηκε από τα άδυτα του υποκόσμου για να επιτεθεί αδιακρίτως σε πλούσιους και φτωχούς. Σύμφωνα με τον Τύπο, ο μοναδικός σκοπός των κακοποιών αυτών είναι η ανατροπή του Κράτους μέσω της χρήσης τρομοκρατικών τακτικών άνευ αρχών και αξιών.

Η δηλητηρίαση του πόσιμου νερού, η ρίψη δηλητηριωδών αερίων κατά πολιτών, η ανατίναξη σιδηροδρομικών σταθμών, απαγωγές και δολοφονίες, είναι ενέργειες που αποδίδονται στην RAF

Αυτή είναι μια διαστρεβλωμένη εικόνα της RAF, μια διαστρέβλωση βασισμένη στο ψεύδος που έχει ως στόχο ν' αποκρύψει απ' το κοινό τα αληθινά κίνητρα και τους στόχους της RAF. Ένας από τους μεγαλύτερους φόβους του ανθρώπου είναι το άγνωστο κι αυτό ακριβώς έχει γίνει για το κοινό η RAF: μια τρομοκρατική ομάδα της οποίας οι ενέργειες είναι χωρίς κίνητρο, παράλογες και απειλή για όλους. Η RAF χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα από την γερμανική κυβέρνηση για να θεσπίσει νόμους αστυνομικού κράτους και να ενισχύσει τις φασιστικές τάσεις που ήδη υπάρχουν στην Γερμανία. Η ταμπέλα του τρομοκράτη χρησιμοποιήθηκε για να στιγματισθεί κάθε αριστερή τάση, επιτρέποντας στην αστυνομία να συνεχίσει την δίωξη και την φυλάκιση εκείνων που στις προηγούμενες δεκαετίες είχαν χαρακτηρισθεί κομμουνιστές ή εβραίοι.

Το 1918, ο Μάξ Βέμπερ είπε σχετικά με την Γερμανία: «Στην χώρα αυτή μπορούμε ν' αναμένουμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι εκείνοι που έχουν συμφέροντα στην παλιά τάξη πραγμάτων και η ανεξάρτητη γραφειοκρατία, θα χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε ξέσπασμα συνδικαλιστικής αναταραχής, όσο κοινότοπο κι αν είναι, για να παίξουν με τα, δυστυχώς πολύ αδύναμα ακόμη, νεύρα της μικροαστικής τάξης... Μετά τον πόλεμο, παρόμοιες εικασίες θα επανέλθουν σε ευρύτερη κλίμακα. Το εάν το γερμανικό έθνος έχει φθάσει στην πολιτική ωριμότητα, θα φανεί, επομένως, από την αντίδρασή του σ' αυτό. Θα πρέπει να είμαστε απαισιόδοξοι για το μέλλον μας, αν οι εικασίες

αυτές λάβουν σάρκα και οστά και οπωσδήποτε, μια πληθώρα εμπειριών μάς δείχνει ότι αυτό είναι πιθανό».

Δυστυχώς, η μικροαστική τάξη φαίνεται να πάσχει από την χρόνια υπεραντίδραση του γερμανικού κράτους απέναντι στην παραμικρότερη απειλή κατά της κατεστημένης τάξης πραγμάτων του. Μολονότι ο Τύπος θα μας ήθελε να πιστεύουμε ότι η θέσπιση νόμων που περιορίζουν την ελευθερία έκφρασης και τα δικαιώματα των δικηγόρων υπεράσπισης είναι αποτέλεσμα της αντάρτικης δράσης της RAF, μια ματιά στην γερμανική ιστορία, μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, δείχνει ότι οι νόμοι αυτοί εφαρμόζονταν με κάποια μορφή πολύ πριν δημιουργηθεί η RAF.

Όταν ιδρύθηκε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία το 1949, ο παλιός ποινικός κώδικας του Ράιχ παρέμεινε εν ισχύϊ, μολονότι οι διατάξεις περί κρατικής ασφάλειας, που προήρχοντο από την ναζιστική περίοδο, είχαν καταργηθεί απ' τους Συμμάχους. Οι Σύμμαχοι φοβούντο ότι μια συγκεντρωτική και ισχυρή υπηρεσία ασφαλείας θ' αναβίωνε την Γκεστάπο. Αυτό το «νομικό κενό» καλύφθηκε το 1951, οπότε και θεσπίστηκαν «διατάξεις αναγκαίες για την ασφάλεια του κράτους».

Οι υποστηρικτές των νέων διατάξεων περί ασφαλείας επέσειαν τον πόλεμο της Κορέας μπροστά στα μάτια της κυβέρνησης, σαν συγκεκριμένο παράδειγμα του τι θα συνέβαινε σε χώρες απροστάτευτες απέναντι στην προπαγάνδα του ανατολικού μπλόκ. Ωστόσο, τα προτεινόμενα μέτρα ασφαλείας είχαν ως στόχο όχι μόνον την προστασία του κράτους από την προπαγάνδα του ανατολικού μπλόκ, αλλά και από κάθε ιδέα που αμφισβητούσε την αυθεντία του κράτους. Ο υπουργός Δικαιοσύνης περιέγραψε τον πυρήνα των διατάξεων περί ασφαλείας ως «ενέργειες που προσεγγίζουν την εσχάτη προδοσία» κι έχουν ως στόχο την καταπολέμηση της «ιδεολογικής υπονόμευσης και του διανοητικού σαμποτάζ».

Τα μέτρα κρατικής ασφαλείας ήταν απαραίτητα για την καταπολέμηση «νέων επαναστατικών κινημάτων που δεν χρησιμοποιούν βίαιες μεθόδους ή έστω, που δεν αφήνουν την βία τους να γίνεται ορατή».

Οι μέθοδοι της «ψυχρής επανάστασης» θεωρούνταν από το κράτος επικίνδυνες, διότι συνίσταντο σε «μια σειρά ατομικών ενεργειών, που ενώ η κάθε μια ξεχωριστά είναι φαινομενικά σχετικά αβλαβής, όλες μαζί, επιδρώντας στα πλέον διαφορετικά σημεία για να εξυπηρετήσουν τον ίδιο σκοπό, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν μια κατάσταση στην οποία η ανατροπή του κράτους θα ήταν αναπότρεπτη, όπως το κόψιμο ενός ώριμου φρούτου». Οι διατάξεις περί κρατικής ασφαλείας ήταν απαραίτητες για την προστασία του κράτους «για την προώθηση της αμυντικής του γραμμής στην περιοχή όπου οι εχθροί του κράτους προετοιμάζουν την διάβρωση της εξουσίας με το προσωπείο της μη βίας». Τρεις μόνο μήνες μετά την θέσπιση των νόμων περί κρατικής ασφαλείας και 15 περίπου χρόνια προτού η RAF υπάρξει έστω και ως ιδέα, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ζήτησε να κηρυχθεί παράνομο το KPD, το ΚΚΓ. Η αίτηση αυτή, που εγκρίθηκε από το Συνταγματικό Δικαστήριο το 1956, είχε δείξει ότι οι κομμουνιστές είχαν πρακτικά τεθεί εκτός νόμου πολύ πριν τεθούν εκτός νόμου και θεωρητικά. Λογουχάρη, το εργατικό δικαστήριο της Rhineland - Palatinate, αποφάνθηκε το 1951 «ότι η μακρόχρονη συμμετοχή ενός δημοσίου υπαλλήλου στο ΚΚ, συνιστά, οπωσδήποτε, παράβαση των υποχρεώσεών του προς την υπηρεσία. Η απόλυση ενός υπαλλήλου για τον λόγο αυτό δεν είναι, επομένως, αντισυνταγματική, ούτε είναι λανθασμένη η δικαστική απόφαση».

Η πολιτική δίωξη δεν περιορίστηκε στα μέλη του ΚΚ Το 1950, η δυτικογερμανική κυβέρνηση εξέδωσε μια «απόφαση περί της πολιτικής δραστηριότητας των δημοσίων υπαλλήλων, στρεφόμενης κατά της θεμελιώδους δημοκρατικής τάξης», η οποία ανέφερε ότι οι εχθροί της Ομοσπονδιακής Γερμανίας εντείνουν τις προσπάθειές τους με σκοπό να υπονομεύσουν την ελεύθερη, θεμελιώδη δημοκρατική τάξη. Οποιαδήποτε ανάμειξη σε τέτοιες προσπάθειες είναι ασυμβίβαστη με τα καθήκοντα του δημοσίου υπαλλήλου... Οι οργανώσεις, των οποίων η υποστήριξη είναι ασυμβίβαστη με τα δημόσια καθήκοντα, περιλαμβάνουν ειδικότερα (ακολουθούν μετά το KPD και τις παραφυάδες του, τα ονόματα άλλων 8 αριστερών ομάδων, η «Ένωση Θυμάτων του Ναζιστικού Καθεστώτος» και 2 φασιστικές οργανώσεις).

Αυτή υπήρξε η απαρχή ενός συστήματος ιδεολογικού ελέγχου και διώξεων που οι γερμανοί αποκαλούν *Berufsverbot*. Όταν κάποιος υποβάλλει αίτηση προσλήψεως σε μια δημόσια υπηρεσία, η αίτησή του εξετάζεται από την μυστική υπηρεσία και αν βρεθεί ότι ο αιτών εμφορείται από αριστερές ιδέες, απορρίπτεται. Σήμερα, η *Berufsverbot* ισχύει επίσης για τους δασκάλους, τους δικηγόρους, τις ενώσεις και εταιρείες. Μερικές εταιρείες στέλνουν όλες τις αιτήσεις προσλή-

ψεως στις μυστικές υπηρεσίες για να μάθουν εάν ο υποψήφιος υπάλληλός τους έχει την σωστή πολιτική προοπτική και μερικά συνδικάτα έχουν διαγράψει μέλη κομμουνιστικών ομάδων, αφήνοντας τους εργαζόμενους χωρίς προστασία.

Ο αριθμός των ανθρώπων που υποβλήθηκαν σ' αυτό το ιδεολογικό κοσκίνισμα δεν είναι ασήμαντος: σχεδόν 1,5 εκατομμύριο υπάλληλοι, μεταξύ 1973 και 1975. Αυτό μπορεί να οδηγήσει κάποιον στην ερώτηση: ποιές είναι οι πολιτικές λεπτομέρειες που απαιτούνται για την ενεργοποίηση της *Berufsverbot;* Μόνον η μυστική υπηρεσία είχε φακελώσει ηλεκτρονικά το 1975 περισσότερους από 2 εκατομμύρια πολίτες.

Όπως ακριβώς και η εκστρατεία ενάντια στις ιδεολογικές παρεκκλίσεις είχε ξεκινήσει πολύ πριν την RAF, το ίδιο συνέβη και με την στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, αυξάνοντας την Ομοσπονδιακή Συνοριακή Φρουρά (BES) και την δύναμη των αξιωματικών της αστυνομίας. Η BES, ήταν ένα ένοπλο σώμα με στρατιωτική εκπαίδευση και ορμητήριο στρατώνες, που αρχικά περιοριοριζόταν στην φύλαξη των συνόρων. Ωστόσο, οι νόμοι περί εκτάκτου ανάγκης του 1968 και ο νέος νόμος περί BES του 1972, νομιμοποίησαν την χρήση στρατού και στο εσωτερικό της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας, αν και ο στρατός χρησιμοποιείτο στο εσωτερικό από τα τέλη της δεκαετίας του 1950. «Θα ήθελα, τέλος, να τονίσω» είπε στο Κοινοβούλιο (Bundestag) ο βουλευτής του SPD Κόνραντ, «ότι ο νέος νόμος για την BES δεν προσφέρει περισσότερα απ' ό,τι οι υπάρχουσες νομοθετικές διατάξεις, διότι τα περισσότερα εφαρμόζονται ουσιαστικά εδώ και πολύ καιρό, προς ικανοποίηση, ως επί το πλείστον, της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης και των κρατιδίων».

Παράλληλα με την τάση μεταβίβασης αστυνομικών καθηκόντων στην BES, υπήρξε και μια αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση της επίσημης αστυνομίας. Το 1973, το «Πρόγραμμα 1985 του Υπουργείου Εσωτερικών», που είχε εκπονήσει η προηγούμενη κυβέρνηση SPD - FDP, ανέφερε: «η αυξανόμενη πολυπλοκότητα της κοινωνικής ζωής και τα προβλήματά της, τα οποία σε μια δημοκρατία μπορούν να επιλυθούν μόνο με μακροχρόνιες διαδικασίες και η αυξανόμενη πολιτική συνειδητοποίηση του πληθυσμού, πιθανώς να γεννήσουν μια αυξημένη επιθυμία ανάμειξης σε δημόσιες αντιπαραθέσεις. Η αστυνομία αναμένει έναν σημαντικό αριθμό επιχειρήσεων, κατά την επόμενη δεκαετία, ως αποτέλεσμα διαδηλώσεων... Η περιγραφόμενη κατάσταση θα οξυνθεί περισσότερο σε καιρούς κρίσης... Σκοπός των παρόντων μέτρων είναι να τοποθετήσουν την αστυνομία σε μια θέση, τόσο προσωπική όσο και επαγγελματική, ώστε να μπορεί να αντιμετωπίσει ευέλικτα και αποτελεσματικά κάθε επικίνδυνη κατάσταση, προτού εκδηλωθεί».

Η αστυνομία ενήργησε αποτελεσματικά, ξεριζώνοντας ιδέες και ανθρώπους, προτού τα πράγματα προσλάβουν επικίνδυνες διαστάσεις. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Μπούχερτ, 83 αστυνομικοί υπέκυψαν στα τραύματα που υπέστησαν κατόπιν ανταλλαγής πυροβολισμών σε μια περίοδο 24 ετών μετά τον πόλεμο, ενώ ο ίδιος αριθμός πολιτών σκοτώθηκε από αστυνομικούς μέσα σε 10 μόνο χρόνια (1962-1972). Μόνο κατά την περίοδο 1973-75, δολοφονήθηκαν από αστυνομικούς 38 πολίτες και μετά το 1976, άλλοι 19.

Συνεπίκουρη αυτής της αιμοδιψούς αστυνομικής δύναμης είναι η απουσία δικαστικής αποδοκιμασίας αυτού του είδους δραστηριότητας. Το 1975, το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την καταδίκη ενός αστυνομικού που είχε δολοφονήσει, πυροβολώντας πισώπλατα, έναν 17χρονο. Σύμφωνα με τον δικαστή, το αγόρι είχε «κλέψει τρόφιμα και ορεκτικά, φορητά ραδιόφωνα, πικ-άπ και μετρητά. Σε 4 περιπτώσεις, είχε κλέψει ποδήλατα. Όταν συνελήφθη επ' αυτοφώρω, αντέδρασε βίαια και προσπάθησε να διαφύγει. Επομένως, η δημόσια ασφάλεια απαιτούσε την άμεση επανασύλληψή του. Ο κατηγορούμενος αστυφύλακας «επομένως», ενήργησε νόμιμα. Αθωώνεται και απαλλάσσεται των δικαστικών εξόδων».

Η νοοτροπία της δυτικογερμανικής κυβέρνησης, που θύμιζε όλο και περισσότερο αστυνομικό κράτος, αποτελεί κυρίως μιαν αντίδραση στην αυξανόμενη διάψευση και απογοήτευση της εργατικής τάξης από τις παραδοσιακές αξίες, οι οποίες δεν γίνονται πλέον σεβαστές υπό τις επιδεινωνόμενες οικονομικές συνθήκες. Κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 1950 και των αρχών του 1960, οι ιδεολογικές αξίες όπως η επιτυχία, η ιδιοκτησία, η ασφάλεια και το κύρος, μπορούσαν να αποτελέσουν το καταφύγιο σε καιρούς κρίσεως. Αυτό δεν ισχύει πλέον. «Η ιδεολογική σταθερότητα και συνεπώς, η εσωτερική ασφάλεια, διακυβεύονται σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι μπορούμε ν' ανεχθούμε, λόγω έλλειψης πνευματικού και πολιτικού σθένους. Δεν υ-

πάρχει πλέον μια ικανοποιητικά σαφής αντίληψη των αξιών που συνιστούν την φιλελεύθερη δημοκρατία μας».

Μια γνωστή ομάδα σφυγμομέτρησης της κοινής γνώμης, έδωσε στην Ένωση Δυτικογερμανών Εργοδοτών τα αποτελέσματα μιας μελέτης της «περί των αξιών αντίληψης των δυτικογερμανών εργατών», η οποία αποκάλυψε ότι αξίες όπως η λιτότητα, η τάξη, η μετριοπάθεια, η ευγένεια και ο σεβασμός απέναντι στην ιδιοκτησία των άλλων είχαν υποστεί φθορά. Σχεδόν τα 2/5 των νεαρών εργατών ήθελαν μια ζωή χωρίς εργασία και μόνον το 30% ήταν ευτυχισμένο από την εργασία του το 1972, σε σύγκριση με το 42% το 1962. Από το 49%, που το 1964 πίστευε ακόμα ότι ήταν δίκαιη η κατανομή του πλούτου στην Δ. Γερμανία, το 1971 είχε απομείνει μόνον το 38% και το ποσοστό αυτό μειωνόταν συνεχώς.

Οργανικό ρόλο στην ενστάλαξη αστικών αξιών στην εργατική τάξη και την προετοιμασία του εδάφους για την καταστολή, παίζει ο Άξελ Σπρίνγκερ, ιδιοκτήτης μεγάλου αριθμού εφημερίδων και περιοδικών, μεταξύ των οποίων και η *Bild Zeitung*, η πρώτη σε κυκλοφορία εφημερίδα της Δ. Γερμανίας. Οι εφημερίδες του Σπρίνγκερ είναι διαβόητες σ' όλη την Γερμανία για τον κιτρινισμό τους και ιδιαίτερα, για τα κόμικς τους που εμφάνιζαν τους ριζοσπάστες ως τρομοκράτες και τοξικομανείς.

Το συγκρότημα Σπρίνγκερ δέχθηκε βομβιστικές επιθέσεις ως κύριος υπεύθυνος της κατάστασης που οδήγησε στην απόπειρα δολοφονίας του Ρούντυ Ντούτσκε, ενός ριζοσπάστη φοιτητή ηγέτη, τον Απρίλιο του 1968. Μετά απ' αυτό, φοιτητές και εργάτες έσπευσαν να πυρπολήσουν τα φορτηγά του Σπρίνγκερ και να διαδηλώσουν. Το ακόλουθο σχόλιο του Έρνστ Μπέντα, υπουργού Εσωτερικών, δείχνει ότι η αναταραχή δεν αποτελούσε απλώς και μόνον φοιτητικό φαινόμενο. «Το γενικό περίγραμμα των γεγονότων μετά τις 11 Απριλίου 1968, είναι γνωστό σε όλους σας... σε 5 ημέρες έγιναν διαδηλώσεις σε 27 πόλεις. Σε ορισμένες πολύωρες διαδηλώσεις στην Ομοσπονδιακή Γερμανία, πήραν μέρος 5.000 έως 18.000 άνθρωποι... 4.000 έως 11.000 άνθρωποι συμμετείχαν σε διαδηλώσεις που οδήγησαν σε ταραχές... Από τους καταδικασθέντες, 87 ήταν κάτω των 18 ετών, 210 μεταξύ 19 και 21, 246 μεταξύ 22 και 25 και 286 άνω των 25 ετών. Μια κατάταξη κατά επάγγελμα, προσφέρει την ακόλουθη εικόνα: 92 είναι μαθητές, 286 φοιτητές, 185 χαρτογιακάδες, 150 χειρώνακτες, 31

άλλων επαγγελμάτων, 97 ανεπάγγελτοι και 26 αγνώστου επαγγέλματος. Κυρίες και κύριοι, η κατάταξη αυτή δείχνει, κατά την γνώμη μου, πόσο ψευδής θα ήταν η περιγραφή των βίαιων επεισοδίων ως φοιτητική αναταραχή».

Παρά την ουσιαστική μονοπώληση των ΜΜΕ από το συγκρότημα Σπρίνγκερ, η κυβέρνηση εξακολουθεί να θεωρεί αναγκαίο το να θέτει εκτός νόμου κάθε απειλητική ιδεολογική αντίθεση. Το 1951, η Ομοσπονδιακή Γερμανία εισήγαγε στον ποινικό κώδικα την παράγραφο 93, που ουσιαστικά δίωκε ποινικώς συγγραφείς, και διανομείς κειμένων. Καταργήθηκε όμως το 1968 από τους σοσιαλδημοκράτες ως παραβίαση της «ελευθερίας πληροφόρησης». Αυτό το φλέρτ με τις αξίες της «ελευθερίας πληροφόρησης» τελείωσε το 1976, όταν η ίδια σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση όχι μόνον επανέφερε την παράγραφο 93, αλλά και την έκανε αυστηρότερη. Το ακόλουθο απόσπασμα από μιαν απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου δείχνει την φιλοσοφία στην οποία στηρίζεται η παράγραφος αυτή. «Ο προσδιορισμός του αδικήματος δεν προϋποθέτει ότι ο παραγωγός, ο διανομέας κ.λ.π. εγκρίνουν το περιεχόμενο του έργου καθεαυτό, δηλαδή, ότι συμφωνούν βασικά μ' αυτό... Αρκεί να θεωρεί πιθανό ότι το περιεχόμενο αυτού είναι αντισυνταγματικό και, παρόλα αυτά, να διανέμει, προωθεί κλπ το έργο, με άλλα λόγια, να εγκρίνει την τέλεση της πράξης (όπως προσδιορίζεται στην παράγραφο 93), υπομένοντας ή ανεχόμενος αυτήν».

Πολλοί από τους γερμανικούς νόμους που θεσπίστηκαν για να εμποδίσουν την εξέλιξη οποιασδήποτε αντίθεσης, βασίζονταν στην φιλοσοφία ότι ιδέες που δεν υποστηρίζουν την κατεστημένη τάξη πραγμάτων είναι εξίσου επικίνδυνες και επομένως εξίσου κολάσιμες με τις πράξεις που αυτοί τιμωρούν. Η φιλοσοφία αυτή προσέφερε την βάση για την απαγόρευση του KPD, την ραγδαία ανάπτυξη της ισχύος της αστυνομίας και της κρατικής ασφάλειας, την καθιέρωση της *Berufsverbot*, την δολοφονία του ριζοσπάστη φοιτητή Μπέννο Όνεσμποργκ από την αστυνομία, την απόπειρα κατά του Ρούντυ Ντούτσκε και την απαγόρευση των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς το 1968. Αυτή η έλλειψη ανοχής απέναντι σε οποιαδήποτε αντίσταση κατά της κατεστημένης τάξης, είτε αυτή παίρνει την μορφή ειρηνικής συγκέντρωσης και διαμαρτυρίας ή ριζοσπαστικών ιδεών, προετοίμαζε ένα γόνιμο περιβάλλον για

την εμφάνιση της ομάδας ανταρτών πόλεων: του **Τμήματος Κόκκινος Στρατός.**

Μετάφραση: Ν.Β. Αλεξίου

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

«Δεν γνωρίζει, λοιπόν, τι να τους κάνει, όμως θα καταδικαστεί σε θεωρητική χειμερία νάρκη εάν, από την άλλη, δεν γοητεύσει *συλλογικά* τα άτομα που έχουν ήδη οδηγηθεί από την απομόνωση και το μίσος του συλλογικού ψεύδους στην λογική απόφαση να σκοτώσουν και να σκοτωθούν. Ούτε δολοφόνος ούτε ανθρωπιστής! Ο πρώτος δέχεται τον θάνατο, ο δεύτερος τον επιβάλλει. Εάν συγκεντρωθούν 10 άνθρωποι αποφασισμένοι για κεραυνοβόλα δράση, αντί για την ατελείωτη, επιθανάτια αγωνία της επιβίωσης, τότε η απόγνωση τελειώνει και αρχίζει η τακτική. Η απόγνωση είναι η παιδική αρρώστεια των επαναστατών της καθημερινής ζωής.

*Ραούλ Βανεγκέμ, Πραγματεία Σαβουάρ-Βίβρ προς χρήση των νέων γενεών**

«Έχω αντικρύσει τον τρόμο, τρόμο που και εσύ έχεις δει. Όμως, δεν έχεις κανένα δικαίωμα να με αποκαλείς δολοφόνο. Έχεις το δικαίωμα να με σκοτώσεις, ναι, αλλά έχεις το δικαίωμα να με κρίνεις... Είναι αδύνατον να περιγραφεί με λόγια τί χρειάζονται όσοι αγνοούν τί σημαίνει τρόμος. Ο τρόμος. Ο τρόμος έχει πρόσωπο και εσύ πρέπει να συμφιλιωθείς με τον τρόμο. Ο τρόμος και ο ηθικός τρόμος είναι οι φίλοι σου, διότι αν δεν συμβαίνει αυτό, είναι επικίνδυνοι εχθροί, οι πραγματικοί εχθροί.

Θυμάμαι την εποχή που ήμουνα στις ειδικές δυνάμεις, λες κι έχουν παρέλθει χιλιάδες χρόνια από τότε. Πήγαμε σ' ένα στρατόπεδο προσφύγων για να εμβολιάσουμε τα παιδιά κατά της πολυομυελίτιδας και μετά, καθώς φεύγαμε, έτρεξε πίσω μας, κλαίγοντας ένας γέρος, ήταν τυφλός. Στραφήκαμε προς τα πίσω και είδαμε ότι είχαν ακρωτηριάσει τα χέρια των παιδιών που είχαμε εμβολιάσει, μπροστά μας βρισκόταν ένας σωρός από παιδικά χέρια και θυμάμαι ότι εγώ, εγώ, εγώ, ξέσπασα σε λυγμούς, έκλαιγα σαν χαροκαμμένη μάνα, ήθελα να ξεριζώσω τα δόντια μου, δεν ήξερα τι ήθελα να κάνω, ναι, θέλω να το θυμάμαι, δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Δεν θέλω ποτέ να ξεχάσω. Δεν θέλω ποτέ να ξεχάσω. Και τότε αντιλήφθηκα ότι ήμουνα νεκρός, ότι με πυροβόλησαν μ' ένα διαμάντι, μια διαμαντένια σφαίρα μου διαπέρασε το μέτωπο και σκέφθηκα τον Θεό μου, την μεγαλοφυία του, ναι, την μεγαλοφυία και το θέλημά του να το επιτρέψει. Τέλειο, γνήσιο, πλήρες, ξεκάθαρο και αγνό. Τότε, συνειδητοποίησαν ότι ήταν δυνατότεροι από μας, διότι, μπορούσαν - καταλαβαίνεις, δεν ήταν τέρατα οι άνθρωποι αυτοί, άνθρωποι ήταν, εκπαιδευμένα στελέχη, αυτοί οι άνθρωποι που πολεμούσαν με όλη τους την καρδιά, που έχουν οικογένεια, που έχουν παιδιά, που είναι γεμάτοι αγάπη. Κι όμως, είχαν τη ΔΥΝΑΜΗ - την ΔΥΝΑΜΗ να το κάνουν.

Αν είχα 10 μεραρχίες απ' αυτούς τους ανθρώπους, τότε τα προβλήματά μας θα είχαν λυθεί ταχύτατα. Πρέπει να έχουμε άνδρες οι οποίοι να είναι ηθικοί, αλλά ταυτόχρονα να είναι ικανοί να χρησιμοποιήσουν τα αρχέγονα ένστικτά τους, να σκοτώνουν χωρίς κανένα αίσθημα, χωρίς φραγμούς χωρίς φραγμούς διότι εμείς έχουμε ηττηθεί από τους ηθικούς φραγμούς μας». - *Συντ/ρχης Βάλτερ Κέρτζ, Αποκάληψη Τώρα*

* ΣτΜ εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ (υπό έκδοση). Το 1978, εκδόθηκε στην Ελλάδα από τις εκδόσεις ΑΚΜΩΝ με τίτλο: Η Επανάσταση της Καθημερινής Ζωής.

1 - ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ Η ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΤΑΚΤΙΚΗ

2 Ιουνίου 1967: *Το καλοκαίρι του μίσους - Κάψτε πολυκαταστήματα, κάψτε! - Η επίσκεψη του Σάχη και η δολοφονία του Μπένο Όνεσοργκ.*

Το 1963, οι αμερικανοί αρχίζουν να βομβαρδίζουν με βόμβες ναπάλμ τις αγροτικές περιοχές του Ν. Βιετνάμ. Το 1965, τα Β52 βομβαρδίζουν πόλεις του Β. Βιετνάμ...

5 Φεβρουαρίου 1965: Διαδήλωση 2.000 φοιτητών στο Δ. Βερολίνο· 500 άτομα αποσπώνται από τον κορμό της διαδήλωσης και επιτίθενται στην πρεσβεία των ΗΠΑ. Ύστερα, τοιχοκολλούνται αφίσες που ρωτάνε: Πόσο θα ανεχόμαστε ακόμη να διαπράττονται εν ονόματί μας μαζικές σφαγές;

Αρχές 1967: Τα ηγετικά στελέχη του φοιτητικού κινήματος του Δ. Βερολίνου Φρίτς Τόυφελ, Ντήτερ Κούντσελμαν (πρώην καταστασιακός) Μπόμυ Μπάουμαν και Ράινερ Λάνγκχανς δημιουργούν την Κομμούνα 1· Ο Ρούντυ Ντούτσκε, ηγέτης της SDS, είναι και αυτός από τα πρώτα μέλη αλλά δεν θα παραμείνει για πολύ. Ο Φρίτς Τόυφελ είναι ήδη γνωστός ως όνομα από διάφορα φοιτητικά σκανδαλάκια, αλλά η Κομμούνα 1 ακούγεται για πρώτη φορά όταν ο Χιούμπερτ Χάμφρεϋ επισκέπτεται το Βερολίνο τον Απρίλιο.

Το σχέδιο της ομάδας ήταν να υποδεχθεί τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ με γιαούρτια, αλλά αυτό μαθεύτηκε από τον Τύπο ο οποίος πλημμυρίζει από ιστορίες για βομβστικές απειλές. Στο *KonKret*, αντεργκράουντ περιοδικό, η δημοσιογράφος Ούλρικε Μάινχοφ γράφει: «Αν και θεωρείται αγένεια να ρίχνεις γιαούρτια στους πολιτικούς, όχι όμως και το να υποδέχεσαι πολιτικούς που επιτρέπουν την εξαφάνιση χωριών και τον βομβαρδισμό πόλεων... το ναπάλμ ναι, το γιαούρτι όχι».

Η Κ1 σοβάρεψε κάπως περοσσότερο τον Μάιο. Μετά την πυρπόληση ενός πολυκαταστήματος στις Βρυξέλλες, όπου πέθαναν 300 άτομα, μια προκήρυξή τους λέει: «Πότε θα καούν τα πολυκαταστήματα του Βερολίνου; Οι γιάνκηδες πεθαίνουν για το Βερολίνο στο Βιετνάμ. Νιώσαμε θλίψη, βλέποντας τους φουκαριάρηδες να χύνουν το αίμα τους από κόκα-κόλα στην βιετναμέζικη ζούγκλα. Έτσι, αρχίσαμε να διαδηλώνουμε, να ρίχνουμε κλούβια αυγά στον Οίκο της Αμερικής και θα θέλαμε να τελείωσουμε, βλέποντας τον Χάμφρεϋ να

πεθαίνει πνιγμένος από γιαούρτι. Τώρα, οι φίλοι μας στο Βέλγιο έχουν επιτέλους ανακαλύψει τον τρόπο να εμπλέξουν ολόκληρο τον πληθυσμό σ' όλο το πανηγύρι του Βιετνάμ... Οι Βρυξέλλες μας έδωσαν τη μόνη απάντηση: *«Κάψτε πολυκαταστήματα, κάψτε!»*.

Καλοκαίρι 1967: Η επίσκεψη του Σάχη της Περσίας και της αυτοκράτειρας Σαράχ Ντιμπά στο Βερολίνο, βρίσκεται στο επίκεντρο της δημοσιότητας. Η συμβολή του Ντήτερ Κούντσελμαν είναι: «Δεν σπουδάζω, δεν εργάζομαι, έχω προβλήματα με τον οργασμό μου και επιθυμώ να πληροφορηθεί το κοινό γι' αυτό». Η Ούλρικε Μάινχοφ, σε *Μια Ανοικτή Επιστολή προς την Φαράχ Ντιμπά,* λέει: «Είπατε ότι τα καλοκαίρια είναι πολύ θερμά στην Περσία και ότι «όπως οι περισσότεροι πέρσες, εγώ κι η οικογένειά μου πήγαμε στην περσική Ριβιέρα, στην Κασπία». Όπως οι περισσότεροι πέρσες; Δεν είναι αυτό κάπως υπερβολικό; Οι περισσότεροι πέρσες είναι αγρότες με ετήσιο εισόδημα μικρότερο των 100δολ. και το δεύτερο παιδί κάθε περσίδας πεθαίνει από την πείνα, την φτώχεια και την αρρώστεια· τα παιδιά, επίσης, εκείνα που υφαίνουν τάπητες 14 ώρες την ημέρα, πηγαίνουν κι αυτά, τα περισσότερα απ' αυτά, το καλοκαίρι στην Κασπία;».

2 Ιουνίου: Μετά τη σύλληψη όλων των αντισαχικών περσών, η φιλοσαχική μερίδα έλαβε την άδεια να χαιρετήσει τον αυτοκράτορά της κατά την άφιξή του στο Βερολίνο. Όταν η αυτοκρατορική κομπανία έφθασε στο Δημαρχείο του Σένεμπεργκ, η αστυνομία έπρεπε ν' απωθήσει εκατοντάδες διαδηλωτές φοιτητές. Την γερμανική αστυνομία βοήθησαν άνδρες της πέρσικης μυστικής υπηρεσίας οπλισμένοι με μακριά, ξύλινα ρόπαλα.

Το ίδιο βράδυ, ο Σάχης και η Φαράχ Ντιμπά έφθασαν στο κτίριο της Όπερας, για να δεχθούν γιουχαΐσματα και μερικά σακκούλια με χρώμα που δεν πέτυχαν το στόχο τους. Οι διαδηλωτές ξεκίνησαν να πάνε σε γειτονικά μπάρ, σχεδιάζοντας να επιστρέψουν όταν θα έφευγε ο Σάχης. Ξαφνικά, 14 ασθενοφόρα τους έκοψαν τον δρόμο. Αστυνομικοί ελέγχου διαδηλώσεων όρμησαν έξω για να διαδραματιστούν σκηνές πολύ χειρότερες απ' ό,τι στο Σένεμπεργκ και γρήγορα, τα ασθενοφόρα γέμισαν. Τότε, αρχίζει η εκκαθαριστική επιχείρηση.

Μια χούφτα διαδηλωτών κάνει μια τελευταία στάση στην Κνούμεστρ, με μια σειρά ένστολων αστυνομικών παρατεταγμένων μπροστά τους. Μια ομάδα αστυνομικών με πολιτικά τους πλησιάζει για να εντοπίσει τον «αρχηγό». Βρίσκουν τον άνθρωπό τους και τον ρίχνουν

στο έδαφος. Αμέσως, περικυκλώνονται από άλλους διαδηλωτές και οι ένστολοι αστυνομικοί σπεύδουν να τους βοηθήσουν. Ξεσπά μια συμπλοκή σώμα με σώμα και ο υποτιθέμενος αρχηγός ξεφεύγει προς στιγμήν. Τότε, ο ντετέκτιβ Κάρλ Χάϊντς Κούρας «της Πολιτικής Αστυνομίας», σημαδεύει με το πιστόλι του το κεφάλι του διαδηλωτή που είχε συλληφθεί ξανά. Ακολουθεί ένας πυροβολισμός και ο Μπένο Όνεσοργκ, ένας ρομαντικός, 26χρονος σπουδαστής ξένων γλωσσών είναι νεκρός.

Η 2 Ιουνίου 1967 αποτελεί σταθμό για πολλούς ανθρώπους στην Γερμανία. Ακόμα και ο δήμαρχος Άλμπερτς επηρεάζεται βαθύτατα (θα παραιτηθεί σύντομα εκουσίως), όχι όμως και ο Σάχης, ο οποίος λέει στον Άλμπερτς, «μην το πολυσκέφτεσε αυτό, αυτά τα πράγματα συμβαίνουν καθημερινά στην Περσία». Το απόφθεγμα της βραδιάς προέρχεται από έναν διαδηλωτή που κατόρθωσε να ξεφύγει, καταφεύγοντας σ' ένα κέντρο της SDS: Η Γκούντρουν Ένσλιν συνοψίζει τα αισθήματα πολλών κακοποιηθέντων φοιτητών όταν λέει «θα μας σκοτώσουν όλους· ξέρετε με τι είδους γουρούνια έχουμε να κάνουμε. Αυτή είναι η γενιά του Άουσβιτς· έχουν όπλα ενώ εμείς δεν έχουμε. Πρέπει να οπλιστούμε!».

Ο Σάχης ρίχνει περισσότερο αλάτι στην πληγή, απαιτώντας να επιβληθούν ποινικές κυρώσεις στους διαδηλωτές. Σε αντίδραση, εκατοντάδες άνθρωποι προσέρχονται στα αστυνομικά τμήματα για να δηλώσουν ότι είχαν πάρει μέρος στη διαδήλωση, θα κρατηθεί όμως μόνον ο Φρίτς Τόυφελ για συνωμοσία κατά του Χάμφρεϋ, για ρίψη πέτρας κατά του Σάχη, για υποκίνηση σ' εμπρησμό με το «κάψτε πολυκαταστήματα», «κάψτε!». Μετά την απαγγελία των κατηγοριών, αφήνεται και αυτός ελεύθερος. Όμως, ο Τόυφελ αρνείται να παραδώσει το διαβατήριό του και ζητά να επιστρέψει στο κρατητήριο. Ωστόσο, χωρίς δικαστικό ένταλμα, αυτό είναι αδύνατον. Τελικά, θα εισβάλλει στο Κοινοβούλιο του Βερολίνου με αποτέλεσμα να συλληφθεί εκ νέου.

Ο Αντρέας Μπάαντερ δεν βρίσκεται στο Βερολίνο κατά την επίσκεψη του Σάχη. Έχει άλλα μπλεξίματα, είναι έγκλειστος στο αναμορφωτήριο του Τράουνστάιν, για κλοπή μοτοσυκλέτας. Όμως αργότερα, το ίδιο καλοκαίρι, αφήνεται ελεύθερος, συναντά για πρώτη φορά την Γκούντρουν Ένσλιν και προκαλεί μεγάλη εντύπωση στην «Εξωκοινοβουλευτική Αντιπολίτευση». Εκείνη την εποχή, τον περι-

γράφουν μάλλον σαν ένα είδος Μάρλον Μπράντο παρά σαν περιθωριακό φοιτητή, που δεν μιλάει παρά για τρομοκρατία και για κλοπές αυτοκινήτων.

2 - ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΕΟΝ ΔΡΟΜΟΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

1968. *Σπέρνω την φωτιά. Οι εμπρησμοί στην Φρανκφούρτη. Η απόπειρα δολοφονίας του Ρούντυ Ντούτσκε - η πολιορκία του Σπρίνγκερ - η δίκη για τον εμπρησμό και η μάχη του Τέγκελερ-Βέγκ.*

22 Μαρτίου 1968: Οι Τόυφελ και Λάνγκχανς απαλλάσσονται από την κατηγορία του εμπρησμού και η προκήρυξη της Κ1 θεωρείται σατιρική, όχι όμως από τους Γκούντρουν Ένσλίν και Αντρέας Μπάαντερ, οι οποίοι επισκέπτονται την Κ1 για να δουν αν υπάρχουν κάποιοι που θα μπορούσαν να υλοποιήσουν τις ιδέες τους. Αλλά δεν βρίσκουν κανένα εκτός από τον Θόρβαλντ Πρόλ, φίλο του Μπάαντερ και της Ένσλιν. Πηγαίνουν και οι τρείς στο Μόναχο όπου προστίθεται στην παρέα τους ο Χόρστ Σενλάιν, ένας φίλος του Μπάαντερ, παλιός θαυμαστής του Φασμπίντερ (ΡΒΦ: «Δεν ρίχνω βόμβες, κάνω ταινίες»).

2 Απριλίου: Αφού γίνει μια σύντομη στάση στην Στουτγκάρδη για να επισκεφθούν κάποιους συγγενείς της Ένσλιν (Συμπτωματικά, η Ένσλιν ήταν απόγονος του Χέγκελ), η ομάδα φθάνει στην Φρανκφούρτη. Οι Μπάαντερ και Ένσλιν πηγαίνουν στο πολυκατάστημα Καουφχάους Σνάιντερ, ανεβαίνουν με τις κυλιόμενες σκάλες στον τρίτο όροφο, δοκιμάζουν μερικά πτυσσόμενα κρεβάτια, τριγυρίζουν για λίγο στους άλλους ορόφους και μετά φεύγουν. Λίγο πειν κλείσει το κατάστημα επιστρέφουν. Το κατάστημα είναι σχεδόν άδειο και το ζευγάρι είναι πολύ προσεκτικό. Ανεβαίνουν τρέχοντας τις εκτός λειτουργίας σκάλες, πιασμένοι απ' το χέρι και όταν πείθονται ότι δεν τους βλέπει κανείς, τοποθετούν έναν εμπρηστικό μηχανισμό στο τμήμα γυναικείων ενδυμάτων, μια δεύτερη βόμβα σε μια ντουλάπα του τμήματος επίπλων και ακριβώς την ώρα που κλείνει το κατάστημα, το ζευγάρι βγαίνει έξω. Το ίδιο βράδυ, τοποθετούνται κι άλλοι εμπρηστικοί μηχανισμοί στο γειτονικό κατάστημα Κάουρχοφ, αλλά για το ποιός ευθύνεται μόνον υποθέσεις μπορούν να γίνουν.

Λίγο μετά τα μεσάνυκτα, ο τρίτος όροφος και μετά ο πρώτος όροφος του Καουφχάους Σνάιντερ, τυλίγονται στις φλόγες. Λιγά λεπτά

αργότερα, την ίδια τύχη έχει και το Κάουφχοφ. Σύντομα, καταφθάνουν πυροσβεστικά οχήματα· και στα δύο καταστήματα, δεν υπάρχουν τραυματίες και η ζημιά είναι ελάχιστη (250.000δολ.). Ο Μπάαντερ, η Ένσλιν, ο Πρόλ και ο Σενλάιν ακούνε τις σειρήνες από το «Κλάμπ Βολταίρ», στέκι των επαναστατών της Φρανκφούρτης και βγαίνουν έξω για να ενωθούν με το πλήθος των περιέργων. Ύστερα, μια γνωστή τους τούς φιλοξενεί στο διαμέρεσμά της. Το επόμενο βράδυ, συναντώνται ξανά στο «Κλάμπ Βολταίρ» και πηγαίνουν στο σπίτι το παιδί της οικοδέσποινάς τους, ώστε να μπορέσει αυτή να συνεχίσει τη διασκέδασή της στο μπάρ. Το άλλο πρωί, η αστυνομία, κατόπιν πληροφοριών, εισβάλλει στο διαμέρισμα και συλλαμβάνει και τους τέσσερις. Η SDS καταδικάζει την ενέργεια εμπρησμού, αλλά η Κ1 την επικροτεί με μεγάλο ενθουσιασμό. Όπως το διετύπωσε ο Μπόμυ Μπάουμαν: «Λίγο μ' ένοιαζε αν αυτοί έβαλαν φωτιά ή όχι στο κατάστημα, εκείνο που μετρούσε ήταν ότι για πρώτη φορά κάποιοι άνθρωποι χτυπούσαν το σύστημα».

11 Απριλίου: Μια βδομάδα μετά τους εμπρησμούς της Φρανκφούρτης, πραγματοποιείται μια απόπειρα κατά της ζωής του Ρούντυ Ντούτσκε, ηγέτη της SDS. Ο Τζόζεφ Μπάχμαν, ένας διανοητικά καθυστερημένος ελαιοχρωματιστής εμφανώς επηρεασμένος από την νεοναζιστική εφημερίδα *Deutsche Nationale Zeitung,* (αργότερα βρέθηκε πάνω του ένα απόκομμα της εφημερίδας που έγραφε: «Σταματείστε τον Ντούτσκε τώρα!»), πήρε το τραίνο από το Μόναχο για το Βερολίνο. Εκεί, βρίσκει την διεύθυνση του Ντούτσκε από την υπηρεσία Μητρώου Κατοίκων και του στήνει ενέδρα έξω από το διαμέρισμά του, στην Κούνταμ.

Όταν ο Ντούτσκε εμφανίζεται πάνω στο ποδήλατό του, ο Μπάχμαν τον πλησιάζει, τον ρωτά αν είναι ο Ρούντυ Ντούτσκε και μετά τον απόκαλεί «βρωμερό, κομμουνιστικό γουρούνι» και τον πυροβολεί τρείς φορές. Ο Ντούτσκε πέφτει από το ποδήλατό του, τα παπούτσια φεύγουν απ' τα πόδια του, αλλά καταφέρνει να σηκωθεί και τρεκλίζοντας κατευθύνεται προς το κέντρο της SDS, φωνάζοντας, «πρέπει να πάω στον κουρέα, πρέπει να πάω στον κουρέα» (Όπως ισχυρίζεται ο Στέφαν Άουστ, συγγραφέας του βιβλίου, *Η Ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ,* που ήταν αυτόπτης μάρτυς. Στο φώς των συνακόλουθων εξελίξεων της νεανικής κουλτούρας, αυτό ήταν ίσως το σημαντικότερο πράγμα που είπε ποτέ ο Ρούντυ).

Μετά απ' αυτό, ο Μπάχμαν παίρνει υπερβολική δόση υπνωτικών χαπιών, για να σωθεί παρά τρίχα - το ίδιο και το θύμα του - χάρη στην έγκαιρη μεταφορά τους στο νοσοκομείο. Τα πνεύματα στην Κούνταμ και σ' ολόκληρο το Δ. Βερολίνο είναι υπερβολικά οξυμμένα, μέχρι που ανακοινώνεται στις ειδήσεις των 18:30 ότι ο Ντούτσκε είναι εκτός κινδύνου. Μόνον τότε ενεργοποιείται το πλήθος που έχει συγκεντρωθεί στο κέντρο της SDS. Συγκαλείται στο Τεχνικό Πανεπιστήμιο μια συνέλευση που είναι εξαιρετικά φορτισμένη συναισθηματικά κι η οποία καταλογίζει την ευθύνη για το συμβάν στο δεξιό εκδοτικό συγκρότημα Σπρίνγκερ. Οι φοιτητές φεύγουν από το Πανεπιστήμιο και κατευθύνονται προς την έδρα του Σπρίνγκερ στην Κόχστράσε, φωνάζοντας «Έξω ο Σπρίνγκερ από το Βερολίνο, η *Bild* τράβηξε την σκανδάλη!»

Η Ούλρικε Μάινχοφ, η οποία βρισκόταν στο κέντρο της SDS και ο Άουστ, συνεργάτης της στο περιοδικό *KonKret,* πηγαίνουν με αυτόκινητο στο συγκρότημα Σπρίνγκερ. Μόλις φθάνουν μπροστά στις πύλες του συγκροτήματος, τους πλησιάζει ένας φοιτητής και τους λέει ότι χρειάζονται περισσότερα αυτοκίνητα για να εμποδιστεί η έξοδος των φορτηγών του Σπρίνγκερ. Η Ούλρικε δεν βρίσκει τόσο καλή την ιδέα να γίνει το αυτοκίνητό της μέρος του οδοφράγματος, αλλά ο Άουστ της λέει να το σταθμεύσει πάνω στο πεζοδρόμιο ώστε παρότι θ' αποτελεί μέρος του οδοφράγματος, να μην μπλοκάρει το δρόμο. Παρόλα αυτά, η αστυνομία διασφαλίζει την απρόσκοπτη έξοδο των φορτηγών και η Μάινχοφ κατηγορείται, μαζί με άλλους, για άσκηση βίας. Τότε, σπεύδει ξανά προς βοήθειά της ο Άουστ και καταφέρνει ν' αποδείξει ότι το αυτοκίνητό της δεν παρακώλυε την κυκλοφορία.

Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας του Σπρίνγκερ, τις βόμβες μολότωφ που ρίχτηκαν κατά των φορτηγών, τις είχε προμηθεύσει κάποιος Πέτερ Ούρμπαχ, ο οποίος αργότερα αποκαλύφθηκε ότι ήταν προβοκάτορας στην υπηρεσία της κυβέρνησης. Το ίδιο Σαββατοκύριακο, ένας φοιτητής κι ένας φωτορεπόρτερ σκοτώνονται κατά τη διάρκεια άγριων οδομαχιών στο Μόναχο και ο Μπόμυ Μπάουμαν συλλαμβάνεται με την κατηγορία ότι κατέστρεψε ελαστικά αυτοκινήτων, για να καταδικαστεί σε 9 μήνες φυλάκιση. Η στήλη της Μάινχοφ στο περιοδικό *KonKret* του Μαΐου έχει τίτλο: «Από την διαμαρτυρία στην αντίσταση».

Καλοκαίρι 1968:Η απόπειρα δολοφονίας του Ντούτσκε, πυροδοτεί μαζικές διαδηλώσεις στο Βερολίνο και την Βόννη, τις οποίες ακολουθούν απεργίες και καταλήψεις σχεδόν σε όλα τα πανεπιστήμια της Δ. Γερμανίας. Οι εμπρηστές της Φρανκφούρτης δεν μετέχουν στα γεγονότα αυτά, διότι είναι προφυλακισμένοι, σε διάφορα σημεία, περιμένοντας να δικαστούν. Ο Αντρέας Μπάαντερ γράφει στην Commune 1: «Κι όταν θα έχει πέσει η Βόννη, αφήστε το ΝΑΤΟ σε μας...».

14 Οκτωβρίου: Αρχίζει, τελικά, η δίκη για τους εμπρησμούς. Δικηγόροι υπεράσπισης είναι οι Ότο Σίλι, Χόρστ Μάλερ και ο πρώην καθηγητής της Γκούντρουν, Χάινιτς. Όταν ο δικαστής φωνάζει το όνομα του Μπάαντερ, σηκώνεται αντί γι' αυτόν ο Θόρβαλντ Πρόλ. Ο δικαστής προχωρεί στην εξέταση του Πρόλ μέχρι που ο εισαγγελέας τον πληροφορεί ότι μιλάει σε λάθος άνθρωπο. Στο σημείο αυτό, αποβάλλονται κι οι δύο από την αίθουσα του δικαστηρίου. Ο Σενλάιν πασχίζει κι αυτός να τον αποβάλλουν της αιθούσης σε ένδειξη αλληλεγγύης και όταν ο δικαστής τους τιμωρεί με 3 ημέρες φυλάκιση για ανάρμοστη συμεπριφορά, ο Πρόλ φωνάζει «εγώ σου τις κάνω 4». Την τρίτη ημέρα της δίκης, η Ένσλιν δηλώνει ότι αυτή και ο Μπάαντερ προέβησαν στους εμπρησμούς σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την αδιαφορία που υπάρχει απέναντι στον πόλεμο του Βιετνάμ. «Ανακαλύψαμε ότι τα λόγια είναι άχρηστα χωρίς πράξη».

31 Οκτωβρίου: Και οι 4 κατηγορούμενοι καταδικάζονται σε 3 χρόνια φυλάκιση. Ενώ ακόμα συνεχίζονται οι απολογίες τους, ένας από τους δικηγόρους, ο Χόρστ Μάλερ, δικάζεται σε άλλο δικαστήριο, για τη συμμετοχή του στην διαδήλωση κατά του Σπρίνγκερ, αντιμετωπίζοντας τον κίνδυνο της στέρησης αδείας εξάσκησης επαγγέλματος. Πάντως, η πολιορκία του Σπρίνγκερ ωχριά μπροστά στις σκηνές που ακτυλίχθηκαν έξω από το δικαστήριο του Βερολίνου όπου δικαζόταν ο Μάλερ. Στα γεγονότα αυτά, που έγιναν γνωστά ως «η μάχη του Τέγκελερ Βέγκ», τραυματίστηκαν 130 αστυνομικοί και 22 διαδηλωτές, στις χειρότερες οδομαχίες που είχαν γίνει ποτέ στην Δ. Γερμανία. Για πρώτη φορά, οι Ρόκερ ενώνονται με τους φοιτητές και οι αστυνομικοί δέχονται τον χειρότερο ξυλοδαρμό που είχαν ποτέ υποστεί. Μετά το Τέγκελερ Βέγκ, οι αστυνομικοί εφοδιάζονται με ειδικές ασπίδες, κράνη και υπερβολικά μακριά γκλόπ.

4 Νοεμβρίου: Το Υπουργείο Εσωτερικών δέχεται βομβιστική επίθεση.

19 Δεκεμβρίου: Η πρυτανεία του Πανεπιστημίου του Δ. Βερολίνου έχει την ίδια τύχη.

<u>3 - ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΞΕΣΗΚΩΜΟ</u>

1969-70. *Το σχέδιο των μαθητευόμενων της Φρανκφούρτης - Το Βασίλειο των «ρόζ αριστερών» και των «προοδευτικών» αστών. Παρανομία και επανασύλληψη του Μπάαντερ.*

27 Φεβρουαρίου 1969: Κατά την επίσκεψη του Ρίτσαρντ Νίξον στο Δ. Βερολίνο, γίνονται πολλές διαδηλώσεις καθώς και μια ανεπιτυχής απόπειρα ανατίναξης αυτοκινήτου της συνοδείας του. Οι συνακόλουθες αστυνομικές επιδρομές οδηγούν στην ανακάλυψη μιας βόμβας «την οποία είχε προμηθεύσει ο Πέτερ Ούρμπαχ» και τη σύλληψη των Ντίντερ Κούντσελμαν και Ράιντερ Λάνγκανς.

9 Μαρτίου: Πυρπολείται η βιβλιοθήκη Τζ.Φ.Κ. στο Δ. Βερολίνο.

Απρίλιος: Η Ούλρικε Μάινχοφ διακόπτει τη συνεργασία της με το περιοδικό *KonKret*. Τον προηγούμενο χρόνο είχε χωρίσει με τον εκδότη του *KonKret,* Κλάους Ράινερ Ρέλ και αναχώρησε από το Αμβούργο για να πάει στο Βερολίνο μαζί με τις δύο κόρες της. Τώρα ο χωρισμός είναι οριστικός και όχι και τόσο φιλικός. Κάποια στιγμή, η Ούλρικε επιχειρεί να κάνει κατάληψη στα γραφεία του *KonKret.*

13 Ιουνίου: Οι Μπάαντερ, Ένσλιν, Πρόλ και Σενλάιν, αποφυλακίζονται με περιοριστικούς όρους, εξαιτίας μιας αμνηστίας που δόθηκε στους πολιτικούς κρατούμενους. Ο Μπάαντερ και η Ένσλιν καταλήγουν στην κολλεκτίβα των μαθητευόμενων της Φρανκφούρτης. Μια δημοφιλής φοιτητική δραστηριότητα την εποχή εκείνη είναι η παροχή βοήθειας σε νεαρά άτομα που μόλις έχουν αποφυλακιστεί από τα αναμορφωτήρια. Πολλοί απ' αυτούς τους «μαθητευόμενους» είναι δραπέτες και ζούν λίγο-πολύ στην παρανομία, βοηθούμενοι από τους φοιτητές· ο Μπάαντερ τα πάει πολύ καλά με τους μαθητευόμενους, διότι δεν έχει περάσει πολύς καιρός που ήταν κι ο ίδιος ένας απ' αυτους. Για τους νεαρούς, η πρακτική εμπειρία του Μπάαντερ είναι απείρως προτιμότερη από τις πολιτικές θεωρίες των φοιτητών. Ο Μπάαντερ οργανώνει «αθλητικές δραστηριότητες», όπως αυτοκινιτιστικούς αγώνες μέσα στο κέντρο της Φρανκφούρτης και εισβολές σε εστιατόρια.

Ο Μπάαντερ λέει ότι θέλει ν' αδειάσει όλα τα αναμορφωτήρια της Δ. Γερμανίας και να εξαπολύσει ένα στρατό χιλιάδων κρατουμένων. Για το σκοπό αυτό, εκείνος και η Ούλρικε Μάινχοφ, πηγαίνουν να επισκεφθούν άλλα αναλογα κέντρα, μαζί με τους πρώτους μαθητευόμενους, όπου είτε στρατολογούν άλλους νεαρούς είτε διαμαρτύρονται για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Όταν η κρατική χρηματοδότηση καθυστερεί, οι Μπάαντερ και Ένσλιν ανακαλύπτουν ότι μπορούν εύκολα να εξασφαλίσουν εισφορές από τους «αριστερούς λόγω μόδας» ή «ρόζ αριστερούς» - δικηγόρους, καθηγητές κλπ. Όταν το ταμείο τους αδειάζει, η γραμμή της Ένσλιν είναι: «Ε, λοιπόν, θα πρέπει να γράψουμε ικετευτικές επιστολές σ' αυτά τα φιλελεύθερα σκατά». Τα Σαββατοκύριακα, φεύγουν για να παίξουν με τις συνειδήσεις των αριστερών λόγω μόδας και επιστρέφουν φορτωμένοι με δώρα από το βασίλειο της ξεφτίλας - όπως μια Μερσέντες από τη σύζογο ενός ιδιοκτήτη μπουτίκ της Φρανκφούρτης.

Νοέμβριος: Αυτό το ήσυχο και σχετικά νόμιμο διάλειμμα τελειώνει, όταν το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο απαιτεί να επιστρέψουν στην φυλακή οι Μπάαντερ, Ένσλιν, Πρόλ και Σενλάιν.Μόνον ο Σενλάιν υπακούει, ενώ οι άλλοι αποφασίζουν να βγούν στην παρανομία. Φεύγουν και οι 3 από την Φρανκφούρτη με το αυτοκίνητο ενός φίλου. Στο Χανάου, αλλάζουν αυτοκίνητο και οδηγό και φθάνουν στο Σααρμπρούκεν όπου τους περιμένει ένα ακόμη αυτοκίνητο, με το οποίο θα διασχίσουν τα σύνορα και θα εισέλθουν στην Γαλλία. Περνούν τη νύχτα στο σπίτι ενός «ρόζ» κομμουνιστή στο Φόρμπαχ της Λωραίνης και το επόμενο πρωί φθάνουν στο Παρίσι. Ήδη έχει βρεθεί γι' αυτούς ένα ασφαλές σπίτι στο Καρτιέ Λατέν (ιδιοκτησίας του Ρεζύ Ντεμπραί, συντρόφου του Γκεβάρα, ο οποίος εκτίει ποινή 30 χρόνων στην Βολιβία, μετά το θάνατο του Τσέ, το 1967). Μόλις τακτοποιούνται, ο Μπάαντερ τηλεφωνεί στην αδελφή του Θόρβαλντ Πρόλ, Άστριντ, λέγοντάς της να τους φέρει φακέλους, βιβλία και την Μερσέντες από την Φρανκφούρτη. Ο Θόρβαλντ την συναντά έξω από το αρχηγείο της αστυνομίας του Παρισιού, που βρίσκεται κοντά στο διαμέρισμα του Ντεμπραί.

Περνάνε αμέμελα τις επόμενες μέρες, τριγυρίζοντας στα παρισινά καφέ και ξοδεύοντας τεράστια χρηματικά ποσά των «ρόζ» κομμουνιστών, κάνοντας παράλληλα βόλτες με το αυτοκίνητο του Μπάαντερ. Στη συνέχεια, στέλνουν την Άστριντ Πρόλ στο Άμστερνταμ για να

τους βρει πλαστές ταυτότητες (και να δει και το «Easy Rider») και αμέσως μετά την επιστροφή της, κατηφορίζουν νότια. Στο Αμβούργο, αφήνουν τον Θόρβαλντ Πρόλ, ο οποίος παραδίδεται όπως ο Σενλάιν. Κανένας από τους δύο δεν έχει πλέον σχέσεις με την ομάδα. Οι Μπάαντερ, Ένσλιν και Άστριντ Πρόλ πηγαίνουν στην Ιταλία μέσω Ελβετίας

Νοέμβριος / Δεκέμβριος: Βομβιστικές επιθέσεις εναντίον αμερικανικών στόχων στο Δ. Βερολίνο.

Φεβρουάριος 1970: Υποβάλλεται αίτηση χάριτος για τους Μπάαντερ και Ένσλιν από φίλους της Μάινχοφ και τον διευθυντή του γραφείου νεολαίας Φρανκφούρτης, αλλά απορρίπτεται. Όταν η Ένσλιν μαθαίνει τηλεφωνικώς τα νέα στην Νάπολη, λέει: «Εντάξει λοιπόν, τότε κι εμείς θα συνεχίσουμε». Εκείνη την εποχή, ο δικηγόρος Χόρστ Μάλερ τους επισκέπτεται στην Ιταλία και τους προτείνει να επιστρέψουν στο Βερολίνο και να δημιουργήσουν μαζί μια παράνομη ομάδα. Τελικά, η Πρόλ επιστρέφει, αφού κλέψει προηγουμένως μια Άλφα Ρομέο στην Ρώμη. (Τους είχαν κλέψει την Μερσέντες στην Νάπολη). Κατά την επιστροφή της, όμως, της συμβαίνει αυτοκινητιστικό δυστύχημα λόγω χιονοθύελλας στην Αυστρία. Λίγες μέρες αργότερα, επιστρέφουν και οι Μπάαντερ και Ένσλιν. Σταματούν ξανά για μια επίσκεψη στους συγγενείς της Ένσλιν στην Στουτγκάρδη, όπου συμμετέχουν στο τοπικό καρναβάλι μεταμφιεσμένοι.

Στο μεταξύ, η Μάινχοφ γυρίζει μια ταινία («Αντίσταση»), η οποία έχει ως θέμα την μεταχείριση των νεαρών φυλακισμένων. Οι μαθητευόμενοι από την Φρανκφούρτη και το Βερολίνο έρχονται σε επαφή μαζί της και πολύ σύντομα ο ήρωας των μαθητευόμενων, Ανρέας Μπάαντερ και η Ένσλιν κάνουν το ίδιο. Ο «Χάνς και η Γκραίτε», όπως τους ξέρουν τα παιδιά της Μάινχοφ, φιλοξενούνται στο διαμέρισμά της, στην οδό Κουφστάινερ, για 2 εβδομάδες. Αυτό το διάστημα, δημιουργείται μια χαλαρή σχέση του Ντήτερ Κούντσελμαν από την K1, των «Τουπαμάρος του Δ. Βερολίνου», των «Blues» (οι οποίοι καταζητούνται κι αυτοί σε σχέση με την βομβιστική εκστρατεία του Νοεμβρίου/Δεκεμβρίου) της ομάδας του Χόρστ Μάλερ και των Μπάαντερ-Ένσλιν. Σύντομα όμως ξεσπάει μια σύγκρουση για την ηγεσία, μεταξύ των Μπάαντερ και Κούντσελμαν και αναπτύσεται μια αγεφύρωτη διαφορά ως προς τον τρόπο δράσης, μεταξύ των ριζοσπαστικών μαοϊκών τακτικών, τις οποίες προτιμούν οι Μπάαντερ-Ένσλιν

και του παιγνιώδους χασικλίδικου σκηνικού της Κ1, από το οποίο προήλθε το Κίνημα 2 Ιούνη. Έτσι, ο Μπάαντερ προσχωρεί στην ομάδα του Μάλερ, ο οποίος όμως δεν έχει πραγματοποιείσει ακόμη το πολύ σημαντικό άλμα από την θεωρία στην πρακτική. Ο Μάλερ παίρνει το βάπτισμα του πυρός στην καταστροφή των κεντρικών γραφείων της Μαρκίσερ Βίρντελ, με κοκτέηλ μολότωφ. Η μολότωφ του Μάλερ τελικά αστοχεί, αλλά αυτός δεν πτοείται. Στη συνέχεια, ο Μάλερ βρίσκει νέο χώρο διαμονής για τους Μπάαντερ και Ένσλιν, διότι το διαμέρισμα της Μάινχοφ δεν θεωρείται πλέον ασφαλές. Το χώλ του νέου διαμερίσματος έχει συμβατική επίπλωση, αλλά τα δωμάτια δεν έχουν παρά μόνο στρώματα και ελάχιστα, απολύτως βασικά, πράγματα. Ταυτόχρονα, ενοικιάζουν κι άλλα διαμερίσματα, τα οποία διατηρούν κενά ως εφεδρικά. Η ομάδα σιγά-σιγά διευρύνεται, αλλά η Μάινχοφ παραμένει ένας συμπαθών παρατηρητής, καθώς δεν ήταν έτοιμη να διακινδυνεύσει, λόγω των παιδιών της. Το επόμενο θέμα της ημερίσιας διάταξης είναι η εξεύρεση όπλων. Γίνεται μια αποτυχημένη απόπειρα να κλέψουν όπλα από τους φρουρούς που περιπολούν στο τείχος και τότε μπαίνει στο παιχνίδι ο Πέτερ Ούρμπαχ, πράκτορας της αντικατασκοπείας. Τους λέει ότι έχει ένα κιβώτιο με όπλα, από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, θαμμένο σ' ένα νεκροταφείο στο Μπούκωβ, άλλα όταν οδηγεί εκεί τους Μπάαντερ και Μάλερ για να τα βρούν, όποτε αρχίζουν να σκάβουν, προκύπτουν αλλεπάλληλα εμπόδια. Την επομένη, ο Μπάανερ κάνει βόλτες, όπως πάντα, με την Μερσέντες της Άστριντ Πρόλ, στο Κρόυσμπεργκ, όταν τον σταματάει ξαφνικά η αστυνομία. Μολονότι τη γλυτώνει μόνο με μια προειδοποίηση, ο τροχονόμος τον αναγνωρίζει αργότερα από μια αφίσα με πρόσωπα επικηρυγμένων. Πολύ σύντομα, τον αναζητούν στο Βερολίνο όλα τα αστυνομικά σώματα.

3 Απριλίου: Η ομάδα δίνει μια τελευταία ευκαιρία στον Ούρμπαχ για να βρεθούν τα όπλα., Αυτή τη φορά, καταφέρνουν να σκάψουν αλλά δεν βρίσκουν τίποτα. Ο Ούρμπαχ προβάλλει μια πειστική δικαιολογία και Στη συνέχεια, παίρνουν τον δρόμο της επιστροφής. Ο Μάλερ και ο Ούρμπαχ προπορεύονται με το αυτοκίνητο του τελευταίου. Καθώς διασχίζουν το Νόυκελν, ένα ασυρματοφόρο όχημα της Εγκληματολογικής Υπηρεσίας εμφανίζεται δίπλα τους. Ο Μάλερ χάνει την ψυχραιμία του αλλά ο Ούρμπαχ συνεχίζει να οδηγεί ατάραχος. Τότε, ένα

δεύτερο αστυνομικό όχημα προσπερνά την Μερσέντες της Πρόλ και την σταματά.

Ο Μπάαντερ δείχνει στους αστυνομικούς μια ταυτότητα και ένα δίπλωμα οδήγησης που φέρουν το όνομα «Πέτερ Τσότσεβιτς». Η ταυτότητα περιείχε λεπτομερή στοιχεία όπως ο αριθμός των παιδιών του κυρίου Τσότσεβιτς. Όταν οι άντρες του Εγκληματολογικού ρωτάνε τον Μπάαντερ γι' αυτή την λεπτομέρεια, προδίδεται, κατά κάποιον τρόπο, λέγοντας ότι δεν θυμάται. Στη συνέχεια, συλλαμβάνεται τόσο αυτός όσο και οι Ρενάτε Βόλφ και Πέτερ Χόμαν οι οποίοι επέβαιναν στην Μερσέντες, για εξακρίβωση της αυθεντικότητας των στοιχείων τους. Τελικά, κρατείται μόνον ο Μπάαντερ, ενώ οι άλλοι αφήνονται ελεύθεροι.

Τις πρώτες πρωινές ώρες της επόμενης ημέρας, ο Μάλερ, υπό την ιδιότητά του ως δικηγόρος του Μπάαντερ, τηλεφωνεί στην αστυνομία και απαιτεί να μάθει που κρατείται, οπότε παίρνει την ακόλουθη απάντηση: «Φυσικά, αρκεί να μας επιβεβαιώσετε ότι το άτομο που συνελήφθη λίγες ώρες νωρίτερα είναι πράγματι ο κ. Μπάαντερ». Ο Μάλερ έκανε το λάθος να το επιβεβαιώσει, διότι, αν και η φωτογραφία του Μπάαντερ υπήρχε σ' όλα τα αστυνομικά τμήματα επί αρκετούς μήνες, δεν είχε καταστεί εφικτή η αναγνώριση της ταυτότητάς του από τα δακτυλικά του αποτυπώματα. Πάντως, ήταν εξαιρετικά απίθανο, να αφηνόταν ελεύθερος ο Μπάαντερ προτού να ολοκληρωθεί η έρευνα. Έτσι, οδηγείται στις φυλακές Τέγκελ για να εκτίσει το υπόλοιπο της τριετούς ποινής του. Τώρα, υποπτεύονται ότι ο Ούρμπαχ είναι πράκτορας της αστυνομίας, πράγμα που έχει ως συνέπεια την έλλειψη εμπιστοσύνης στο πρόσωπό του. Τον Μπάαντερ όμως δεν τον ξεχνούν. Δέχεται τακτικές επισκέψεις από τον Μάλερ, την γραμματέα του τελευταίου, Μόνικα Μπέρμπεριχ την Ούλρικε Μάινχοφ και την «δόκτορα Γκρέτελ Βαϊτερμάγερ» (την Ένσλιν). Σύντομα, αρχίζουν να καταστρώνονται σχέδια για την απελευθέρωσή του. Αρχικά, η Μόνικα Μπέρμπεριχ απευθύνει επιστολή προς τις αρχές των φυλακών, ζητώντας να δοθεί άδεια στον Μπάαντερ ώστε να καταστεί εφικτή η συνεργασία του με την Μάινχοφ, για την έκδοση ενός βιβλίου σχετικά με τους «νεαρούς περιθωριακούς». Στη συνέχεια, η Μάινχοφ ζητάει να χορηγηθεί άδεια στον Μπάαντερ, ώστε να μπορεί να επισκέπτεται το γερμανικό Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών (Ντάχλεμ) για να κάνει ερευνητική εργασία για το βιβλίο. Κατ' αρχήν, η αίτηση α-

πορρίπτεται, αλλά ο Χόρστ Μάλερ, που κι αυτός κρατείται εκείνη την περίοδο στις φυλακές Τέγκελ, επανορθώνει το προηγούμενο λάθος του, πείθοντας τον διευθυντή να χορηγήσει την άδεια στον Μπάαντερ. Στο μεταξύ, το πρόβλημα της εξεύρεσης όπλων παραμένει άλυτο. Τελικά, την αποστολή αυτή αναλαμβάνει ο Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ, ο οποίος, μέσω των στενών επαφών που διατηρεί με τον υπόκοσμο του Βερολίνου, έρχεται σ' επαφή με την «NPD», μια νεοναζιστική ομάδα. Ωστόσο, υπάρχουν κάποιοι ενδοιασμοί και προβληματισμός ως προς την ιδεολογική ορθότητα του ν' αγοράζεις όπλα από ναζιστές και τότε, η Πρόλ και η Ιρένε Γκέργκενς, πηγαίνουν στο μπάρ «Βόλφ Λέρ», στο Σαρλότεμπεργκ, όπου συναντούν κάποιον ονόματι Τέντυ (το αληθινό του όνομα είναι Γκύντερ Βόιτ), έναν έμπορο όπλων, ο οποίος τα έχει ήδη κανονίσει με τον ιδιοκτήτη του μπάρ. Ο Βόιτ, στη συνέχεια, τις οδηγεί στο διαμέρισμα μιας φίλης του όπου έχει αποθηκευμένο το εμπόρευμά του και τους πουλάει μια μπερέτα και ένα ρέκ με σιγαστήρες καθώς και πυρομαχικά, έναντι 2.000 μάρκων.

<u>4 - Η «ΔΟΥΛΕΙΑ»</u>

Οι εκτός - Η απόδραση του Μπάαντερ - Η Μάινχοφ πραγματοποιεί το μεγάλο άλμα - Ανέμελες διακοπές - Η βασική εκπαίδευση στην PLO.

14 Μαΐου: Η Μάινχοφ πηγαίνει στο Ινστιτούτο Ντάχλεμ, λίγο μετά τις 8 π.μ. και αρχίζει να εργάζεται. Στις 9.30, η κλούβα των φυλακών σταματά έξω από το κτίριο, φέρνοντας τον Μπάαντερ. Οι δύο φρουροί του, αφού ελέγξουν τα παράθυρα του αναγνωστηρίου, δέχονται να αφαιρέσουν τις χειροπέδες του Μπάαντερ, ώστε να μπορέσει να εργαστεί. Κατόπιν, επιτρέπουν την είσοδο στις Ιρένε Γκέργκενς και Ίνγκριντ Σούμπερτ, για να μελετήσουν κάποια στοιχεία για την αντιμετώπιση της εγκληματικότητας. Αυτές κάθονται στον προθάλαμο και προσποιούνται ότι εργάζονται, ώσπου το κουδούνι της εισόδου ανηχεί ξανά. Αυτή τη φορά, σηκώνονται αυτές και ανοίγουν την πόρτα οπότε εμφανίζεται ένας μασκοφόρος με μια μπερέτα στο χέρι. Ο βιβλιοθηκάριος Γκέοργκ Λίνκε ορμάει στο χώλ και ο μασκοφόρος τον πυροβολεί, τραυματίζοντάς τον με μια σφαίρα στο συκώτι. Ο βιβλιοθηκάριος καταφέρνει ν' επιστρέψει στο γραφείο του και το σκάει από το παράθυρο μαζί με τις δύο γραμματείς του. Ο μάσκοφόρος και μια

μασκοφορεμένη γυναίκα (η Ένσλιν) που μπήκε λίγο μετά, εισέρχονται σ' ένα, γραφείο, δίπλα στο αναγνωστήριο και ο άντρας ακινητοποιεί με το όπλο του την βιβλιοθηκάριο, κυρία Λώρεντς. Οι δύο κοπέλες που του άνοιξαν την πόρτα, κρατώντας τώρα όπλα, τον προσπερνούν και μπαίνουν στο αναγνωστήριο. Καθώς οι δύο φρουροί καταλαμβάνονται εξ απήνης, ο Μπάαντερ ανοίγει ένα παράθυρο και πηδά έξω, ακολουθούμενος από την Μάινχοφ. Οι άλλοι 4 εξαπολύουν δακρυγόνα και καταιγισμούς πυρός μέσα στο δωμάτιο. Οι φρουροί κατορθώνουν ν' αποσπάσουν το όπλο από τον μασκοφόρο, όχι όμως και να σταματήσουν αυτόν και τις 3 κοπέλες, που διαφεύγουν από το ίδιο παράθυρο όπως και οι προηγούμενοι. Στην γωνία, η Πρόλ τους περιμένει με μια κλεμμένη Άλφα Ρομέο.

Το αυτοκίνητο που χρησιμοποιήθηκε για την απόδραση, ανευρέθη αργότερα από την Εγκληματολογική Υπηρεσία. Κάτω από το κάθισμα του οδηγού, βρέθηκαν ένα πιστόλι δακρυγόνων αερίων και το βιβλίο «Εισαγωγή στο Κεφάλαιο». Ο Γκέοργκ Λίνκε, αν και τραυματισμένος βαριά, επέζησε. Η ταινία της Ούλρικε Μάινχοφ «Bambule» η οποία επρόκειτο αν προβληθεί στις αίθουσες εκείνη την εποχή διαγράφεται από το πρόγραμμα προβολών και δεν προβάλλεται ποτέ. Ποιός έθαψε το «Bambule»; Για την Ούλρικε, το πήδημα από το παράθυρο του Ινστιτούτου, σήμαινε το τέλος της επιτυχημένης καριέρας της ως δημοσιογράφου και την απαρχή μιας νέας, ως διαβόητης εκτός νόμου.

2 Ιουνίου: «Πίστευαν οι μπάτσοι, πραγματικά, ότι θα αφήναμε τον σύντροφο Μπάαντερ στην φυλακή για δύο ή τρία χρόνια; Αλήθεια, πίστευαν ότι θα μιλούσαμε για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και την αναδιοργάνωση του προλεταριάτου, χωρίς να οπλιστούμε ταυτόχρονα; Πίστευαν οι μπάτσοι οι οποίοι έριξαν τον πρώτο πυροβολισμό, ότι θα καθόμαστε να μας σφάξουν σαν πρόβατα, χωρίς καν να αντιδράσουμε; Όσοι δεν υπερασπίζονται τον εαυτό τους πεθαίνουν, όσοι δεν πεθαίνουν θάβονται ζωντανοί μέσα στις φυλακές, στα αναμορφωτήρια, στα χαμόσπιτα των εργατικών συνοικιών, στα πέτρινα φέρετρα των πολυκατοικιών, στα υπεράριθμα νηπιαγωγεία και σχολεία, μέσα σε ολοκαίνουριες κουζίνες και κρεβατοκάμαρες γεμάτες με φανταχτερα έπιπλα αγορασμένα επί πίστωσει.
ΑΡΧΙΣΤΕ ΤΗΝ ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ!
ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΣΤΕ ΤΟΝ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΤΡΑΤΟ!»

8 Ιουνίου: Η ομάδα του Χόρστ Μάλερ (ο Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ, η Μόνικα Μπέρμπεριχ, η Μπρικίτε Άσντονκ, ο Μάνφρεντ Γκράσοφ, η Πέτρα Σέλμ και ο Μάλερ) αναχωρεί αεροπορικώς για Βυρηττό από το Α. Βερολίνο. Από τη Βυρηττό, σκοπεύουν να πάνε σε ένα στρατόπεδο εκπαίδευσης της Αλ Φατάχ, στο Αμμάν της Ιορδανίας. Η πτήση τους όμως καθυστερεί, λόγω του ότι διεξάγονται άγριες μάχες μεταξύ των δυνάμεων της Αλ Φατάχ και του Βασιλιά Χουσεΐν. Αυτό όμως σημαίνει ότι οι γερμανοί πρέπει να περάσουν από τον έλεγχο διαβατηρίων του λιβανέζικου αεροδρομίου και κάποιοι απ' αυτούς έχουν μαζί τους μόνο δελτία ταυτότητας του Δ. Βερολίνου. Ο υπεύθυνος ελέγχου διαβατηρίου αποφασίζει να κατασχέσει τα προσωπικά τους έγγραφα και θέτει την ομάδα υπό κράτηση στο γραφείο του. Μετά από λίγο, ο υπεύθυνος φεύγει για το σπίτι του, αφού προηγουμένως κλειδώνει τα χαρτιά των γερμανών στο γραφείο του.

Έχει έρθει η ώρα για να κάνει ο Μάλερ μια ακόμη επιπόλαιη ενέργεια: αυτή τη φορά, τηλεφωνεί στη γαλλική πρεσβεία, πιστεύοντας ότι αυτή εκπροσωπεί τα συμφέροντα της Α. Γερμανίας. Όμως, οι γάλλοι στην πραγματικότητα εκπροσωπούν μόνο τα συμφέροντα της Δ. Γερμανίας. Ο Μάλερ τους ανακοινώνει ποιός είναι και πού βρίσκεται αλλά η Πέτρα Σιέλμ αντιλαμβάνεται εκείνη τη στιγμή σε ποιούς τηλεφωνεί και κλείνει το τηλέφωνο. Η γαλλική πρεσβεία ενημερώνει αμέσως τις αρχές της Δ. Γερμανίας, οι οποίες διατάζουν τους λιβανέζους να συλλάβουν την ομάδα. Οι λιβανέζοι όμως χρονοτριβούν διότι δεν θέλουν να έλθουν σε σύγκρουση με τους παλαιστίνιους, έτσι ένα απόσπασμα της PLO φθάνει στο αεροδρόμιο και απελευθερώνει τους γερμανούς. Κάποιοι φενταγίν πηγαίνουν στο σπίτι του υπεύθυνου ελέγχου διαβατηρίων, τον χτυπούν και απαιτούν να τους δώσει το κλειδί του γραφείου, όμως το είχε πάρει κάποιος άλλος. Έτσι, οι παλαιστίνιοι φορτώνουν το γραφείο σ' ένα φορτηγό και το παίρνουν μαζί τους.

Μετά, οδηγούν τον Μάλερ και την ομάδα του στο ξενοδοχείο Στράντ της Βηρυτού για να περάσουν την νύχτα. Εκεί, τους βρίσκει και τους συλλαμβάνει ύστερα από λίγες ώρες το επίλεκτο σώμα της λιβανέζικης αστυνομίας, οδηγώντας τους πίσω στο αεροδρόμιο, απ' όπου τους απελευθερώνουν ξανά οι παλαιστίνιοι, οι οποίοι αυτή τη φορά τους πάνε στα σύνορα της Συρίας και από εκεί, στην Δαμασκό.

Εκεί, οι φενταγίν τους εκπαιδεύουν για λίγο στα όπλα και μετά τους πάνε στο Αμμάν.

21 Ιουνίου: Μια δεύτερη ομάδα, που αποτελείται από τους Μπάαντερ, Ένσλιν και Μάινχοφ πηγαίνει στην οδό Φρίντριχ με τον υπόγειο και από εκεί περνά στο Α. Βερολίνο. Εκεί, μεταμφιέζονται σε άραβες και πάνε στο αεροδρόμιο Σένεφελντ. Ο σύνδεσμος της PLO, Σαΐντ Ντουντίν, τους εφοδιάζει με διαβατήρια των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων, αυτή τη φορά όμως καθυστερούν, και τελικά φθάνουν στη Δαμασκό το επόμενο απόγευμα. Εκεί, οι σύριοι τους απαγορεύουν την είσοδο στη χώρα, αλλά για μια ακόμη φορά επεμβαίνουν οι παλαιστίνιοι και τους συνοδεύουν μέχρι τα ιορδανικά σύνορα.

Η πρώτη ομάδα τους υποδέχεται στο Αμμάν με αγκαλιές και φιλιά. Ο Χόρστ Μάλερ, με γένια και καπέλο αλά Κάστρο, είναι ο αρχηγός της αντάρτικης ομάδας. Όμως, όχι για πολύ: ο Μπάαντερ του ρίχνει ένα γερό βρίσιμο επειδή είχε κάνει το ταξίδι τους πρωτοσέλιδο στις γερμανικές εφημερίδες. Ο Μάλερ μπορεί να ήταν εξαιρετικός δικηγόρος, αλλά υσταιρούσε σε σύγκριση με τον θυελλώδη πρώην πελάτη του και σύντομα εγκαταλείπει την ηγεσία.

Η βασική εκπαίδευση της PLO αρχίζει με ένα είδος επαναστατικού τουριστικού προγράμματος (στο οποίο συμμετείχαν εκείνη την εποχή πολλές νόμιμες ευρωπαϊκές φοιτητικές οργανώσεις). Όμως η ομάδα Μπάαντερ/Μάλερ επιμένει να έχει κάποια πραγματική στρατιωτική εκπαίδευση. Εφοδιάζονται όλοι με πλήρη στρατιωτικό εξοπλισμό (εκτός από τον Μπάαντερ που περνά όλη τη βασική εκπαίδευση, φορώντας εφαρμοστά παντελόνια) και οπλίζονται με καλασνίκωφ, διότι το στρατόπεδο βρίσκεται κάτω από την διαρκή απειλή επίθεσης. (Λίγες εβδομάδες μετά την αναχώρηση της εμβρυακής RAF από το Αμμάν, το στρατόπεδο και οι περισσότεροι από τους κατοίκους του σαρώθηκαν κυριολεκτικά, στη διάρκεια των γεγονότων του «Μαύρου Σεπτεμβρίου».

Ο Μπάαντερ καταφέρνει να γίνουν κάποιες αλλαγές στην εκπαίδευση ώστε να εξυπηρετείται «η δουλειά», όπως ονομάζει τις δραστηριότητες του αντάρτικου πόλεων που σχεδιάζουν. Η εκπαίδευση περιλαμβάνει οδηγίες για το «Πως να ληστέψετε μια τράπεζα»· ως προς το θέμα αυτό ο αλγερινός διοικητής του στατοπέδου, Άχμεντ, είχε προσωπική εμπειρία από τον πόλεμο για την ανεξαρτησία της Αλγερίας. Όμως, δεν περνά πολύς καιρός και ο Μπάαντερ συγκρούε-

ται με τον Άχμεντ. Ο Μπάαντερ απαιτεί να τον μεταχειρίζονται ισότιμα με τον παλαιστίνιο ηγέτη Άμπου Χασάν. Όταν ο Άχμεντ αγνοεί την απαίτηση αυτή, ο Μπάαντερ κηρύσσει αποχή από την εκπαίδευση.

Κατά τη διάρκεια της αποχής, κάποιες γερμανίδες κάνουν ηλιοθεραπεία γυμνές στην ταράτσα των δωματίων τους. Αυτό προκαλεί σόκ στους νεαρούς φενταγίν, οι περισσότεροι από τους οποίους αντικρύζουν για πρώτη φορά γυμνή γυναίκα. Ο Άχμεντ εξοργίζεται και φωνάζει «Τι νομίζετε ότι είναι εδώ; Εδώ δεν είναι τουριστική παραλία» κι ο Μπάαντερ του απαντά, «ο αντιμπεριαλιστικός αγώνας και η σεξουαλική απελευθέρωση συμβαδίζουν, το να γαμάς και να πυροβολείς είναι το ίδιο πράγμα». Όμως, ο Μπάαντερ βρίσκει για πρώτη φορά τον δάσκαλό του και η αποχή διακόπτεται. Μετά απ' αυτό, ο Άμπου Χασάν επισκέπτεται για πρώτη φορά το στρατόπεδο για να δώσει μια διάλεξη πάνω στον παλαιστινιακό αγώνα. Όμως, πρίν καλά-καλά αρχίσει, οι γερμανοί τον διακόπτουν με φωνές και νέες απαιτήσεις. Ο Χασάν λέει στον Άχμεντ να μην το ανεχθεί άλλο και την επομένη, όταν οι γερμανοί διαμαρτύρονται ξανά για την εκπαίδευσή τους, ο Άχμεντ ενεργοποιείται. Την ίδια νύχτα, μια ομάδα φενταγίν εισβάλλει στους θαλάμους των γερμανών και τους αφοπλίζει.

Επιπλέον, ανακύπτει μια σύγκρουση μέσα στους κόλπους της ίδιας της ομάδας, ανάμεσα στον Μπάαντερ και τον Πέτερ Χόμαν, τον οποίο οι γερμανικές αρχές υποτεύονται ότι ήταν ο μασκοφόρος οπλοφόρος που απελευθέρωσε τον Μπάαντερ. Γνωρίζονταν από παλιά, όμως, κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης διαφωνούν ριζικά. Ο Χόμαν αρχίζει να προσεγγίζει τον Άχμεντ και τους φενταγίν. Αυτό γεννά υποψίες μεταξύ των συμπατριωτών του. Τον αποκαλούν προδότη και συζητείται κατά πόσον πρέπει να περάσει από δίκη και να εκτελεστεί. Τελικά, οι παλαιστίνιοι υποχρεώνονται να φυγαδεύσουν τον Χόμαν από το στρατόπεδο, παρέχοντάς του και έναν σωματοφύλακα. Η PLO ζητά από τον Χόμαν να γράψει μιαν έκθεση για την ομάδα και για την πολιτική κατάσταση στην Γερμανία και μετά, ο Άμπου Χάσαν τον πηγαίνει κάπου να γευματίσουν και φροντίζει να γίνει μια συνάντηση με τους άλλους. Ο Χόμαν παρακολουθεί την συνάντηση από ένα άλλο δωμάτιο, καθώς ο Χασάν εγγυάται σε όλους ασφαλή επιστροφή στην Γερμανία και πιθανώς οπλισμό, αγνοώντας όμως τις κατηγορίες τις Γκούντρουν Ένσλιν ότι ο Χόμαν είναι ισραηλινός κατάσκοπος και

ότι έπρεπε να εκτελεσθεί. Η Γκούντρουν επίσης, διατυπώνει μια περίεργη παράκληση εκ μέρους της Ούλρικε Μάινχοφ: εαν τα παιδιά της θα μπορούσαν να εισαχθούν σ' ένα από τα παλαιστινιακά ορφανοτροφεία. Ο Χασάν συμφωνεί, εφόσον είναι επιθυμία και της ίδιας, αλλά η Ούλρικε δεν πρόκειται να ξαναδεί ποτέ τα παιδιά της.

9 Αυγούστου: Η ομάδα επιστρέφει στο Δυτικό Βερολίνο, μέσω του Ανατολικού, χωρίς ν' αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα. Ο Πέτερ Χόμαν αποφασίζει ν' ακολουθήσει του δικό του δρόμο και η PLO τον εφοδιάζει μ' ένα αραβικό διαβατήριο (στο όνομα Ομάρ Σαρίφ), 200 δολ. και ένα αεροπορικό εισιτήριο Βυρηττού- Ρώμης. Μια εβδομάδα μετά την άφιξη των άλλων στο Βερολίνο, εκείνος φθάνει στη Ρώμη και επιβιβάζεται σ' ένα τραίνο με προορισμό το Αμβούργο.

Στο σημείο αυτό, επανεμφανίζεται στην ιστορία, ο Στέφαν Άουστ, συγγραφέας του βιβλίου, *Η Ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ*. Μετά την απόδραση του Μπάαντερ, ο Άουστ ανέλαβε, για λογαριασμό της γερμανικής εκπομπής «Πανόραμα», να γυρίσει ένα ντοκυμαντέρ για την Ούλρικε Μάινχοφ. Κατά τη διάρκεια της έρευνάς του, προσπάθησε ανεπιτυχώς να έρθει σ' επαφή με τον Πέτερ Χόμαν (ο οποίος συζούσε για ένα διάστημα με την Μάινχοφ στο Βερολίνο). Όταν ο Χόμαν επιστρέφει από την Μέση Ανατολή, έρχεται σ' επαφή με τον Άουστ και του αποκαλύπτει τα σχέδια της Μάινχοφ για τα παιδιά της. Μετά το πέρασμα της Μάινχοφ στην παρανομία, κάποιοι φίλοι της φυγάδευσαν τα παιδιά της, μέσω Γαλλίας και Ιταλίας, σε μια αποικία χίππιδων, κοντά στην Αίτνα. Ο Χόμαν, Στη συνέχεια, έρχεται σ' επαφή με μια γυναίκα που τα φρόντιζε κι αυτή τον πληροφορεί ότι έρχεται κάποιος από το Βερολίνο για να τα πάει στην Ιορδανία, του λέει, μάλιστα, και το σύνθημα το οποίο ήταν «καθηγητής Σνάσε», δίνοντάς του και έναν αριθμό τηλεφώνου. Ο Χόμαν καλεί τον αριθμό αυτό και λέει ότι κάποιος θα βρίσκεται στο αεροδρόμιο του Παλέρμου την επόμενη μέρα για να παραλάβει τα κορίτσια. Συνακόλουθα ο Άουστ πηγαίνει αεροπορικώς στην Σικελία, παραλαμβάνει τα κορίτσια από τους χίππιδες της Αίτνας και τα παραδίδει στον πατέρα τους, το παλιό του αφεντικό, Κλάους Ράινερ Ρέλ. Αυτό δημιουργεί προβλήματα στον Άουστ, σ' ό,τι αφορά το μελλοντικό του βιβλίο. Όταν η ομάδα του Βερολίνου τηλεφωνεί στην Σικελία και ανακαλύπτει ότι τα παιδιά έχουν ήδη φύγει, ανακαλύπτει μοιραία την γυναίκα που μίλησε στον Χόμαν και τον Άουστ και αρχίζει να τους αναζητά. Ευτυχώς για τον

Άουστ, όταν ο Μπάαντερ και ο Μάλερ τον αναζητούν κάποια μέρα, ένας άλλος παλιός φίλος του τους πείθει να τον αφήσουν να ελέγξει πρώτα αν υπάρχουν αστυνομικοί. Ο Άουστ κατορθώνει να διαφύγει από την πίσω πόρτα, και φεύγει για διακοπές αορίστου διαρκείας ενώ, για ένα διάστημα μετά απ' αυτό, κυκλοφορεί οπλισμένος. Τελικά, ο Χόμαν παραδίδεται στην αστυνομία (όταν δεν θεωρείται πλέον πως ήταν ο μασκοφόρος) και αφήνεται ελεύθερος μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα.

5 - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πως να ληστέψεις μια τράπεζα - Το τριπλό χτύπημα - Οι πρώτες συλλήψεις - Τα σχέδια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας και η μέθοδος των διδύμων.

Στο μεταξύ, στο Βερολίνο, οι προετοιμασίες για τον παράνομο αγώνα συνεχόζονταν. Νοίκιασαν κι άλλα διαμερίσματα, απαλλοτρίωσαν αυτοκίνητα και ζήτησαν οικονομική βοήθεια από τους «ρόζ» αριστερούς. Η Ούλρικε Μάινχοφ, ειδικά, διακρίνεται ως προς το τελευταίο θέμα - γνωρίζει όλους τους γνωστούς φιλελεύθερους που μπορούν να βοηθήσουν - αλλά προφανώς είναι καλή μόνον σ' αυτό. Σύμφωνα με τον Άουστ, η θαρραλέα δημοσιογράφος τα χάνει χειρότερα από τον λαμπρό δικηγόρο Μάλερ, όταν αντιμετωπίζει την ταξική οργή του Μπάαντερ και της Ένσλιν. (Ο ρόλος της στην ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ, δεν είναι αυτός που υπονοεί το όνομα της ομάδας).

Στρατολογούνται νέα μέλη και ο Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ πραγματοποιεί μιαν εξαιρετικά σπουδαία επαφή, όταν στρατολογεί 2 μηχανικούς αυτοκινήτου, τον Κάρλ-Χάιντς Ρούλαντ και τον Έρικ Γκρούσνντατ. Ο Μπέκερ τους συστήνει στον Χόρστ Μάλερ και, μέσω ενός συνδυασμού πολιτικής πειθούς και οικονομικών κινήτρων, αυτοί συμφωνούν ν' αναλάβουν τα κλεμμένα αυτοκίνητα - αλλάζοντας τους κωδικούς αριθμούς των μηχανών, τις πινακίδες, το χρώμα κλπ - σύντομα όμως η συμμετοχή τους είναι αμεσότερη.

Αρχές Σεπτεμβρίου: Ο Χόρστ Μάλερ ανακοινώνει στους Ρούλαντ και Γκρούσνταt ότι η ομάδα σχεδιάζει να ληστέψει 4 τράπεζες ταυτοχρόνως και τους ρωτά αν θέλουν να συμμετάσχουν. Αυτοί δέχονται και ο Γκρούσνντατ επινοεί ένα παραπλανητικό σχέδιο για την ακινητοποίηση οποιουδήποτε αστυνομικού αυτοκινήτου που τυχόν θα τους καταδίωκε όταν θα διέφευγαν.

29 Σεπτεμβρίου: Η ημέρα των επιδρομών: Η ομάδα της Ένσλιν, ανακαλύπτει ότι η τράπεζα που είχε ως στόχο, στην οδό Ζήμεν, είναι γεμάτη οικοδόμους. Για τον λόγο αυτό, ο Μάλερ, ο οποίος συντονίζει την όλη επιχείρηση, λέει στην ομάδα της Ένσλιν να ενωθεί με τη δική του. (Μπάαντερ, Γκέργκενς, Πρόλ και Γκρούσντατ). Στη συνέχεια, ο Μπέκερ οδηγεί τους Ρούλαντ και Γκρούσντατ στο κτίριο που βρίσκεται δίπλα στην τράπεζα Μπερλίνερ, στην οδό Ράιμ. Ο Μάλερ βρίσκεται ήδη εκεί, παραπονούμενος ότι το συγχρονισμένο ρολόι του χάλασε και ότι έχουν φθάσει 10 λεπτά νωρίτερα απ' ό,τι είχε συμφωνηθεί. Ο Μπάαντερ και η προστατευόμενη της Μάινχοφ, Γκέργκενς, καταφθάνουν λίγο μετά. Φορούν κουκούλες και βγάζουν τα όπλα, ο Μάλερ δίνει το σύνθημα και εισβάλλουν στην τράπεζα. Μόλις μπαίνουν, ο Μάλερ φωνάζει, «Ληστεία! Ψηλά τα χέρια και καθείστε φρόνιμα, στο κάτω-κάτω δεν είναι δικά σας χρήματα». Ο Μπάαντερ και η Γκέργκενς δρασκελίζουν το γκισέ και διώχνουν τους υπαλλήλους με την απειλή των όπλων τους. Αφού γεμίσουν τις τσάντες τους με χρήματα, δρασκελίζουν ξανά το γκισέ, ο Μάλερ ρίχνει μια καπνογόνα βόμβα και όλοι μαζί αποσύρονται και πηγαίνουν στο διπλανό κτίριο, διαφεύγοντας από την πίσω πόρτα. Η όλη επιχείρηση διαρκεί μόλις 3 λεπτά.

Οι άλλες 2 επιδρομές στέφονται επίσης μ' επιτυχία. Η ομάδα του Μάλερ αποκομίζει την μεγαλύτερη λεία, 154.182 μάρκα η δεύτερη ομάδα, 55.152 μάρκα από το ταμιευτήριο της οδού Σούντ - Βεστκόρσο και η ομάδα της Μάινχοφ, καταφέρνει να αποκομίσει μόνο 8.134 μάρκα από το ταμιευτήριο της οδού Αλτονάουτερ, παραβλέποντας ένα χαρτοκιβώτιο με 95.000 μάρκα. Η άτυχη Ούλρικε δέχεται ξανά δριμεία κριτική γι' αυτή την δαπανηρή της παράλειψη.

6 Οκτωβρίου: Μια εβδομάδα αργότερα, τα μέλη της «τριπλής» ομάδας, συναντώνται στο διαμέρισμα των νέων μελών, Γιάν-Κάρλ Ράσπε και Μαριάνε Χέρτσογκ, που βρίσκεται στην οδό Κούρφυρτσεν. Ο Μπέκερ κι ένα άλλο νέο μέλος, ο Άλι Γιάνσεν, έχουν πάει στο Μούνστερλαγκερ, για να διευρενήσουν το ενδεχόμενο μιας επιδρομής σε μια αποθήκη όπλων του στρατού. Πιστεύουν ότι είναι εφικτή κι έτσι η επιδρομή σχεδιάζεται για τα μέσα Οκτωβρίου.

8 Οκτωβρίου: Η Μάινχοφ και ο Γιάνσεν, οι οποίοι αναλαμβάνουν την διοργάνωση της επιδρομής, αναχωρούν από το Βερολίνο για την Δυτική Γερμανία. Την ίδια ημέρα, η πολιτική αστυνομία λαμβάνει την πληροφορία ότι ο Μπάαντερ, ο Μάλερ και η Ένσλιν θα συναντηθούν στο διαμέρισμα κάποιου «Χέμπνερ», στην οδό Κνέζεμπεκ 89.

Η αστυνομία θέτει το κτίριο υπό παρακολούθηση, καθόλη όμως την διάρκεια του απογεύματος δεν σημειώνεται καμία κίνηση. Έτσι, στις 5.30, οι αστυνομικοί εισβάλλουν στο κτίριο. Χτυπούν την πόρτα, αλλά δεν λαμβάνουν καμιάν απάντηση. Ωστόσο, είχε ήδη εντοπιστεί μια γυναίκα που εθεάθη στο παράθυρο. Παραβιάζουν την πόρτα και βρίσκουν τη γυναίκα στο χώλ. Εκείνη τους δείχνει την ταυτότητά της, αλλά οι αστυνομικοί έχουν ήδη ανακαλύψει ένα πιστόλι Λίμα των 9 χιλ., βόμβες μολότωφ, διάφορες εύφλεκτες χημικές ουσίες και μερικές πινακίδες αυτοκινήτων.

Η γυναίκα, που αποδεικνύεται ότι είναι η Ίνγκριντ Σούμπερτ, υφίσταται σωματική έρευνα και πάνω της βρίσκεται ένα ένσφαιρο πιστόλι. Αμέσως, συλλαμβάνεται και μεταφέρεται εκτός οικίας· ύστερα, οι αστυνομικοί ανοίγουν το μαγνητόφωνο και κάθονται περιμένοντας. Λίγο μετά, το κουδούνι της ειδόδου χτυπά. Ένας αστυνομικός ανοίγει την πόρτα προσεκτικά και ο Χόρστ Μάλερ εισέρχεται στο διαμέρισμα για να βρεθεί αντιμέτωπος με 12 αστυνομικούς, που τον σημαδεύουν με τα όπλα τους.

Ο Χόρστ είναι άτεχνα μεταμφιεσμένος και ένας από τους αστυνομικούς του λέει: «Ακόμα πιστεύετε ότι δεν σας έχουμε αναγνωρίσει κύριε Μάλερ;». Ο Μάλερ κάνει μια θεατρική υπόκλιση και απαντά: «Τα συγχαρητήριά μου, κύριοι». Βρίσκουν πάνω του ένα ένσφαιρο πιστόλι. Μισή ώρα αργότερα, αφού οδηγήσουν τον Χόρστ στο ίδιο κελί με την Σούμπερτ, εντοπίζεται μια ακόμη γυναίκα έξω από την πόρτα του διαμερίσματος. Ένας αστυνομικός ανοίγει την πόρτα και σύρει μέσα στο διαμέρισμα την Μόνικα Μπέρμπεριχ.

Λίγα λεπτά αργότερα, το κουδούνι της εισόδου χτυπά ξανά. Η Μόνικα Μπέρμπεριχ προσπαθεί να φωνάξει, αλλά πέφτουν πάνω της αρκετοί αστυνομικοί. Οι αστυνομικοί, με το όπλο στο χέρι, ανοίγουν την πόρτα και βρίσκονται αντιμέτωποι μ' έναν ηλικιωμένο γείτονα που είχε έρθει να διαμαρτυρηθεί για την φασαρία. Προτού όμως αποκαλυφθεί το παιχνίδι, λόγω των πολυάριθμων δημοσιογράφων που

είχαν συγκεντρωθεί έξω από το κτίριο, πέφτουν στην παγίδα της αστυνομίας οι Μπριγκίτε Άσντονι και Ιρένε Γκέργκενς.

10 Οκτωβρίου: Όσοι γλύτωσαν από την καταστροφή στο διαμέρισμα του «Χέμπνερ», συναντώνται στην οδό Κούρφυστεν και ο Μπάαντερ αναλαμβάνει τα ηνία· όλοι συμφωνούν ότι ο Μάλερ έπεσε θύμα προδοσίας και οι υποψίες στρέφονται στον Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ. Ο Μπέκερ γνώριζε τα πάντα για την συνάντηση στο διαμέρισμα της οδού Κνέζεμπεκ, είχε ωστόσο βρει δικαιολογία για να μην παραβρεθεί. Πάντως, θεωρείται εντελώς αναξιόπιστος· είναι ένα ακόμη μέλος που δεν δέχεται πλήρως την αυθεντία του Μπάαντερ· κάποια στιγμή, έρχεται και αντιμετωπίζει τις κατηγορίες· όταν θα αποχωρήσει έξαλλος, οι άλλοι θεωρούν αυτό ως παραδοχή της ενοχής του και ορκίζονται εκδίκηση. Η Πρόλ ισχυρίζεται αργότερα ότι τον πυροβόλησε από ένα αυτοκίνητο, αλλά αστόχησε.

Το επόμενο θέμα στην ημερήσια διάταξη είναι η απελευθέρωση του Μάλερ. Ο Γκρούσνατ έχει ήδη σχεδιάσει ένα μίνι ελικόπτερο, με σκοπό να το προσγειώσει στο προαύλιο των φυλακών και να διαφύγουν μ' αυτό ο Μάλερ και οι άλλοι. Όντως, αρχίζει να το κατασκευάζει, αλλά το σχέδιό του δεν θα υλοποιηθεί ποτέ. Στο μεταξύ, ο συνέταιρος του Γκρούσνατ, «Κάλι», Ρούλαντ, στέλλεται στην Δ. Γερμανία για να βρει την Ούλρικε Μάινχοφ.

1 Νοεμβρίου: Ο Ρούλαντ συναντά την Μάινχοφ, η οποία έχει το ψευδώνυμο «Άννα» ή «Ράνα», στον σιδηροδρομικό σταθμό του Αννοβέρου και αρχίζουν μαζί μιαν αναγνωριστική περιοδεία στην Γερμανία. Ο «Κάλι» και η «Ράνα» επισκέπτονται διάφορους «ρόζ» αριστερούς στο Αννόβερο, την Κολωνία και το Όλντενμπουργκ, εξασφαλίζοντας κρυσφήγετα για όλη την ομάδα. Στο Όμπερχαουζεν, συναντούν τον Άλι Γιάνσεν, τύφλα στο μεθύσι, στο μπάρ του σταθμού. Ήταν τόσο μεθυσμένος, ώστε μόλις και μετά βίας μπορούσε να μιλήσει. Ο Ρούλαντ και η Μάινχοφ τον βάζουν μέσα στο αυτοκίνητό τους και τον πάνε στην Κολωνία. Ο Γιάνσεν υποτίθεται ότι θα τους προμήθευε νέα δελτία ταυτότητας, αλλά είχε ξοδέψει στο μπάρ τα χρήματα που προορίζοντο για τον σκοπό αυτό.

Πάντως, οι τρείς τους κατορθώνουν να βρούν τρόπο εισόδου στην στρατιωτική αποθήκη όπλων του Μούστερλάγκερ κι έτσι το μόνο που απομένει είναι να έρθουν οι ενισχύσεις από το Βερολίνο, για να γίνει η επιχείρηση. Ο Γιάνσεν, όμως, μεθάει ξανά και εμπλέκεται σε τρο-

χαίο δυστύχημα, οδηγώντας το Φολξβάγκεν ενός παραγωγού ραδιοφώνου, «ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί» (όπως είπε αργότερα στον παραγωγό η Ούλρικε). Ο Ρούλαντ, ο μηχανικός, εξοργίζεται τόσο πολύ στην θέα του κατεστραμμένου αυτοκινήτου, ώστε γρονθοκοπεί τον Γιάνσεν στο πρόσωπο. Ύστερα, λαμβάνουν οδηγίες από το Βερολίνο ότι για να πραγματοποιηθεί η επιχείρηση θα έπρεπε πρώτα να βρεθούν διαβατήρια και αυτοκίνητα. Έτσι, αρχίζουν ξανά τη έρευνα για τον εντοπισμό κατάλληλων δημοσίων κτιρίων καθώς επίσης και για την εξεύρεση οχημάτων. Η ομάδα έχει ήδη αναγάνει την κλοπή αυτοκινήτων σε επιστήμη, με ό,τι ονομάζει, η «μέθοδος την διδύμων» - κάποιος περιμένει σ' έναν χώρο σταθμεύσεως, έξω από μια πολυκατοικία, μέχρι να κάνει την εμφάνισή του ο κατάλληλος τύπος αυτοκινήτου, συνήθως Μερσέντες, καθώς παίρνουν ευκολότερα μπρός, με την επαφή των συρμάτων· στη συνέχεια, εντοπίζουν το διαμέρισμα του ιδιοκτήτη και λίγες μέρες αργότερα, κάποιος πηγαίνει ξανά εκεί, προσποιούμενος ότι διεξάγει κάποια στατιστική έρευνα και ζητά πληροφορίες και λεπτομέρειες για το αυτοκίνητο. Στη συνέχεια, πλαστογραφούν τον τίτλο ιδιοκτησίας και εντοπίζουν ένα αυτοκίνητο του ίδιου ακριβώς τύπου, το οποίο κλέβουν και τοποθετούν σ' αυτό τις πινακίδες και τον κωδικό αριθμό της μηχανής του πρώτου. Έτσι, υπάρχουν δύο πανομοιότυπα αυτοκίνητα σε κυκλοφορία και αν η αστυνομία σταματήσει ένα από τα δίδυμα και το ελέγξει, μέσω του γραφείου αδειών κυκλοφορίας, θα βρει ότι είναι καταχωρημένο στο όνομα του ιδιοκτήτη που αναφέρεται στα έγγραφα. (Αργότερα, η «μέθοδος την διδύμων», θα απλοποιηθεί, με την υποκλοπή στοιχείων αυτοκινήτων από τους ασυρμάτους της αστυνομίας).

15 Νοεμβρίου: Ο Ρούλαντ, η Μάινχοφ και ο Γιάνσεν πραγματοποιούν διάρρηξη στο Δημαρχείο του Νούσταт, αφαιρούν λευκά διαβατήρια, δελτία ταυτότητας, επίσημες σφραγίδες και επιστολόχαρτα και τα ταχυδρομούν στο Βερολίνο. Όμως, η Μάινχοφ δεν συμπληρώνει τον σωστό κωδικό και το υλικό καταλήγει στο γραφείο παραλαβής του Μπάμπεργκ. Έτσι, το εγχείρημα πρέπει να επαναληφθεί. **Αυτή τη φορά, πηγαίνουν νότια, στο Λάνγκενς, κοντά στην Φρανκφούρτη, απ' όπου κλέβουν 166 λευκά δελτία ταυτότητας, επίσημες σφραγίδες και ένα πακέτο λευκών διαβατηρίων.**

Λίγες ημέρες μετά την επιδρομή στο Λάνγκενς, ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε (Φρέντ), φθάνει στο Πόλε. Η Μάινχοφ και ο Ρούλαντ πηγαίνουν

να παραλάβουν το αυτοκίνητό του και η Μάινχοφ παραλίγο να συλληφθεί - οι αστυνομικοί έχουν θέσει υπό παρακολούθηση το αυτοκίνητο και καθώς η Ούλρικε μπαίνει σ' αυτό, την πλησιάζουν. Την ελέγχουν και δεν βρίσκουν τίποτα παράτυπο, όμως αυτή πανικοβάλλεται και προσπαθεί να το σκάσει. Αυτός, όμως, δεν είναι επαρκής λόγος για να την συλλάβουν και, τελικά, την αφήνουν να φύγει, παρόλο που η Δ. Γερμανία είναι γεμάτη με αφίσες της επικήρυξής της.

Η άφιξη του Ράσπε, προκαλεί προσωπικά προβλήματα μέσα στην ομάδα αναγνώρισης. Ο Ράσπε, ένας βετεράνος της SDS και της Κομμούνας 1, παίρνει τη θέση του Ρούλαντ στις προτιμήσεις της Μάινχοφ. Ο Ράσπε και η Μάινχοφ αφήνουν τον Ρούλαντ στο Πόλε, αφού αποφασίσουν να κατευθυνθούν βόρεια, στην Βρέμη και, στη συνέχεια, πηγαίνουν όλοι μαζί να κάνουν αναγνώριση των τραπεζών του Όμπερχαουζεν. Τελικά, προμηθεύονται όπλα στην Φρανκφούρτη από τους εκπροσώπους της Αλ Φατάχ. Η Μάινχοφ, αγοράζει 23 Φάιαρμπέρντ των 9 χιλ. έναντι 450 μάρκων. Ο Ράσπε και ο Ρούλαντ παίρνουν από ένα, πέντε φυλάσσονται σ' ένα κρυσφήγετο στην Φρανκφούρτη και τα υπόλοιπα ταχυδρομούνται, σε δύο δέματα, στο Βερολίνο. Ύστερα, φεύγουν από την κατοικία που διατηρούσαν στο Πόλε και εγκαθίστανται στο κρυσφήγετο της Φρανκφούρτης,, το διαμέρισμα ενός δημοσιογράφου. Τώρα, πρέπει να εξασφαλιστούν κι άλλα κρυσφήγετα, για τους άλλους που έρχονται από το Βερολίνο. Ο Μπάαντερ είχε ήδη στείλει τον Ούλριχ Σόλτσε και τον Τίνι Σταχόβιακ στην Νυρεμβέργη, για να εντοπίσουν κατάλληλες τράπεζες. Ο Χόλγκερ Μάινς, ένας περιθωριακός κινηματογραφιστής, που εντάχθηκε στην ομάδα λόγω της αυξανόμενης αστυνομικής καταστολής και η προστατευόμενή του, Μπεάτε Στούρμ, πηγαίνουν απευθείας στην Φρανκφούρτη. Η Μάινχοφ ενοικιάζει μια ακόμη εξοχική κατοικία και συναντά έναν συγγραφέα, που δεν γνώριζε προσωπικά, τον οποίο όμως πείθει να φολιξενήσει τους Σόλτσε, Σταχόβιακ, Πρόλ, Μαριάνε Χέρτσογκ και Πέτρα Σέλμ.

12 Δεκεμβρίου: Ο Μπάαντερ και η Ένσλιν φθάνουν στην Φρανκφούρτη.

15 Δεκεμβρίου: Το προκεχωρημένο τμήμα, καθώς επίσης και οι Μάινς και Στούρμ, εγκαθίστανται στο σανατόριο Μπάντ-Κίζινγκεν, ένα τεράστιο άλλα ερειπωμένο κτίριο, γνωστό σε πολλούς «ρόζ» αριστερούς, φίλους της Μάινχοφ. Αφού μένουν για λίγες ημέρες εκεί,

αρχίζουν όλοι να προετοιμάζονται για νέες ληστείες τραπεζών στο Ρούρ.

20 Δεκεμβρίου: Ο Ρούλαντ, μ' ένα αυτοκίνητο, στο οποίο επιβαίνουν επίσης οι Μπεάτε Στούρμ, Άλι Γιάνσεν και ένας φίλος του τελευταίου, διασχίζει τους δρόμους του Όμπερχαουζεν, αναζητώντας κατάλληλα αυτοκίνητα. Όμως, τους σταματούν κάποιοι αστυνομικοί. Παραδόξως, κάτι συμβαίνει με τα χαρτιά του Ρούλαντ κι έτσι αυτός βρίσκει την ευκαιρία να παραδοθεί, αφού προηγουμένως είναι σίγουρος ότι οι άλλοι μπορούν να διαφύγουν, ωστόσο δεν θα αργήσει να μιλήσει... Την νύχτα εκείνη, η πρώην ερωμένη του, Μάινχοφ, με βαμμένα τα μαλλιά ξανθά, πέφτει πάνω σ' ένα άλλο αστυνομικό μπλόκο, δίνοντας την ευκαιρία στους αστυνομικούς να προσθέσουν στις αφίσες επικήρυξης μια αφίσα με την νέα της εμφάνιση. Μετά την σύλληψη του Ρούλαντ, όλα τα κρυσφήγετα της Φρανκφούρτης δέχονται επιδρομές, αλλά ήδη η προσοχή της ομάδας έχει στραφεί προς την Νυρεμβέργη. Ο Ούλριχ Σόλτσε και η Άστριντ Πρόλ, προπορεύονται για να κάνουν αγνώριση και, στη συνέχεια, τους συναντούν η Μάινχοφ και ο Γιάνσεν. Αργά κάποιο βράδυ, οι τέσσερίς τους επιχειρούν να κλέψουν μια Μερσέντες. Κατορθώνουν να την βάλουν σε κίνηση, αλλά ο θόρυβος της εξάτμησης ξυπνά τον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου ο οποίος καλεί την αστυνομία. Οι Μάινχοφ και Πρόλ κατορθώνουν να διαφύγουν αλλά το αυτοκίνητο των Σόλτσε και Γιάνσεν καταδιώκεται και τελικά, το σταματούν ασφαλίτες. Ο Ούλι Σόλτσε παραδίδεται χωρίς αντίσταση όμως ο Άλι Γιάνσεν επιχειρεί να τραβήξει το όπλο του καθώς τον υποβάλλουν σε σωματική έρευνα. Καταφέρνει να ρίξει έναν πυροβολισμό, οι ασφαλίτες πέφτουν στο έδαφος για να καλυφθούν και ο Γιάνσεν μπαίνει στο αυτοκίνητό τους - αλλά αυτό δεν παίρνει μπρός - και όταν ξανακοιτάζει γύρω του, τα όπλα των αστυνομικών τον σημαδεύουν. Η σκληρή μεταχείριση που υφίσταται, αναγνωρίζεται Στη συνέχεια και από το δικαστήριο, παρόλα αυτά, όμως, καταδικάζεται σε 10ετή κάθειρξη για απόπειρα δολοφονίας. Από την άλλη, ο Ούλι Σόλτσε αφήνεται ελεύθερος την επομένη και επιστρέφει στην μητέρα του και τις σπουδές του.

6 - ΝΕΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

1970/71: *Η αντίληψη του αντάρτικου πόλεων και το SPK: σκότωνε, σκότωνε για ψυχική υγεία και εσωτερική γαλήνη.*

Τέλη του 1970: Ο ομοσπονδιακός υπουργός Εσωτερικών Γκέσνερ, πείθει τους ομολόγους του των διαφόρων κρατιδίων να υπαγάγουν την έρευνα για την ομάδα Μπάαντερ -Μάινχοφ στην δικαιοδοσία του BKA (Ομοσπονδιακό Γραφείο Εξιχνίασης Εγκλημάτων). Ο Άλφρεντ Κράους, στέλεχος του BKA, αναλαμβάνει να δημιουργήσει μια ειδική επιτροπή για την τρομοκρατία η οποία θα εδρεύει στο κτίριο της Υπηρεσίας Ασφλείας της Βόννης. Εκεί, συντάσσει μια προκαταρκτική αναφορά 60 σελίδων, η οποία καλύπτει την ιστορία της ομάδας από την εποχή των εμπρησμών της Φρανκφούρτης.

Την ίδια εποχή, ο Χόρστ Μάλερ γράφει επίσης για την ομάδα, μέσα στην φυλακή. Ωστόσο, η «διακήρυξη θέσεων» που δημοσιεύεται με τίτλο, «Νέοι Κανόνες Οδικής Κυκλοφορίας», δεν εγκρίνεται από εκείνους που είναι ακόμα ελεύθεροι. Για την ακρίβεια, την αποκηρύσσουν παντελώς και διαγράφουν τον Χόρστ από τον κατάλογο των προς απελευθέρωση προσώπων. Συνακόλουθα, η ομάδα αναθέτει στην Μάινχοφ την συγγραφή μιας διακήρυξης.

Η δικήρυξη της Μάινχοφ, που φέρει τον τίτλο *Πέρι της αντίληψης του αντάρτικου πόλεων**, είναι η πρώτη τους ανακοίνωση, μετά την απελευθέρωση του Μπάαντερ και η πρώτη φορά που εμφανίζεται η ομάδα με την ονομασία «Τμήμα Κόκκινος Στρατός». Η πρώτη σελίδα φέρει τα διάσημα πλέον αρχικά της RAF, με φόντο ένα οπλοπολυβόλο Καλασνίκωφ. Το όνομα έχει επιλεγεί μάλλον εν είδει καροϊδίας για να θυμήσει τί έχει κάνει η αληθινή RAF (Βρετανική Βασιλική Αεροπορία) και ο ρώσικος Κόκκινος Στρατός, στους γνήσιους γερμανούς ναζιστές.

Ιανουάριος 1971: Μετά τον εντοπισμό δύο τραπεζών στο Κάσελ (γενέτειρα της Άστριντ Πόλ), η Μπεάτε Στούρμ τηλεφωνεί στους γονείς της και επιστρέφει στο σπίτι, πρίν να είναι πολύ αργά.

15 Ιανουαρίου: Η ομάδα ληστεύει τις δύο τράπεζες στο Κάσελ, αποκομίζοντας συνολικά 114.715 μάρκα.

2 Φεβρουαρίου: Ο Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ συλλαμβάνεται.

---

* ΣτΜ Βλ. Παράρτημα Γ΄

10 Φεβρουαρίου: Η Άστριντ Πρόλ και ο Μάνφρεντ Γκράσχωφ μετά την έξοδό τους από ένα εστιατόριο της Φρανκφούρτης, ακολουθούνται από τον Μίκαελ Γκρύνχαγκεν, έναν πράκτορα της αντικατασκπείας, τον οποίο έχει ήδη αποκαλύψει η περιθωριακή εφημερίδα του Βερολίνου, «Agit 886». Με τη σειρά του, ο Γκρυνχάγκεν παρακολουθείται από τον αρχιεπιθεωρητή Χάιντς Σίμονς, της Υπηρεσίας Ασφαλείας της Βόννης. Κάποια στιγμή, ο Σίμονς και ο Γκρύνχαγκεν σταματούν τους Πρόλ και Γκράσχωφ και τους ζητούν να ελέγξουν τις ταυτότητές τους. Εκείνη τη στιγμή, ο Γκράσχωφ βγάζει το πιστόλι του και φωνάζει στην Πρόλ, «Τρέξε να σωθείς». Τελικά, διαφεύγουν και οι δύο και ειδικά ο Γκράσχωφ, χάρη σ' έναν συμπαθούντα περιστατικό, που τον οδηγεί με αυτοκίνητο εκτός της επικίνδυνης ζώνης και του αγοράζει ένα εισιτήριο για τον υπόγειο. Η Πρόλ ήταν άοπλη και έτσι ο Γκράσχωφ δεν απάντησε στους πυροβολισμούς που είχε δεχθεί από τον Σίμονς. Πάντως, όταν η Πρόλ συλλαμβάνεται στο Αμβούργο στις 6 Μαΐου, το επεισόδιο αυτό μετατρέπεται σε κατηγορία απόπειρας δολοφονίας και μόνον κατά την διάρκεια της δεύτερης δίκης, αποσύρεται η κατηγορία αυτή. Μετά την πρώτη δίκη, η Πρόλ αποφυλακίζεται για λόγους υγείας και διαφεύγει στο Λονδίνο, όπου τελικά την ανακαλύπτουν οι δημοσιογράφοι και στη, συνέχεια, εκδίδεται στην Δ. Γερμανία. Ευτυχώς για την Πρόλ, στη σκηνή του επεισοδίου ήταν παρόντες και άλλοι πράκτορες της αντικατασκοπείας οι οποίοι στην αναφορά τους είχαν δηλώσει ότι εκείνη δεν είχε πυροβολήσει.

Αμέσως μετά από το επεισόδιο αυτό, εξαπολύεται το μεγαλύτερο ανθρωποκυνηγητό. Γίνονται επιδρομές σε διαμερίσματα που κατανόμασε ο Ρούλαντ, στο Γκέλζενκιρχεν, την Φρανκφούρτη, το Αμβούργο και την Βρέμη, Οι «ρόζ» αριστεροί περιέρχονται σε δύσκολη θέση, ο Τύπος μπαίνει στο παιχνίδι και συλλαμβάνονται πολλά άτομα που δεν έχουν καμιά σχέση με την ομάδα. Στο μεταξύ, στο Βερολίνο, ο Μάλερ, η Γκέργκενς και η Σούμπερτ δικάζονται για την συμμετοχή τους στην απελευθέρωση του Μπάαντερ. Δύο μήνες αργότερα, η Γκέργκενς και η Σούμπερτ κηρύσσονται ένοχες ως συνεργοί και καταδικάζονται σε φυλάκιση 6 και 4 ετών αντίστοιχα. Ο Μάλερ αθωώνεται, αλλά κρατείται βάσει της Παραγράφου 129 (συμμετοχή σε παράνομη οργάνωση), διότι έχει ν' αντιμεπίσει και κάποιες άλλες κατηγορίες. Στο μεταξύ, με την δημοσιοποίηση της ύπαρξης της RAF, εμφανίζεται στο προσκήνιο μια ακόμη ακροαριστερή ομάδα. Η *Σοσιαλιστική Κολλεκτίβα Ψυχασθενών* διακηρύσσει, στο πρώτο πληροφοριακό δελτίο ψυχασθενών που εκδίδει: «Το σύστημα μας έχει αρρωστήσει. Ας καταφέρουμε το θανάσιμο πλήγμα στο άρρωστο σύστημα!». Η SPK, η οποία ιδρύθηκε τον Φεβρουάριο του 1970 από τον δόκτορα Βόλφγκανγκ Χούμπερ, του πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης, ενεργοποιείται, όταν ο τελευταίος δέχεται πειθαρχική επίπληξη, επειδή αρνείται να συνεργαστεί με το υπόλοιπο προσωπικό του Ψυχιατρικού τμήματος. Αυτό οδηγεί τους ασθενείς ομαδικής θεραπείας του Χούμπερ σε εκδήλωση διαμαρτυρίας. Συνακόλουθα, ο Χούμπερ απολύεται και κινητοποιεί τους ασθενείς του οι οποίοι καταλαμβάνουν τα γραφεία διεύθυνσης του πανεπιστημίου. Ενώ οι ασθενείς κατεβαίνουν σε απεργία πείνας, ο Χούμπερ προειδοποιεί τον πρύτανη ότι κάποοι απ' αυτούς μπορεί ν' αυτοκτονήσουν. Ο πρύτανης υποχωρεί, ο Χιούμπερ επαπροσλαμβάνεται με πλήρεις αποδοχές και του παρέχονται 4 αίθουσες για ένα χρόνο. Το επίσημο πρόγραμμα του σεμιναρίων της SPK περιλαμβάνει τα εξής θέματα: Διαλεκτική, μαρξισμός, σεξουαλικότητα, εκπαίδευση και θρησκεία. Ανεπίσημα όμως περιλαμβάνει τα εξής: εκρηκτικά, ασύρματος επικοινωνία (παρακολούθηση των ασυρμάτων της αστυνομίας, φωτογραφία (συλλογή φωτογραφιών όλου του προσωπικού, των εγκαταστάσεων κλπ της αστυνομίας, της Χαϊδελβέργης, τζούντο και καράτε). Ο δόκτωρ Χούμπερ, στέλνει πίσω στους γονείς του, ύστερα από 2 εβδομάδες θεραπείας, ένα ψυχικά άρρωστο κορίτσι, διότι «δεν σημείωσε αξιόλογη πολιτική πρόοδο».

Μέσα Φεβρουαρίου: Ο Ζίγκφριντ Χάουζνερ και η Κάρμεν Ρόλ, μέλη της SPK, επιχειρούν να τοποθετήσουν βόμβα στο τραίνο του προέδρου της Δ. Γερμανίας, αλλά μέχρι να φθάσει η Ρόλ με την βόμβα, το τραίνο έχει φύγει.

Άνοιξη 1971: Η SPK αρχίζει να οπλίζεται και συνδέεται με την RAF, προσφέροντας τα μέλη της για να πυκνώσουν οι αποδεκατισμένες από τις συλήψεις τάξεις της RAF. Έτσι, δημιουργείται μια Δεύτερη Γενιά της RAF από τα μέλη της SPK, Γκέρχαρντ Μύλερ, Ελιζαμπέτ φον Ντίκ, Κνούτ Φόλκερτς, Ράλφ Μπάπτιστ Φρήντριχ, Ζίγκφριντ Χάουζνερ, Ζιγκλίντε Χόφμαν, Κλάους Γίνσχκε, Μπέρνχαρντ Ρέσνερ, Κάρμεν Ρόλ, Μάργκριτ Σίλερ και Λούντς Τάουφερ. Ταυτόχρονα, εξακολουθούν να είναι μέλη της SPK, η οποία τους προσφέρει, όπως πιστεύουν, αυτοθεραπεία.

24 Ιουνίου: Η αστυνομία σταματά μια ομάδα μελών της SPK (στην οποία εικάζεται ότι συμμετέχουν ο Ράλφ Ράιντερς και ο Άλφρεντ Μάρλαντερ) στο Βίζενταλ, κοντά στο σπίτι του δόκτορα Χούμπερ. Αρχίζει μια καταδίωξη με αυτοκίνητα και ανταλλάσσονται μερικοί πυροβολισμοί και ένας αστυνομικός τραυματίζεται στο χέρι. Μετά απ' αυτό, πραγματοπουούνται μαζικές συλλήψεις μελών της SPK, μεταξύ των οποίων είναι και ο δόκτορας Χούμπερ και η σύζυγός του. Όσοι διαφεύγουν τη σύλληψη, περνούν στην παρανομία και προσχωρούν στην RAF. Στο πληροφοριακό δελτίο ψυχασθενών No.51, τα αρχικά SPK αντικαθιστώνται από τα αρχικά RAF. Τον επόμενο μήνα, η SPK ανακοινώνει την διάλυσή της και μετονομάζεται σε IZRU (Κέντρο Πληροφόρησης του Κόκκινου Λαϊκού Πανεπιστημίου), το οποίο προτείνει το σχηματισμό αντάρτικων πυρήνων. Την εποχή αυτή, η αρχική αυτόνομη κολλεκτίβα, έχει αντικατασταθεί από έναν κλειστό κύκλο 12 ατόμων, τα οποία αποτελούν την πολιτική ηγεσία περίπου 500 ψυχασθενών.

7 - Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 6 ΕΝΑΝΤΙΟΝ 6 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ

Το Κίνημα 2 Ιούνη - Ο θάνατος της Πέτρα Σέλμ - Ο αρχιεπιθεωρητής και ο μυστικός κόσμος των ηλεκτρονικών υπολογιστών του - Ένας κουβάς πίσσα στην προδότρια.

8 Ιουλίου: Ο Τόμυ Βαϊσμπέκερ και ο Γκέοργκ φον Ράουχ δικάζονται για επίθεση κατά δημοσιογράφου του περιοδικού του Σπρίγκερ, *Quick*. Όταν απαγγέλονται οι κατηγορίες κατά του Γκέοργκ, ο Τόμυ, παριστάνοντας τον Γκέοργκ, παραδέχεται την ενοχή του. Έτσι, το δικαστήριο περιέρχεται σε σύγχυση, ο Γκέοργκ αφήνεται ελεύθερος και περνά στην παρανομία, ενώ ο Τόμυ αφήνεται ελεύθερος, όταν αποκαλύπτει ότι δεν είναι ο Γκέρογκ.

Λίγο μετά απ' αυτό το επεισόδιο, δημιουργείται το Κίνημα 2 Ιούνη ως ένα είδος αναρχοκαταστασιακής εναλλακτικής απάντησης στην RAF. Όταν ένα παλιό μέλος της Κ1, ο Μπόμυ Μπάουμαν, αναλαμβάνει τα ηνία της 2 Ιούνη, μετά την αποφυλάκισή του, ο Μπάαντερ και η Ένσλιν του ζητούν να συγχωνευτούν οι δύο οργανώσεις στο Αμβούργο. Όμως, ο Μπάουμαν απορρίπτει την πρότασή τους, προτιμώντας να παραμείνει στο Βερολίνο και να επικεντρώσει την δράση του στην απόδραση φυλακισμένων.

15 Ιουλίου: 3.000 αστυνομικοί στήνουν μπλόκα σε όλες τις κύριες οδικές αρτηρίες της Δ. Γερμανίας, για να διεξάγουν έρευνες με σκοπό την σύλληψη καταζητούμενων μελών της RAF. Το απόγευμα, μια BMW, αυτοκίνητο της οργάνωσης Μπάαντερ-Μάινχοφ, διασπά ένα από τα 15 μπλόκα που βρίσκονται γύρω απ' το Αμβούργο. Μια αστυνομική Μερσέντες αρχίζει να την καταδιώκει και αναγκάζει την BMW να βγει έξω από το δρόμο. Ο Βέρνερ Χόπε και η Πέτρα Σέλμ, επιχειρούν να διαφύγουν, τρέχοντας προς διαφορετικές κατευθύνσεις· ο Χόπε καταδιώκεται από ένα ελικόπτερο και παραδίδεται αφού περικυκλωθεί από 80 περίπου αστυνομικούς. Η Πέτρα Σέλμ, όμως, δεν παραδίδεται. Αν και οι περιγραφές όσον αφορά την τύχη της διίστανται ριζικά, είτε σκοτώνεται από μια βροχή σφαιρών σε στύλ Μπόνυ και Κλάιντ (*Hitler's Children*), είτε από την σφαίρα ενός ελεύθερου σκοπευτή της αστυνομίας (εκδοχή της ομάδας Μπάαντερ-Μάινχοφ), το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: η 19χρονη Πέτρα Σέλμ είναι η πρώτη νεκρή του «πολέμου» των 6 εναντίον 6 εκατομμυρίων.

20 Ιουλίου: Ο Ντύτερ Κούντσελμαν συλλαμβάνεται και κατηγορείται για συμμετοχή σε βομβιστικές ενέργειες στο Δ. Βερολίνο και, στη συνέχεια, καταδικάζεται σε 9ετή φυλάκιση με την κατηγορία της απόπειρας δολοφονίας.

1 Σεπτεμβρίου: Ο Χόρστ Χέρολντ γίνεται αρχιεπιθεωρητής του BKA και αρχίζει να το μετατρέπει σε μια γερμανική εκδοχή του FBI. Αρχικά, πείθει τον υπουργό Εσωτερικών, Γκέσνερ, να εγκρίνει ένα αποκεντρωτικό σύστημα επικοινωνίας μεταξύ BKA και των τοπικών αστυνομικών υπηρεσιών. Ύστερα, ιδρύει ένα κέντρο ηλεκτρονικών υπολογιστών στο αρχηγείο του, στο Βισμπάντεν και μαθαίνει, με μεγάλη σχολαστικότητα, πως να τους χρησιμοποιεί. Τελικά, παθιάζεται τόσο πολύ με τους υπολογιστές του, ώστε μετακομίζει στο κτίριο του αρχηγείου για να βρίσκεται συνεχώς μαζί τους. Δεν τους αρνείται τίποτα. Όχι μόνον τους τροφοδοτεί με πληροφορίες για καταζητούμενα πρόσωπα, αλλά και με τα στοιχεία των ήδη καταδικασθέντων, καθώς και με στοιχεία «ανθρώπων οι οποίοι αντιπροσωπεύουν ενδεχόμενο κίνδυνο».

Το 1979, το σύστημα του Χέρολντ εμπεριέχει 37 φακέλους πληροφοριών, που περιλαμβάνουν 4,7 εκατομμύρια ονόματα και 3.100 οργανώσεις. Το αρχείο δακτυλικών αποτυπωμάτων περιέχει 2,1 εκατομμύρια δείγματα, ενώ ο φωτογραφικός τομέας 1,9 εκατομμύρια

φωτογραφίες. Ο φάκελος γραφολογίας, 6.000 δείγματα γραφής. Υπάρχει, επίσης, ένα «κέντρο προσωπικών στοιχείων» με τα βιογραφικά 3.500 ανθρώπων. Η καρδιά του ηλεκτρονικού αρχείου του BKA, είναι ο φάκελος πληροφοριών «PIOS», (πρόσωπα, ιδρύματα και οργανώσεις, αντικείμενα και στοιχεία). Ο φάκελος «PIOS/τρομοκρατία» περιλαμβάνει 135.000 ανθρώπους, 5.500 οργανώσεις και ιδρύματα, 115.000 αντικείμενα και 74.000 στοιχεία, για να μην αναφέρουμε τον φάκελο «Επαφές/παρακολούθηση κρατουμένων», που περιλαμβάνει 6.632 ονόματα ανθρώπων, οι οποίο απλώς έχουν επισκεφθεί ύποπτους για τρομοκρατία. Ο Χόρστ Χέρολντ αποθηκεύει και επεξεργάζεται τις πληροφορίες του, προσπαθώντας, παράλληλα, να εξεύρει ιδέες για την καταπολέμηση του εγκλήματος συνολικά κι όχι μόνον της τρομοκρατίας. Κινείται μεταξύ παντοδυναμίας («Θα μπορούσα να είχα σταματήσει τους ναζί») και κατάθλιψης· κατά τη διάρκεια της δίκης των μελών της ομάδας Μπάαντερ-Μάινχοφ, θα διατυπώσει το παράπονο ότι η μόνη διαφορά μεταξύ των τρομοκρατών που βρίσκονται στην απομόνωση και του δικού του, προσωπικού Στάμχάιμ, είναι ότι αυτός δεν απολαμβάνει της λαϊκής συμπάθειας. Συν τω χρόνω, ο Χέρολντ αναπτύσει μια παράξενη σχέση έρωτα-μίσους με τον Αντρέας Μπάαντερ. Είναι περήφανος για το γεγονός ότι ο Μπάαντερ θεωρεί τα άρθρα του κατά της τρομοκρατίας ως απαραίτητο υλικό μελέτης για κάθε νέο μέλος της RAF και κάποτε, μάλλον προφητικά, είπε: «Ο Μπάαντερ ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που με κατάλαβε ποτέ και εγώ είμαι ο μοναδικός άνθρωπος που πραγματικά κατάλαβα τον Μπάαντερ». Ο Χέρολντ συμφωνεί, επίσης, με την RAF ότι οι ενέργειές της πρέπει να αντιμετωπίζονται ως πολιτικοστρατιωτικές και όχι σαν κοινή εγκληματική δραστηριότητα. Πάντως, δεν μπορούμε καν να διανοηθούμε πού θα οδηγούσε η κατάσταση, αν επιτρεπόταν στον Χέρολντ να ενεργήσει (περισσότερο απ' ό,τι ενήργησε) με βάση το παραπάνω συμπέρασμά του! Ο Χέρολντ θεωρεί τον εαυτό του ως τον άνθρωπο που κέρδισε τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, στη δεκαετία του '70 και βρίσκει άδικη και σκληρή οποιαδήποτε σύγκρισή του με τον «Μεγάλο Αδελφό». Τον Μάρτιο του 1971, συνταξιοδοτείται και εγκαθίσταται σ' ένα απλό σπίτι, που βρίσκεται εντός των ορίων ενός στρατοπέδου της αστυνομίας, στην Ν. Γερμανία, περιβαλλόμενο από συρματοπλέγματα και με αλεξίσφαιρα τζάμια. Εδώ περνάει τις μέρες του, δουλεύοντας πάνω σε νέα προγράμματα καταπολέμησης

του εγκλήματος, με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή του που βρίσκεται στο υπόγειο, ενώ όταν βγαίνει έξω, συνοδεύεται πάντοτε από δύο άντρες του BKA, οπλισμένους με οπλοπολυβόλα.

25 Σεπτεμβρίου: Δύο αστυνομικοί, με το επίθετο Ρούφ, μολονότι δεν έχουν καμία συγγένεια, πυροβολούνται ενώ πλησιάζουν ένα αυτοκίνητο, σταθμευμένο παράνομα, στον αυτοκινητόδρομο Φρίμπουργκ-Μπάζελ. Ο ένας τραυματίζεται σοβαρά, ενώ ο άλλος μόνον στο χέρι. Αναγνωρίζονται ως δράστες ο Χόλγκερ Μάινς και η Μάργκαρετ Σίλερ.

Μέσα Οκτωβρίου: Ο Μπάαντερ και η Ένσλιν επιστρέφουν στο Βερολίνο. Προετοιμάζουν σχέδια απαγωγής των στρατιωτικών διοικητών του Αμερικανικού, του Βρετανικού και του Γαλλικού τομέα, που θα είανι και η μεγαλύτερη επιχείρηση της RAF μέχρι τώρα. Όμως ο Μπάαντερ και η Ένσλιν συμφωνούν να λάβουν πρώτα μέρος σε μια απόπειρα απόδρασης της Ιρένε Γκέργκενς και της Ίνγκριντ Σούμπερτ (εφόσον επανενταχθούν στην RAF και όχι στην 2 Ιούνη). Ο Μπάαντερ, προτείνει την επίθεση με αντιαεροπορικό πολυβόλο στο στρατόπεδο της αστυνομίας στο Ρούχλεμπεν, ως κίνηση αντιπερισπασμού, αλλά κανείς δεν μπορεί να βρει τέτοιου είδους όπλα. Μετά, η ίδια η απόπειρα απόδρασης ματαιώνεται διότι τα κορίτσια δεν κατορθώνουν να πριονίσουν τα κάγκελα των κελιών τους.

Από εδώ και πέρα, οι σχέσεις της RAF με την 2 Ιούνη φθείρονται συνεχώς. Η Ένσλιν χτυπά τον Μπόμυ Μπάουμαν επειδή κάπνιζε συνεχώς χασίς, και όντας έτσι συνεχώς μαστουρωμένος, δεν έπαιρνε την «δουλειά» στα σοβαρά. Βασικά, ήταν μια σύγκρουση τρόπου ζωής. Ο Μπάαντερ, από την άλλη, οδηγούσε συνεχώς αυτοκίνητο, τρέχοντας με υποερβολική ταχύτητα, κάπνιζε το ένα πακέτο Ζιτάν μετά το άλλο και έπινε τεράστιες ποσότητες καφέ. Μετά την αναπόφευκτη σύγκρουση RAF και 2 Ιούνη, ο Μπάαντερ και η Ένσλιν συνδέονται με την Μπριγκίτε Μονχάουπτ και βρίσκουν στέγη στα σπίτια παλιών γνωστών από τα φοιτητικά χρόνια, της Καταρίνας Χάμερσμιτ και της Έντελγκαρντ Γκ..

Κατά τη διάρκεια αστυνομικών επιδρομών που επακολούθησαν, συλλαμβάνεται η Έντελγκαρντ Γκ. και δέχεται απειλές ότι δεν θα ξαναδεί ποτέ το παιδί της, αν δεν μιλήσει! Τρεις εβδομάδες αργότερα, δίνει κατάθεση και αφήνεται ελεύθερη. Λίγους μήνες αργότερα, φθάνει στο γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων, η φωτογραφία μιας γυναίκας

που είναι καλυμμένη με πίσσα. Συνοδεύεται από ένα σημείωμα που γράφει: «Αυτή είναι η Έντελγκαρντ Γκ., μια πληροφοριοδότης που συνεργάστηκε με τα δολοφονικά γουρούνια. Ζήτω η RAF!». Παρά την περαιτέρω ανάκριση της Έντελγκαρντ από την αστυνομία, αυτή αρνείται να ξανακαταθέσει. Η τύχη της Καταρίνας Χάμερσμιτ ήταν ακόμη χειρότερη. Παραδίδεται εκουσίως, αφού περάσει κάποιο διάστημα στην παρανομία. Μετά τον εγκλεισμό της στις φυλακές, αναπτύσσει έναν καλοήθη όγκο, τον οποίο οι γιατροί των φυλακών αποτυγχάνουν να εντοπίσουν. Προτού επιτραπεί σε εξωτερικούς γιατρούς να την εξετάσουν, ο όγκος εξελίσσεται σε κακοήθη και αυτή πεθαίνει.

8 - ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΕΡΓΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

1971/72: *Εντολή θανάτου - Ο θάνατος του Γκέοργκ φόν Ράουχ και του Τόμυ Βαϊσμπέκερ - Η υπεροχή της πράξης και οι βομβιστικές ενέργειες του Μαΐου.*

22 Οκτωβρίου: Μια ακόμη ανταλλαγή πυροβολισμών στο Αμβούργο. Αυτή τη φορά, η αστυνομία έχει ένα νεκρό. Η Μάργκριτ Σίλερ καταδιώκεται από δύο αστυνομικούς, όταν δύο άλλα μέλη της RAF (που αναγνωρίστηκαν ότι είναι οι Ίρμγκαρντ Μέλερ και Γκέρχαρντ Μύλερ) σπεύδουν προς βοήθειά της και στην μα΄χη που επακολουθεί, ένας αστυνομικός, ο Νόρμπερτ Σμίτ, δέχεται 4 σφαίρες και πεθαίνει κατά την μεταφορά του στο νοσοκομείο.
23 Οκτωβρίου: Η Μάργκριτ Σίλερ, τελικά συλλαμβάνεται. Ο Τύπος την εμφανίζει ως πρόσωπο όχι ιδιαίτερα επικίνδυνο και, τελικά, καταδικάζεται σε 2 χρόνια φυλάκιση. Αντίθετα, προκηρύσσεται αμοιβή 10.000 μάρκων για πληροφορίες που θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη σύλληψη των άλλων.
25 Οκτωβρίου: Η αστυνομία πραγματοποιεί επιδρομή στο διαμέρισμα ενός ταραγουδιστή της πόπ, που βρίσκεται σε περιοδεία, στο Ποπενμπίτελ, προάστειο του Αμβούργου. Βρέθηκαν στοιχεία που μαρτυρούσαν ότι είχε πρόσφατα χρησιμοποιηθεί ως χώρος αποθήκευσης εφοδίων της RAF: εκρηκτικών, σφαιρών, πυροκροτητών, φορητών ασυρμάτων, αστυνομικών στολών, καθώς επίσης κι ένας κατάλογος με ονόματα προοδευτικών παστόρων των οποίων επρόκειτο να ζητηθεί η βοήθεια.

Νοέμβριος: Ένα δέμα που έφερε την ένδειξη «υαλικά - εύθραστο», και είχε σταλεί από μια πόλη κοντά στο Βερολίνο, σ' ένα εργαστήριο κεραμικής στο Βερολίνο, ανοίγεται κατά λάθος στο ταχυδρομείο και από μέσα πέφτουν σφαίρες. Η αστυνομία ανακαλύπτει 6 πανομοιότυπα δέματα στο εργαστήριο κεραμικής, τα οποία περιέχουν: 16 πιστόλια Φάιαρμπερντ και Παραμπέλουμ, 3 αυτόματα τουφέκια, σιγαστήρες και σκοπευτικές διόπτρες, χιλιάδες σφαίρες εκρηκτικά και πυροκροτητές, φορητούς ασυρμάτους, περούκες και ψεύτικες γενειάδες, πινακίδες αυτοκινήτων, κλειδιά αυτοκινήτων και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς.
3 Δεκεμβρίου: Καθώς η αστυνομία του Βερολίνου, κλιμακώνει την καταδίωξη της RAF και της 2 Ιούνη, οι συνοριακοί έλεγχοι γίνονται αυστηρότεροι και η αστυνομία ζητά από όλους, από κτηματομεσήτες μέχρι κλειδαράδες, να συνεργαστούν. Η κινητοποίηση αυτή καταλήγει στην σύλληψη της Μαριάνε Χέρτσογκ και του Ρόλφ Πόλε.
4 Δεκεμβρίου: Η αστυνομία σταματά ένα κλεμμένο Φόρντ-τράνζιτ και ένα Φολκςβάγκεν στην οδό Αϊζενάχερ. Ένας από τους επιβάτες αρχίζει να τρέχει, ενώ οι άλλοι 3 στήνονται στον τοίχο, με τα χέρια ψηλά. Ο Γκέοργκ φον Ράουχ επιχειρεί να βγάλει το όπλο του και εκτελείται επί τόπου. Μέσα στη σύγχυση που επακολουθεί, ο Μπόμυ Μπάουμαν διαφεύγει, παραπλανώντας τους διώκτες του καθώς αναμειγνύεται με μια ομάδα Χάρε Κρίσνα, στην Κούνταμ και βάζοντας κάποιες νεαρές φίλες του να τον καλύπτουν καθώς περνούν από τα αστυνομικά μπλόκα.
5 Δεκεμβρίου: 7.000 άνθρωποι διαδηλώνουν στους δρόμους, διαμαρτυρόμενοι για τον θάνατο του φόν Ράουχ.
Τέλη Δεκεμβρίου: Ο σκληρός πυρήνας της RAF, επιστρέφει στην Δ. Γερμανία για να προετοιμάσει μια βομβιστική εκστρατεία κατά τον νέο χρόνο. Η Φρανκφούρτη, για μια ακόμη φορά, γίνεται το μάτι του κύκλωπα. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, ο Χόλγκερ Μάινς επισκέπτεται ένα χυτήριο μετάλλου, όπου βρίσκει τον Ντίρκ Χόφ, στον οποίο λέει ότι γυρίζει μια ταινία για την οποία χρειάζεται τις τεχνικές του γνώσεις. Ο Χόφ ρωτά ποιό είναι το θέμα της ταινίας και ο Μάινς απαντά: «Είναι ένα είδος έργου επαναστατικής φαντασίας». Ο Χόφ συμφωνεί να βοηθήσει και ο Μάινς του αναθέτει να κατασκευάσει ένα καλούπι χειροβομβίδας και ένα καλούπι βόμβας, οι οποίες να μπορούν να κρεμαστούν σ' ένα γυναικείο κορσέ. Ο Μάινς λέει στον

Χόφ ότι αυτά χρειάζονται για την τελευταία σκηνή του έργου, όπου μια γυναίκα προσποιείται την έγγυο, για να καταφέρει να τοποθετήσει μια βόμβα σε μια τουαλέτα. Ο Χόφ, ωστόσο, διατηρεί τις αμφιβολίες του, αλλά έχει πλέον αναμειχθεί σε μεγάλο βαθμό και έτσι είναι αναγκασμένος να συνεχίσει την παραγωγή όλο και περισσότερων πραγματικών χειροβομβίδων και βομβών που θα χρησιμοποιηθούν στο «έργο».

22 Δεκεμβρίου: Κατά τη διάρκεια μιας ληστείας στο Κάιζερσλάουτερν, σκοτώνεται ένας ακόμη αστυνομικός. Η ληστεία χρεώνεται στα πρώην μέλη της SPK, Κλάους Γίνσκε, Ίνγκεμποργκ Μπάρτς και Βόλφγκανγκ Γκρούντμαν, αλλά για την ώρα δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι η ομάδα αυτή συνδέεται με την RAF. Μολοντούτο, ο Τύπος (και κυρίως οι εφημερίδες του Σπρίγκερ), εκμεταλλεύεται το γεγονός για να οξύνει τον φόβο και την απέχθεια για την ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ. Η λεία της ληστείας ανέρχεται σε 133.987 μάρκα.

Ιανουάριος 1972: Ένας λοχίας της αστυνομίας της Κολωνίας, παραλίγο να παγιδεύσει το μεγαλύτερο «λαβράκι» της ομάδας, αλλά σκοτώνεται όταν αποφασίζει να ελέγξει τα στοιχεία του οδηγού μιας BMW, με πινακίδες Βερολίνου. Όταν ο οδηγός ανοίγει το παράθυρο του αυτοκινήτου, ο λοχίας τον σημαδεύει με το όπλο του και ζητά να δει τα χαρτιά του. Αντί γι' αυτά, όμως, ο Αντρέας Μπάαντερ βγάζει ένα μακρύκανο πιστόλι και τον πυροβολεί, βγάζοντάς τον από την μέση και απομαρύνεται με μεγάλη ταχύτητα.

Φεβρουάριος: Η 2 Ιούνη πραγματοποιεί βομβιστική ενέργεια κατά του βρετανικού «Yacht Club», στο Δ. Βερολίνο. Είναι μια πράξη αλληλεγγύης προς τον IRA, κατά την οπία σκοτώνεται ένας γερμανός συντηρητής σκαφών, 66 ετών.

21 Φεβρουαρίου: 8 μέλη της RAF, φορώντας μάσκες καρναβαλιού, εισβάλλουν στην τράπεζα Παρακαταθηκών και Δανείων στο Λούντβιχσχάφεν και διαφεύγουν, παίρνοντας μαζί τους 285.000 μάρκα. Στη συνέχεια, η Ίνγκεμποργκ Μπάρτς τηλεφωνεί στο σπίτι της με σκοπό να επιστρέψει, αλλά δεν θα τα καταφέρει ποτέ. Τον Ιούλιο του 1973, ανακαλύπτεται κοντά σ' έναν αυτοκινητόδρομο του Μονάχου το αποσυντεθειμένο πτώμα της. Η αστυνομία υποστηρίζει ότι έχει πληροφορίες (από τον Γκέρχαρντ Μύλερ) ότι την είχε εκτελέσει ο Μπάαντερ, διότι ήθελε να εγκαταλείψει την RAF.

1 Μαρτίου: Ο Ρίχαρντ Έπλε, ένας 17χρονος παλιός μαθητευόμενος (πρώην τρόφιμος αναμορφωτηρίου), θερίζεται κυριολεκτικά από οπλοπολυβόλο αστυνομικού, κατά την διάρκεια καταδίωξης αυτοκινήτου, στο Τίμπιγκεν. Ο λόγος που δεν σταμάτησε: ο Έπλε οδηγούσε χωρίς δίπλωμα.

2 Μαρτίου: Μετά από πληροφορίες, η αστυνομία εντοπίζει τους Τόμυ Βαϊσμπέκερ και Κάρμεν Ρόλ, την ώρα που φεύγουν από ένα διαμέρισμα στο Άουγκσμπεργκ. Τους παρακολουθούν έως ότου φθάνουν σ' ένα ξενοδοχείο, έξω από το οποίο ο Τόμυ εκτελείται πριν καν προλάβει να βγάλει από την τσέπη την ταυτότητα/όπλο (ανάλογα με το ποια εκδοχή θεωρείς αληθινή). Η Κάρμεν Ρόλ, συλλαμβάνεται λίγο μετά. Δύο εβδομάδες αργότερα, οι γιατροί των φυλακών της χορηγούν μια σχεδόν θανατηφόρα δόση αιθέρα. Την ημέρα του θανάτου του Τόμυ, στο Αμβούργο, η αστυνομία εισβάλλει σ' ένα διαμέρισμα στο οποίο η RAF είχε εγκαταστήσει ένα εργαστήριο πλαστογράφησης εγγράφων. Όταν νυχτώνει, ο Μάνφρεντ Γκράσχωφ και ο Βόλφγκανγκ Γκρούντμαν εισέρχονται στο διαμέρισμα. Για μια ακόμη φορά, οι αστυνομικοί είναι ταχύτεροι στην χρήση των όπλων. Ενώ ο Γκρούντμαν σηκώνει τα χέρια ψηλά, ο Γκράσχωφ αρχίζει να πυροβολεί, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό ενός επιθεωρητή και του Γκράσχωφ από 2 σφαίρες αντίστοιχα. Ο αστυνομικός πεθαίνει 2 εβδομάδες αργότερα, όμως ο Γκράσχωφ επιβιώνει και, ακολούθως, μεταφέρεται από το νοσοκομείο σ' ένα κελί απομόνωσης των φυλακών, όπου τα φώτα παραμένουν ανοικτά μέρα-νύχτα.

15 Μαρτίου: Ο Κάρλ-Χάιντς Ρούλαντ, καταδικάζεται σε 41/2 χρόνια φυλάκιση.

29 Μαρτίου: Ο Τίλ Μάγιερ της 2 Ιούνη, συλλαμβάνεται στο Μπίλεφελντ μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών, κατά την οποία δεν σημειώνονται θύματα. 400 αστυνομικοί εισβάλλουν στον «Οίκο Ράουχ», στο Κρόϋτσμπεργκ και συλλαμβάνουν 27 πρώην τρόφιμους αναμορφωτηρίου, όμως, τα μέλη της 2 Ιούνη που βρίσκονται στο κτίριο, κατορθώνουν να διαφύγουν.

Η υπεροχή της πράξης

«Η ορθότητα της οργάνωσης ένοπλης αντίστασης, εξαρτάται τώρα από το αν είναι εφικτή. Αυτό, όμως, μπορεί να εξακριβωθεί μόνον μέσω της πρακτικής».

Μάιος: Η πολεμική αεροπορία των ΗΠΑ ρίχνει νάρκες σε λιμάνια του Β. Βιετνάμ. Ακολουθεί μια σειρά βομβιστικών ενεργειών στο Δ. Βερολίνο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας.

11 Μαΐου: Έκρηξη 3 βομβών τύπου υδροσωλήνα στην είσοδο της λέσχης αξιωματικών της 5ης Στρατιάς των ΗΠΑ, που στεγάζεται στο στρατιωτικό κτίριο του Farben, στην Φρανκφούρτη. Τραυματίζονται 13 αμερικανοί στρατιώτες και σκοτώνεται από θραύσμα γυαλιού που του κόβει τον λαιμό, ο αντισυνταγματάρχης Πώλ Μπλούμκουιστ, που έχει υπηρετήσει, δύο φορές στο Βιετνάμ. Οι ζημιές από τη έκρηξη ανέχονται σε 1 εκατομμύριο μάρκα. Η ανακοίνωση No.1, του «κομμάντο Πέτρα Σέλμ» της RAF, που αναλαμβάνει την ευθύνη, αναφέρει: «Το Δ. Βερολίνο και η Δ. Γερμανία δεν είναι πλέον ασφαλές έδαφος για εκείνους που απεργάζονται την εξαφάνιση του Βιετνάμ. Πρέπει να γνωρίζουν ότι τα εγκλήματα που διαπράττουν εναντίον του βιετναμέζικου λαού, έχουν δημιουργήσει νέους και σκληρούς εχθρούς τους, ότι δεν υπάρχει πλέον στον κόσμο κανένα ασφαλές μερος που να τους προφυλάξει από τις επιθέσεις των επαναστατικών αντάρτικων μονάδων... Απαιτούμε τον άμεσο τερματισμό του αποκλεισμού του Β. Βιετνάμ με νάρκες... Απαιτούμε την πλήρη αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμνάτων από την Ινδοκίνα... Ζήτω οι Βιετκόνγκ!».

12 Μαΐου: Έκρηξη 2 βομβών στο αρχηγείο της αστυνομίας του Άουγκσμπουργκ. Τραυματίζονται 5 αστυνομικοί. Την ίδια ημέρα, στο Μόναχο, πυροδοτείται εξ αποστάσεως ένα αυτοκίνητο παγιδευμένο με εκρηκτικά, στον χώρο στάθμευσης του ΒΚΑ. Καταστρέφονται 60 αυτοκίνητα και σχεδόν όλοι οι υαλοπίνακες του κτιρίου. Με την ανακοίνωση No.2 της RAF, το «κομμάντο Τόμυ Βαϊσμπέκερ» αναλαμβάνει την ευθύνη και για τις δύο βοβμβιστικές ενέργειες.

15 Μαΐου: Ανατινάζεται μια κόκκινη Φολκσβάγκεν στην οποία επέβαινε η κυρία Γκρέτα Μπούντεμπεργκ, στην Καρλσρούη. Είναι η σύζυγος του δικαστή Βόλφγκανγκ Μπούντεμπεργκ, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την έκδοση των περισστέρων ενταλμάτων σύλληψης μελών της RAF, καθώς επίσης και για την μεταφορά του Γκράσχωφ, από το νοσοκομείο στην απομόνωση των φυλακών. Η Γκρέτα δεν σκοτώνεται, αλλά μένει ανάπηρη από την βόμβα η οποία προοριζόταν για τον σύζυγό της. Το «κομμάντο Μάνφρεντ Γκράσχωφ», με την ανακοινωση No.3 της RAF, αναλαμβάνοντας την ευθύνη για την

βομβιστική ενέργεια, λέει ότι πρόκειται για την πρώτη μιας σειράς επιθέσεων, σαν απάντηση στο «μαρτύριο της απομόνωσης, στο οποίο υποβάλλονται τα φυλακισμένα μέλη της RAF».

19 Μαΐου: Έκρηξη 2 βομβών σε κτίριο του συγκροτήματος Σπρίνγκερ, στην οδό Κάιζερ-Βίλχελμ του Αμβούργου. 3 ακόμη βόμβες που είχαν τοποθετηθεί στο κτίριο δεν εκρύγνηνται, ενώ 3 τηλεφωνικές προειδοποιήσεις δεν λαμβάνονται υπόψη, διότι κατά την άποψη του Σπρίνγκερ, οι απειλές για τοποθέτηση βομβών είναι κάτι συνηθισμένο. Η No.4 ανακοίνωση της RAF (εκ μέρους του «κομμάντο 2 Ιούνη») αναφέρει: «Ο Σπρίνγκερ θα προτιμούσε να τραμαυτιστούν από βόμβες οι εργάτες και το υπαλληλικό του προσωπικό, παρά να χάσει κάποιες εργάσιμες ώρες, οι οποίοες μεταφράζονται σε κέρδος, εξαιτίας ενός ψεύτικου συναγερμού. Για τους καπιταλιστές, το κέρδος είναι το πάν, ενώ οι άνθρωποι οι οποίοι το παράγουν, είναι σκουπίδια. Λυπηθήκαμε βαθύτατα όταν ακούσαμε ότι τραυματίστηκαν εργάτες και υπάλληλοι».

24 Μαΐου: 2 αυτοκίνητα, παγιδευμένα με εκρηκτικά, ανατινάζονται με διαφορά 15 δευτερολέπτων το ένα από το άλλο, έξω από ένα στρατόπεδο και μια λέσχη του προσωπικού, στο ευρωπαϊκό αρχηγείο του στρατού των ΗΠΑ, που βρίσκεται στην Χαϊδελβέργη. Σκοτώνονται 1 λοχαγός, βετεράνος του Βιετνάμ και 2 λοχίες (ο ένας από ένα μηχάνημα πώλησης κόκα κόλα που τον καταπλακώνει) και τραυματίζονται 5 ακόμη στρατιώτες. Η No.5 ανακοίνωση της RAF, που αναλαμβάνει την ευθύνη εκ μέρους του «κομμάντο 15 Ιούλη» (ημερομηνία κατά την οποία σκοτώθηκε η Πέτρα Σέλμ), αναφέρει: «Την Δευτέρα, ο υπουργός Εξωτερικών του Ανόϊ, κατηγόρησε ξανά τις ΗΠΑ, επειδή βομβάρδισαν πυκνοκατοικημένες περιοχές του Β. Βιετνάμ. Στις τελευταίες 7 εβδομάδες, η αεροπορία των ΗΠΑ έριξε στο Βιετνάμ περισσότερες βόμβες από όσες είχε ρίξει στην Γερμανία και την Ιαπωνία, κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Το Πεντάγωνο προσπαθεί ν' αναχαιτίσει την βορειοβιετναμέζικη επίθεση, ρίνοντας πάνω από 1 εκατομμύριο βόμβες. Αυτό είναι Γενοκτονία, Δολοφονία ενός ολόκληρου λαού, Εκμηδενισμός, Άουσβιτς».

9 - Η ΣΥΛΛΗΨΗ

Η πολιορκία του γκαράζ στην Φρανκφούρτη - Μαύρος Σεπτέμβρης - Η απόλυτη επίγνωση ότι οι πιθανότητες επιβίωσης είναι μηδενικές - Η Κόκκινη Βοήθεια - Τον λόγο έχουν τα όπλα.

29 Μαΐου: Ο Χόρστ Χέρολντ καλεί τους διοικητές όλων των περιφερειακών αστυνομικών υπηρεσιών, για να τους ανακοινώσει ότι πρόκειται να ξεκινήσει, στις 21 Μαΐου, μια «επιχείρηση σκούπα», σε πανεθνική κλίμακα. Στην «επιχείρηση Παφλασμός» θα λάβει μέρος ολόκληρη η αστυνομική δύναμη της Γερμανίας, όμως όταν αρχίζει, η μεγάλη επιτυχία δεν έρχεται ως αποτέλεσμα της επιχείρησης που σχεδίασε ο Χέρολντ· η μεγάλη επιτυχία έρχεται με τη μορφή μιας ανώνυμης πληροφορίας ότι νεαρά άτομα με μεγάλα αυτοκίνητα, μεταφέρουν φιάλες υγραερίου σε γκαράζ στην περιοχή Χόφεκβεκ της Φρανκφούρτης. Τα μέλη του BKA εντοπίζουν το γκαράζ και το ερευνούν. Ανακαλύπτουν διάφορες ουσίες που αποδεικνύεται ότι είναι εκρηκτικές και τις αντικαθιστούν με οστεάλευρο και, στη συνέχεια, το γκαράζ τίθεται υπό παρακολούθηση.

1 Ιουνίου: 5.50π.μ. Μια Πόρσε Τάργκα σταματά έξω από το γκαράζ και 3 άνδρες βγαίνουν απ' αυτή. Δύο απ' αυτούς, ο Χόλγκερ Μάινς και ο Αντρέας Μπάαντερ, εισέρχονται στο γκαράζ, ενώ ο τρίτος, ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε, παραμένει έξω, πλησίον του αυτοκινήτου και σύντομα ανακαλύπτει ότι δεν είναι μόνος. Στην πραγματικότητα, η περιοχή έχει πλημμυρίσει από αστυνομικούς. Η Τζίλιαν Μπέκερ, στο βιβλίο της, *Τα παιδιά του Χίτλερ,* υποστηρίζει ότι ο Ράσπε επιχειρεί τότε να το σκάσει, όμως, ο Στέφαν Άουστ, ισχυρίζεται ότι πρώτα τον πλησιάζει ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας και ενώ ο Ράσπε βγάζει το όπλο του, πέφτουν επάνω του δύο αστυνομικοί και τότε ο Ράσπε αρχίζει να τρέχει, ρίχνοντας ένα πυροβολισμό, για να συλληφθεί λίγο αργότερα σ' ένα κοντικό κήπο. (Ταυτόχρονα, καταδιώκεται και συλλαμβάνεται ένας νοσοκόμος που πήγαινε στην δουλειά του, πριν προλάβει να εξηγήσει ποιός είναι). Μετά την σύλληψη του Ράσπε, οι αστυνοιμικοί ρίχνουν ένα αυτοκίνητο πάνω στην γκαραζόπορτα και ο Μπάαντερ τους πυροβολεί μια φορά από κάθε πλευρά του γκαράζ. Ύστερα, σπάζουν τους χοντρούς υαλοπίνακες στο πίσω μέρος του γκαράζ. Στο σημείο αυτό, ο Μπάαντερ και ο Μάινς τους ειρωνεύονται, κραδαίνοντας τα όπλα τους. Στη συνέχεια, οι αστυνομικοί ρίχνουν δακρυγόνες χειροβομβίδες από το σπασμένο παράθυρο και ο επικεφαλής του BKA λέει στους πολιορκημένους να πετάξουν τα όπλα τους, να γδυθούν και να βγούν έξω με τα χέρια ψηλά. Ο Μπάαντερ και ο Μάινς σπρώχνουν το ένα φύλλο της πόρτας και οι αστυνομικοί, νομίζοντας ότι πρόκειται να παραδοθούν, μετακινούν το αυτόοκίνητο. Τότε, ο Μπάαντερ εκσφεδονίζει τις δακρυγόνες χειροβομβίδες πίσω στους αστυνομικούς.

7.45 π.μ. Ένα τεθωρακισμένο αυτοκίνητο περνάει την γκαραζόπορτα, ενώ ρίχνονται μέσα στο γκαράζ κι άλλα δακρυγόνα αέρια. Στη συνέχεια, ο υπαστυνόμος Μπέρνχαρντ Χόνχε μπαίνει σ' ένα διαμέρισμα που δεσπόζει στο γκαράζ κι όταν ο Μπάαντερ εμφανίζεται στο οπτικό του πεδίο, τον πυροβολεί στο πόδι. Λίγο μετά απ' αυτό, ο Μάινς βγαίνει έξω με τα χέρια ψηλά· τον διατάζουν να βγάλει τα ρούχα του, μένοντας με τα εσώρουχα και μετά απ' αυτό, πηγαίνει προς το μέρος των αστυνομικών. 10 λεπτά αργότερα, το τεθωρακισμένο αυτοκίνητο ξαναμπαίνει στο γκαράζ, υποστηριζόμενο αυτή φορά από αστυνομικούς που φορούν αλεξίσφαιρα γιλέκα. Βρίσκουν τον Μπάαντερ, με τα μαλλιά βαμμένα ξανθά, να κείτεται στο πάτωμα, αιμορραγώντας, κρατώντας όμως ακόμη το όπλο του. Ένας αστυνομικός το κλωτσά από το χέρι του και μετά, 4 αστυνομικοί τον μεταφέρουν πάνω σ' ένα φορείο, ενώ αυτός εξακολουθεί ν' αντιστέκεται. Τα γεγονότα αυτά μεταδίδονται ζωντανά σε ολόκληρη την Γερμανία, από συνεργείο της τηλεόρασης της Φρανκφούρτης, το οποίο σταμάτησε εκεί, ενώ πήγαινε για να μεταδώσει ιπποδρομιακούς αγώνες. Μετά την σύλληψη των Μπάαντερ, Μάινς και Ράσπε, η Ένσλιν πηγαίνει να συναντήσει την Μάινχοφ, τον Γίνσχκε και τον Μύλερ, στο Αμβούργο. Όπως είναι φυσικό, το ηθικό είναι χαμηλό και όπως το θέτει ο Γίνσχκε: «Ήταν σαν να χάνεις τον έλεγχο του αυτοκινήτου σε μια κατηφόρα, οπότε είτε πηδούσες έξω είτε παρέμενες μέσα σ' αυτό, ο κίνδυνος ήταν ο ίδιος».

7 Ιουνίου: Ο Γίνσχκε παραλαμβάνει με το αυτοκίνητό του την Ένσλιν στο Αμβούργο, όμως αυτή πιστεύει ότι εκείνος οδηγεί αλλοπρόσαλλα και έτσι επιβιβάζεται σ' ένα ταξί. Τότε, ο ταξιτζής την παρατηρεί με καχυποψία· πανικόβλητη η Ένσλιν κατεβαίνει από το ταξί και πηγαίνει σε μια μπουτίκ για ν' αγοράσει καινούργια ρούχα. Καθώς δοκιμάζει κάτι, μια πωλήτρια μετακινεί κατά λάθος το τζάκετ της και βλέπει το όπλο της. Στη συνέχεια, η διευθύντρια του καταστήμα-

τος τηλεφωνεί στην αστυνομία και ταυτίχρονα καθυστερεί την Ένσλιν, μέχρι να καταφθάσει η αστυνομία. Καθώς η Γκούντρουν κατευθύνεται αμέριμνη προς την έξοδο του καταστήματος, συλλαμβάνεται πριν καλά-καλά φθάσει εκεί. Αρχίζει μια απελπισμένη πάλη και ρίχνει δύο αστυνομικούς κάτω, πριν καταφέουν τελικά να την εξουδετερώσουν. Η αστυνομική αναφορά για την διεξαγωγή έρευνας στο διαμέρισμα (το κλειδί του οποίου βρέθηκε στην κατοχή της Ένσλιν κατά τη στιγμή της σύλληψής της): «*Αναφορά*: Καταδίωξη βίαιων αναρχικών εγκληματιών. *Θέμα*: Το διαμέρισμα των συνωμοτών επί της οδού Σάιντεν 71 στην Στουτγκάρδη. *Συνημμένα*: 22 περιοδικά μίκυ-μάους, τα οποία ανευρέθησαν στο προαναφερθέν διαμέρισμα. Υπάρχουν εύλογες υπόνοιες ότι τα μίκυ-μάους αυτά τα διάβαζε το μέλος της συμμορίας, Αντρέας Μπάαντερ».

9 Ιουνίου: Η Μπριγκίτε Μονχάουπτ και ο Μπέρνχαρντ Μπράουν (SPK / 2 Ιούνη) συλλανβάνονται στο Βερολίνο.

15 Ιουλίου: Οι «ρόζ» αριστεροί εμφανίζονται και προδίδουν την Ούλρικε Μάινχοφ. Κάποιοι απ' αυτούς είχαν ζητήσει από τον Φρίτς Ρόντεβάλντ, έναν αριστερό δάσκαλο που κατοικούσε στο Αννόβερο, να φιλοξενήσει δύο ανθρώπους, οι οποίοι αποδεικνύεται εκ των υστέρων ότι είναι η Μάινχοφ και ο Μύλερ. Αρχικά, αυτός συμφωνεί αλλά αφού το ξανασκέπτεται, τηλεφωνεί στην αστυνομία. (Ωστόσο, πιστός στο πρότυπο του αριστερού λόγω μόδας, θα δώσει αργότερα τα χρήματα της αμοιβής που εισέπραξε, στον έρανο για την χρηματοδότηση της νομικής υπεράσπισης της RAF). Λίγο μετά την άφιξη των αστυνομικών με πολιτική περιβολή στο κτίριο, ο Μύλερ βγαίνει έξω για να κάνει ένα τηλεφώνημα και συλλαμβάνεται πάραυτα. Οι αστυνομικοί καλούν ενισχύσεις, όμως δεν πρόκειται να επαναληφθεί η πολιορκία της Φρανκφούρτης. Η Ούλρικε συλλαμβάνεται, χωρίς να προβάλλει μεγάλη αντίσταση, όταν ανοίγει την πόρτα του διαμερίσματος, μετά το χτύπημα του κουδουνιού. Πάντως, από τη στιγμή που συλλαμβάνεται, η Ούλρικε αρχίζει να προκαλεί μεγάλη φασαρία και αντιστέκεται επί ώρες. Έτσι εξηγούνται οι ελάχιστα κολακευτικές φωτογραφίες που την εμφανίζουν με πρησμένο το πρόσωπο και οι οποίες θα χρησιμοποιηθούν από τους επιγόνους. Για να είμαστε δίκαιοι απέναντι στον Μπάαντερ, στην φωτογραφία που τραβήχθηκε κατά την στιγμή της σύλληψής του, εμφανίζεται ψύχραιμος, με τα

μαύρα γυαλιά και τα βαμμένα του μαλλιά, καθώς μεταφέρεται έξω από το γκαράζ.

25 Ιουνίου: Η αστυνομία εισβάλλει σε ένα ακόμη διαμέρισμα στην Στουτγκάρδη και σκοτώνει τον σκοτσέζο, πρώην διαρρήκτη, Ίαν Μακλεόντ. Ωστόσο μόνον ανεπιβεβαίωτες φήμες συνδέουν τον Μακλεόντ με την RAF. Υπήρξε, μάλλον, ένα ατυχές θύμα των πληροφοριών του ηλεκτρονικού υπολογιστή του Χέρολντ, καθώς τα διαμέρισμα του πρώτου μπορεί να είχαν χρησιμοποιηθεί ή όχι από την RAF.

7 Ιουλίου: Ο Κλάους Γίνσχκε και η Ίρμγκαρντ Μέλερ συλλαμβάνονται στο Όφενμπαχ, μετά την κατάδωσή τους από ένα νέο μέλος της RAF, τον Χάνς-Πέτερ Κονιέτσνι.

5 Σεπτεμβρίου: Ένα κομμάντο του «Μαύρου Σεπτέμβρη» δρασκελίζει τον φράκτη του ολυμπιακού χωριού στο Μόναχο και, πυροβολώντας, εισέρχεται στα καταλύματα της αθλητικής ομάδας του Ισραήλ. Δύο ισραηλινοί αθλητές σκοτώνονται και άλλοι 9 συλλαμβάνονται όμηροι. Ύστερα από μια ολόκληρη ημέρα διαπραγματεύσεων, τις οποίες μετέδιδε η τηλεόραση, το κομμάντο και οι όμηροι μεταφέρονται με αυτοκίνητο στο αεροδρόμιο Φίρστενφελντμπρουκ, για να μεταβούν αεροπορικώς στο Κάιρο. Όμως, καθώς οι παλαιστίνιοι αρχίζουν να επιβιβάζονται στο αεροπάνο, ελεύθεροι σκοπευτές της αστυνομίας ανοίγουν πύρ. Στη μάχη που επακολουθεί, σκοτώνονται όλοι οι ισραηλινοί αθλητές (11 συνολικά), ένας αστυνομικός και πέντε παλαιστίνιοι· οι υπόλοιποι τρεις παλαιστίνιοι που επιζούν, θα πληρώσουν τα σπασμένα.

Τα φυλακισμένα μέλη της RAF περνούν τον πρώτο χρόνο φυλάκισής τους σε ξεχωριστά κελιά, απομονωμένα όχι μόνον από τους κοινούς καταδίκους, αλλά και μεταξύ τους. Η Μάινχοφ περνάει ένα χρόνο σ' ένα, σχεδόν πλήρως ηχητικά μονωμένο, κελί απομόνωσης, πριν η διεύθυνση των φυλακών υποχρεωθεί να την μεταφέρει σε ένα κανονικό κελί, για να σταματήσει τις κατηγορίες του Τύπου. Η Ούλρικε περιγράφει την εμπειρία της ως εξής:

> «Έχεις την αίσθηση ότι το κεφάλι σου πάει να εκραγεί... ότι η σπονδυλική σου στύλη σου συνθλίβει το μυαλό... μια αχαλίνωτη επιθετικότητα η οποία δεν βρίσκει διέξοδο. Αυτό είναι το χειρότερο. Η απόλυτη επίγνωση ότι οι πιθανότητες επιβίωσης είναι μηδενικές».

> Ο κώδικας συμπεριφοράς των μελών της RAF μέσα στην φυλακή: Δεν απευθύνουμε ούτε μια λέξη στα γουρούνια, με οποιαδήποτε μορφή και αν εμφανίζονται, ιδιαίτερα ως γιατροί. Ούτε μια λέξη. Φυσικά, δεν τους προσφέρουμε καμιά βοήθεια,

δεν κουνάμε ούτε το μικρό μας δακτυλάκι για να τους βοηθήσουμε. Από μας δεν θα βρουν παρά μόνον εχθρότητα και καταδίκη... Δεν προκαλούμε και αυτό έχει μεγάλη σημασία. Όμως, θα υπερασπίσουμε τον εαυτό μας αδιάλλακτα και αδιάλειπτα, με κάθε ανθρωπίνως δυνατό μέσο που διαθέτουμε.

20 Σεπτεμβρίου: Η Μάινχοφ μεταφέρεται στις φυλακές Τσβαϊμπρύκεν για να λάβει μέρος σε μιαν αναγνώριση υπόπτων, φυσικά, παρά την θέλησή της. Ωστόσο, αντιστέκεται τόσο πεισματικά ώστε δίδονται οδηγίες στις άλλες γυναίκες, που συμμετέχουν στην διαδικασία της αναγνώρισης, να προσποιηθούν ότι αντιστέκονται και αυτές. Το χάος που επακολουθεί, με τις γυναίκες να αντιστέκονται και να φωνάζουν «Είμαι η Ούλρικε Μάινχοφ», καθιστά αδύνατη την αναγνώριση της Ούλρικε από τους μάρτυρες, ακόμη και αυτή την στιγμή κατά την οποία είναι η διασημότερη γυναίκα της Γερμανίας.

11 Δεκεμβρίου: Ο Τιλ Μάγιερ καταδικάζεται σε 3 χρόνια φυλάκιση, με την κατηγορία της απόπειρας δολοφονίας αστυνομικού.

Τέλη 1972: Η «Κόκκινη Βοήθεια», η ομάδα υποστήριξης των πολιτικών κρατουμένων, εκδίδει μια σειρά φυλλαδίων που στόχος τους είναι να δείξουν ότι τα φυλακισμένα μέλη της RAF στερούνται βασικών δικαιωμάτων και πως καταπιέζονται στις φυλακές. Πάντως, οι ίδιοι οι φυλακισμένοι δεν εντυπωσιάζονται. Αντρέας Μπάαντερ: «Επειδή οι σύντροφοί μας είναι ήδη μισοπεθαμένοι, δεν μπορούν ν' αντιληφθούν ότι δεν είμασστε τίποτα άλλο εκτός από τους εαυτούς μας. Διαστρεβλώνουν το θέμα με τον ίδιο τρόπο που το διαστρεβλώνουν τα γουρούνια όλου του κόσμου. Η βία είναι ταμπού. Κρύβονται πίσω από τον θάνατο, όπως κάνουν και πολλοί παπάδες... Το όπλο αναζωογονεί τα πράγματα. Ο αποικιοκρατούμενος ευρωπαίος ζωντανεύει, όχι λόγω του θέματος και του προβλήματος της βίας των συνθηκών στις οποίες υποκείμεθα ως κρατούμενοι, αλλά διότι κάθε ένοπλη ενέργεια υποτάσσει την ισχύ των συνθηκών αυτών στην ισχύ των γεγονότων. Θα έλεγα ότι η ιστορία μας θα μπορούσε να έχει τον τίτλο: «ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ».

Την ίδια περίπου εποχή, ο Μπάαντερ καλείται από την υπεράσπιση να παραστεί στην δίκη του Μάλερ, στο Βερολίνο, για να δώσει στοιχεία για τις συνθήκες κράτησης στην φυλακή. Κατά την διάρκεια της εν λόγω δίκης, ο Μπάαντερ ανακοινώνει, επιπλέον, την πρώτη απεργία πείνας των μελών της RAF, η οποία θα διαρκέσει δύο μήνες. Ο δικηγόρος του Μπάαντερ, την εποχή εκείνη, Χάνς-Κρίστιαν Στρέμπελε, πείθει τον ομοσπονδιακό εισαγγελέα να βελτιώσει τις συνθή-

κες κράτησης και να μεταφέρει την Μάινχοφ από το κελί του τμήματος μελλοθανάτων, των φυλακών Όσεντορφ. Ο Μπάαντερ είναι επιφυλακτικός, όμως ο Στρέμπελε κατορθώνει να τον πείσει να ματαιώσει την απεργία πείνας. Μόλις γίνεται αυτό, η Μάινχοφ, μεταφέρεται ξανά στο τμήμα μελλοθανάτων. Ο Μπάαντερ παύει από σύμβουλό του τον Στρέμπελε.

Φεβρουάριος 1973: Η Μάργκριτ Σίλερ αποφυλακίζεται και περνά ξανά στην παρανομία. Οι δικηγόροι υπεράσπισης της RAF, πραγματοποιούν την δική τους, συμβολική απεργία πείνας έξω από τον Ομοσπονδιακό Ανώτατο Δικαστήριο. Η Ένσλιν πιέζει τους δικηγόρους της να ανακινήσουν την υπόθεση της ομάδας στην Διεθνή Αμνηστία και άλλες παρεμφερείς οργανώσεις. Όμως, και οι δύο ενέργειες αποβαίνουν άκαρπες και όταν η Ούλρικε μεταφέρεται, ύστερα από 8μηνη πλήρη ηχητική απομόνωση, την εγκλείουν σ' ένα κελί το οποίο προηγουμένως στέγαζε έναν παιδοκτόνο.

Μάρτιος: Οπλοφόροι του «Μαύρου Σεπτέμβρη» συλλαμβάνουν ως ομήρους αμερικανούς, βέλγους και ιορδανούς διπλωμάτες, στην πρεσβεία της Σαουδικής Αραβίας, στο Χαρτούμ. Τα αιτήματά τους περιλαμβάνουν: την απελευθέρωση ενός μέλους του «Μαύρου Σεπτέμβρη» που κρατείται στην Ιορδανία, του δολοφόνου του Ρόμπερτ Κένεντυ, Σιρχάν Σιρχάν και των φυλακισμένων μελών της RAF. Όταν τα αιτήματά τους δεν ικανοποιούνται, εκτελούν 2 αμερικάνους διπλωμάτες και 1 βέλγο.

10 - ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΛΕΒΙΑΘΑΝ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

1973/74: *Η αντίσταση στα κελιά- Στάμχάιμ - Η τρίτη απεργία πείνας - Το μαρτύριο του Χόλγκερ Μάινς.*

«Τεχνητό κατασκεύασμα είναι αυτός ο μέγας Λεβιάθαν, που ονομάζεται Κοινοπολιτεία ή Κράτος· δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας τεχνητός άνθρωπος».
*Μια φράση με την οποία αρχίζει το βιβλίο του Χόμπς, Λεβιάθαν και η οποία επαναλαμβάνεται στην αρχή του Μόμπυ Ντίκ.**

Για να προκαλέσει σύγχυση στους λογοκριτές της αλληλογραφίας, η Ένσλιν δίνει σε όλους ψευδώνυμα από το βιβλίο *Μόμπυ Ντίκ*, ένα από τα αγαπημένα βιβλία της RAF. Όλα τα ονόματα έχουν αλλη-

* ΣτΜ Κλασικό έργο του Χέρμαν Μένβιλ (ελληνική μετάφραση, εκδόσεις Γκούτεμπεργκ).

γορική σημασία: Η Γκούντρουν είναι ο μάγειρας «ο οποίος διατηρούσε τα μαγειρικά σκεύη σε καλή κατάσταση και έκανε κήρυγμα στους καρχαρίες»· ο Μπάαντερ είναι, φυσικά, «ο πλοίαρχος Άχαμπ, που αυτοκαταστράφηκε, καταδιώκοντας τον Μόμπυ Ντίκ»· Ο Μάλερ είναι «ένας πλούσιος συνταξιούχος φαλαινοθήρας... που αν και ορκισμένος εχθρός της ανθρώπινης αιματοχυσίας, έχει βάψει το παλτό του με τόνους πυκτού αίματος του Λεβιάθαν». Η Γκούντρουν πρέπει να είχε εξαιρετικά γενναιόδωρη διάθεση, όταν επέλεξε εκείνο το όνομα γι' αυτόν. Ο Μάινς είναι ο Στάρμπουκ, ο λοστρόμος, ο οποίος περιγράφεται στον *Μόμπυ Ντίκ* ως εξής: «Το σώμα και η καταπιεσμένη θέληση του Στάρμπουκ ανήκαν στον Άχαμπ, όσο ο Άχαμπ ασκούσε γοητεία στο μυαλό του Στάρμπουκ· παρόλα αυτά, ο λοστρόμος αποστρεφόταν, εκ βάθους καρδίας, την αποστολή του πλοιάρχου του»· Ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε είναι ο ξυλουργός, ο πολυτεχνίτης που κατασκεύαζε τα φέρετρα για τα θύματα του κυνηγιού της μεγάλης, λευκής φάλαινας· ο Μύλερ, ο οποίος μετετράπη αργότερα σε μάρτυρα κατηγορίας, είναι ο Κουίκ Κουέγκ: «ένας κατά βάθος ειδωλολάτρης, οποίος όμως ζούσε ανάμεσα σ' αυτούς τους χριστιανούς, φορούσε ίδα ρούχα μ' αυτούς και προσπαθούσε να μιλήσει την δική τους αλαμπουρνέζικη γλώσσα».

Οι φυλακισμένοι της RAF κατάφεραν να λειτουργήσουν σαν ομάδα, μέσω της αλληλογραφίας τους με τους «κόκκινους δικηγόρους» και διατήρησαν τον δυναμισμό τους μ' ένα ακριβέστατο σύστημα πληροφόρησης που επινόησε η Ένσλιν: «Αν δεν το μεθοδεύσουμε, αργά ή γρήγορα θα καταρρεύσει και τότε, κάποιοι άνθρωποι στην φυλακή θα καταστούν ανενεργοί, θρήσκοι και ηλίθιοι... ». Η ιδεώδης τάξη πραγμάτων για την RAF, περιγράφεται από την Ένσλιν ως εξής: «Μια τάξη πραγμάτων είναι αποτέλεσμα της οικοδόμησης της συλλογικότητας και της καταστροφής κάθε είδους ιεραρχίας. Μια τάξη πραγμάτων είναι κάτι για το οποίο έχετε πεισθεί ή κάτι το οποίο αποδέχεσθε μετά από διάλογο. Αν δεν συμβεί αυτό, είστε εκτός κινήματος... ». Όταν η Πρόλ δεν συμμετέχει ολόψυχα στην πρώτη απεργία πείνας, η Μάινχοφ γράφει: «Της είπα ότι θα εκδιωχθεί από την RAF... Αυτό δεν είχε την έννοια απειλής, ήταν κάτι τελεσίδικο».

Το σύστημα πληροφόρησης χρησιμοποιείται σαν ένα σθεναρό είδος διαλεκτικής, τόσο στην κριτική όσο και στην αυτοκριτική και, επιπλέον, για την συγκέντρωση μιας ογκώδους βιβλιογραφίας για το

πως μπορεί κανείς να γίνει αντάρτης πόλεων. Βιβλία που διέλαθαν της προσοχής των λογοκριτών έχουν τίτλους όπως: «*Γερμανική Επιθεώρηση Όπλων*», «*Στρατιωτική Τεχνολογία*», «*Ραδιοτεχνολογία*», «*Οδηγός πολεμικών επιχειρήσεων μικρής κλίμακας*», «*Η τακτική του αντάρτικου πόλεων*», «*Εγκειρίδιο των Ειδικών Δυνάμεων*», και «*Ο Πυροτεχνουργός*».

Το πείραμα της RAF, που έθετε σε κίνδυνο την ζωή και την ελευθερία των μελών της για να αποκαλύψει το αληθινό πρόσωπο του κράτους, προχωρεί σε ένα άλλο στάδιο, το «στάδιο Άουσβιτς», όπως το αποκαλεί η Ένσλιν: «Η διαφορά μεταξύ του τμήματος μελλοθανάτων και της απομόνωσης είναι η διαφορά που υπήρχε μεταξύ Άουσβιτς και Μπούχενβαλντ· δεν είναι παρά μια απλή διαφορά· στο Μπούχενβαλντ επιβίωσαν περισσότεροι άνθρωποι απ' ό,τι στο Άουσβιτς. Για όλους εμάς που βρισκόμαστε εκεί, για να το πούμε ξεκάθαρα, το μόνο που μπορεί να μας εκπλήξει, είναι να μην μας οδηγήσουν στους θαλάμους αερίων· τίποτα άλλο δεν μπορεί να μας εκπλήξει... ». Ούλρικε Μάινχοφ: «Όταν μιλάμε, για βασανιστήρια, το μόνο που μπορείς να πεις είναι: τί άλλο θέλεις, είσαι ακόμα ζωντανός».

8 Μαΐου-29 Ιουνίου: Η δεύτερη απεργία πείνας. Αυτή τη φορά, λαμβάνουν μέρος 40 κρατούμενοι, περιλαμβανομένων και πολλών που δεν ανήκουν στην RAF. Η διεύθυνση των φυλακών εφαρμόζει για πρώτη φορά την αναγκαστική σίτιση. Οι συνθήκες βελτιώνονται ελαφρώς, καθώς η υγεία των απεργών πείνας επιδεινώνεται. Μέσω του συστήματος πληροφόρησης, περνάει μια εντολή στους απεργούς: «όποιος δεν νοιάζεται και μπορεί να αντέξει την βία της αναγκαστικής σίτισης, συνεχίζει την απεργία πείνας. Οι υπόλοιποι - λογουχάρη ο Αντρέας - σταματούν αμέσως. Τι να γίνει, είναι εντολή!».

Εκείνο το καλοκαίρι, το Κίνημα 2 Ιούνη εκτός φυλακών, μονοπωλεί τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Το ηθικό τους έχει αναπτερωθεί με την επιστροφή του Φρίτς Τόυφελ, ο οποίος είχε εκτίσει ποινή φυλάκισης 2 ετών για απόπειρα εμπρησμού.

Ιούνιος: Το διαμέρισμα του μέλους της 2 Ιούνη, Ανγκέλα Λούτερ, που έχει μετατραπεί σε εργαστήριο κατασκευής βομβών, ανατινάζεται.

7 Ιουλίου: Η Γκάμπι Γκρέχερ Τίντεμαν, μέλος της 2 Ιούνη, συλλαμβάνεται στο Μπόχουμ, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών.

27 Ιουλίου: Η 2 Ιούνη πραγματοποιεί μια ληστεία τράπεζας στο Δ. Βερολίνο η οποία της αποφέρει 200.000 μάρκα.
Αύγουστος: Η Ίνγκε Φίτ, μέλος της 2 Ιούνη, δραπετεύει από τις φυλακές του Βερολίνου, έχοντας προηγουμένως πριονίσει τα κάγκελα του παραθύρου του κελιού της. Η αστυνομία επιτίθεται σε εργάτες οι οποίοι επιχειρούν να καταλάβουν το εργοστάσιο της εταιρείας Φόρντ, στην Κολωνία και μια σειρά απεργιών παραλύει, ουσιαστικά, την Δ.Γερμανία.
2 Οκτωβρίου: Πραγματοποιούνται στο Βερολίνο νέες συλλήψεις μελών της 2 Ιούνη, ενώ, ταυτόχρονα, ο αγγλικός στρατός «καταστέλλει εργατικές απεργίες στην Δ. Γερμανία».
13 Νοεμβρίου: Ο Τίλ Μάγιερ, μέλος της 2 Ιούνη, δραπετεύει από τις φυλακές Κάστρο-Ράουξσεχ.
12 Δεκεμβρίου: Η Γκάμπι Γκρέχερ Τίντεμαν καταδικάζεται σε 8 χρόνια φυλάκιση, με την κατηγορία της απόπειρας δολοφονίας αστυνομικού.
Ιανουάριος / Φεβρουάριος 1974: Νέες μεγάλες απεργίες. Επιδρομές της αστυνομίας στο Αμβούργο και την Φρανκφούρτη, έχουν ως αποτέλεσμα την επανασύλληψη των Μάργκριτ Σίλερ, Ίλζε Σταχόβιακ και Κρίστα Έκες.
13 Φεβρουαρίου: Αρχίζει η δίκη για την βομβιστική ενέργεια στο βρετανικό «Yacht Club». Κατηγορούμενοι είναι η Βερένα Μπέκερ, ο Βόλφγκνγκ Κνούπε και ο Βίλυ Ράτερ. Συλλαμβάνονται 50 διαδηλωτές και τραυματίζονται 25 αστυνομικοί, έξω από τα δικαστήρια.

Πίσω στις φυλακές: Το πρώτο δείγμα του μαρτυρίου της απομόνωσης. Η Ένσλιν μεταφέρεται στο Όσεντορφ και εγκλείεται σ' ένα κελί δίπλα απ' αυτό της Μάινχοφ. Τους επιτρέπουν να γυμνάζονται μαζί. Όμως, ουδέν κακό αμιγές καλού.
Απρίλιος: Οι Ένσλιν και Μάινχοφ γίνονται οι πρώτοι τρόφιμοι της ειδικά διαμορφωμένης πτέρυγας των φυλακών υψίστης ασφαλείας Στάμχάιμ, στην Στουτγκάρδη. Ωστόσο, διατηρούν το δικαίωμα να γυμνάζονται μαζί και να μπορούν να παραμένουν καθημερινά επί 4 ώρες στο ίδιο κελί, αλλά τα κελιά τους τώρα ερευνώνται καθημερινά , μια δεσμοφύλακας περνά από τα κελιά κάθε μια ώρα και δεν τους επιτρέπεται να συμμετάσχουν σε οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα. (με εξαίρεση τις επισκέψεις των δικηγόρων και της οικογένειάς τους, όμως, ήδη η Μάινχοφ έχει χάσει κάθε επαφή με τα παιδιά της.). Ο

Μπάαντερ, ο Μάινς και ο Ράσπε, κρατούνται, προς το παρόν, στις φυλακές του Σβάλμσταατ, του Βίτλιχ και της Κολωνίας αντίστοιχα. Όταν τελειώνουν οι δίκες, αρχίζουν, σε πρώτη φάση, οι προετοιμασίες για την τρίτη απεργία πείνας. Μπάαντερ: «Δεν νομίζω ότι θα σταματήσουμε την απεργία πείνας αυτή τη φορά. Αυτό σημαίνει ότι κάποιοι θα πεθάνουν... ».
4 Ιουνίου: Εκτελείται ο Ούλριχ Σμούκερ, ένα πρώην μέλος της 2 Ιούνη, που είχε γίνει καταδότης και συλλαμβάνεται ο δικηγόρος της SPK, Έμπερχαρντ Μπέκερ (σύζυγος της δικηγόρου της RAF, Μαρί-Λουίζε).
27 Αυγούστου: Η Μάινχοφ μεταφέρεται από το Στάμχάιμ στις δικαστικές φυλακές Μόαμπιτ, του Βερολίνου, όπου πρόκειται να δικαστεί μαζί με τον Χόρστ Μάλερ και τον Χάνς Γιούργκεν Μπέκερ, για συμμετοχή στην απόδραση του Μπάαντερ. Κατά τη διάρκεια της δίκης, η Ούλρικε παραμένει σιωπηλή, μέχρι την στιγμή που της επιτρέπουν να προβεί σε μια δήλωση με την οποία ανακοινώνει την έναρξη της τρίτης απεργίας πείνας. Στα αιτήματα της ομάδας, αυτή την φορά, περιλαμβάνονται: το δικαίωμα στην απεργία, επισκεπτήριο χωρίς την παρουσία φυλάκων και αλληλογραφία χωρίς λογοκρισία. Ο Χόρστ Μάλερ, τον οποίο η Μάινχοφ αγνοεί παντελώς στο Μόαμπιτ, δεν παίρνει μέρος στην απεργία πείνας, αλλά, παρόλα αυτά, καταδικάζεται σε 12ετή κάθειρξη, με την κατηγορία της σύστασης συμμορίας (η οποία συμψηφίζεται με την 14ετή ποινή κάθειρξης στην οποία είχε καταδικαστεί για ληστεία τράπεζας). Η Ούλρικε καταδικάζεται σε 8ετή κάθειρξη, ενώ ο Μπέκερ αθωώνεται.
10 Σεπτεμβρίου: Μέλη της 2 Ιούνη, παριστάνοντας τους ντετέκτιβ, ληστεύουν ένα οπλοπωλείο στο Βερολίνο.
2 Οκτωβρίου: Ο Μπάαντερ, η Μάινχοφ, ο Μάινς, η Ένσλιν και ο Ράσπε κατηγορούνται για 5 φόνους. Η δίκη θα διεξαχθεί τον επόμενο χρόνο στο Στάμχάιμ (την καθυστερούν επειδή η Στουτγκάρδη φιλοξενούσε το 1974 το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου). Ο Μπάαντερ και ο Ράσπε μεταφέρονται στην πτέρυγα υψίστης ασφαλείας του Στάμχάιμ, μαζί με την Ένσλιν και την Μάινχοφ.

Ο Χόλγκερ Μάινς παραμένει έγκλειστος στο Βίτλιχ, λόγω σοβαρής επιδείνωσης της υγείας του. Οι γιατροί των φυλακών αρχίζουν να του παρέχουν αναγκαστική σίτιση, καθώς και στην Ένσλιν. Στα τέλη του μήνα, όλοι οι απεργοί πείνας σιτίζονται, ουσιαστικά, δια της βίας.

Οι δικηγόροι της RAF, Κλάους Κρουασάν και Ότο Σίλι, κατηγορούν τους γιατρούς των φυλακών για «εσκεμμένη κακομεταχείριση και σαδιστική συμπεριφορά». Ο Χόλγκερ Μάινς περιγράφει την αναγκαστική σίτιση σαν ένα είδος ψυχικού υποκλυσμού, με τον ασθενή δεμένο σαν τον ηθοποιό στο «Κουρδιστό Πορτοκάλι»* και το στόμα του ν' ανοίγεται μ' ένα λοστό.

Τέλη Οκτωβρίου: Ο Μάνφρεντ Γκράσχωφ σταματά εκουσίως την απεργία πείνας, όμως αναθεωρεί αμέσως την απόφασή του, όταν λαμβάνει μια επιστολή του Μάινς: «Η γουρούνι ή άνθρωπος, ή επιβίωση με κάθε αντίτιμο ή αγώνας μέχρι θανάτου, ή το πρόβλημα ή η επίλυση του προβλήματος, μέση λύση δεν υπάρχει. Νιώθω κάποια θλίψη που αναγκάζομαι να σου γράψω κάτι τέτοιο. Φυσικά, ούτε ο ίδιος γνωρίζω ποιά είναι η διαφορά του να πεθαίνεις από το να σε σκοτώνουν... Λοιπόν, έτσι έχουν τα πράγματα. Ξέρω, πάντως, ότι υποστήριξα την σωστή πλευρά... έτσι κι αλλιώς, όλοι θα πεθάνουμε κάποια στιγμή. Το μοναδικό ερώτημα που γεννιέται είναι το πώς και γιατί ζει κανείς και αυτό το ζήτημα είναι ξεκάθαρο: ως άνθρωπος, για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας· ως ένας μάχιμος επαναστάτης που αγαπά παράφορα την ζωή, περιφρονώντας τον θάνατο».

9 Νοεμβρίου: Ο Χόλγκερ Μάινς πεθαίνει από πείνα, μετά την άρνηση του αρμόδιου δικαστή να επιτρέψει την εξέτασή του από εξωτερικό γιατρό και την άρνηση των γιατρών των φυλακών να τον μεταφέρουν στον θάλαμο εντατικής παρακολούθησης, παρά τις δοθείσες οδηγίες.

10 Νοεμβρίου: Διαδηλώσεις, με το σύνθημα «Εκδίκηση για τον Χόλγκερ Μάινς», σε όλη την Ευρώπη. Γίνονται πολλοί εμπρησμοί δικαστικών κτιρίων· ο Γκύντερ φόν Ντρένκμαν, πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου του Βερολίνου, σκοτώνεται κατά την διάρκεια μιας απόπειρας απαγωγής του από την 2 Ιούνη. Η δημοτικότητα της RAF βρίσκεται στο απόγειό της. Η φυλάκιση δεν έκανε άλλο από το να ισχυροποιήσει το πολιτικό της κύρος. Από το 1970 έως το 1972, η αστυνομία καταδίωκε περίου 40 άτομα. Το 1974, ο αριθμός αυτός αυξάνεται σε 300 άτομα και ο κατάλογος συμπαθούντων που διαθέτει το ΒΚΑ, περιλαμβάνει 10.000 ονόματα.

* ΣτΜ Ταινία του Στάνλευ Κιούμπρικ.

11 - Ο ΖΑΝ-ΠΩΛ ΣΑΡΤΡ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΣΤΑΜΧΑΪΜ

1974/75: *Επιχείρηση Χειμερινό Ταξίδι - Η απαγωγή του Λόρεντς και η πολιορκία της πρεσβείας στην Στοκχόλμη.*

26 Νοεμβρίου: Η αστυνομία αρχίζει την επιχείρηση «Χειμερινό Ταξίδι», σε ολόκληρη την Δ. Γερμανία. Πραγματοποιούνται επιδρομές σε 80 διαμερίσματα, περιλαμβανομένων και των γραφείων των δικηγόρων της RAF, απ' όπου αφαιρούνται έγγραφα της δικογραφίας. Γίνονται 50 συλλήψεις, όχι όμως και τόσο σημαντικές. Στο μεταξύ, οι απεργοί πείνας αρχίζουν να διχάζονται· ο Γκέρχαρντ Μύλερ, η Μάργκριτ Σίλερ και η Ιρένε Γκέργκενς σταματούν την απεργία. Η Μάινχοφ και η Ίνγκριντ Σούμπερτ κατανοούν την στάση της Γκέργκενς, όμως η Ένσλιν την κατηγορεί ως προδότρια. Οι σχέσεις μεταξύ Μάινχοφ και Ένσλιν δεν ήταν ποτέ άριστες. Ο Μπάαντερ παραμένει τελείως ουδέτερος (και, σχετικά, καθόλου μισογύνης), αποκαλώντας τες «αλλόκοτες παλαβιάρες».

Δεκέμβριος: Η Ένσλιν προτείνει, μέσω του συστήματος πληροφόρησης, να γίνεται μια αυτοκτονία κάθε μήνα, μέχρι να τερματισθεί η απομόνωση. Ο Κλάους Κρουασάν έχει μια εξυπνότερη (και θα έλεγα λιγότερη θανατηφόρα) ιδέα. Οργανώνει μια επίσκεψη του Ζάν-Πώλ Σάρτρ στο Στάμχάιμ, για να πάρει συνέντευξη από τον Μπάαντερ. Η συνέντευξη αυτή δεν θα δει ποτέ το φως της δημοσιότητας - ο Σάρτρ θεωρεί την RAF «κίνδυνο για την αριστερά» και ο Μπάαντερ, σαν γνήσιος ροκάς, απλά τον θεωρεί γέρο - όμως, η παρουσίαση του θέματος από τον Τύπο, παρέχει ευρεία δημοσιότητα στην απεργία.

20 Δεκεμβρίου: Το γερμανικό Κοινοβούλιο ψηφίζει «τον νόμο για την ομάδα Μπάαντερ-Μάινχοφ», σύμφωνα με τον οποίο η δίκη μπορεί να συνεχισθεί, ακόμα και αν οι κατηγορούμενοι είναι απόντες (δηλαδή, αν δεν είναι σε θέση να παραστούν, εξ ιδίας υπαιτιότητας) και να απαγορευθεί η παράσταση δικηγόρων οι οποίοι θεωρούνται ύποπτοι «υποστήριξης εγκληματικής οργάνωσης». Απαγορεύεται η παράσταση του δικηγόρου υπεράσπισης Στρέμπελε, απλώς και μόνον επειδή δηλώνει σοσιαλιστής. Απαγορεύεται επίσης η παράσταση στο δικαστήριο των Κρουασάν, Γκρένεβολντ και Λάνγκ, παρότι τους έχουν απολύσει οι ίδιοι οι πελάτες τους.

2 Φεβρουαρίου 1975: Η τρίτη απεργία πείνας της RAF τερματίζεται ύστερα από 40 ημέρες, αφού είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατο του

Μάινς και του φον Ντρένκμαν. Τα φυλακισμένα μέλη της RAF έχουν ήδη καταστρώσει το σχέδιο αγώνα για τα επόμενα 2 χρόνια. Η RAF, εντός και εκτός φυλακής, θα αφιερώσει όλο το χρόνο και την ενεργητικότητά της για την απελευθέρωση των φυλακισμένων.

Τώρα, επιτρέπεται στους Μπάαντερ, Ένσλιν, Μάινχοφ και Ράσπε να βρίσκονται μαζί αρκετές ώρες καθημερινά και να δέχονται επίσης σχεδόν καθημερινές επισκέψεις από τους δικήγορους τους. Εκτός φυλακών, οι ακτιβιστές της «Κόκκινης Βοήθειας», Αγγέλικα και Φόλκερ Σπάιτελ, αντικαθιστούν τον Κλάους Κρουασάν, ως υπεύθυνοι λειτουργίας του συστήματος πληροφόρησης. Μετά τον θάνατο του Μάινς, περνούν στην παρανομία και ενώνωνται με τα υπολείμματα της ομάδας «4 Φλεβάρη» (είναι η δεύτερη γενιά των RAF/SPK, η οποία πήρε αυτό το όνομα, διότι την ημερομηνία αυτή είχαν σχεδόν όλοι συλληφθεί). Από το Στάμχάιμ φθάνει η εντολή ότι αυτή τη φορά, οι φυλακισμένοι θέλουν να δουν λιγότερο προγραμματισμό και περισσότερη δράση.

27 Φεβρουαρίου: 3 ημέρες πριν την διεξαγωγή των δημοτικών εκλογών στο Βερολίνο, ο Πέτερ Λόρεντς, ηγετικό στέλεχος των χριστιανοδημοκρατών (CDU) και υποψήφιος δήμαρχος, απαγάγεται από το Κίνημα 2 Ιούνη.

28 Φεβρουαρίου: Οι απαγωγείς στέλνουν μια φωτογραφία του Λόρεντς (μ' ένα σημείωμα που γράφει «αιχμάλωτος της 2 Ιούνη», κρεμασμένο στο λαιμό του) και απαιτούν αμνηστία για όλους όσους είχαν συλληφθεί στις διαδηλώσεις διαμαρτυρίας «εκδίκηση για τον Χόλγκερ»· την απελευθέρωση των Χόρστ Μάλερ, Βερένα Μπέκερ, Γκάμπι Γκρέχερ Τίντεμαν, Ίνγκριντ Σίπμαν. Ρόλφ Χάουσλερ και Ρόλφ Πόλε, τους οποίους θα έπρεπε να συνοδεύσει στην χώρα επιλογής τους ο πρώην δήμαρχος Άλμπερτς (γνωστός από την επίσκεψη του Σάχη) και μια εκκεχειρία κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων, διαφορετικά, ο Λόρεντς θα είχε την ίδια τύχη με τον φόν Ντρένκμαν.

Οι απαιτήσεις είναι αρκετά λογικές· στον κατάλογο δεν υπάρχει κανείς που να έχει καταδικασθεί για φόνο· δεν γίνεται καμιά αναφορά στους 4 του Στάμχάιμ, με εξαίρεση ένα υστερόγραφο: «Στους φυλακισμένους μας συντρόφους. Θα θέλαμε να απελευθερώσουμε περισσότερους από σας, αλλά οι δυνάμεις μας αυτή την στιγμή δεν το επιτρέπουν». Ο Χόρστ Μάλερ είναι ο μόνος που δεν είναι μέλος της 2 Ιούνη και επιλέγει να παραμείνει στην φυλακή.

2 Μαρτίου: Ο πρώην δήμαρχος, πάστορας Άλμπερτς, ταξιδεύει αεροπορικώς στην Φρανκφούρτη, όπου συναντά τους φυλακισμένους της 2 Ιούνη (οι αρχές τού έχουν τοποθετήσει κοριό παρά την θέλησή του), σε μια αίθουσα του αεροδρομίου. Στη συνέχεια, επιβιβάζονται όλοι σ' ένα Μπόινγκ 707 της Λουφτχάνσα και κάθε πρώην κρατούμενος παίρνει 20.000δολ. για τα άμεσα έξοδά του, ενώ η απογείωση του αεροπλάνου μεταδίδεται ζωντανά από την τηλεόραση.

3 Μαρτίου: Μετά την άρνηση της Λιβύης να επιτρέψει την προσγείωση του αεροπλάνου, αυτό κατευθύνεται στο Άντεν, της Υεμένης, απ' όπου ο πάστορας Άλμπερτς επιστρέφει στην Γερμανία.

4 Μαρτίου: Ο Άλμπερτς εμφανίζεται στην τηλεόραση και λέει την φράση: «Θαυμάσια ημέρα σήμερα» και ο Πέτερ Λόρεντς αφήνεται ελεύθερος στο Φόλκς Πάρκ του Βερολίνου, με κάποια κέρματα στην τσέπη για να τηλεφωνήσει στην οικογένειά του. Πάντως, οι εκατέρωθεν αβρότητες σταματούν εδώ. Εξαπολύεται μια άμεση, πανεθνικής κλίμακας, έρευνα για την ανακάλυψη και σύλληψη των μελών της 2 Ιούνη. Οι Γκέραλντ Κλόπερ και Ρόναλντ Φρίτς, συλλαμβάνονται επειδή απλώς «υποστήριξαν την απαγωγή». Σε απάντηση, κυκλοφορεί ένα φυλλάδιο της 2 Ιούνη στο οποίο περιγράφεται η διεφθαρμένη σταδιοδρομία του Λόρεντς, καθώς και πληροφορίες που του είχαν αποσπάσει κατά την διάρκεια της κράτησής του σ' ένα υπόγειο, στο Κρόυτσμπεργκ (παρεμπιπτόντως, ο Λόρεντς λαμβάνει το 43% των ψήφων, χάνει όμως τις εκλογές οι οποίες είχαν διεξαχθεί κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας του).

25 Απριλίου: Ενώ τελειώνουν οι εργασίες ειδικής διαμόρφωσης του χώρου όπου θα στεγαζόταν το δικαστήριο, στο Στάμχάιμ, 6 πρώην μέλη της SPK (ο Ζίγκφριντ Χάουζνερ, η Χανελίζε Κράπε, ο Κάρλ-Χάιντς Ντέλβω, ο Λούτς Τάουφερ, ο Μπέρνχαρντ-Μαρία Ρόσνερ και ο Ούλριχ Βέσελ) εισβάλλουν στην γερμανική πρεσβεία της Στοκχόλμης. Μόλις εισέρχονται, παίρνουν τα κλειδιά των πάνω ορόφων και συλλαμβάνουν 11 διπλωματικούς υπαλλήλους, υπό την απειλή των όπλων τους. Συνακόλουθα, η σουηδική αστυνομία καταλαμβάνει το ισόγειο και ετοιμάζεται να κινηθεί προς τους πάνω ορόφους. Τότε, ένας από τους αντάρτες φωνάζει στους αστυνομικούς, ότι, αν δεν αποχωρήσουν αμέσως από το κτίριο, θα εκτελεσθεί ο γερμανός στρα-

τιωτικός ακόλουθος. Οι αστυνομικοί αρνούνται να υπακούσουν. Η υπόθεση αυτή θα αποδειχθεί πολύ πιο περίπλοκη απ' ό,τι η απαγωγή του Λόρεντς.

Το μεσημέρι, η ομάδα RAF/SPK, καλεί το γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων και ανακοινώνει: «Το κομμάντο Χόλγκερ Μάινς κρατά μέλη του προσωπικού της πρεσβείας, με σκοπό την απελευθέρωση φυλακισμένων στην Δ. Γερμανία. Αν η αστυνομία επιχειρήσει να εισβάλλει, θα ανατινάξουμε το κτίριο με 15 κιλά ΤΝΤ». Στη συνέχεια, επαναλαμβάνουν την απαίτησή τους στην σουηδική αστυνομία, που βρίσκεται στο ισόγειο, αλλά δεν βρίσκουν καμιάν ανταπόκριση. Έτσι, ο γερμανός στρατιωτικός ακόλουθος, βαρώνος φον Μίρμπαχ, εξαναγκάζεται να κατέβει τις σκάλες και εκεί τον εκτελούν. Δύο σουηδοί αστυνομικοί (μόνο με τα εσώρουχα, για να δείξουν ότι είναι άοπλοι), κατεβάζουν τον ετοιμοθάνατο ακόλουθο στο ισόγειο και μόνον τότε, η αστυνομία αποσύρεται στο διπλανό κτίριο.

Μετά απ' αυτό, η ομάδα επικοινωνεί ξανά με το γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων και δηλώνει επακριβώς τις απαιτήσεις της: Θέλουν την απελευθέρωση 26 συνολικά κρατουμένων, μεταξύ των οποίων αυτη την φορά, περιλαμβάνονται και οι Μπάαντερ, Μάινχοφ, Ένσλιν και Ράσπε. Ο πρωθυπουργός, Χέλμουτ Σμίτ, πληροφορείται τα νέα στο Παλαί Σάουμπουργκ και ενημερώνει το «Συμβούλιο Αντιμετώπισης Έκτακτων Καταστάσεων», ότι, αυτή την φορά, δεν είναι διατεθειμένος να διαπραγματευθεί. Στη συνέχεια, δίνει το πράσινο φώς για να επιτεθεί στην πρεσβεία μια ειδική αντιτρομοκρατική μονάδα. Αυτό στερεί τον σουηδό υπουργό Δικαιοσύνης από κάθε χαρτί διαπραγμάτευσης, εκτός από την εξασφάλιση ασφαλούς διαφυγής, για την οποία οι απαγωγείς δεν ενδιαφέρονται, δηλώνοντας ότι θα εκτελούν 1 όμηρο την ώρα, μέχρι να γίνουν αποδεκτές οι απαιτήσεις τους.

10.20 μμ : Ο οικονομικός ακόλουθος, Χίλεγκαρντ εμφανίζεται σ' ένα παράθυρο, ακούγονταει τρεις πυροβολισμοί και ο ηλικιωμένος ακόλουθος, πέφτει. Οι σουηδοί αστυνομικοί ετοιμάζονται να εκτοξεύσουν στους πάνω ορόφους αναισθητικό αέριο Κ62, πριν επιτεθούν, πριν όμως προλάβουν να κάνουν τίποτα, το κτίριο συγκλονίζεται από μια σειρά εκρήξεων. Τα αέρια της έκρηξης σωριάζουν στο έδαφος 3 αστυνομικούς, συντρίβουν τα πλαίσια των παραθύρων, καθώς επίσης υδρορροές και καρέκλες. Ο Ούλριχ Βέσελ εκτινάσσεται από τα αέρια και πέφτει στην αυλή της πρεσβείας. Ο Ζίγκφριντ Χάουζνερ, παρά την σοβαρότητα των εγκαυμάτων που έχει υποστεί, μεταφέρεται αεροπορικώς στη Δ. Γερμανία και παθαίνει στο Στάμχάιμ, εξαιτίας των τραυμάτων του, ισοφαρίζοντας το σκόρ των νεκρών. (αργότερα, θα αποδειχθεί ότι η ΤΝΤ πυροδοτήθηκε κατά λάθος).

Μάιος: Ο «κόκκινος» δικηγόρς Ζίγκφριντ Χάαγκ, πρώην συνέταιρος του Κλάους Κρουασάν και η Ελιζαμπέτ φον Ντίκ, συλλαμβάνονται ενώ μεταφέρουν λαθραία όπλα από την Ελβετία.

9 Μαΐου: Ο Κάρλ-Χάιντς Ρόθ (ο άνθρωπος που είχε προειδοποιήσει τον Στέφαν Άουστ για τον κίνδυνο που διέτρεχε από τους Μπάαντερ και Μάλερ), ο Βέρνερ Σάουμπερ και ο Ρόλαντ Όττο, συλλαμβάνονται, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών, σ' ένα μπλόκο στην Κολωνία. Ο Σάουμπερ υποκύπτει στα τραύματά του.

12 - Η ΔΙΚΗ

Ο ορισμός της τρομοκρατίας και το φαρισαϊκό κατηγορητήριο εις βάρος της «συμμορίας» Μπάαντερ-Μάινχοφ.

21 Μαΐου: 1η ημέρα της δίκης των Μπάαντερ, Ένσλιν, Μάινχοφ και Ράσπε. Η Μάινχοφ, εγείρει την πρώτη μιας σειράς ενστάσεων εναντίον των διορισμένων από το δικαστήριο δικηγόρων υπεράσπισης.

5 Ιουνίου: 2η ημέρα. Ο Μπάαντερ, ο οποίος δεν έχει ακόμα βρει δικηγόρο της επιλογής του, υποβάλλει αίτηση αναβολής της δίκης, μέχρι να βρει· του παρέχεται το δικαίωμα συνομιλίας με δικηγόρους, χωρίς επιτήρηση. Οι ισχυρισμοί του Μπάαντερ ότι η κατηγορούσα αρχή έχει «παγιδεύσει» τα κελιά που γίνονται οι συναντήσεις με τους δικηγόρους, αγνοούνται παντελώς, όμως, στη συνέχεια, το κράτος θα παραδεχθεί ότι τα κελιά είχαν όντως «παγιδευτεί» την εποχή της απαγωγής του Λόρεντς και της πολιορκίας της πρεσβείας στην Στοκχόλμη: «δύο απόλυτα δικαιολογημένες περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης».

11 Ιουνίου: 4η ημέρα. Ο Μπάαντερ αναθέτει στον Χάνς Χάιντς Χέλντμαν να τον εκπροσωπήσει. Αμέσως μετά, ο Χέλντμαν αιτείται 10ήμερη διακοπή, ώστε να έχει την ευκαιρία να μιλήσει με τον πελάτη του και να μελετήσει τους φακέλους της υπόθεσης, τους οποίους δεν έχει ακόμα παραλάβει. Στη συνέχεια, ο Όττο Σίλι, ο δικηγόρος της Ένσλιν, ζητάει αναβολή της δίκης, με το αιτιολογικό ότι οι κατηγορούμενοι δεν είναι σε θέση να παραστούν στην δίκη λόγω υγείας. Όταν απορρίπτονται και οι δύο αιτήσεις, όλοι οι αποδεκτοί από τους

κατηγορούμενους δικηγόροι υπεράσπισης, αποχωρούν από την αίθουσα. Τότε, ο αρμόδιος δικαστής, Πρίντσινγκ, διακόπτει την διαδικασία.

15 Ιουνίου: 5η ημέρα. Παρά την εξαντλητική αντεξέτασή του από τον Σίλι, τον Χέλντμαν και τον Μπάαντερ, ο γιατρός των φυλακών, Χένκ, ισχυρίζεται ότι οι κατηγορούμενοι είναι σε θέση να παραστούν στην δίκη. Μετά από μια σύντομη διακοπή, οι διορισμένοι δικηγόροι συνεχίζουν να κωλυσιεργούν και η όλη κατάσταση τερματίζεται με μια φασαρία που δημιουργούν οι κατηγορούμενοι και η οποία αποσκοπεί στην αποβολή τους από την αίθουσα.

18 Ιουνίου: 6η ημέρα. Ο Μπάαντερ διαβάζει μιαν ανακοίνωση ως προς «την δυνατότητα παρακολούθησης της δίκης»: «Το βασικό πρόβλημα, ως προς αυτό το σημείο, είναι ο ανταγωνισμός τον οποίο επικαλείται ο κρατικός μηχανισμός, για να καταστήσει νόμιμη την επανεκπαίδευση και την πλύση εγκεφάλου: ο κρατικός μηχανισμός, για να υποτάξει τον υπήκοο, πρέπει να είναι σε θέση να τον καθορίζει. Πάντως, εν προκειμένω, το ζήτημα έγκειται στο ότι ο κατασταλτικός κρατικός μηχανισμός και ο αιχμάλωτος επαναστάτης γνωρίζουν και οι δύο ότι λόγω της αδιαλλαξίας τους και της σχέσεώς τους, εκφράζουν την ωρίμανση της ανάπτυξης, όπου η αντίθεση μεταξύ παραγωγικών δυνάμεων και παραγωγικών συνθηκών, γίνεται ανταγωνιστική μέσα στην έσχατη κρίση του κεφαλαίου και έτσι η προσπάθεια νομιμοποίησης του αστικού κράτους καταρρέει».

Ο δικαστής Πρίντσινγκ αφαιρεί τον λόγο από τον Μπάαντερ. Στη συνέχεια, η Μάινχοφ ζητά να εξεταστεί από εξωτερικό γιατρό, διότι αδυνατεί να παρακολουθήσει την δίκη. Περιττό να το πούμε, η αίτησή της απορρίπτεται.

23 Ιουνίου: Συλλαμβάνονται ο Κλάους Κρουασάν και ο Χάνς-Κρίστιαν Στρέμπελε. Πραγματοποιείται επιδρομή στο γραφείο του Κρουασάν, στην Στουτγκάρδη και αφαιρούνται διάφορα έγγραφα, προκαλώντας έτσι μια 5η αναβολή της δίκης.

3 Ιουλίου: 13η ημέρα. Ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε αμφισβητεί την νομιμότητα του Πρίντσινγκ και των άλλων μελών του δικαστηρίου, κατηγορώντας τα για μεροληψία.

5 Αυγούστου: 23η ημέρα. Οι κατηγορούμενοι και οι δικηγόροι τους, με μια σειρά αιτήσεών τους, επιχειρούν να προσδώσουν πολιτικό χαρακτήρα στην δίκη. Για να γίνουμε σαφέστεροι, ο Μπάαντερ αναφέρει τον ορισμό της τρομοκρατίας, όπως τον διετύπωσε ο υπουργός Εσωτερικών: «Βασικός κανόνας της τρομοκρατίας είναι ο θάνατος όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων. Ο τρόμος που σε παραλύει, είναι η κατάσταση στην οποία οι τρομοκράτες θέλουν να οδηγήσουν όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, παγκόσμια».

Ο Μπάαντερ συνεχίζει: «Θα έλεγα ότι αυτός ακριβής είναι ο ορισμός της πολιτικής του Ισραήλ απέναντι στο παλαιστινιακό απελευθερωτικό κίνημα, είναι ο ακριβής ορισμός της πολιτικής των ΗΠΑ απέναντι στο Βιετνάμ μέχρι να ηττηθούν... ο τρόμος που σε παραλύει, είναι, στην πραγματικότητα, η κατάσταση στην οποία το Ομοσπονδιακό Εισαγγελικό Γραφείο θέλει να οδηγήσει όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, κατασκευάζοντας όλο και περισσότερα λευκά κελιά στις φυλακές... ».

Η Μάινχοφ παίρνει τον λόγο, μιλώντας για το κρατικό μονοπώλιο του τρόμου: «Τρομοκρατία είναι η καταστροφή εγκαταστάσεων όπως φράγματα, δίκτυα ύδρευσης, νοσοκομεία και ηλεκτροπαραγωγικοί σταθμοί. Όλοι οι στόχοι τους οποίους οι αμερικανοί βομβαρδίζουν συστηματικά στο Β. Βιτενάμ, από το 1965 και μετά. Η τρομοκρατία ενεργεί, προκαλώντας τρόμο στις μάζες. Το κίνημα του αντάρτικου πόλεων, από την άλλη, προκαλεί τον τρόμο στον μηχανισμό του κράτους. Οι κατηγορούμενοι αποβάλλονται του δικαστηρίου.

19 Αυγούστου: 26η ημέρα. Αφού οι κατηγορούμενοι έχουν ήδη αποβληθεί από την αίθουσα του δικαστηρίου, λόγω παρεμπόδισης της πορείας της διαδικασίας, καλούνται, εκ νέου, ένας ένας ξεχωριστά, για να γίνει εξέταση των προσωπικών τους στοιχείων. Ο δικαστής Πρίντσινγκ μάταια είχε προσπαθήσει να φέρει την δίκη σ' αυτό το προκαταρκτικό στάδιο (το οποίο προηγείται της ανάγνωσης του κατηγορητηρίου), από την πρώτη κιόλας μέρα.

Ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε, σύρεται κυριολεκτικά μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου από 2 δεσμοφύλακες.

Πρίντσινγκ: Παρακαλώ, καθείστε.

Ράσπε: Δεν θέλω να καθήσω.

Πρίντσινγκ: Τότε, θα πρέπει να σας επιστήσω την προσοχή στα ακόλουθα: Σκοπεύουμε τώρα να προχωρήσουμε στην εξέταση τον προσωπικών στοιχείων.

Ράσπε: Ποσώς μ' ενδιαφέρει.

Πρίντσινγκ: Στο σημείο αυτό, σας παρέχεται η ευκαιρία να μας δώσετε ο ίδιος τα στοιχεία σας. Αλλιώς, θα προχωρήσουμε την δικαστική διαδικασία.
Ράσπε:Το μόνο που έχω να σου πω είναι ότι με έφεραν εδώ δια της βίας. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, αρνούμαι να δώσω τα προσωπικά μου στοιχεία, εγώ φεύγω τώρα και, φυσικά, εσείς θα συνεχίσετε αυτή την παρωδία.
Πρίντσινγκ: Είναι καθήκον σας ως κατηγορούμενος να παραμείνετε εδώ.
Ράσπε: Πάντως, αν δεν με αποβάλλεις από το δικαστήριο, θα δρασκελίσω αυτά τα κάγκελα και θα φύγω.

Προσπαθεί να το κάνει αλλά τον εμποδίζουν οι φρουροί. Στο σημείο αυτό, ο Πρίντσινγκ αποφασίζει να τον αποβάλλει από την αίθουσα. Λίγα λεπτά αργότερα, η Μάινχοφ μεταφέρεται στην αίθουσα του δικαστηρίου από 4 δεσμοφύλακες.

Πρίντσινγκ: Παρακαλώ, καθείστε κάτω, κυρία Μάινχοφ.
Μάινχοφ: Δεν έχω καμία τέτοια πρόθεση.
Πρίντσινγκ: Αν δεν έχετε τέτοια πρόθεση, μπορείτε τουλάχιστον να κάνετε χρήση του μικροφώνου, ώστε να μπορούμε να ακούμε όσα λέτε;
Μάινχοφ: Δεν θέλω να το κάνω με τίποτα. Δεν είμαι σε θέση να υπερασπίσω τον εαυτό μου και, φυσικά, ούτε κανένας άλλος μπορεί να με υπερασπίσει.
Πρίντσινγκ: Θα μας δώσετε τα προσωπικά σας στοιχεία;
Μάινχοφ: Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, δεν δίνω κανένα προσωπικό μου στοιχείο.

Προσπαθεί ν' απομακρυνθεί, αλλά την εμποδίζουν οι φρουροί.

Μάινχοφ: Θέλω να φύγω.
Πρίντσινγκ: Το καθήκον σας ως κατηγορουμένη είναι να παραμείνετε στην αίθουσα.
Μάινχοφ: Δεν επιτρέπω σε κανένα να ασκήσει βία πάνω μου. Κατάλαβες κωλοτρυπίδα!
Πρίντσινγκ: Κυρία Μάινχοφ, παρατηρώ ότι μόλις με αποκαλέσατε «κωλοτρυπίδα».
Μάινχοφ: Σημειωσέ το αυτό!

Ο Πρίντσινγκ, αφού συζητά με τους συναδέλφους του, λέει: «Η κατηγορούμενη αποβάλλεται του δικαστηρίου μέχρι το πέρας της σημερινής ακρόασης, διότι απεκάλεσε τον προεδρεύοντα «κωλοτρυπίδα».

Φέρνουν τον Αντρέας Μπάαντερ μέσα στην αίθουσα, αλλά αυτός αρνείται να καθήσει.

Μπάαντερ: Άντε τέλειωνε, απόβαλλέ με, θα το κάνεις αυτό;
Πρίντσινγκ: Κύριε Μπάαντερ, αυτό δεν είναι θέμα της δική σας επιθυμίας.
Μπάαντερ: Τότε, κατάγραψε όλων των ειδών τις παρενοχλήσεις, ή μήπως πρέπει να σε βρίσω; Αυτό το θεωρώ πολύ δύσκολο. Θέλεις να με αναγκάσεις να παραμείνω με το ζόρι εδώ πέρα;
Πρίντσινγκ: Δεν είναι θέμα του τι θέλω, αλλά του τι αρμόζει!
Μπάαντερ: Τι περιμένεις, λοιπόν; Θέλεις να με προκαλέσεις ώστε να σε βρίσω;
Πρίντσινγκ:Δεν θέλω να προκαλέσω κανέναν και θα προτιμούσα να αποφύγετε τις ύβρεις.
Μπάαντερ: Θα διακόψω την δίκη. Ο ελιγμός σας αυτός είναι ένα βρωμερό τέχνασμα.
Πρίντσινγκ: Δεν υπάρχει καμία πρόθεση για βρώμικα τεχνάσματα. Οι κανόνες της διαδικασίας με υποχρεώνουν να ενεργώ κατ' αυτόν τον τρόπο.
Μπάαντερ: Τότε, τι θέλεις; Ετοιμάζεσαι να διατάξεις άσκηση σωματικής βίας ή κάτι παρόμοιο;
Πρίντσινγκ: Θέλω να καθήσετε και να λάβετε μέρος στην διαδικασία, κατά τρόπον κόσμιο.
Μπάαντερ: Σκατά, δεν είναι παρά μια βρώμικη χειραγώγηση ο τρόπος με τον οποίο με αναγκάζεις να σπαταλήσω 5 ολόκληρα λεπτά, επιμένοντας να με αποβάλλεις. Εγω, απλά, θέλω να φύγω από εδώ.
Πρίντσινγκ: Δεν είναι θέμα προσωπικών επιθυμιών, το καθήκον σας ως κατηγρούμενος είναι να παραμείνετε εδώ.
Μπάαντερ: Καλά, λοιπόν, συνεχίστε την γελοία διαδικασία σας. Εγώ θα σας παρενοχλήσω.
Πρίντσινγκ: Μέχρι στιγμής, δεν προκαλείτε καμία παρενόχληση.
Μπάαντερ: Λοιπόν, άκου καλά τι θα σου πω, Πρίντσινγκ. Απόβαλλέ με αυτή την στιγμή, διαφορετικά θα αναγκαστώ να σε βρίσω.
Πρίντσινγκ: Κύριε Μπάαντερ.
Μπάαντερ: Θέλεις να το ακούσεις λοιπόν; Πολύ ωραία, θα το ακούσεις με όλους τους τρόπους.

Πρίντσινγκ: Δεν επιθυμώ να το ακούσω.
Μπάαντερ: Ωραία, μπορείς να μ' ακούσεις να λέω ότι είσαι μια φασιστική κωλοτρυπίδα!

Η Ένσλιν οδηγείται μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου και αναγκάζεται να σταθεί στο εδώλιο.
Πρίντσινγκ: Ω, φασιστική κωλοτρυπίδα.
Μπάαντερ: Τώρα, θα με αποβάλλεις;
Ένσλινι: Και μένα επίσης, γέρικο γουρούνι.
Μπάαντερ; Θα το ξαναπώ, Πρίντσινγκ, δυνατά και καθαρά· είσαι μια γέρικη, φασιστική κωλοτρυπίδα!

Ο Πρίντσινγκ διατάζει να κλείσουν το μικρόφωνο του Μπάαντερ.
Ένσλιν: Δεν είμαστε σε κατάλληλη φυσική κατάσταση ώστε να παρακολουθήσουμε την δίκη και εξαιτίας αυτού, δεν θα συμμετάσχουμε σ' αυτή, γέρικο γουρούνι.
Πρίντσινγκ: Έχετε προκαλέσει παρενόχληση του δικαστηρίου. Αντελήφθην ότι με αποκαλέσατε γέρικο γουρούνι, άκουσα ορθώς ή μήπως κάνω λάθος; θα ήθελα να το επιβεβαιώσω, ορθώς άκουσα; Και εσείς κύριε Μπάαντερ, με αποκαλέσατε «φασιστική κωλοτρυπίδα».

Ο Πρίντσινγκ συνεχίζει, ρωτώντας την Ένσλιν εάν θα έδινε τα προσωπικά της στοιχεία.
Ένσλιν: Γέρικο γουρούνι!

Τελικά, διαβάζονται τα προσωπικά στοιχεία και απαγγέλονται οι κατηγορίες, απόντων των κατηγορουμένων: Ο Αντρέας Μπάαντερ, άνεργος, η Γκούντρουν Ένσλιν, φοιτήτρια, η Ούλρικε Μάινχοφ, δημοσιογράφος και ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε, κοινωνιολόγος, κατηγορούνται από κοινού για διάπραξη 4 φόνων, 54 αποπειρών φόνων και για σύσταση εγκληματικής συμμορίας.

Έξω από τις φυλακές, το Κίνημα 2 Ιούνη συνεχίζει να δραστηριοποιείται. Μετά την απαγωγή του Λόρεντς, η πιο δημοφιλείς δραστηριότητές τους είναι η δωρεάν διανομή χιλιάδων εισιτηρίων του υπογείου και 2 επιδρομές σε τράπεζες του Δ. Βερολίνου, κατά την διάρκεια των οποίων προσφέρουν σοκολατάκια στους πελάτες και το προσωπικό. Πάντως κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου, τα μέλη της 2 Ιούνη, Τίλ Μάγιερ, Ράλφ Ράιντερς, Ίνγκε Φίτ, Γιουλιάνε Πλάμπεκ, Φρίτς Τόυφελ και Γκαμπριέλε Ρόλνικ, συλλαμβάνονται και κατηγορούντια για την απαγωγή του Λόρεντς και τις επιδρομές στις τράπεζες, ενώ ο Ράιντερς, κατηγορείται, επιπλέον, για την δολοφονία του

φον Ντρένκμαν. Ο Ράινερ Λάνγφχανς και ο Ντήτερ Κούντσελμαν αποσύρρονται από την ενεργό δράση και ενώ ο Μπόμυ Μπάουμαν, υποτίθεται ότι θα έψαχνε να βρει όπλα, καταλήγει στην Ινδία, παρέα μ' έναν γκουρού. (Σήμερα, ο Ντήτερ Κούντσελμαν επανεμφανίζεται στην δημοσιότητα ως βουλευτής των Πρασίνων και είναι υπεύθυνος για την «Εναλλακτική Λίστα» εκπροσώπων στο Βερολινέζικο Κοινοβούλιο).

13 - ΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΜΙΑΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

1975/76: *Η επιδρομή στηνΣυνδιάσκεψη του ΟΠΕΚ* - Ο Κάρλος - Ο θάνατος της Ούλρικε Μάινχοφ - Η επιδρομή στο Έντεμπε.*

21 Δεκεμβρίου: 5 οπλοφόροι εισβάλλουν, πυροβολώντας, στην αίθουσα όπου διεξάγεται η Συνδιάσκεψη του ΟΠΕΚ (Οργανισμός Πετραιοπαραγωγικών Κρατών). Κατά τη διάρκεια της επιδρομής αυτής, σκοτώνονται 3 άνθρωποι: ένας αυστριακός αστυνομικός, ένας ιρακινός σωματοφύλακας και ένας λύβιος δημόσιος υπάλληλος. Οι αυστριακές ειδικές δυνάμεις επιχειρούν να εισβάλλουν στην αίθουσα της Συνδιάσκεψης, αλλά αναγκάζονται να υποχωρήσουν. Οι αντάρτες, οι οποίοι κρατούν 11 υπουργούς πετρελαίου και 60 ακόμη ομήρους, είναι ένα κομμάντο, που υποστηρίζεται από το PLP, του οποίου ηγείται ο Ίλιτς Ραμίρεζ Σάντσες, γνωστός ως «Κάρλος το Τσακάλι». Αν και η επιδρομή στον ΟΠΕΚ, θα καταγραφεί στην Ιστορία ως η καλύτερη στιγμή του Κάρλος, ο μηστηριώδης αυτός βενεζουελάνος είναι ήδη γνωστός, μεταξύ άλλων, για την απόπειρα δολοφονίας του Έντουαρντ Σήφ, του βρετανού σιωνιστή προέδρου της αλυσίδας καταστημάτων «Μάρξ & Σπένσερ», την διοργάνωση μιας επιθετικής ενέργειας του γιαπωνέζικου «Κόκκινου Στρατού» στην γαλλική πρεσβεία της Χάγης και την επίθεση μ' έναν φορητό εκτοξευτή αντιαρματικών βλημάτων σ' ένα αεριωθούμενο της Ελ Αλ, στο αεροδρόμο του Ορλώ. Η αυστριακή κυβέρνηση, μην μπορώντας ν' ανταπεξέλθει σ' αυτό, σύντομα συμβιβάζεται, παρέχοντάς τους ασφαλή μετάβαση μαζί με τους ομήρους τους, σε χώρα της δικής τους επιλογής. Η όλη επιχείρηση είχε βασικά ως στόχο την χρηματοδότηση και την δημο-

* ΣτΜ Βλ. Χάνς-Γιόακιμ Κλάιν, *Ρέκβιεμ για έναν Αντάρτη Πόλεων*, εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.

σιότητα, αναγκάζοντας τις χώρες του ΟΠΕΚ να επανεπιβεβαιώσουν την υποστήριξή τους προς τον παλαιστινιακό αγώνα. Το μοναδικό εμπόδιο, είναι ένας αντάρτης ο οποίος τραυματίζεται σοβαρά, κατά την διάρκεια της επίθεσης των αυστριακών ειδικών δυνάμεων. Είναι ο Χάνς-Γιόακιμ Κλάιν, μέλος των RZ, (Επαναστατικών Πυρήνων, οργάνωσης που είναι παρακλάδι της RAF/Κόκκινη Βοήθεια), ο οποίος ήταν ο οδηγός του αυτοκινήτου με το οποίο ο Ζάν-Πώλ Σάρτρ είχε επισκεφθεί το Στάμχάιμ. Ενώ οι διαπραγματεύσεις βρίσκονται σε εξέλιξη, ο Κλάιν μεταφέρεται με φορείο από το κτίριο του ΟΠΕΚ και υποβάλλεται σε εγχείρηση σ' ένα κοντινό νοσοκομείο. Όμως, ακόμη και μετά απ' αυτό, η κατάστασή του παραμένει κρίσιμη. Ο Κάρλος και ο ίδιος ο Κλάιν επιμένουν ότι πρέπει να φύγει αεροπορικ΄ς μαζί με τους άλλους. Η Αλγερία, η οποία αγωνιά ιδιαιτέρως, για να πάρει πίσω το υπουργό της, προσφέρεται σαν χώρα υποδοχής και όλα τελειώνουν ομαλά χωρίς άλλη αιματοχυσία. Μετά από μια αλλαγή πορείας, κατά την διάρκεια μιας σύντομης παραμονής στην Τρίπολη, πληροφορούνται ότι το Ιράν και η Σαουδική Αραβία ανακοίνωσαν εισφορές, που ξεπερνούν τα 5 εκατομμύρια δολ., υπέρ του παλαιστινιακού αγώνα (οι υπουργοί τους, Αμουζεγκάρ και Σέικ Γιαμανί, βρίσκονται στην κορυφή του καταλόγου εκτελέσεων των ανταρτών). Όλοι οι όμηροι αποβιβάζονται στην Αλγερία και ο Κάρλος ακολουθεί τα βήματα της Λειλά Χάλεντ, καθιστάμενος θρύλος στην Ιστορία της τρομοκρατίας, για να μην ξανακουστεί τίποτα γι' αυτόν.* (Με εξαίρεση, τα μυθιστορήματα των Φρέντερικ Φορσάυθ και Ντέιβιντ Γιάλοπ).

Ιανουάριος 1976: Μετά την γνωμοδότηση γιατρών, διορισμένων από το δικαστήριο, ότι οι κρατούμενοι στο Στάμχάιμ δεν είναι σε θέση να παρίστανται στην δίκη, περισσότερο από 3 ώρες ημερισίως, ο δικαστής Πρίντσινγκ αποφασίζει την συνέχιση της δίκης, χωρίς την παρουσία τους. Οι κατηγορούμενοι παραδέχονται επισήμως την συμμετοχή τους σε μια ομάδα ανταρτών πόλεων και αναλμβανουν «την πολιτική ευθύνη για διάφορες βοβμβιστικές ενέργειες». Μετά από 8 μήνες δικαστικής διαδικασίας, αρχίζει ουσιαστικά η δίκη.

* ΣτΜ Ο Κάρλος, που κρυβόταν στο Χαρτούμ του Σουδάν, κατόπιν συμφωνίας με τη γαλλική κυβέρνηση, εκδόθηκε το 1994 στην Γαλλία, όπου κρατείται περιμένοντας να δικαστεί.

Τέλη Ιανουαρίου: Ο Ντίρκ Χόφ, ο γλύπτης-μεταλλουργός καταθέτει ως μάρτυρας κατηγορίας.

Φεβρουάριος / Μάρτιος: Διαβάζονται στο δικαστήριο οι ανακοινώσεις με τις οποίες αναλαμβάνετο η ευθύνη για τις βομβιστικές επιθέσεις και παρουσιάζονται αποδεικτικά στοιχεία σε σχέση με τις βομβιστικές ενέργειες στην Χαϊδελβέργη, το Άουγκσμπεργκ και το Μόναχο. Οι κατηγορούμενοι σπανίως εμφανίζονται στο δικαστήριο. Κάπου αλλού, ο Γκέρχαρντ Μύλερ και η Ίρμγκαρντ Μέλερ, καταδικάζονται σε 41/2 χρόνια φυλάκιση· αρχίζει η δίκη για τη επιδρομή στην πρεσβεία της Στοκχόλμης, ενώ συλλαμβάνονται στην Κολωνία οι Κλάους Ντόρφ και Γύργκεν Τόϋρας (της περιφερειακής ομάδας του Ρούρ).

Απριλιος: Ενώ παρουσιάζονται στοιχεία για την αμφιλεγόμενη βομβιστική ενέργεια στο συγκρότημα Σπρίνγκερ, η σύγκρουση μεταξύ Μάινχοφ και Ένσλιν, οξύνεται. Η Ένσλιν γράφει ότι πιστεύει ότι η Μάινχοφ «προσπαθεί με κάθε τρόπο να οδηγηθεί σε σωματική και ψυχική κατάρρευση», για να μπορέσει ν' αποχωρήσει από την RAF.

4 Μαΐου: 106η ημέρα. Η Μάινχοφ εμφανίζεται για τελευταία φορά στο δικαστήριο - δεν παραμένει στην αίθουσα ούτε καν για ν' ακούσει τον δικηγόρο της, ο οποίος καλεί ως μάρτυρες υπεράσπισης τον Βίλυ Μπράντ και τον Χέλμουτ Σμίτ. Είναι η τελευταία πρωτοβουλία εκ μέρους της υπεράσπισης, με την οποία επιδιώκει να αποδείξει ότι η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει παραβιάσει το Διεθνές Δίκαιο με τις στρατιωτικές επεμβάσεις της στο Λάος, την Καμπότζη και το Βιετνάμ και ότι από την στιγμή που οι στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ στην Δ. Γερμανία έχουν χρησιμοποιηθεί γι' αυτό τον σκοπό, μπορούν να θεωρηθούν ως δικαιολογημένοι στόχοι διεθνών αντιποίνων .

9 Μαΐου: Η Μάινχοφ βρίσκεται κρεμασμένη από τα κάγκελα του παραθύρου του κελιού της. Η επίσημη εκδοχή: πέρασε γύρω από τον λαιμό της ένα σκοινί, φτιαγμένο από λουρίδες της πετσέτας της, ανέβηκε πάνω σ' ένα σκαμπό, έδεσε το σκοινί στα κάγκελα και πήδηξε: «Αυτοκτονία δι' απαγχονισμού». Δεν υπήρξε καμιά εξωτερική παρέμβαση. Μια δεύτερη ιατρική αυτοψία την οποία ζήτησαν να γίνει η αδελφή της Ούλρικε και ο δικηγόρος της, επιβεβαιώνει τα πρώτα συμπεράσματα. Αργότερα, όμως, μια Διεθνής Ανακριτική Επιτροπή αναακαλύπτει στοιχεία πιθανού βιασμού: Η αρχική χημική εξέταση έδωσε θετικά αποτελέσματα για την ύπαρξη σπέρματος στον κόλπο

της. Όμως, οι επόμενοι έλεγχοι ήταν όλοι αρνητικοί. Υπάρχουν, επίσης, κάποιες αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον μπορούσε να περάσει και να δέσει το σκοινί από τα κάγκελα, χωρίς κάποια βοήθεια και το πιο παράδοξο απ' όλα είναι ότι δεν άφησε κανένα σημείωμα. Η Μάινχοφ είχε γράψει για όλες τις πράξεις της, όχι όμως και για την «έσχατη επαναστατική πράξη».

11 Μαΐου: 109η ημέρα. Μετά την αφαίρεση του ονόματος της Μάινχοφ από την ημερήσια διάταξη του δικαστηρίου, ο Πρίντσινγκ προσπαθεί να συνεχίσει την δίκη, σαν να μην συνέβη τίποτα. Ο Ράσπε, η Ένσλιν και ο Μπάαντερ, καθώς και οι δικηγόροι Σίλι και Χέλντμαν, υποβάλλουν αίτηση διακοπής της δίκης και αμφισβητούν την εκδοχή της αυτοκτονίας. Ακόμη και ο διορισμένος από το δικαστήριο δικηγόρος υπεράσπισης, Κούντσελ, υποβάλλει αίτηση διακοπής της δίκης μέχρι να γίνει η κηδεία. Ο ομοσπονδιακός εισαγγελέας απορρίπτει όλες τις αιτήσεις και όλοι οι κατηγορούμενοι, οι δικηγόροι υπεράσπισης και κάποιοι από το ακροατήριο είτε αποβάλλονται της αιθούσης είτε αποχωρούν αηδιασμένοι. Μετά την μεσημβρινή διακοπή, ο Ράσπε επανεμφανίζεται ξαφνικά στο δικαστήριο και λέει στον Πρίντσινγκ: «Θέλω απλώς να σου πω ότι η συμπεριφορά σου και οι ενέργειές σου δεν αφήνουν άλλη διέξοδο, εκτός από το να σε περιμένει κάποιος στην γωνία μ' ένα όπλο».

Σε ολόκληρη τη Ευρώπη, γίνονται διαδηλώσεις διαμαρτυρίας - οι μαχητικότερες στην Φρανκφούρτη και το Βερολίνο - και τοποθετούνται βόμβες στο γερμανικό προξενείο της Νίκαιας (την ευθύνη αναλαμβάνει το «κομμάντο Ούλρικε Μάινχοφ») στο συγκρότημα Κλόκνερ & Τίσεν, στο Παρίσι και σ' έναν ραδιοσταθμό της αεροπορίας των ΗΠΑ στην Φρανκφούρτη.

16 Μαΐου: Χιλιάδες άνθρωποι παρίστανται στην κηδεία της Μάινχοφ στο Μάριεντορφ, στο Δ. Βερολίνο. Συλλαμβάνονται 26 απ' αυτούς.

27 Ιουνίου: Ένα αεροπλάνο τύπου Airbus, των γαλλικών αερογραμμών, γεμάτο ισραηλινούς τουρίστες, υφίσταται αεροπειρατεία, κατά την διάρκεια της πτήσης του από το Τέλ-Αβίβ στο Παρίσι. Αφού προσγειώνεται για λίγο στην Αθήνα, το αεροπλάνο καταλήγει στο αεροδρόμιο Έντεμπε, της Ουγκάντα του Ίντι Αμίν. Οι απαγωγείς απαιτούν, σε αντάλλαγμα των ομήρων, την απελευθέρωση 40 κρατουμένων στο Ισραήλ 5 κρατουμένων στην Κένυα, 1 στην Γαλλία, 1 στην Ιταλία και 6 στην Δ. Γερμανία - στους γερμανούς κρατουμένους

δεν περιλαμβάνονται ο Μπάαντερ και η Ένσλιν, ενώ ο Ράσπε, μαζί με τα μέλη της RAF, Ίνγκριντ Σούμπερτ, και Βέρνερ Χόπε και τα μέλη της 2 Ιούνη, Φρίτς Τόυφελ, Ράλφ Ράιντερς και Ίνγκε Φίτ, περιλαμβάνονται στον κατάλογο.

Όπως έχει αποθανατιστεί σε διάφορες ταινίες που περιγράφουν την «Επιδρομή στο Έντεμπε», οι ισραηλινοί μετά από παρατεταμένη κωλυσιεργία κι ενώ προσποιούνται ότι είναι έτοιμοι να συμβιβαστούν, στέλνουν μια μονάδα κομμάντος ταχείας επέμβασης. Κατά τη διάρκεια της επιδρομής που επακολουθεί, όλοι οι αεροπειρατές σκοτώνονται και απελευθερώνονται όλοι οι όμηροι, οι οποίοι επιστρέφουν στο Ισραήλ. (Εκτός από την βρετανίδα Ντόρα Μπλόχ, την οποία καταβρόχθισε κυριολεκτικά ο Ίντι Αμίν).

Ο αρχηγός της γερμανικής αντιτρομοκρατικής μονάδας (GSG9) Ούλριχ Βέγκενερ, ο οποίος βρισκόταν εκεί ως σύμβουλος, τραυματίζεται στον μηρό, συμμετέχοντας ουσιαστικά στη επιδρομή (οι «λεβέντες» της GSG9, δεν μπορούσαν να παραμείνουν αμέτοχοι). Όμως, δεν είναι ο μόνος γερμανός που αναμειγνύεται στην υπόθεση. Όπως παρατηρεί χιουμοριστικά η Τζίλιαν Μπέκερ, στην αρχή του βιβλίου της *Hitler's Children,* μεταξύ των αεροπειρατών υπάρχουν 2 μέλη των RZ, ο ιδρυτής τους και σύντροφος του Κάρλος, Βίλφριντ Μπέζε και η Μπριγκίτε Κούλμαν. Η Μπέκερ δίνει το πολιτικό της στίγμα, περιγράφοντας το πώς οι ισραηλινοί όμηροι διαχωρίζονται από τους άλλους. Ένας από τους ομήρους λέει στον Μπέζε ότι δεν διαφέρει σε τίποτα από τους ναζιστές προγόνους του: « ...ο Μπέζε απάντησε ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον ναζισμό... αυτό που επεδίωκε εκείνος και οι συντρόφοί του ήταν η παγκόσμια μαρξιστική επανάσταση. Όμως, για τους όμηρους του Έντεμπε ήταν πολύ δύσκολο να διακρίνουν αυτή την διαφορά. Οι όμηροι δεν σκοτώθηκαν. Όπως όλοι γνωρίζουν, την ημέρα που επρόκειτο να εκτελεστούν οι όμηροι, εμφανίζονται ουρανοκατέβατοι οπλισμένοι ισραηλινοί, τους απελευθερώνουν και τους οδηγούν αεροπορικώς εν πλήρη ασφαλεία, πίσω στο Ισραήλ. Εκείνοι που σκοτώθηκαν ήταν ο Μπέζε και οι σύντροφοί του... ».

14 - ΚΑΘΕ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ ΕΧΕΙ ΕΝΑΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

1976/77: *Η πτώση του δικαστή Πρίντσινγκ - Η δολοφονία του ομοσπονδιακού εισαγγελέα Μπούμπακ - Η απόφαση - Ο δολοφόνος και το «οργανάκι του Στάλιν».*

Στο μεταξύ, πίσω στο Στάμχάιμ...

28 Ιουνίου: 121η ημέρα. Η υπεράσπιση καλεί ως μάρτυρες δύο αμερικανούς, οι οποίοι εργάζονταν για λογαριασμό της CIA, στο στρατιωτικό αρχηγείο των ΗΠΑ, στο κτιριακό συγκρότημα Ι.Γ.Φάρμπεν, στην Φρανκφούρτη (παρεμπιπτόντως, η πολυεθνική Ι.Γ. Φάρμπεν ήταν υπεύθυνη για την κατασκευή του αερίου «Τσάικλον», το οποίο είχε χρησιμοποιηθεί στα στρατόπεδα σηγκέντρωσης). Η μαρτυρία τους, θα ενίσχυε την θέση της υπεράσπισης ότι η Δ. Γερμανία είναι συνένοχος στα εγκλήματα πολέμου που είχαν διαπράξει οι ΗΠΑ στο Βιετνάμ, γεγονός το οποίο θα ενίσχυε, συνκόλουθα την θέση της RAF ότι ήταν διεθνώς κατοχυρωμένο δικαίωμά της να αντισταθεί έμπρακτα. Όμως, η μαρτυρία τους δεν γίνεται αποδεκτή: «ο πόλεμος του Βιετνάμ δεν αποτελεί αντικείμενο της δίκης αυτής».

7 Ιουλίου: Η Ίνγκε Φίτ, η Γκαμπριέλε Ρόλνικ, η Γιουλιάνε Πλάμπεκ και η Μόνικα Μπέρμπεριχ, δραπετεύουν από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας, στην οδό Λέρντερ του Δ. Βερολίνου, εξουδετερώνοντας απλώς τον φρουρό και πηδώντας τον τοίχο των φυλακών.

8 Ιουλίου: 124η ημέρα. Το πρώην μέλος της PAF, Γκέρχαρντ Μύλερ, καλείται από το δικαστήριο ως μάρτυρας κατηγορίας. Ο Μύλερ έχει τελικά ενδώσει στις πιέσεις των αστυνομικών, προκειμένου να μιλήσει με αντάλλαγμα μια μειωμένη ποινή.

21 Ιουλίου: Η Μόνικα Μπέρμπεριχ συλλαμβάνεται ξανά στο Δ. Βερολίνο, ενώ ο Ρόλφ Πόλε, συλλαμβάνεται στην Αθήνα Εκδίδεται δικαστική απόφαση έκδοσης του Πόλε, μετά από απειλές του Καγκελάριου Σμιτ κατά της Ελλάδος, για επιβολή αυστηρών οικονομικών κυρώσεων, η οποία όμως δεν εκτελείται και ο Πόλε αφήνεται ελεύθερος.

22 Ιουλίου: 129η ημέρα. Η Μπριγκίτε Μονχάουπτ, η οποία εκτίει ποινή φυλάκισης 4 ετών για συμμετοχή σε εγκληματική συμμορία, καλείται από την υπεράσπιση ν' ανασκευάσει την μαρτυρία του Μύλερ ότι η RAF έχει εξουσιαστική δομή.

28 Ιουλίου: 131η ημέρα. Ο Κλάους Γίνσκε, ο οποίος έχει επίσης κληθεί ν' ανασκευάσει την μαρτυρία του Μύλερ, αγορεύει για λίγο με στόμφο ενώπιον του Πρίντσινγκ και, ξαφνικά, στη συνέχεια, ορμά προς τα έδρανα των δικαστών, αρπάζει τον Πρίντσινγκ και τον ρίχνει κάτω (όταν τον επόμενο χρόνο δικάζεται ο Γίνσκε, η επίθεσή του κατά του Πρίντσινγκ θα εκληφθεί ως απόδειξη για το «φανατικό μίσος» που τρέφει κατά του κράτους και, στη συνέχεια, καταδικάζεται σε ισόβια, για «συνέργια σε φόνο», ο οποίος διεπράχθη κατά την διάρκεια επιδρομής σε τράπεζα του Κάιζερς Λάουντερν, παρότι δεν υπαρχουν επαρκή στοιχεία που να τεκμηριώνουν ότι συμμετείχε σ' αυτήν).

3 Αυγούστου: Απαγγέλονται νέες κατηγορίες κατά των Μπάαντερ και Ράσπε μετά από συμπλοκή με τους δύο φρουρούς, στον διάδρομο του 7ου ορόφου του Στάμχάιμ.

4 Αυγούστου: 134η ημέρα. Ο Πρίντσινγκ αφαιρεί από τους κρατουμένους το δικαίωμα να συνευρίσκονται στον διάδρομο του 7ου ορόφου.

Οκτώβριος: Ο Ρόλφ Πόλε συλλαμβάνεται ξανά στην Ελλάδα και εκδίδεται* στην Γερμανία.

14 Οκτωβρίου: 153η ημέρα. Δημοσιεύματα στον Τύπο τα οποία αναφέρουν ότι η RAF διαθέτει πυρηνικά όπλα, συζητούνται στο δικαστήριο, κατά την διάρκεια της κατάθεσης του ομοσπονδιακού εισαγγελέα Μπούμπακ.

30 Νοεμβρίου: Ο Ζίγκφριντ Χάαγκ συλλαμβάνεται ξανά, μαζί με τον Ρόλαντ Μάγιερ, κοντά στην Φρανκφούρτη. Ο Χάαγκ είχε περάσει στην παρανομία πριν από την έναρξη της δίκης, για να βοηθήσει στην επαναδιάρθρωση της RAF. Οι έρευνες της αστυνομίας, που ακολούθησαν την σύλληψή τους, αποκαλύπτουν την ύπαρξη φωτογραφιών που τραβήχτηκαν μέσα στο Στάμχάιμ. Όταν επαναλαμβάνεται η δίκη, μιαν εβδομάδα αργότερα, οι δικηγόροι υπεράσπισης διατάσσονται να βγάλουν τα παπούτσια τους και να κατεβάσουν τα παντελόνια τους, προτού μπούν στο δικαστήριο. Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες τους,

---

* ΣτΜ Στην Ελλάδα, υπέρ της μη έκδοσης του Πολέ αγωνίστηκε επιτροπή αναρχικών, τις ενέργειες της οποίας κάλυψε ολόκληρο το κίνημα και πολλοί αριστεριστές. Όσον αφορά το νομικό μέρος, η παραπάνω επιτροπή έφερε από την Γερμανία τον γνωστό από τις δίκες της RAF, δικηγόρο Στρέμπελε.

«η διαδικασία του παντελονιού» συνεχίζεται καθόλη την διάρκεια της δίκης.

13 Δεκεμβρίου: Μετά από μια αποτυχημένη απόπειρα ληστείας στην Βιέννη, συλλαμβάνονται οι Σαμπίνε Σμίτς και Βάλντραουντ Μπούκ, μέλη της ομάδας του Χάαγκ.

10 Ιανουαρίου 1977: 171 η ημέρα. Ο Όττο Σίλι παρουσιάζει αποδεικτικά στοιχεία ότι ο δικαστής Πρίντσινγκ είχε παραδώσει έγγραφα που αφορούν την δίκη, στον δικαστή του Εφετείου, Μάγιερ. Ο τελευταίος, με την σειρά του, τα είχε διοχετεύσει στον Τύπο. Το στοιχείο που παρουσιάζει ο Σίλι είναι μια επιστολή του Μάγερ προς τον εκδότη της *Die Welt,* με την οποία τον παροτρύνει να χρησιμοποιήσει την δικογραφία για να δυσφημίσει το *Der Spiegel.* Καταλυτικά στοιχεία. Ο Πρίντσινγκ απορρίπτει την κατηγορία, αλλά ήδη έχει αποκαλυφθεί πλήρως.

Ωστόσο, η τελική πτώση του Πρίντσινγκ έρχεται όταν καλεί τον διορισμένο από το δικαστήριο δικηγόρο υπεράσπισης, Κίντσελ, ο οποίος για μια ακόμη φορά υποστηρίζει τις θέσεις του Σίλι και τον κατηγορεί ότι δεν ανταποκρίνεται δεόντως στον ρόλο που του είχε ανατεθεί. Ο Χάνς Χάιντς Χέλντμαν, εκμεταλλεύεται το γεγονός αυτό για να καταγγείλει για 85η φορά τον δικαστή για μεροληψία. Εδώ, τελειώνει ο ρόλος του Πρίντσινγκ, ο οποίος αποσύρεται από την δίκη και αντικαθίσταται από τον συνάδελφό του, δικαστή Φότ.

Αρχές Φεβρουαρίου: Νέες συγκρούσεις μεταξύ φυλακισμένων και φρουρών στον 7ο όροφο του Στάμχάιμ.

9 Φεβρουαρίου: Η Μπριγκίτε Μόνχαουπτ, αποφυλακίζεται λόγω μείωσης της ποινής της και αμέσως περνά ξανά στην παρανομία.

15 Μαρτίου: 184η ημέρα. Μετά την αποκάλυψη ότι ο πυρηνικός επιστήμονας Κλάους Κράουμπε, παρακολουθείτο με κοριό, ο Όττο Σίλι ζητά την διακοπή της δίκης, μέχρι να προσαχθούν ικανοποιητικές αποδείξεις ότι δεν παρακολουθούνται οι συνομιλίες των δικηγόρων υπεράσπισης με τους κατηγορούμενους. Για μια ακόμη φορά, η αίτηση του Σίλι θεωρείται αβάσιμη και απορρίπτεται.

17 Μαρτίου: 185η ημέρα. Οι υπουργοί Δικαιοσύνης και Εσωτερικών, παραδέχονται δημόσια ότι κατά την διάρκεια της κατάληψης της πρεσβείας στην Στοκχόλμη, καθώς και μετά την σύλληψη του Χάαγκ, οι συνομιλίες παρακολουθούντο (δεν παραδέχονται, όμως, ότι τα κελιά είχαν παγιδευθεί με κοριούς, από τον Μάρτιο του 1975, όπως θα

αποδειχθεί αργότερα). Όλοι οι διορισμένοι από το δικαστήριο δικηγόροι υποστηρίζουν την άποχη του Σίλι για διακοπή της δίκης μέχρι να ξεκαθαριστεί αυτό το ζήτημα. Ο δικαστή Φότ, υποχρεώνεται, τελικά να την διακόψει.

22 Μαρτίου: Μυστική σύσκεψη της Επιτροπής Εσωτερικών Υποθέσεων του Κοινοβουλίου, για το θέμα της παγίδευσης των κελιών στο Στάμχάιμ.

29 Μαρτίου: 187η ημέρα. Η τελευταία εμφάνιση των κατηγορούμενων στο δικαστήριο· ο Μπάαντερ ζητά να κληθούν από το δικαστήριο οι δύο σοσιαλδημοκράτες Καγκελάριοι, Βίλυ Μπράντ και Χέλμουτ Σμίτ, για ν' αντιμετωπίσουν τις κατηγορίες ότι κατεδίωκαν την RAF από το 1972, «στα πλαίσια αντιανατρεπτικού πολέμου, ο οποίος αντίκειται στο κοινό περί δικαίου αίσθημα». Ο Ράσπε, ζητά να κληθούν πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών για ν' αποδείξει ότι αυτοί έχουν παγιδεύσει με κοριούς τον 7ο όροφο. Ακολούθως, η Ένσλιν ανακοινώνει την έναρξη της 4ης απεργίας πείνας. Κανείς απ' αυτούς όμως δεν πρόκειται να εμφανισθεί ξανά στην αίθουσα του δικαστηρίου. (Όπως δε θα εμφανισθεί ξανά και ο Μάνφρεντ Κίντσελ, ο διορισμένος από το δικαστήριο δικηγόρος, ο οποίος αποχωρεί αηδιασμένος λόγω της υπόθεσης των υποκλοπών).

31 Μαρτίου: Ο Μάνφρεντ Αντομάιτ και ο Νόρμπερτ Κρόχερ (ο πολυαγαπημένος σύζυγος της Γκάμπυ), που ανήκουν στην ομάδα του Χάαγκ, συλλαμβάνονται στην Στοκχόλμη και κατηγορούνται ότι σχεδίαζαν την απαγωγή της σουηδέζας υπουργού, Άννα-Γκρέτα Λάιτζον.

7 Απριλίου: Μια μοτοσυκλέτα Σουζούκι πλευρίζει την Μερσέντες η οποία μεταφέρει τον ομοσπονδιακό εισαγγελέα Μπούμπακ στο Ανώτατο Δικαστήριο της Καρλσρούης. Ο οδηγός της και ο συνεπιβάτης του πυροβολούν με αυτόματα όπλα και σκοτώνουν τον Μπούμπακ, τον οδηγό του και έναν ακόμη επιβάτη. Ο Μπούμπακ ήταν ο άνθρωπος που χειριζόταν όλες τις δίκες της RAF. Την ευθύνη της δολοφονίας αναλαμβάνει το «κομμάντο Ούλρικε Μάινχοφ».

21 Απριλίου: 191η ημέρα. Η προτελευταία ημέρα της δίκης. Οι διορισμένοι από το δικαστήριο δικηγόροι ολοκληρώνουν τις αγορεύσεις τους. Οι κατηγορούμενοι στέλνουν μήνυμα ότι δεν έχουν να δηλώσουν τίποτα.

28 Απριλίου: 192η ημέρα. Ο δικαστής Φότ εκδίδει την απόφασή του. Οι κατηγορούμενοι κρίνονται ένοχοι δια την από κοινού διάπραξη 4

φόνων, σε συνδυασμό με 7 απόπειρες φόνων και άλλα 27 εγκλήματα που αφορούν βομβιστικές ενέργειες. Ο Μπάαντερ και ο Ράσπε κρίνονται ένοχοι για 2 ακόμη απόπειρες φόνου, ενώ η Ένσλιν για άλλη 1. Επιπλέον, κρίνονται όλοι ένοχοι για σύσταση εγκληματικής συμμορίας και καταδικάζονται όλοι σε ισόβεια κάθειρξη.
30 Απριλίου: Ο διευθυντής των φυλακών του Στάμχάιμ συμφωνεί να μεταφέρει ορισμένους φυλακισμένους στον 7ο όροφο κι έτσι η απεργία πείνας τερματίζεται.
Μάιος / Ιούνιος: Πραγματοποιούνται εργασίες μεατροπής στον 7ο όροφο, ώστε να μπορεί να στεγάσει τους νέους τρόφιμους. Για πρώτη φορά, τα φυλακισμένα μέλη της RAF έχουν την δυνατότητα να έρθουν σε επαφή με κρατουμένους του κοινού ποινικού δικαίου, που απασχολούνται στις εργασίες μετατροπής. Θεωρητικά, αυτή είναι η πιθανότερη περίοδος που θα μπορούσε να εισαχθεί κρυφά κάτι π.χ. όπλα, στον 7ο όροφο.
3 Μαΐου: Ο Γκύντερ Σόνενμπεργκ και η Βερένα Μπέκερ (τέως μέλος της 2 Ιούνη), τραυματίζονται και συλλαμβάνονται κατά την διάρκεια ανταλλαγής πυροβολισμών στην Βόννη. Τραυματίζονται επίσης 2 αστυνομικοί, ενώ ο τραυματισμός του Σόνενμπεργκ, ο οποίος καταζητείτο για το φόνο του Μπούμπακ, του προκαλεί ανεπανόρθωτη βλάβη στον εγκέφαλο.
4 Μαΐου: Συλλαμβάνονται ο Ούβε Φόκερτς και ο Γιοχάνες Τίμες, μεέλη της ομάδα τους Χάαγκ.
9 Μαΐου: Ο Χάνς-Γιόακιμ Κλάιν αποκηρρύσει την τρομοκρατία με δήλωσή του στο Spiegel.
13 Μαΐου: Η Ιρένε Γκέργκενς και ο δόκτωρ Βόλφγκανγκ Χούμπερ της SPK, αποφυλακίζονται λόγω μείωσης της ποινής τους.
21 Ιουνίου: Ο Μάνφρεντ Γκράσχωφ και ο Κλάους Γίνσχκε καταδικάζονται σε ισόβια. Ο Βόλφγκανγκ Γκρούντμαν καταδικάζεται σε 41/2 χρόνια φυλάκιση, τα οποία έχει ήδη εκτίσει και αποφυλακίζεται
Τέλη Ιουνίου: Ο Βόλφγκανγκ Μπέερ, ο Χέλμουτ Πόλ και ο Βέρνερ Χόπε, μεταγάγονται από το Αμβούργο στο Στάμχάιμ, όπου συναντούν τους 3 εναπομείναντες από τους πρώτους κρατούμενους εκεί. Έτσι, ο αριθμός των κρατουμένων στον 7ο όροφο του Στάμχάιμ - μαζί με την Ίνγκριντ Σούμπερτ που ήδη βρίσκεται εκεί 1 χρόνο και την Ίρμγκαρντ Μέλερ, που είχε μεταχθεί εκεί τον προηγούμενο Ιανουάριο - ανέρχεται τώρα στους 8.

Αρχές Ιουλίου: Ο Κλάους Κρουασάν διαφεύγει στην Γαλλία.
20 Ιουλίου: Η Χανελίζε Κράμπε, ο Κάρλ-Χάιντς Ντέλβο, ο Λούτς Τόυφερ και ο Μπέρνχαρντ-Μαρία Ρόσνερ, καταδικάζονται δις σε ισόβια, για την συμμετοχή τους στην κατάληψη της πρεσβείας στην Στοκχόλμη.
30 Ιουλίου: Ο Γιούργκεν Πόντο, διευθυντής της τράπεζας Ντρέσντνερ, της δεύτερης μεγαλύτερης τράπεζας της Γερμανίας, αναγκάζεται να επιτρέψει την είσοδο μιας ομάδας κομμάντο της RAF στην κατοικία του. Μεταξύ των μελών της είναι και η Σουζάνε Άλμπρεχτ, κόρη ενός παλιού φίλου του Πόντο. Μόλις μπαίνουν μέσα, ο σύντροφος της τελευταίας, Κρίστιαν Κλάρ, βγάζει το όπλο του και πυροβολεί. Επακολουθεί μια συμπλοκή, σώμα με σώμα, με τον Πόντο και μια άλλη κοπέλα, η οποία αργότρα θα αναγνωρισθεί ότι είναι η Μπριγκίτε Μονχάουπτ, πυροβολεί τον Πόντο 5 φορές. Προφανώς, σκόπευαν να τον απαγάγουν, αλλά τελικά ο Πόντο, αφού μεταφερθεί στο νοσοκομείο, υποκύπτει στα τραύματά του.
5 Αυγούστου: Περίεργες εξελίξεις στον 7ο όροφο· η Ίρμγκαρντ Μέλερ, παίρνει άδεια να περάσει την νύχτα στο κελί της Ένσλιν. Πάντως, κατά παράβαση παντός κανονισμού, κλείνουν μαζί τους στο ίδιο κελί και τον Μπάαντερ. Για μια ώρα δεν συμβαίνει τίποτα, στη συνέχεια, όμως, 8 δεσμοφύλακες ορμούν μέσα στο κελί και οδηγούν τον Μπάαντερ και την Μέλερ πίσω στα κελιά τους.
6 Αυγούστου: Οι φύλακες κλειδώνουν τα κελιά του Μπάαντερ και της Ένσλιν, την ώρα που οι κρατούμενοι δικαιούνται να συναντηθούν μεταξύ τους. Οι σχέσεις κρατουμένων και φυλάκων καθίστανται ιδιαίτερα τεταμμένες.
8 Αυγούστου: Συνεχίζεται η διένεξη για το κλείδωμα των κελιών. Ο Ράσπε διαπληκτίζεται μ' έναν από τους φύλακες και αμέσως μετά 30 δεσμοφύλακες ορμούν στον 7ο όροφο. Σαν αποτέλεσμα της συνακόλουθης αναταραχής και η οποία φαίνεται ότι συνέβη για να εκτονωθούν οι δεσμοφύλακες, ο Μπέερ, ο Χόπε και ο Πόλ μεταγάγονται ξανά στο Αμβούργο, ενώ οι υπόλοιποι φυλακισμένοι ξεκινούν μια νέα απεργία πείνας.
26 Αυγούστου: Ένα ζευγάρι επισκέπτεται τον ζωγράφο Τέοντορ Σάντ και του λέει ότι ενδιαφέρεται να αγοράσει έναν πίνακά του. Το σπίτι του ζωγράφου τυχαίνει να βρίσκεται ακριβώς απέναντι από το γραφείο του ομοσπονδιακού εισαγγελέα στην Καρλσρούη. Γύρω στο

μεσημέρι, το ζευγάρι εξουδετερώνει τον Σάντ και την σύζυγό του. Στη συνέχεια, ένα ημιφορτηγό Ρενώ, που φέρει στα πλευρά το όνομα «Α. Γκρίγκ - άμεση εξυπηρέτηση πελατών», σταθμεύει έξω από το σπίτι και μια ομάδα νεαρών μεταφέρει στο διαμέρισμα του Σάντ κάποια μεταλλικά αντικείμενα.

Τα αντικείμενα αυτά είναι το «οργανάκι του Στάλιν», που είχε κατασκευασθεί από τον Πέτερ Γιούργκεν Μπούκ, δηλαδή ένας πολλαπλός εκτοξευτής πυραύλων, τον οποίο προτίθεντο να δοκιμάσουν κατά του γραφείου του εισαγγελέα. Πάντως, ο Μπούκ, αναλώνει αρκετές ώρες μέχρι να συναρμολογήσει το κατασκεύασμά του και, αργότερα, θα ισχυρισθεί ότι του προκάλεσε εσκεμμένα βλάβη. Πράγματι, ο εκτοξευτής δεν λειτουργεί, όμως ο δικαστής που θα δικάσει τον Μπούκ δεν θα πιστέψει την εκδοχή του, καταδικάζοντάς τον. Οι αποτυχημένες απόπειρες απαγωγής του Πόντο και επίθεσης με εκτοξευτή πυραύλων, είναι έργο της δεύτερης γενιά της RAF, η οποία περιλαμβάνει τους: Μπριγκίτε Μονχάουπτ, Ζιγκλίντε Χόφμαν, Ελιζαμπέτ φον Ντίκ, Κρίστιαν Κλάρ, Κνούτ Φόλγκερς, Ζίγκριντ Στέρνεμπεκ, Αγγέλικα Σπάιτελ, Ζίλκε Μάγιερ-Φίτ, Βίλυ Πέτερ Στώλ, Πέτερ Γιούργκεν Μπούκ, Σουζάνε Άλμπερχτ, Αντελαΐντ Σούλτς, Ρόλφ Κλέμενς Βάγκνερ και Στεφάν Βισνιέφσκι. Μέχρι στιγμής, δεν έχουν πετύχει κάτι περισσότερο απ' ό,τι η ενδιάμεση γενιά της SPK, αλλά μόλις έχουν αρχίσει την δράση τους.

15 - ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ - ΜΕΡΟΣ Α΄

Η απαγωγή του Χάνς-Μάρτιν Σλάγιερ: Το τελεσίγραφο και οι τακτικές κωλυσιεργίας.

5 Σεπτεμβρίου: Απαγάγεται στην Κολωνία το στέλεχος της Ντέιμλερ Μπένζ, Χάνς-Μάρτιν Σλάγιερ, παρά τα μέτρα ασφαλείας. Το αυτοκίνητο στο οποίο επέβαινε και η αστυνομική συνοδεία του, αναγκάστηκαν να σταματήσουν, διότι ο δρόμος μπροστά τους ήταν φραγμένος από μια μαούνα. Μόλις σταμάτησαν, εμφανίστηκαν οπλισμένοι μασκοφόροι, οι οποίοι σκότωσαν τους 3 αστυνομικούς της συνοδείας και τον οδηγό του Σλάγιερ. Στη συνέχεια, ο Σλάγιερ, δεμένος χειροπόδαρα, μεταφέρεται σ' ένα ημιφορτηγό Φολκσβάγκεν, το οποίο φεύγει προς άγνωστη κατεύθυνση. Το ΒΚΑ κηρύσσει αμέσως πανεθνική κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ ο υπουργός Δικαιοσύνης

Βόγκελ και ο υπουργός Δήμοσια Τάξης Βισνέφσκι, επισκέπτονται τον τόπο της απαγωγής. Στις φυλακές Στάμχάιμ, κατάσχονται από τα κελιά οι τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα και, ταυτόχρονα, ο Μπάαντερ, η Ένσλιν και ο Ράσπε μεταφέρονται σε καινούργια κελιά.

6 Σεπτεμβρίου: Ανακαλύπτεται το ημιφορτηγό Φόλκσβάγκεν, μαζί μ' ένα σημείωμα που απαιτεί τον τερματισμό όλων των ερευνών, διότι, διαφορετικά, ο Σλάγιερ θα εκτελεσθεί. Ο διευθυντής του ΒΚΑ, Χέρολντ, πηγαίνει αεροπορικώς στην Βόννη, προκειμένου να παραστεί σε μια έκτακτη σύσκεψη μαζί με τον Καγκελλάριο Σμίτ. Οι δύο πρώην αξιωματικοί της Βέρμαχτ συμφωνούν ότι δεν πρέπει να κάνουν διαπραγματεύσεις για τον πρώην άνδρα των SS. Ο Χέρολντ είναι πεπεισμένος ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα οι ηλεκρονικοί υπολογιστές του θα δώσουν τις σωστές πληροφορίες. Για τον λόγο αυτό, αποκρύπτουν από τον Τύπο την ύπαρξη της επιστολής που βρέθηκε στο ημιφορτηγό. Το ίδιο απόγευμα, φθάνει μια νέα επιστολή στο σπίτι ενός προτεστάντη πρωτοπρεσβύτερου, στο Βισμπάντεν, η οποία περιέχει 2 φωτογραφίες του Σλάγιερ, ο οποίος κρατά μια πινακίδα που αναγράφει «αιχμάλωτος της RAF» και μια άλλη, που είχε μαζί του την ώρα της απαγωγής του καθώς και τις απαιτήσεις των απαγωγέων (του κομμάντο «Ζίγκφριντ Χάουζνερ»).

Κατ' αρχήν, επαναλαμβάνουν ότι αν δεν τερματιστούν αμέσως οι έρευνες, ο Σλάγιερ θα εκτελεσθεί· στη συνέχεια, απαιτούν να οδηγηθούν την επομένη, στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης, οι Μπάαντερ, Ένσλιν, Ράσπε, Χόπε, Ντέλβο, Κράμπε, Ρόσνερ, Σούμπερτ και Μέλερ και να μεταφερθούν σε χώρα της δικής τους επιλογής, συνοδευόμενοι από τους ακτιβιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πάστορα Νιμόλερ και Ντενί Παγιό. Η επιστολή τελειώνει μ' ένα πνεύμα αισιοδοξίας: «Πιστεύουμε ότι ο Σμίτ, αφού έχει ήδη δείξει, από την εποχή της Στοκχόλμης, πόσο ταχύς είναι στην λήψη αποφάσεων, θα προσπαθήσει να δικαιολογήσει την σχέση του με τον καλοζωϊσμένο μεγιστάνα της διεθνούς οικονομίας, με την ίδια ταχύτητα». Στη συνέχεια, ανακοινώνεται από το τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων ότι η επιστολή των απαγωγέων έφθασε πολύ αργά και δεν ήταν δυνατόν να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις τους μέχρι την λήξη του τελεσιγράφου. Αμέσως μετά, ο Σμίτ συναντάται με τον χριστιανοδημοκράτη ηγέτη της αντιπολίτευσης, Κόλ (σημερινό Καγκελλάριο) και λαμβάνει επίσημα την έγκρισή του για την σκληρή γραμμή που προτίθεται ν' ακολουθήσει.

Κατόπιν, συγκαλείται μια πανκομματική «Μείζων Επιτροπή Κρίσεων», στην οποία ο Σμίτ δηλώνει ότι δεν θα υπάρξει καμία υποχώρηση στις απαιτήσεις των απαγωγέων. Σαν πρώτο βήμα, τα φυλακισμένα μέλη της RAF τίθενται σε πλήρη απομόνωση, μην μπορώντας ούτε καν να επικοινωνήσουν με τους δικηγόρους τους. (Πάντως, τους επιστρέφουν τα ραδιόφωνά τους, τα οποία όμως έχουν υποστεί την δέουσα μετατροπή ώστε να καταγράφεται η μεταξύ τους επικοινωνία στα βραχέα).

7 Σεπτεμβρίου: Ο Χέρολντ, σε μια προσπάθεια να κερδίσει χρόνο, ζητά από τους απαγωγείς, με ραδιοφωνικό του μήνυμα, ν' αποδείξουν με αδιάσειστα στοιχεία ότι ο Σλάγιερ είναι ζωντανός. Τα στοιχεία αυτά θα έχουν την μορφή μαγνητοφωνημένων προσωπικών απαντήσεων τις οποίες μονον ο ίδιος ο Σλάγιερ μπορούσε να δώσει και αυτό προσφέρει στην κυβέρνηση μια παράταση 6 εβδομάδων. Μια βιντεοταινία με τις απαντήσεις του Σλάγιερ και νέες απαιτήσεις για την τηλεοπτική κάλυψη, φθάνουν στα σπίτια κάποιων ιερέων. Το BKA, προσπαθώντας ξανά να κερδίσει χρόνο, ισχυρίζεται ότι η βιντεοταινία έφθασε αργά και ότι δεν υπήρχε χρόνος για την τηλεοπτική μετάδοση της και αντιπροτείνει την χρησιμοποίηση ενός μεσολαβητή. Η έρευνα αναζήτησης του Σλάγιερ εντείνεται και πολύ διακριτικά επιβάλλεται απαγόρευση μεταδόσεως ειδήσεων επί του θέματος.

8 Σεπτεμβρίου: Η δεύτερη επιστολή των απαγωγέων δίδεται στον Τύπο (δύο μέρες μετά την λήψη της) και μέχρι στιγμής αποτελεί την μοναδική παραχώρηση.

9 Σεπτεμβρίου: Αποστέλλεται μια ακόμη επιστολή στο Γαλλικό Πρακτορείο Τύπου στην Βόννη, με την οποία οι απαγωγείς απαιτούν την λήψη αποφάσεων. Γιά μια ακόμη φορά, η επιστολή δεν δημοσιοποιείται. Οι απαγωγείς, αντιλαμβανόμενοι, προφανώς, τί συμβαίνει, αναγκάζουν τον Σλάγιερ να στείλει επιστολές σε παλιούς φίλους του, παρακαλώντας τους για ταχεία λήψη αποφάσεων. Σε μια απ' αυτές, που απευθύνεται στον γιό του, αναφέρει ότι αν συνεχισθεί η κωλυσιεργία, θα τον εκτελέσουν και θ' απαγάγουν κάποιον άλλο.

10 Σεπτεμβρίου: Ο Ντενί Παγιό, ελβετός δικηγόρος και αγωνιστής υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αποδέχεται να παίξει τον ρόλο του μεσολαβητή. Το ίδιο βράδυ, οι απαγωγείς έρχονται σ' επαφή μαζί του και του ζητούν να εμφανισθεί στην τηλεόραση, την επομένη, ένα απ' τα φυλακισμένα μέλη της RAF, για να επιβεβαιώσει ότι έχουν

αρχίσει οι διαδικασίες απελευθέρωσης. Ωστόσο, υπάρχει μια ανακολουθία στην δήλωση του Σλάγιερ. Απάντησε λανθασμένα σ' ό,τι αφορούσε την ημερομηνία μιας συνάντησης στην οποία είχε λάβει μέρος. Το BKA χρησιμοποιεί το γεγονός αυτό ως δικαιολογία και κωλυσιεργεί, ζητώντας περαιτέρω αποδείξεις και, ταυτόχρονα, περισσότερες λεπτομέρειες για το σχέδιο πτήσης των κρατουμένων.

12 Σεπτεμβρίου: Ένα δέμα, που περιέχει αποδείξεις ότι ο Σλάγιερ είναι ακόμα ζωντανός και μια κασέτα με την οποία οι απαγωγείς δηλώνουν ότι το τελεσίγραφο παρατείνεται μέχρι τα μεσάνυχτα και ότι μόνο τα φυλακισμένα μέλη της RAF μπορούν να δηλώσουν την χώρα προτίμησής τους, φθάνει σ' ένα ξενοδοχείο του Ντύλσεντορφ. Μετά από αλλεπάλληλες συνεδριάσεις της Μικρής και της «Μείζονος Επιτροπής Κρίσεων», εκδίδεται μια νέα ανακοίνση, την οποία ο Παγιό παραδίδει στους απαγωγείς και η οποία αναφέρει ότι όλες οι δέουσες προετοιμασίες έχουν αρχίσει και ότι θα ζητηθεί από τα φυλακισμένα μέλη της RAF να δηλώσουν την χώρα επιλογής τους. Οι όροι του τέταρτου τελεσιγράφου δεν τηρούνται.

13 Σεπτεμβρίου: Ο Άλφρεντ Κλάους, του BKA, πηγαίνει στο Στάμχάιμ για να ρωτήσει τους κρατούμενους τον προορισμό επιλογής τους. Ο Μπάαντερ κατονομάζει την Αλγερία, το Βιετνάμ, την Λιβύη, την Υεμένη και το Ιράκ σαν πιθανές χώρες προορισμού και δηλώνει ότι η κυβέρνηση πρέπει να ζητήσει από τις χώρες αυτές να τους δεχθούν. Στο μεταξύ, ο Παγιό λαμβάνει ένα ακόμη μήνυμα από τους απαγωγείς, με το οποίο τού ζητούν να παραιτηθεί από την θέση του μεσολαβητή, διότι απλά χρησιμοποιείται ως μέσο κωλυσιεργίας. Σαν απάντηση, στο τελευταίο τελεσίγραφο των απαγωγέων που εκπνέει τα μεσάνυχτα, το BKA προβαίνει σε μια ακόμη συμβολική παραχώρηση: την έναρξη διαπραγματεύσεων με την Αλγερία και την Λιβυή. Το πέμπτο τελεσίγραφο εκπνέει χωρίς αποτέλεσμα.

14 Σεπτεμβρίου: Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βισνέφσκι, πηγαίνει αεροπορικώς στην Αλγερία και την Λιβύη. Μια ακόμη βιντεοταινία με τον Σλάγιερ αποστέλλεται στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων στην Βόννη και οι απαγωγείς τηλεφωνούν στον Παγιό, απαιτώντας την τηλεοπτική μετάδοση της αναχώρησης των κρατουμένων μετά το τέλος του νυχτερινού προγράμματος. Μετά από συμβουλή ενός μέντιουμ, ραδιογωνιόμετρα της αστυνομίας σαρώνουν κυριολεκτικά μια

περιοχή της Κολωνίας. Ο ηλεκτρονικός υπολογιστής του Χέρολντ δεν δικαιώνει την αποστολή του.
15-19 Σεπτεμβρίου: Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, Βισνέφσκι, πηγαίνει αεροπορικώς από την μια χώρα στην άλλη, παριστάνοντας τον πολυπράγμονα. Η κωλυσιεργία συνεχίζεται. Οι απαγωγείς δηλώνουν στο ΒΚΑ: «Το μόνο που έχουμε να δηλώσουμε είναι ότι δεν πρόκειται να χάσουμε κι άλλο δεκαπενθήμερο, κάνοντας διαπραγματεύσεις». Ψηφίζεται ένας νέος νόμος, με συνοπτικές διαδικασίες, νομιμοποιώντας την μέχρι τώρα παράνομη απαγόρευση της επικοινωνίας των φυλακισμένων μελών της RAF.
22 Σεπτεμβρίου: Το πρώην μέλος της SPK, Κνούτ Φόλκερτς, συλλαμβάνεται στην Ουτρέχτη, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών, κατά την οποία σκοτώνεται 1 ολλανδός αστυνομικός και τραυματίζονται 2 άλλοι. Μια γυναίκα, η οποία αναγνωρίζεται ότι είναι η Μπριγκίτε Μονχάουπτ, κατορθώνει να διαφύγει.
24 Σεπτεμβρίου: Το ΒΚΑ συνεχίζει την κωλυσιεργία, λέγοντας ότι περιμένει σύντομα απάντηση από 4 υποψήφιες χώρες προορισμού των φυλακισμένων. Οι απαγωγείς τηλεφωνούν ξανά στον Παγιό: «Διερωτώμεθα για πόσο ακόμα θα παίζετε αυτό το παιχνίδι, κύριε Παγιό. Νομίζουμε ότι ούτε το χρόνο ούτε την διάθεση έχουμε να το συνεχίσουμε. Τέλος επαφής». Μέσω εκτεταμένων τηλεφωνικών υποκλοπών αποδεικνύεται ότι τα περισσότερα τηλεφωνήματα γίνονται από τηλεφωνικούς θαλάμους που βρίσκονται γύρω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Κολωνίας, κάποια άλλα όμως προέρχονται από την περιοχή Γκάρ ντι Νόρντ, του Παρισιού. Στην πραγματικότητα όμως ο Σλάγιερ κρατείται στις Βρυξέλλες.
25-27 Σεπτεμβρίου: Ο Βισνέφσκι βρίσκεται στο Βιετνάμ. Το ΒΚΑ στέλνει μήνυμα στους απαγωγείς ότι η Λιβύη και η Υεμένη αρνήθηκαν να δεχθούν τους φυλακισμένους. Οι απαγωγείς λένε στον Παγιό: «Δεν θα δοθούν ξανά αποδείξεις ότι ο Σλάγιερ είναι ζωντανός, εκτός και αν έχουμε εύλογες ενδείξεις ότι θα γίνει ανταλλαγή». Ο Ράσπε προσθέτει στον κατάλογο των υποψήφιων χωρών, την Αγκόλα, την Μοζαμβίκη, την Γουινέα-Μπισάου και την Αιθιοπία.
28 Σεπτεμβρίου: Γίνεται αεροπειρατεία σε ένα αεροσκάφος των ιαπωνικών αερογραμμών από τον ιαπωνικό Κόκκινο Στρατό, ο οποίος απαιτεί την απελευθέρωση εννέα φυλακισμένων. Η ιαπωνική κυβέρνηση αποδέχεται τις απαιτήσεις των αεροπειρατών.

30 Σεπτεμβρίου: Το ΒΚΑ ανακοινώνει ότι το Βιετνάμ και η Αλγερία αρνήθηκαν να δεχτούν τους φυλακισμένους. Ο Κλάους Κρουασάν συλλαμβάνεται στο Παρίσι.
1 Οκτωβρίου: Ο Άρντ Μύλερ, ο οποίος θεωρείται ύποπτος για λαθραία μεταφορά αντικειμένων στους κρατούμενους στο Στάμχάιμ, συλλαμβάνεται στην Στουτγκάρδη.
2 Οκτωβρίου: Εφαρμόζεται ο νόμος της απαγόρευσης επικοινωνίας, ο οποίος αφορά 72 φυλακισμένους. Το ΒΚΑ ζητά περισσότερες αποδείξεις ότι, ο Σλάγιερ βρίσκεται εν ζωή και δεν επιτρέπει στους κρατούμενους να έρχονται σε επαφή μεταξύ τους. Ο Φόλκερ Σπάιτελ συλλαμβάνεται αμέσως μετά την επιστροφή του από μια περιοδεία στην Δανία, ενώ τα γραφεία του Κλάους Κρουασάν στην Στουτγκάρδη ερευνώνται ξανά και σφρααγίζονται.
4 Οκτωβρίου: Η αστυνομία διεξάγει έρευνες σ' ένα οικοδομικό συγκρότημα της Κολωνίας το οποίο παρακολουθούσε για κάποιο χρονικό διάστημα. Στο υπόγειο γκαράζ του συγκροτήματος, ανακαλύπτει σταθμευμένο ένα αυτοκίνητο που φέρει τις ίδιες πινακίδες με αυτό που είχε χρησιμοποιηθεί στην απαγωγή. Οι αστυνομικοί διαπιστώνουν ότι ο Σλάγιερ είχε μεταφερθεί στο πορτ-πακάζ του αυτοκινήτου και ότι ένα από τα διαμερίσματα του συγκροτήματος είχε ενοικιασθεί στο όνομα της Αγγέλικα Σπάιτελ. Όμως είχε εκκενωθεί εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα.
6 Οκτωβρίου: Μετά την έκδοση ταυτόσημων ανακοινώσεων εναντίον της απαγόρευσης επικοινωνίας από τους Μπάαντερ, Ένσλιν, Ράσπε και Μέλερ, ο γιατρός των φυλακών, δόκτωρ Χένκ, δηλώνει ότι ο Ράσπε πάσχει από βαρειά κατάθλιψη μετά αυτοκτονικών τάσεων. Εξ' αιτίας αυτής τη αανακοίνωσης, ο Μπάαντερ γράφει: «Λαμβάνοντας υπ' όψη όλα τα μέτρα που έχουν ληφθεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων 6 εβδομάδων, είναι εύκολο να συμπεράνει κανείς ότι η διεύθυνση των φυλακών ελπίζει ότι θα εξωθήσει έναν ή περισσότερους από μάς, στην αυτοκτονία ή, τουλάχιστον, να καταστήσει την εκδοχή μιας αυτοκτονίας αληφοθανή. Δηλώνουμε σαφώς ότι κανείς από εμάς δεν έχει την πρόθεση ν' αυτοκτονήσει. Λαμβάνοντας υπ' όψη τις δηλώσεις αξιωματούχων των φυλακών, ότι μπορεί «να βρεθούμε νεκροί», αν συμβεί αυτό θα μας έχουν σκοτώσει οι αρχές των φυλακών σαν συνέπεια των δικαστικών και πολιτικών μέτρων που έχουν λάβει εναντίον μας το τελευταίο διάστημα». Πάλμα

ντε Μαγιόρκα: Ένας νεαρός που έχει ιρανικό διαβατήριο στο όνομα «Αλή Χιντερί» ενοικιάζει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο Σαρατόγκα. Την επομένη, έρχεται και τον συναντά μια νεαρή με ιρανικό διαβατήριο στο όνομα «Σοράγια Ανσαρί».
8 Οκτωβρίου: Φθάνει στα γραφεία του Παγιό μια νέα φωτογραφία του Σλάγιερ στην οποία εμφανίζεται να κρατά μια πινακίδα στην οποία αναγράφεται «31 ημέρες αιχμάλωτος». Στο χειρόγραφο σημείωμα που την συνοδεύει, ο Σλάγιερ ικετεύει: «Η αβεβαιότητα είναι το πιο δυσβάσταχτο πράγμα. Στη πρώτη μου δήλωση μετά την απαγωγή, έλεγα ότι η ζωή μου βρίσκεται στα χέρια της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης και ότι αποδέχομαι τις αποφάσεις της. Όμως, εννοούσα να λάβει μιαν απόφαση και όχι να με αφήσει να ταλανίζομαι, μέσα στην αβεβαιότητα για ένα ολόκληρο μήνα».
Πάλμα ντε Μαγιόρκα: Ένα δεύτερο ζευγάρι ιρανών κλείνει δωμάτιο στο ξενοδοχείο Κόστα ντελ Αζούρ, κοντά στο Σαρατόγκα. Τα ιρανικά διαβατήριά τους είναι στα ονόματα «Ριζά Αμβασί» και «Σανάζ Χολούν». Ο «Αμβασί» κάνει κράτηση για 2 άτομα στην πρώτη θέση της πτήσης 181 της Λουφτχάνσα για την Φρανκφούρτη, στις 13 Οκτωβρίου. Ταυτόχρονα, ο «Άλη Χιντερί» κάνει δύο κρατήσεις τουριστικής θέσης στη ίδια πτήση. Στην πραγματικότητα, τα 2 ζευγάρια ιρανών αποτελούν ένα ακόμη κομμάντο του Ουάντι Χάνταντ της PFLP: η Χιντ Αλαμέχ ή «Σανάζ Χολούν», ο Ναμπίλ Χάρπ ή «Ριζά Αμβασί», η Σουχαϊλα Σάγιεχ ή «Σοράγια Ανσαρί» και ο αρχηγός του κομμάντο, Ζοχάιρ Γιουσίφ Ακάτσε, ο οποίος καταζητείται ήδη για το φόνο του πρωθυπουργού της Β. Υεμένης στο Λονδίνο.

Στο Στάμχάιμ, οι Μπάαντερ, Ένσλιν, Ράσπε και Μέλερ, συζητούν με ένα πράκτορα του BKA, τον Κλάους και τον απειλούν ότι: «Δεν θα αφήσουμε τον Σμίτ να αποφασίσει για μας, θα αποφασίσουμε εμείς για τους εαυτούς μας με κάθε τρόπο». Η Ένσλιν προσθέτει: «Αυτό είναι κάτι που αφορά άμεσα την κυβέρνηση, διότι αυτή είναι υπεύθυνη για τα γεγονότα που έχουν σχέση με αυτό το ζήτημα: πέντε χρόνια οδύνης και φόνων, η παρωδία της δίκης, η συνεχής ηλεκτρονική παρακολούθηση, τα βασανιστήρια με τα φάρμακα και την απόλυτη απομόνωση, όλη αυτή η ψυχοφθόρα ιεροτελεστεία που σκοπό έχει να συντρίψει την θέληση και την συνείδησή μας και είναι υπεύθυνη για τον τρόπο με τον οποίο αυτή η απάνθρωπη διαδικασία έχει φθάσει στα άκρα τις τελευταίες 6 εβδομάδες· πλήρης κοινωνική και

ακουστική απομόνωση και όλα τα βάσανα και οι ταλαιπωρίες που σκοπό έχουν να μας εξοντώσουν».

Στη συνέχεια, επαναλαμβάνει την υπόσχεση που είχε δώσει προηγουμένως ο Μπάαντερ. Αν τους ανταλλάξουν και αν η κυβέρνηση δεν ζητήσει την επανέκδοσή τους, υπόσχονται ότι δεν θα επιστρέψουν πίσω στην Δ. Γερμανία.

16 - ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ - ΜΕΡΟΣ Β΄

Η αεροπειρατεία στο σκάφος της Λουφτχάνσα - Τα γενέθλια της Άννα Μαρία και ο θάνατος ενός πιλότου.

13 Οκτωβρίου: Ώρα Γερμανίας 13.00. Το αεροπλάνο της Λουφτχάνσα «Λάντσχουτ», ένα Μπόινγκ 737 με αριθμό πτήσεως 181, απογειώνεται από την Πάλμα ντε Μαγιόρκα με προορισμό την Φρανκφούρτη μεταφέροντας 86 επιβάτες (στους οποίους περιλαμβάνεται μια ομάδα γυναικών που έχει πάρει μέρος σε καλλιστεία) και τα 5 μέλη του πληρώματος. Αμέσως μετά την απογείωση, δύο άνδρες ορμούν μέσα στην καμπίνα του πιλότου και σέρνουν κυριολεκτικά τον δεύτερο πιλότο, Γιούργκεν Φίτορ, έξω στο διάδρομο. Ταυτοχρόνως, δύο γυναίκες σηκώνονται όρθιες, κραδαίνοντας χειροβομβίδες πάνω από το κεφάλι τους. Ο δεύτερος πιλότος, οι αεροσυνοδοί και οι επιβάτες πρώτης θέσης μεταφέρονται στα καθίσματα της τουριστικής θέσης, όπου τους βάζουν να καθίσουν, αναγκάζοντας όμως τους νεαρούς άνδρες να καταλάβουν τις θέσεις κοντά στα παράθυρα. Ο αρχηγός των αεροπειρατών, ο οποίος έχει παραμείνει στην καμπίνα του πιλότου, αυτοσυστήνεται μέσω των μεγαφώνων του αεροπλάνου ως «Λοχαγός Μάρτιν Μαχμούντ».
Ώρα: 14.38. Ο πύργος ελέγχου του Αιξ-αν-Προβάνς αναφέρει μια παρέκλιση στην πορεία του αεροπλάνου της Λουφτχάνσα. Δύο ώρες αργότερα, το αεροπλάνο προσγειώνεται σε απόσταση χιλίων μέτρων από τον κεντρικό διάδρομο του αεροδρομίου της Ρώμης Φιουμιτσίνο. Αμέσως, το περικυκλώνουν τεθωρακισμένα οχήματα και ο «Λοχαγός Μαχμούντ» επικοινωνεί με τον πύργο ελέγχου, μιλώντας αγγλικά: «Η ομάδα την οποία εκπροσωπώ απαιτεί την απελευθέρωση των συντρόφων μας από τις γερμανικές φυλακές. Αγωνιζόμαστε εναντίον των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων όλου του κόσμου».

Ήδη, ο γερμανός υπουργός Εσωτερικών έχει ενημερωθεί για την κατάσταση. Από την Βόννη, επικοινωνεί τηλεφωνικά με τον ιταλό ομόλογό του Κοσίγκα και του λέει: «Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να επιτρέψετε την απογείωσή του. Πυροβολείστε τους τροχούς του». Όμως ο Κοσίγκα είναι διστακτικός. Συμβουλεύεται τον Ενρρίκο Μπερλίνγκουερ, τον ηγέτη του κομμουνιστικού κόμματος, τόσον επειδή αυτό ήταν εκείνη την εποχή αποδεκτό από το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα στο οποίο άνηκε ο Κοσίγκα, αλλά και διότι ο Μπερλίγκουερ ήταν προσωπικός του φίλος και συμφωνούν ότι δεν πρέπει να γίνει αιματοχυσία σε ιταλικό έδαφος. Το αεροπλάνο αναφοδιάζεται με καύσιμα και απογειώνεται στις 17.42. Στη Βόννη, «το Μικρό Συμβούλιο Αντιμετώπισης Κρίσεων», έχει ήδη αποφασίσει να συνεχίσει την σκληρή γραμμή του.

Ώρα: 19.55 Ένα άλλο αεροπλάνο της Λουφτχάνσα στο οποίο επιβαίνει ο υπουργός Εσωτερικών και άντρες του BKA, απογειώνεται από το αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης. Στη συνέχεια, κάνει μια στάση στο αεροδρόμιο Κολωνίας/Βόννης και επιβιβάζονται σ' αυτό 30 πάνοπλοι και εξαιρετικά εκπαιδευμένοι κομμάντος της ειδικής αντιτρομοκρατικής μονάδας «GSG9», υπό την διοίκηση του Ούλριχ Βέγκενερ, βετεράνου της επιχείρησης Έντεμπε.

Ώρα: 20.30 Το αεροπλάνο που έχει καταληφθεί από τους αεροπειρατές προσγειώνεται στην Λάρνακα. Αφού εφοδιάζεται με καύσιμα, απόγειώνεται ξανά.

Ώρα: 23.13. Αμέσως μετά την αναχώρησή του, προσγειώνεται στην Λάρνακα το αεροπλάνο με τους γερμανούς κομμάντος. Ανεφοδιάζεται με καύσιμα κι αυτό και στη συνέχεια αναχωρεί με προορισμό τον Περσικό Κόλπο.

14 Οκτωβρίου: Οι απαγωγείς του Σλάγιερ επικοινωνούν με τον Ντένις Παγιό στην Γενεύη για να ανακοινώσουν ότι οι επιβάτες και το πλήρωμα του αεροπλάνου της Λουφτχάνσα «Λάντσχουτ», βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους και προσθέτουν στις απαιτήσεις τους, την απελευθέρωση 2 παλαιστίνιων και λύτρα ύψους 15 εκατομμυρίων δολ. Ούτε άλλη παράταση θα δωθεί ούτε θα υπάρξει άλλη επαφή. Οποιαδήποτε περαιτέρω καθυστέρηση θα σήμαινε τον θάνατο του Σλάγιερ. Ο Σμίτ, ο Μάιχοφερ, ο Βισνέφσκι και ο Χέρολντ συνεδριάζουν μέχρι τις 5 το πρωί.

Στο μεταξύ, το αεροπλάνο που ελέγχουν οι αεροπειρατές προσγειώνεται στο Μπαχρέιν, ενώ οι κομμάντος της «GSG9» που το καταδιώκουν, διατάσσονται να επιστρέψουν στην Γερμανία. Σύντομα, οι διαταγές αλλάζουν: Πρέπει να περιμένουν στην Άγκυρα την λήψη νέων οδηγιών.

Από το Μπαχρέιν, το απαχθέν αεροπλάνο πετά στο Ντουμπάι, και εκεί ο «Λοχαγός Μαχμούντ» αναγκάζει τον πιλότο, Γιούργκεν Σούμαν, να επιχειρήσει προσγείωση παρόλο που ο διάδρομος είχε μπλοκαριστεί με εμπόδια. Την τελευταία στιγμή, ο υπεύθυνος του πύργου ελέγχου δίνει οδηγίες, για την μετακίνηση των εμποδίων, με δική του ευθύνη. Κατόπιν, φθάνει στο αεροδρόμιο ο υπουργός Άμυνας του Ντουμπάι και ζητά από τους αεροπειρατές να απελευθέρωσουν τα γυναικόπαιδα και τους ασθενείς. Όμως ο Μαχμούντ δηλώνει πως δεν θα υπάρξει κανένας συμβιβασμός.

Η κατάσταση μέσα στο αεροπλάνο είναι πολύ τεταμμένη, μέχρι την στιγμή που ο Μαχμούντ ακούει την αρχηγό του πληρώματος, Χανελόρε Πίγκλερ να λέει στην αεροσυνοδό Άννα Μαρία Στάριγκερ: «Τι μέρα κι αυτή για να γιορτάσεις τα γενέθλιά σου». Ο Μαχμούντ της εύχεται αμέσως χρόνια πολλά και διατάζει να φέρουν στο αεροπλάνο μια τούρτα γενεθλίων και σαμπάνιες. Το προσωπικό του τμήματος τροφοδοσίας του αεροδρομίου του Ντουμπάι φτιάχνει μια τούρτα που πάνω της γράφει: «Ευτυχισμένα γενέθλια Άννα Μαρία» και στη συνέχεια προσφέρεται ένα κομμάτι τούρτας και σαμπάνια σε όλους τους επιβάτες.

Ενώ συμβαίνουν αυτά, η αεροσυνοδός γράφει ένα μήνυμα προς τον Καγκελλάριο Σμίτ - «Η ζωή μας βρίσκεται στα χέρια σας και σας θερμοπαρακαλούμε να μας σώσετε» - σε μια κάρτ-ποστάλ, η οποία έχει την φωτογραφία του αεροπλάνου. Μια άλλη αεροσυνοδός, η Γκάμπι Ντύλμαν, ζητά από τον Μαχμούντ να υπογράψει το μήνυμα. Στη συνέχεια, όμως του έρχεται η ιδέα, να γράψει σε πολλές κάρτποστάλ: «Με τις ευχές της πάλης εναντίον του παγκόσμιου ιμπεριαλσιμού», τις οποίες και μοιράζει ως ενθύμιο στους επιβάτες. Όμως η γιορτινή ατμόσφαιρα καταστρέφεται όταν ο Μαχμούντ ανακαλύπτει την ύπαρξη εβραίων στο αεροπλάνο, μετά από έναν έλεγχο των αποσκευών τους. Μετά τον ξυλοδαρμό μιας γυναίκας, απειλεί ότι θα εκτελέσει, την επομένη, όλους τους ισραηλινούς επιβάτες.Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ένα άλλο αεροπλάνο της Λουφτχάνσα προσγειώνεται

στο Ντουμπάι, σ' ένα σημείο του αεροδρομίου που δεν είναι ορατό από το αεροπλάνο των αεροπειρατών. Σ' αυτό επιβαίνουν ο Βισνέφσκι, ένας ψυχολόγος ο οποίος ήταν σύμβουλος της κυβέρνησης στην υπόθεση της απαγωγής του Σλάγιερ και ο εραστής της Γκάμπι Ντίλμαν και δεύτερος πιλότος, Ρούντιγκερ φον Λουτσάου.

Πίσω στην Βόννη, ο γιός του Σλάγιερ, Έμπερχαρντ, συμφωνεί να συναντήσει τον απεσταλμένο των απαγωγέων, δίδοντάς του 15 εκατομμύρια δολ. ως λύτρα, υπό τον όρο ότι θα γίνουν δεκτές και οι άλλες απαιτήσεις και δεν θα υπάρξει βίαιη δράση κατά των απαγωγέων, όταν θα παραδίδει τα λύτρα.

15 Οκτωβρίου: Το Γερμανικό Πρακτορείο Ειδήσεων ανακοινώνει ότι η κυβέρνηση έκανε αποδεκτές τις απαιτήσεις των απαγωγέων και ότι ο Έμπερχαρντ Σλάγιερ, θα παρέδιδε τα λύτρα. Ο Έμπερχαρντ ταξιδεύει αεροπορικώς στην Φρανκφούρτη και, στη συνέχεια, πηγαίνει με συνοδεία στην γερμανική τράπεζα για να παραλάβει τα χρήματα (τα οποία θα ήταν προσημειωμένα με ραδιενέργεια). Όμως, αυτό δεν συμβαίνει. Η ανταλλαγή καθυστερεί, διότι η «Μείζων Επιτροπή Αντιμετώπισης Κρίσεων», δεν έχει καταλήξει σε απόφαση ή, έτσι λένε στον γιο του Σλάγιερ. Αυτός όμως διαφωνεί και ζητά από τους δικηγόρους του να προσφύγουν στο Συνταγματικό Δικαστήριο, για την έκδοση ενός προσωρινού διατάγματος που θα υποχρέωνε την κυβέρνηση ν' απελευθερώσει τους φυλακισμένους, προκειμένου να σωθεί η ζωή του πατέρα του.

Αφού οι ενέργειές του δεν βρίσκουν ανταπόκριση εκ μέρους της κυβέρνησης, ο Έμπερχαρντ, τελικά, μιλά με τους απαγωγείς, οι οποίοι τον αντιμετωπίζουν με τον ίδιο τρόπο. Του δίνουν εντολή να πάει αεροπορικώς στο Παρίσι, το οποίο θα αποτελούσε την αφετηρία ενός μακρού ταξιδιού, κατά την διάρκεια του οποίου θα ελάμβανε οδηγίες για τον επόμενο προορισμό του και κάποια στιγμή, θα τον πλησίαζε ο απεσταλμένος των απαγωγέων. Η κυβέρνηση θεωρεί αυτό πολύ ριψοκίνδυνο για τον Έμπερχαρντ και ότι επίσης υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να μην φθάσουν τα χρήματα αυτά στα χέρια των σωστών ανθρώπων. Τελικά, οι απαγωγείς και η κυβέρνηση συμφωνούν να παραδοθούν τα λύτρα στους φυλακισμένους, την ώρα της απελευθέρωσής τους. Ο Χόρστ Χέρολντ είναι πολύ περήφανος γι' αυτό το μικρό τέχνασμά του, με το οποίο η Δ. Γερμανία εξοικονομεί 15 εκατομμύρια δολ.. Επίσης, το Συνταγματικό Δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση του

Έμπερχαρντ και αρνείται να παρέμβει: η κυβέρνηση το έχει ήδη πληροφορήσει ότι είχαν αρχίσει προετοιμασίες για την επίθεση της μονάδας GSG9, στο αεροπλάνο και βασικά αυτό έκρινε ότι η ζωή του Σλάγιερ δεν άξιζε τόσο πολύ όσο η συνέχιση της παραμονής στις φυλακές των μελών της RAF. Ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ο Άλφρεντ Κλάους, επισκέπτεται ξανά το Στάμχάιμ, προσκομίζοντας ένα ακόμη ερωτηματολόγιο. Αυτή την φορά ζητά την έγκριση των κρατουμένων ως προς την πρόταση των αεροπειρατών που υποδείκνυαν την Σομαλία ως χώρα προορισμού. Ο Μπάαντερ λέει ότι θα προτιμούσε το Βιετνάμ,το οποίο γνώριζε ότι είναι πρόθυμο να τους δεχθεί, αλλά εάν το κομμάντο της PFLB είχε προτείνει όντως την Σομαλία, δεν είχε καμιάν αντίρρηση. Μαζί του συμφωνούν και οι υπόλοιποι.

16 Οκτωβρίου: Ο Ούλριχ Βέγκενερ, διοικητής της GSG9 και ο ταγματάρχης Άλιστερ Ντέιβις, των αγγλικών ειδικών δυνάμεων SAS, αρχίζουν να εκπαιδεύουν βεδουΐνους στρατιώτες, διότι ο υπουργός Άμυνας του Ντουμπάι, δεν επιτρέπει στην GSG9 να διεξάγει επιχείρηση στην επικράτεια της χώρας του. Ωστόσο, ο Μαχμούντ αρχίζει να απειλεί ότι θα εκτελέσει τον πιλότο, εάν το αεροσκάφος δεν ανεφοδιαστεί με καύσιμα - κατά την διάρκεια της νύχτας, το ηλεκτρικό σύστημα του αεροπλάνου δεν λειτούργησε και το σύστημα κλιματισμού τέθηκε εκτός λειτουργίας. Ο κυβερνήτης Σούμαν, τελικά, πείθει τον Μαχμούντ να επιτρέψει την μεταφορά μιας γενήτριας στο αεροπλάνο αλλά ο Μαχμούντ ανακαλύπτει ότι οι άνδρες που την μεταφέρουν εκεί είναι γερμανοί.

Το άλλο πρωί, ο Μαχμούντ αναγκάζει τον Σούμαν να γονατίσει στον διάδρομο και τον σημαδεύει με το όπλο στο κεφάλι, κατηγορώντας τον ότι έστειλε μηνύματα στους έξω. Ο υπουργός Εσωτερικών του Ντουμπάι, είχε επαινέσει τον κυβερνήτη από το ραδιόφωνο, επειδή πέρασε έξω κωδικοποιημένες πληροφορίες - 4 ολόκληρα τσιγάρα στον κάλαθο των αχρήστων, υποδεικνύοντας έτσι τον αριθμό των αεροπειρατών. Όμως, ο Μαχμούντ άκουγε το ραδιόφωνο του Ντουμπάι.

Αφού αναγκάσει τον κυβερνήτη να βαδίσει πάνω κάτω στον διάδρομο, ο Μαχμούντ επαναλαμβάνει την απειλή του, προσθέτοντας ότι, μετά τον πιλότο, θα εκτελεί έναν επιβάτη κάθε 5 λεπτά. Το αεροπλάνο ανεφοδιάζεται με καύσιμα σε χρόνο μηδέν, ενώ μερικές ακόμη απειλές αναγκάζουν τους υπευθύνους του αεροδρομίου να αποσνδέ-

σουν και την γενήτρια. Στις 15.19, τοπική ώρα, το αεροπλάνο της Λουφτχάνσα απογειώνεται με προορισμό το Άντεν.

Κατά την διάρκεια της πτήσης, οι όμηροι δένονται, ενώ τοποθετούνται πλαστικές εκρηκτικές ύλες στα τοιχώματα της ατράκτου. Στη συνέχεια, παρά την άρνηση των αρχών να δώσουν άδεια προσγείωσης, ο δεύτερος κυβερνήτης, Φίτορ, κατορθώνει να προσγειώσει το αεροπλάνο σ' έναν βοηθητικό διάδρομο. Μόλις το αεροπλάνο σταματά, περικυκλώνεται από εκατοντάδες σρατιώτες. Ο Σούμαν και ο Μαχμούντ απευθύνονται προς αυτούς μ' έναν τηλεβόα, αλλά δεν παίρνουν καμιάν απάντηση. Τελικά, ο Μαχμούντ επιτρέπει στον Σούμαν να βγει από το αεροσκάφος για να ελέγξει την κατάσταση της ατράκτου. Περνά μία ώρα. Ο Μαχμούντ εξοργίζεται και λέει: «Αν ο πιλότος δεν επιστρέψει, θα ανατινάξω το αεροσκάφος, αν όμως επιστρέψει, θα τον εκτελέσω».

Ο Σούμαν όντως επιστρέφει και ο Μαχμούντ, «τηρώντας τον λόγο του», διατάζει τον κυβερνήτη να γονατίσει και λέει: «Περνάς από μια επαναστατική δίκη, όλοι οι επιβαίνοντες στο αεροσκάφος κινδύνεψαν να τιναχθούν στον αέρα εξαιτίας σου· μ' έχεις ήδη προδώσει μια φορά, δεν πρόκειται να σε συγχωρήσω για δεύτερη φορά. Είσαι αθώος ή ένοχος;». Ο Σούμαν προσπαθεί να δικαιολογηθεί, αλλά ο Μαχμούντ τον χτυπά στο πρόσωπο ρωτώντας ξανά: «Αθώος ή ένοχος;» Ο Σούμαν κάνει μια ακόμη προσπάθεια, αλλά ο Μαχμούντ τον ξαναχτυπά δυνατότερα και μετά τον πυροβολεί στο κεφάλι.

Ώρα Γερμανίας: 16.21. Το αεροπλάνο του υπουργού Δημόσια Τάξης, Βισνέφσκε, απογειώνεται από το Ντουμπάι. Ο εναέριος χώρος της Ν. Υεμένης έχει κλείσει και γι' αυτό κατευθύνεται προς την Σαουδική Αραβία και προσγειώνεται στην Τζέντα.

17 - ΗΡΩΕΣ

17/18 Οκτωβρίου 1977: *Πολιτικοί, παπάδες και ψυχολόγοι - Μαγικά πυροτεχνήματα στο Μογκαντίσου - Η επιτυχία της επιχείρησης και η νύχτα του Στάμχάιμ.*

17 Οκτωβρίου: Ώρα Γερμανίας: 2.02. Το αεροπλάνο της Λουφτχάνσα, έχοντας ανεφοδιαστεί με καύσιμα, αναχωρεί από το Άντεν, ενώ το πτώμα του κυβερνήτη Σούμαν έχει τοποθετηθεί σε μια ντουλάπα.

4.34 π.μ. Ο δεύτερος κυβερνήτης, Γιούργκεν Φύτορ, προσγειώνει το σκάφος στην πρωτεύουσα της Σομαλίας, Μογκαντίσου.

7.09 π.μ. Το αεροπλάνο στο οποίο επιβαίνει ο Βισνέφσκι, αναχωρεί από την Τζέντα και φθάνει στο Μογκαντίσου, 4 ώρες αργότερα. Ο Μαχμούντ το βλέπει να προσγειώνεται και επικοινωνεί με τον πύργο ελέγχου: «Πείτε στον γερμανό αντιπρόσωπο ότι δεν έχουμε να συζητήσουμε τίποτα. Δεν επιθυμώ να του μιλήσω, εκτός κι αν μπορεί να με διαβεβαιώσει ότι απελευθερώθηκαν οι κρατούμενοι στην Γερμανία» και μετά προσθέτει: «Δεν θα χρειαστούμε άλλα τρόφιμα. Το τελεσίγραφο μας εκπνέει σε 3 ώρες. Μετά απ' αυτό, ή θα είμαστε όλοι νεκροί ή όλοι ελεύθεροι». Το σώμα του κυβερνήτη Σούμαν ρίχνεται έξω από το αεροπλάνο, από την έξοδο κινδύνου.

Στο μεταξύ, στο Στάμχάιμ, ένας απροσδόκητος επικριτής της αεροπειρατείας κάνει μια δήλωση. Ο Αντρέας Μπάαντερ έχει τελικά αποφασίσει να μιλήσει μ' έναν πολιτικό· μολονότι ο Χεγκενάου είναι γραμματέας υπουργείου, που εκπροσωπεί τον υφυπουργό Σίλερ ο οποίος δεν γνωρίζει τίποτα για την υπόθεση, ο Μπάαντερ αρχίζει να συζητά μαζί του: «Είναι όντως πολύ αργά για να έχει νόημα η συνομιλία αυτή, η πιθανότητα άσκησης οποιασδήποτε επιρροής έχει πλέον εξαφανιστεί». Στη συνέχεια, χωρίς να έχει τίποτα να κερδίσει, δηλώνει ότι η πρώτη γενιά της RAF δεν αναλάμβανε ποτέ επιχειρήσεις στις οποίες υπήρχε κίνδυνος για την ζωή αθώων πολιτών, αλλά η κυβέρνηση πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι οι νέες γενιές, επειδή έχουν εκβαρβαρισθεί λόγω των υφιστάμενων συνθηκών, θα είναι πιο απάνθρωπες.

«Δεν γνωρίζουμε ποιοί είναι οι απαγωγείς του Σλάγιερ καιοι άλοι τους οποίους καταδιώκει η αστυνομία. Αν το ΒΚΑ ισχυρίζεται ότι αυτές οι επιχειρήσεις έχουν σχεδιασθεί μέσα από την φυλακή, αυτό ίσως να συμβαίνει μόνο στο ιδεολογικό επίπεδο. Η ένοπλη πάλη έχει πλέον διεθνοποιηθεί από μόνη της. Τώρα, εκείνοι που καθορίζουν την εξέλιξη των γεγονότων μπορεί να είναι γιαπωνέζοι ή παλαιστίνιοι». Ο Μπάαντερ συνεχίζει μ' ένα σχεδόν απολογητικό ύφος, λέγοντας ότι εξακολουθεί να πιστεύει ότι η αντίδρασή τους εναντιόν του πολέμου στο Βιετνάμ, ήταν δικαιολογημένη, παραδέχεται, ωστόσο, ότι έκαναν λάθη και ότι έπαιξαν το παιχνίδι του κράτους και καταλήγει, λέγοντας ότι οι φυλακισμένοι, έτσι κι αλλιώς, θα πεθάνουν.

Η Ένσλιν ζητά ένα καθολικό ιερέα για να εξομολογηθεί (και έναν προτεστάντη για καλό και για κακό). Από την στιγμή που εφαρμόστηκε η απόλυτη απομόνωση, οι παπάδες τριγυρίζουν σαν τα κοράκια για να σώσουν κάποια ψηχή. Η Ένσλιν για πρώτη φορά, σε αντίθεση πτος τον Μπάαντερ, αναλύει στους παπάδες την «αναγκαία γραμμή με κάθε τίμημα», όμως, ο κύριος λόγος που τους έχει καλέσει είναι για να τους εκφράσει την τελευταία επιθυμία της, αν της συνέβαινε κάτι. Λέει στους παπάδες να εξασφαλίσουν την παράδοση τριών επιστολών που απευθύνονται στον εισαγγελέα και βρίσκονται στο κελί της μέσα σ' ένα φάκελο που γράφει απ' έξω «δικηγόρς», σε περίπτωση θανάτου της. Οι παπάδες την ακούνε ευγενικά, ενημερώνουν δεόντως τον διευθυντή και δεν ακούγεται ξανά τίποτα για τις επιστολές αυτές.

Στο Μογκαντίσου, το τελεσίγραφο των αεροπειρατών παρατείνεται μέχρι τις 15.00 ώρα Γερμανίας. Ο Βισνέφσκι διεξάγει απεγνωσμένες συνομιλίες με την κυβέρνηση της Σομαλίας, προσπαθώντας να πάρει την έγκρισή της για επέμβαση της μονάδας GSG9. Στο μεταξύ, ο αρχηγός της αστυνομίας της Σομαλίας, συνομιλεί με τους αεροπειρατές, λέγοντάς τους ότι η γερμανική κυβέρνηση δεν πρόκειται να ενδώσει στις απαιτήσεις τους, αν όμως απελευθερώσουν τυς ομήρους, η σομαλική κυβέρνηση τους υπόσχεται παροχή ασύλου. Ο Μαχμούντ μιλά ξανά από τον ασύρματο: «Αυτό δεν αλλάζει τίποτα. Θα ανατινάξουμε το αεροπλάνο μόλις εκπνεύσει το τελεσίγραφο και αυτό θα συμβεί σε 34 λεπτά ακριβώς... Αν τύχει και βρίσκεστε στον πύργο ελέγχου εκείνη την στιγμή, θα δείτε το αεροπλάνο να σκορπίζεται σε χιλιάδες κομμάτια... ».

Στη συνέχεια, επιτρέπει στην αεροσυνοδό, Γκάμπι Ντίλμαν, να μιλήσει με τον γερμανό εκπρόσωπο. Αν και αυτή δεν το ξέρει, ο εραστής της, ο συγκυβερνήτης Ρούντιγκερ φον Λουτσάου, παρακολουθεί την μετάδοση του μηνύματός της από το άλλο αεροπλάνο. Η Ντίλμαν λέει: «Ξέρουμε ότι φθάνει το τέλος, ξέρουμε ότι πρέπει να πεθάνουμε· είναι πολύ σκληρό, αλλά θα πεθάνουμε όσο πιο αξιοπρεπώς μπορούμε· είμαστε πολύ νέοι για να πεθάνουμε, ακόμη και οι ηλικιωμένοι είναι πολύ νέοι για να πεθάνουν· ελπίζουμε απλώς ότι θα συμβεί γρήγορα και δεν θα νιώσουμε μεγάλο πόνο. Όμως, είναι ίσως καλύτερα να πεθάνει κανείς, παρά να ζει σ' έναν κόσμο στον οποίο μπορούν να συμβούν τέτοια γεγονότα, σ' έναν κόσμο στον οποίο είναι

σημαντικότερο να παραμείνουν 9 άνθρωποι στην φυλακή, παρά να σωθούν 92. Παρακαλώ, διαβιβάστε στην οικογένειά μου το μήνυμα ότι τα πράγματα δεν ήταν και τόσο άσχημα εδώ και πέστε στον φίλο μου - το όνομά του είναι Ρούντιγκερ φον Λουτσάου - ότι τον αγαπώ πάρα πολύ. Δεν ήξερα ότι υπάρχουν τέτοιου είδους άνθρωποι όπως τα μέλη της γερμανικής κυβέρνησης, τα οποία φέρουν εν μέρει ευθύνη για τον θάνατό μας. Ελπίζω, ότι θα μπορέσουν να ζήσουν μ' αυτό το βάρος στην συνείδησή τους».

Οι αεροπειρατές τοποθετούν εκ νέου πλαστικές εκρηκτικές ύλες στα τοιχώματα της ατράκτου, δένουν όλους τους επιβάτες και τους περιλούουν με αλκοόλ. Στη συνέχεια, ο σομαλός υπουργός Πληροφοριών προσπαθεί να κερδίσει μια νέα παράταση 24 ωρών. Μετά από ένα κοφτό: «Δεν υπάρχει άλλη λύση, από το ν' ανατινάξουμε το αεροπλάνο σε 23 λεπτά ακριβώς από τώρα», περιορίζεται στο να ζητήσει μισή ώρα παράτηση, ώστε να καταστεί δυνατή η εκκένωση της γύρω περιοχής. Ο Μαχμούντ λέει ότι θα το σκεφθεί. Ο επιτετραμένος της γερμανικής πρεσβείας στο Μογκαντίσου, κάνει μια ακόμη προσπάθεια. «Σε ακούω εκπρόσωπε της φασιστικής, ιμπεριαλιστικής Δ. Γερμανίας», λέει ο Μαχμούντ, «λέγε ότι έχεις να πεις».

Ο γερμανός επιτετραμένος προσπαθεί να πείσει τον Μαχμούντ ότι «σύντομα θα υπάρχουν σημαντικές ειδήσεις, μόλις ξεπεραστούν κάποια τεχνικά κωλύματα»· ο ίδιος ο σομαλός πρόεδρος ανέλαβε να συνομιλήσει, για λογαριασμό τους, με τον Καγκελλάριο της Δ. Γερμανίας. Ο Μαχμούντ, με μεγάλη δυσφορία, τους δίνει μισή ώρα παράταση για να εκκενώσουν την περιοχή. Οι σομαλοί δεν βιάζονται να το κάνουν και 12 λεπτά μετά την εκπνοή της νέας προθεσμίας, ο γερμανός επιτετραμένος επικοινωνεί ξανά με τους αεροπειρατές, μέσω ασυρμάτου. Αυτή την φορά, τους λέει, ότι η γερμανική κυβέρνηση έχει υποχωρήση τελικά και ότι τα φυλακισμένα μέλη της RAF θα φθάσουν εκεί σύντομα, το πολύ σε μια μέρα...

«Τολμάς να μου ζητάς να παρατείνω την προθεσμία μέχρι το πρωί - αυτό θέλεις, δηλαδή, εκπρόσωπε του φασιστικού δυτικογερμανικού καθεστώτος;», απαντά ο Μάχμούτ. «Σαν θέμα αρχής, ναι». (Ο ψυχολόγος Βόλφγκανγκ Σαλέφσκι συμβουλεύει συνεχώς τον επιτετραμένο για το τι θα πει (ο τελευταίος θα μπορούσε να είναι κάλλιστα ο

Έρικ ο Ανίκανος*). Στη συνέχεια, ο επιτετραμένος ζητά την άδεια να διακόψει την συνομιλία για να ελέγξει την απόσταση μεταξύ Γερμανίας και Μογκαντίσου. Ο Μαχμούντ απαντά: «Καλώς. Έχεις 4 λεπτά μέχρι να λήξει η προθεσμία. Αν προσπαθείς να μας ξεγελάσεις ή να μας παίξεις κανένα παιχνίδι... εγώ θα παίξω με τα εκρηκτικά... ». Τελικά, όμως, υποχωρεί και συμφωνεί να παρατείνει την προθεσμία μέχρι τις 3.30 π.μ. τοπική ώρα (1.30 π.μ. ώρα Γερμανίας). Οι αεροπειρατές λύνουν ξανά τους ομήρους. Η μονάδα της GSG9, η οποία είχε επιστρέψει την προηγούμενη ημέρα στο αεροδρόμιο της Κολωνίας/Βόννης, τίθεται ξανά σε συναγερμό μαζέ με 2 άλλες παρόμοιες μονάδες. Ένα Μπόϊνγκ 707 της Λουφτχάνσα, στο οποίο επιβαίνουν οι 3 μονάδες, αναχωρεί αρχικά προς άγνωστη κατεύθυνση. Ανεφοδιάζεται με καύσιμα στην Κρήτη και όταν ο Καγκελλάριος Σμίτ παίρνει την άδεια από τον σομαλό πρόεδρο για να τους στείλει εκεί, το αεροπλάνο υπερίπτατο ήδη του Τζιμπουτί.

19.30 τοπική ώρα. (17.30 ώρα Γερμανίας): υπό την κάλυψη του σκότους, το αεροπλάνο που μεταφέρει τις μονάδες της GSG9, προσγειώνεται στο Μογκαντίσου, σε απόσταση 2 χλμ. από το αεροπλάνο των αεροπειρατών. Κανένας από τους αεροπειρατές στο «Λάντσχουτ», δεν αντιλαμβάνεται την άφιξή του. Είναι απασχολημένοι, προσπαθώντας ν' αποφασίσουν ποιούς ομήρους θ' ανταλλάξουν με τους φυλακισμένους της RAF.

18 Οκτωβρίου: Οι διμοιρίες της GSG9 χρειάζονται 2 ώρες για να ξεφορτώσουν τον εξοπλισμό τους· στο μεταξύ, ο Ούλριχ Βέγκενερ πλησιάζει έρποντας το «Λάντσχουτ», για να κάνει αναγνώριση και ο επιτετραμένος, προφανώς καθοδηγούμενος από τον ψυχολόγο, απασχολεί συνεχώς τον Μαχμούντ, λέγοντας ξανά ψέματα ότι οι φυλακισμένοι αναχώρησαν από την Γερμανία (19.20, ώρα Γερμανίας)· παίζει με την φωτιά, δηλώνοντας ότι δεν πρόκειται να φθάσουν στην Σομαλία πριν τις 4.08, ώρα Γερμανίας, δηλαδή, μετά την λήξη της νέας προθεσμίας. Παραδόξως, όμως, ο Μαχμούντ συμφωνεί. Στη συνέχεια, ο επιτετραμένος εξακολουθεί να τον απασχολεί για λίγο ακόμη, ζητώντας από τον Μαχμούντ οδηγίες για το πώς θα γίνει η ανταλλαγή: «Κανείς δεν θα πλησιάσει το αεροπλάνο της Λουφτχάνσα» που ελέγχεται από το κομμάντο Χάλιμεχ, αν δεν δοθεί προηγουμένως άδεια γι' αυτό». «Ελήφθη».

Οι άνδρες της GSG9 έχουν ήδη αρχίσει να πλησιάζουν το αεροπλάνο της Λουφτχάνσα (έρποντας στο έδαφος, με τα πρόσωπα βαμμένα με φούμο), έχοντας προηγουμένως εξασφαλίσει την άδεια, όχι όμως του Λοχαγού Μαχμούντ...

«Θα διευκρινήσουμε τις περαιτέρω λεπτομέρειες, όταν θα έρθουν οι σύντροφοι από την Τουρκία».

«Μπορείτε να το επαναλάβετε;» Ο Μαχμούντ αναγκάζεται να το επαναλάβει και αυτή είναι η τελευταία ολοκληρωμένη φράση που θα εκστομίσει. «Ελήφθη». «Αν έρθουν...».

Στο σημείο αυτό , οι χειροβομβίδες κρότου και λάμψης των SAS, εκρήγνυνται έξω από το πιλοτήριο, εξουδετερώνωντας τον Μαχμούντ. Είναι 0.05, ώρα Γερμανίας. Πριν παρέλθει ο χρόνος της επενέργειας των χειροβομβίδων (6΄΄), ο Ούλριχ Βέγκενερ έχει ανοίξει την μπροστινή θύρα του αεροπλάνου, ενώ ταυτόχρονα 3 ομάδες της GSG9, εισβάλλουν από τις εξόδους κινδύνου και την οπίσθια θύρα του αεροπλάνου.

Οι εισβολείς ρίχνουν άσφαιρα πυρά στον αέρα, για να κάνουν τους ομήρους να πέσουν κάτω και, στη συνέχεια, ρίχνουν ένσφαιρα. Η μια κοπέλα από την ομάδα των αεροπειρατών, σκοτώνεται αμέσως, ενώ η άλλη κρύβεται στην τουαλέτα, κλείνοντας την πόρτα, η οποία κυριολεκτικά γαζώνεται από μια βροχή σφαιρών. Σαν από θαύμα, είναι η μόνη από τους αεροπειρατές που επέζησε.

Ο Μαχμούντ σκοτώνεται μέσα στο πιλοτήριο, ενώ ο δεύτερος άνδρας, ο Χίντ Αλαμέχ, προλαβαίνει να πυροβολήσει μια φορά πριν σκοτωθεί. Κάποια εκρηκτικά ανατινάζονται, επιτείνοντας την σύγχυση, προκαλούν όμως μικρές ζημιές - σε σύγκριση με το ό,τι έχουν κάνει οι άνδρες της GSG9 - και τον ελαφρό τραυματισμό στο πόδι της αεροσυνοδού Ντίλμαν. Αυτό ήταν όλο!

Ώρα Γερμανίας: 0.12. Όλοι οι επιβάτες αποβιβάζονται ασφαλείς από τις εξόδους κινδύνου, ενώ ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Βισνέφσκι, δίνει αναφορά στην Βόννη: «Αποστολή εξετελέσθη».

Ώρα 0.38. Στάμχάιμ: Οι δεσμοφύλακες του 7ου ορόφου ακούνε τις ειδήσεις για την απελευθέρωση των ομήρων από το ραδιόφωνο που

* ΣτΜ Ερρίκος Δ΄ ο Ανίκανος (1425-1474). Βασιλιάς της Καστίλλης και της Λεόνης, άνθρωπος χωρίς διοικητικά χαρίσματα και κατευθυνόμενος από τους αυλοκόλακες, προκαλώντας έτσι την εχθρότητα μεγάλης μερίδας των ευγενών.

βρίσκεται στο γραφείο τους. Ο δεσμοφύλακας υπηρεσίας που κατά τραγική ειρωνεία ονομάζεται Σπρίνγκερ, κάνει έλεγχο στους φυλακισμένους. Στην υπηρεσιακή αναφορά του γράφει: Ώρα 23.00. Εδόθησαν φάρμακα στον Μπάαντερ και τον Ράσπε, ουδέν αξιοσημείωτον».

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΧΗ: Ο Σπρίνγκερ και οι συνάδελφοί του είναι οι τελευταίοι άνθρωποι που βλέπουν κάποιον από τους φυλακισμένους ζωντανό, αφότου κλειδώσουν ξανά τα κελιά των Μπάαντερ και Ράσπε. Στη συνέχεια, ο Ράσπε μαθαίνει την είδηση για το τί συνέβη στο Μογκαντίσου από ένα τρανζίστορ που έκρυβε στο κελί του. Πληροφορεί τους άλλους μέσω ενός συστήματος επικοινωνίας που είχε κατασκευάσει και αποφασίζουν να αυτοκτονήσουν ομαδικά.

Στο κελί Νο 719, ο Μπάαντερ έχει ένα πιστόλι FEG των 7,65 χιλ. το οποίο έκρυβε στο κελί Νο. 715 κατά την διάρκεια της αλλαγής κελιών που έκαναν στους φυλακισμένους. (Όταν επέστρεψε στο αρχικό κελί του, το πήρε μαζί του και το έκρυψε μέσα στο μαγνητόφωνό του). Για να δώσει την εντύπωση ότι προηγήθηκε μια συμπλοκή, ρίχνει μερικούς πυροβολισμούς μέσα στο κελί. Στη συνέχεια, τοποθετεί τους άδειους κάλυκες στο στρώμα του, ξαναγεμίζει το όπλο του και στρέφει την κάνη στον αυχένα του και πυροβολεί. Η σφαίρα εξέρχεται από το μέτωπο.

Στο Κελί Νο. 716, ο Ράσπε έχει ένα πιστόλι Heckler & Koch των 9 χιλ. κρυμμένο πίσω από το σοβατεπί. Βάζει το πιστόλι στο κρόταφό του σε στυλ «Ελαφοκυνηγού» και πυροβολεί.

Στο κελί Νο. 720, η Ένσλιν δένει ένα ηλεκτρικό καλώδιο στα κάγκελα του παραθύρου της και, όπως η Μάινχοφ, ανεβαίνει σε μια καρέκλα, δένει το άλλο άκρο του καλωδίου γύρω από το λαιμό της και κλωτσά την καρέκλα μακριά.

Στο κελί Νο. 725, η Μέλερ βγάζει το πουλόβερ της και καταφέρει 4 χτυπήματα στο στήθος της με ένα τραπεζομάχαιρο.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ: Η Ίρμγκαρντ Μέλερ επιβιώνει και η εκδοχή της για τα γεγονότα εκείνης της νύχτας είναι διαφορετική από την επίσημη. Περνάει το βράδυ διαβάζοντας μέχρι τις 4 π.μ. Στη συνέχεια, πριν πάει για ύπνο, επικοινωνεί με τον Ράσπε ο οποίος της απαντά κανονικά. Δεν γδύνεται, διότι πιστεύει ότι σε λίγο θα αφεθούν ελεύθεροι. Στις 5 π.μ. ακούει υπόκωφους θορύβους και κάτι σαν στριγγλιές και το τελευταίο πράγμα που θυμάται πριν ξαναβρεί τις αισθήσεις της

πάνω σ' ένα φορείο, είναι ένα «δυνατό βουητό» μέσα στο κεφάλι της. Αρνείται ότι συμφώνησαν να αυτοκτονήσουν.

Υπάρχουν επίσης μάρτυρες από τα κελιά του κάτω ορόφου. Κανείς από αυτούς δεν άκουσε πυροβολισμούς, ενώ στις 2 π.μ. άκουσαν τον Μπάαντερ να χρησιμοποιεί το καζανάκι του αποχωρητηρίου του.

Η ακριβής ώρα του θανάτου των Μπάαντερ και Ένσλιν δεν μπορεί να προσδιορισθεί, διότι πέρασαν 12 ώρες μέχρι να φτάσουν ανεξάρτητοι ιατροδικαστές από το εξωτερικό. Ο Ράσπε πεθαίνει στο νοσοκομείο, τουλάχιστον βγαίνει ζωντανός από το Στάμχάιμ.

Οι αντιφάσεις της επίσημης ανάκρισης είναι πάρα πολλές. Επιστημονική έρευνα που αποδεικνύει ότι ο Μπάαντερ πυροβολήθηκε από απόσταση 30-40 εκατοστών, αποσιωπάται. Δεν δίνονται επαρκείς εξηγήσεις για την ύπαρξη της μυστηριώδους άμμου στα παπούτσια του Μπάαντερ. (Υπάρχει και η θεωρία ότι μετέφεραν τον Μπάαντερ αεροπορικώς στο Μογκαντίσου για να ξεγελάσουν τους αεροπειρατές, τον σκότωσαν εκεί και τον έφεραν πίσω στην Γερμανία). Το πουλόβερ της Μέλερ, που θα αποδείκνυε ότι δεν ήταν φόνος, βρέθηκε κατά ανεξήγητο τρόπο σχισμένο σε λωρίδες. Κανείς δεν ρωτά αν τα συστήματα έκτακτης παρακολούθησης (π.χ. κοριοί) που χρησιμοποιήθηκαν την εποχή της κατάληψης της πρεσβείας της Στοκχόλμης και της απαγωγής του Λόρεντς, βρίσκονταν σε λειτουργία εκείνη την νύχτα και κανείς δεν επιτρέπεται να ρωτήσει ο,τιδήποτε για της συνεδριάσεις της Επιτροπής Αντιμετώπισης Κρίσεων που έγιναν τότε.

19 Οκτωβρίου: Φθάνει στην «Liberation» η τελευταία ανακοίνωση των απαγωγέων του Σλάγιερ:

«Ύστερα από 43 ημέρες αιχμαλωσίας, θέσαμε τέλος στη διεφθαρμένη και άθλια ζωή του Χάνς-Μάρτιν Σλάγιερ. Ο κ. Σμίτ, ο οποίος εξ αρχής έπαιζε με την ζωή του Σλάγιερ στο εξουσιαστικό του παιχνίδι, μπορεί να τον βρει σε ένα πράσινο Audi 100 με πινακίδες Αμβούργου, στην οδό Σαρλ Πεϊγύ στην Μιλούζη. Ο θάνατός του με κανένα τρόπο δεν απαλύνει την θλίψη και την οργή μας για την σφαγή στο Μογκαντίσου και το Στάμχάιμ. Δεν θα ξεχάσουμε το αίμα που έχυσε ο Καγκελλάριος Σμίτ και οι ιμπεριαλιστές που τον υποστηρίζουν! Ο αγώνας μόλις τώρα αρχίζει!»,

Το πτώμα του Σλάγιερ βρέθηκε στο πορτ-παγκάζ του Audi, κοντά στα γαλλογερμανικά σύνορα. Είχε πυροβοληθεί τρεις φορές στο κεφάλι. Στην Ρώμη, τραυματίζονται 4 αστυνομικοί και συλλαμβάνονται 25 διαδηλωτές όταν μια πορεία διαμαρτυρίας προς την πρεσβεία της Δ. Γερμανίας μετατρέπεται σε άγριες οδομαχίες. Πραγματοποιούνται

επίσης 20 βομβιστικές επιθέσεις εναντίον γερμανικών επιχειρήσεων σε όλη την Ιταλία.

Στην Γαλλία, δύο γερμανικές αποθήκες αυτοκινήτων και πολλά αυτοκίνητα Μερσέντες πυρπολούνται. Στην Λιμόζ, ένα γκαράζ της Μερσέντες-Μπένζ μετατρέπεται σε παρανάλωμα του πυρός, ενώ σε ένα κοντινό τοίχο, στα αριστερά του κτιρίου, αναγράφεται η λέξη «εκδίκηση». Στην Τουλούζη, μια γερμανική χαρτοβιομηχανία ανατινάζεται, ενώ στις Βερσαλλίες, ένα εργοστάσιο γερμανικής ιδιοκτησίας δέχεται βομβιστική επίθεση. Την ευθύνη αναλαμβάνει «Η Ομάδα Αντρέας Μπάαντερ του Ένοπλου Τμήματος του Κινήματος». (Όχι τόσο αποτελεσματική όπως η μετέπειτα εμφανιζόμενη «Action Directe»).

Στην Ελλάδα, τραυματίζονται δύο αστυνομικοί κατά την διάρκεια ανταλλαγής πυροβολισμών με τέσσερις αντάρτες οι οποίοι αποπειράθηκαν να ανατινάξουν το εργοστάσιο της AEG κοντά στην Αθήνα.*

21 Οκτωβρίου: Στην Γερμανία και την Γαλλία, εξαπολύεται το μεγαλύτερο ανθρωποκυνηγητό έως εκείνη την στιγμή για την σύλληψη των απαγωγέων του Σλάγιερ (οι οποίοι πιστεύεται ότι είναι: η Σουζάνε Άλμπρεχτ, η Κρίστιαν Κλάρ, ο Γιόργκ Λάνγκ, ο Βίλλυ Πέτερ Στόλ, η Ελιζαμπέτ φον Ντίκ, ο Σίλκε Μάγιερ Φίτ, η Αντελαΐντ Σούλτς, η Ζίγκριντ Στέρνεμπεκ, η Αγγέλικα Σπάιτελ, η Φριντερίκε Κράμπε, η Τζουλιάνε Πλάμπεκ, η Ίνγκε Φίτ, η Μπριγκίτε Μονχάουπτ, ο Ρόλφ Χάισλερ, ο Ρόλφ Κλέμενς Βάγκνερ και ο Κρίστοφ Μίκαελ Βάκερνάγκελ). Τα ΜΜΕ σ' όλοκληρη την Ευρώπη, χρησιμοποιούνται για να μεταδώσουν τις περιγραφές υπόπτων.

27 Οκτωβρίου: Ο Αντρέας Μπάαντερ, η Γκούντρουν Ένσλιν και Γιάν-Κάρλ Ράσπε θάβονται σε κοινό τάφο στο νεκροταφείο Βάλντφριντχοφ της Στουτγκάρδης. Χίλιοι αστυνομικοί με οπλοπολυβόλα βρίσκονται εκεί και ερευνούν τους παριστάμενους, καταγράφοντας τα στοιχεία τους. Τέσσερεις νεαροί διαδηλωτές με τα πρόσωπα καλυμμένα με παλαιστινιακές μαντήλες κρατούν ένα πανό που γράφει:

«Η ΓΚΟΥΝΤΡΟΥΝ, Ο ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΚΑΝ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΑΝ ΣΤΟ ΣΤΑΜΧΑΪΜ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ».

---

* ΣτΜ Κατά την συμπλοκή σκοτώνεται ο αντάρτης του ΕΛΑ, Χρήστος Κασίμης.

«Για όποιον συνδυάζει με την βία το χιούμορ του Μαρσέλ Αρβέν, που έγραφε τόσο όμορφα, το ζήτημα δεν είναι να κυβερνάς και ακόμα λιγότερο να κυβερνιέσαι. Δεν υπάρχει σωτηρία ούτε πύρ εξώτερο, καμία θέση στην οικουμενική κατανόηση των πραγμάτων, ούτε δίπλα στον Σατανά τον μεγάλο επαναφομοιωτή πιστών, ούτε μέσα στον οποιοδήποτε μύθο, εφόσον ο ίδιος αποτελεί την ζωντανή απόδειξη της αχρηστίας των μύθων. Οι άνθρωποι αυτοί είναι γεννημένοι για μια ζωή που μένει να εφευρεθεί, στο μέτρο που έζησαν, κατέληξαν να τσακιστούν πάνω σ' αυτήν ακριβώς την ελπίδα».

*Ραούλ Βανεγκέμ, Βασικές Κοινοτοπίες**

«Επιπλέον, το ότι οι φοιτητές, όντας νέοι, πρέπει να είναι συναισθηματικοί, δεν χρειάζεται περαιτέρω εξηγήσεις. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι τα συναισθήματά τους ήταν ειλικρινή, αλλά τα αίτια που τα προκαλούσαν μπορεί να μην ήταν εκείνα για τα οποία οι ίδιοι κόμπαζαν, αναλαμβάνοντας την ευθύνη για ό,τι αυτά μπορούσαν να προκαλέσουν. Το πρώτο ερέθισμα προήλθε από τα ΜΜΕ - οίκτος και αγανάκτηση που είχαν προκληθεί από χαρακτήρες διαφόρων τηλεοπτικών έργων, υπαρκτούς ή όχι. Μαθαίνοντας για πολέμους, εκμετάλλευση και καταπίεση, με τον ίδιο τρόπο που μάθαιναν την μοίρα φανταστικών θυμάτων, συγκινούνταν βαθύτατα, όχι επειδή ήταν μια γενιά οραματιστών, αλλά επειδή ήταν μια γενιά τηλεθεατών».

Τζίλιαν Μπέκερ, Hitler's Children, 1977

---

* ΣτΜ Ελληνική μετάφραση, εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.

18 - ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Η ΕΥΡΩΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

1977-1993: *Ο Ιμπεριαλισμός των Μακντόναλντς και του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος - Ερυθρές Ταξιαρχίες - Άμεση Δράση (Action Directe) - Μαχητικοί Κομμουνιστικοί Πυρήνες (CCC) - Η Τρίτη γενιά της RAF.*

Τα πλήγματα στο Μογκαντίσου και το Στάμχάιμ ανακόπτουν την ορμητικότητα της RAF. Η δεύτερη γενιά της RAF αναδιοργανώνεται στο Άντεν, αλλά μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1980, τα περισσότερα μέλη της είτε συλλαμβάνονται είτε σκοτώνονται.

13 Νοεμβρίου: Η Ίνγκριντ Σούμπερτ, όπως προηγουμένως η Ένσλιν και η Μάινχοφ, βρίσκεται κρεμασμένη στο κελί της στις φυλακές Στάμχάιμ του Μονάχου. Η είδηση του θανάτου της προκαλεί καινούργιες διαδηλώσεις διαμαρτυρίας και δράση ανταρτών σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Δεκέμβριος: Η Γκάμπι Κρόχερ-Τίντεμαν (της 2 Ιούνη) συλλαμβάνεται μαζί με τον Κρίστιαν Μέλερ στα ελβετογερμανικά σύνορα, ύστερα από ανταλλαγή πυροβολισμών· καταδικάζονται σε 15 χρόνια φυλάκιση.

11 Απριλίου 1978: Αρχίζει η δίκη για την υπόθεση Λόρεντς / Ντρένκμαν στο Μόαμπιτ. Οι ιδρυτές της 2 Ιούνη, Ράλφ Ράιντερς, Ρούλαντ Φρίτς, Γκέραλντ Κλόπερ, Φρίτς Τόυφελ, Τίλ Μάγιερ και Αντρέας Φόνγκελ, δημιουργούν στην δίκη τους την ίδια ατμόσφαιρα που είχε δημιουργηθεί στη δίκη στο Στάμχάιμ και καταδικάζονται τελικά σε βαρύτατες ποινές.

27 Μαΐου: Κατά τη διάρκεια των ακροάσεων, ο Τίλ Μάγιερ κατορθώνει να αποδράσει ξανά. Αυτή την φορά, τον βοηθούν 2 κοπέλες της 2 Ιούνη που μπαίνουν στο Μόαμπιτ με πλαστές ταυτότητες δικηγόρων, στη συνέχεια, βγάζουν τα όπλα τους και απαιτούν την απελευθέρωση του Μάγιερ και του Αντρέας Φόγκελ. Ένας δεσμοφύλακας αρπάζει ένα όπλο και υπό την απειλή του κλειδώνει τον Φόγκελ σε ένα κελί, αλλά οι δύο γυναίκες και ο Μάγιερ καταφέρνουν να διαφύγουν, πυροβολώντας έναν άλλο δεσμοφύλακα στο πόδι.

31 Μαΐου: Ένας διορισμένος δικηγόρος υπεράσπισης της 2 Ιούνη πυροβολείται επίσης στο πόδι, ενώ ένας άλλος σώζεται την τελευταία στιγμή όταν η βόμβα με την οποία είχε παγιδευτεί το αυτοκίνητό του δεν εκρήγνυται. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι Επαναστατικοί Πυρήνες (RZ).

21 Ιουνίου: Ο Τίλ Μάγιερ συλλαμβάνεται στην Βουλγαρία μαζί με την Γκαμπριέλε Ρόλνικ, την Γκούντρουν Στούμερ (η οποία δεν είχε καμία σχέση με την 2 Ιούνη απ' ό,τι γνωρίζω) και την Αγγέλικα Γκόντελ.

30 Ιουνίου: Η Μπριγκίτε Μονχάουπτ, η Ζιγκλίντε Χόφμαν, ο Πέτερ Γιούργκεν Μπούκ και ο Ρόλφ Βάγκνερ συλλαμβάνονται στην Γιουγκοσλαβία για να αφεθούν αργότερα ελεύθεροι και να πάνε αεροπορικώς σε μια χώρα δικής τους επιλογής της οποίας το όνομα δεν αποκαλύπτεται.

14 Ιουλίου: Μετά την καταδίκη της Γκάμπι Κρόχερ-Τίντεμαν και του Κρίστιαν Μέλερ, εκρήγνυνται μια βόμβα στο δικαστικό μέγαρο της Βέρνης, δίπλα από την φυλακή στην οποία κρατούνται.

20 Αυγούστου: Η Άστριντ Πρόλ συλλαμβάνεται τελικά στο Λονδίνο και εκδίδεται στην Δ. Γερμανία.

7 Σεπτεμβρίου: Ο Βίλυ Πέτερ Στολ πυροβολείται μέσα σ' ένα εστιατόριο του Ντύλσεντορφ.

25 Σεπτεμβρίου: Η Αγγέλικα Σπάιτελ και ο Μίκαελ Κνόλ συλλαμβάνονται, μετά από ανταλλαγή πυροβολισμών κατά την οποία σκοτώνεται ένας αστυνομικός.

Οκτώβριος: Ο δικηγόρος της RAF, Κούρτ Γκρένεβολντ, κρίνεται ένοχος «υποστήριξης εγκληματικής συμμορίας» και καταδικάζεται σε διετή φυλάκιση, αν και ήδη είναι 3 χρόνια προφυλακισμένος.

Αρχές 1979: Η Ελιζαμπέτ φον Ντίκ σκοτώνεται από αστυνομικούς στην Νυρεμβέργη.

29 Ιουνίου: Αποτυχημένη απόπειρα της RAF (στην οποία έλαβαν μέρος οι Βέρνερ Λότε και Κλέμενς Βάγκνερ) ν' ανατινάξει το αυτοκίνητο του γενικού διοικητή του ΝΑΤΟ, Αλ Χέιγκ, καθώς κατευθυνόταν προς το ανώτατο ευρωπαϊκό αρχηγείο του ΝΑΤΟ, στο Βέλγιο.

1980: Η Γιουλιάνε Λάμπεκ και ο Βόλφγκανγκ Μπέερ σκοτώνονται σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Η Αντελαΐντ Σούλτε, η οποία οδηγούσε το αυτοκίνητο, επιζεί.

Μάιος: Μετά από μια επιδρομή σε κρυσφήγετο των RAF/2 Ιούνη, στο Παρίσι, συλλαμβάνονται ξανά η Ζιγκλίντε Χόφμαν, μαζί με την Ίνγκριντ Μπαραμπάς, η οποία θεωρείτο ύποπτη για την απαγωγή του αυστριακού βιομηχάνου και πολυεκατομμυριούχου Βάλτερ Πάλμερς.

31 Αυγούστου1981: Η RAF πραγματοποιεί βομβιστική επίθεση με φιάλες υγραερίου στην αεροπορική βάση των ΗΠΑ, στο Ράμσταϊν, εξαιτίας της οποίας τραυματίζονται σοβαρά 17 άτομα.

15 Σεπτεμβρίου: Μετά το τέλος μιας μεγάλης διαδήλωσης διαμαρτυρίας κατά της επίσκεψης του Αλ Χέιγκ (ο οποίος τώρα είναι υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ), πραγματοποιείται μια αποτυχημένη επίθεση της RAF κατά του στρατηγού Φρεντερίκ Κρόζεν - διοικητή των στρατιωτικών δυνάμεων των ΗΠΑ στην Ευρώπη - με αντιαρματικό όπλο (RPG7).

Οκτώβριος 1982: Μετά από μια σειρά άλλων επιθέσεων κατά στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ, ανακαλύπτεται μια κρυψώνα όπλων της RAF, σ' ένα δάσος κοντά στην Φρανκφούρτη. Η περιοχή τίθεται υπό παρακολούθηση από άνδρες της GSG9 και κάποια στιγμή, οι Μπριγκίτε Μονχάουπτ και Αντελαΐντ Σούλτς, πέφτουν στην παγίδα. Κωδικοποιημένες σημειώσεις που βρέθηκαν στην κρυψώνα, οδηγούν στην ανακάλυψη 14 ακόμη αποθηκών όπλων και στην σύλληψη του Κρίστιαν Κλάρ. Οι συλλήψεις αυτές, υπήρξαν για την RAF σχεδόν ένα εξίσου ισχυρό πλήγμα με τις συλλήψεις των Μπάαντερ, Ένσλιν και Μάινχοφ. Όμως, η ομάδα δεν διαλύεται. Η Ίνγκε Φίτ, η Σουζάνε Άλμπρεχτ και η Ζίγκριντ Στέρνεμπεκ παραμένουν ελεύθερες, καθόλη την δεκαετία του '80. Μόνον το 1982, πραγματοποιήθηκαν στην Δ. Γερμανία 600 βομβιστικές επιθέσεις.

Μετά την σύλληψη των Κλάρ, Μονχάουπτ και Σούλτς, η RAF επαναστελεχώνεται με μέλη της ύστερης SPK: ένας σκληρός πυρήνας, 20 περίπου ατόμων, οργανώνει και πραγματοποιεί τις σημαντικότερες ενέργειες, ενώ μια δύναμη κάλυψης, 200 ατόμων, προμηθεύει κρυσφήγετα, αυτοκίνητα κλπ· για περαιτέρω υποστήριξη, ήταν σε θέση να κινητοποιήσουν αρκετές χιλιάδες ανθρώπους από τις καταλήψεις σπιτιών και το αντιπυρηνικό κίνημα. Η RAF εξακολουθεί να συνυπάρχει με τους RZ, οι οποίοι λειτουργούν με πυρήνες που απόοτελούνται το πολύ από 10 άτομα και αποφεύγουν την απώλεια ζωών, κατά την διάρκεια των επιθέσεών τους σε πυρηνικά εργοστάσια, εταιρείες ηλεκτρονικών υπολογιστών κλπ όπως λειτουργεί και η ROTE ZORA, μια αμιγώς γυναικεία ομάδα.

Ωστόσο, όπως είχε προβλέψει ο Μπάαντερ στην τελευταία του δήλωση, μετά τον θάνατο των ιδρυτών της RAF, τα πράγματα διεθνοποιούνται. Κύρια, (αν και αυτό συζητείται) στην Ιταλία, όπου οι

Ερυθρές Ταξιαρχίες παραλίγο να αντρέψουν το όχι και τόσο σταθερό ιταλικό κράτος. Οι Brigate Rosse (BR) που ιδρύθηκαν από τον Ρενάτο Κούρτσιο το 1970, είναι αποδεδειγμένο ότι διατηρούσαν στενότερους δεσμούς με νεαρούς αυθεντικούς εργάτες απ' ό,τι οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή οργάνωση ανταρτών πόλεων. Ο Κούρτσιο συλλαμβάνεται το 1974, αποδρά το 1975 για να συλληφθεί εκ νέου το 1976, πριν κλιμακώσουν την δράση τους οι Ερυθρές Ταξιαρχίες.

Ιούνιος 1976: Ο γενικός εισαγγελέας της Τζένοβα, Φραντσέσκο Κόκο και οι δύο σωματοφύλακές του, αποτελούν τα πρώτα θύματα των Ερυθρών Ταξιαρχιών.

1977: Μια σειρά επιθέσεων εναντίον δικαστών, βιομηχάνων και δημοσιογράφων, έχει ως στόχο την δημιουργία των προϋποθέσεων για την μεγάλη επίθεση «στην καρδιά τους κράτους».

16 Μαρτίου 1978: Η δράση των BR κορυφώνεται με την απαγωγή του Άλντο Μόρο, ο οποίος είχε διατελέσει 5 φορές πρωθυπουργός της Ιταλίας. Ο Μόρο, ο οποίος επρόκειτο να σχηματίσει έναν συνασπισμό του χριστιανοδημοκρατικού και του κομμουνιστικού κόμματος, κρατείται σχεδόν 2 μήνες προτού εκτελεσθεί και βρεθεί στο πίσω κάθισμα ενός Ρενώ, στη μέση ακριβώς της απόστασης που χώριζε τα γραφεία των δύο κομμάτων.

Από δω και πέρα, αρχίζει η παρακμή των BR. Κατ' αρχήν, διασπώνται σε δύο κομμάτια, τους μιλιταριστές και τους κινηματικούς, ενώ, στη συνέχεια, παραπαίουν λόγω της διάβρωσής τους από την αστυνομία, το κράτος και το Βατικανό, για να διαλυθούν τελικά το 1983.

Επανεμφανίζονται, όμως, σαν Μαχητική Κομμουνιστική Ένωση, στα τέλη της δεκαετίας του '80. Ο άνθρωπος στον οποίο αποδόθηκαν τα εύσημα για την εξάρθρωση των BR, στρατηγός Ντάλα Κιέζα, αποστέλεται στην Σικελία με σκοπό να διαλύσει την Μαφία και, όπως είναι εύλογο, δολοφονείται μαζί με την γυναίκα του το 1972.

1972: Η Ευρώπη αρχίζει παραγματικά να συγκλονίζεται, με την εμφάνιση της γαλλικής οργάνωσης ανταρτών πόλεων, *Action Directe,* η οποία ιδρύθηκε από τον βετεράνο της αντιφρανκικής «Διεθνούς Ένοπλης Επαναστατικής Οργάνωσης», Ζαν-Μάρκ Ρουιγιάν και την Ναταλί Μενιζόν, πρώην τραπεζική υπάλληλο, που οργάνωσαν ένα παράνομο δίκτυο, χρηματοδοτούμενο από ληστείες τραπεζών, αν και αρχικά όχι και με τόσο μεγάλη επιτυχία.

Σεπτέμβριος: Η AD κάνει της πρώτη της εμφάνιση, πλήττοντας με ριπές πολυβόλου, το γαλλικό υπουργείο Εργασίας.
Τέλη 1980: Μετά από μια σειρά παρόμοιων επιθέσεων, τα περισσότερα μέλη της AD βρίσκονται στην φυλακή. Ο Ρουιγιάν και η Μενιζόν παγιδεύονται από έναν λιβανέζο πληροφοριοδότη και αντί να συναντήσουν τον Κάρλος, πέφτουν στα χέρια της αστυνομίας.
1981: Την εποχή εκείνη εκλέγεται πρόεδρος ο Μιτεράν ο οποίος δίνει γενική αμνηστεία στους πολιτικούς κρατουμένους. Αυτή δίδεται για να κατευναστούν οι κορσικανοί αυτονομιστές, αλλά συμπεριλαμβάνει και τους γάλλους ακτιβιστές. Ο Ρουιγιάν και η Μενιζόν, μαζί με άλλα 25 μέλη της AD, αποφυλακίζονται. Μετά απ' αυτή την ανάσα, η AD αναδιοργανώνεται πάνω σε μια σοβαρότερη βάση, εγκαταλείποντας τον αρχικά αναρχικό προσανατολισμό της και δημιουργώντας δεσμούς με την RAF, τις BR και τους λιβανέζους πολιτικούς εξόριστους .
Νοέμβριος 1981: Σκοτωνέται ένας αστυνομικός, κατά τη διάρκεια ληστείας τραπέζης από την AD.
18 Αυγούστου 1982: Η AD τοποθετεί βόμβα στα γραφεία του δεξιού περιοδικού *Minute*, μετά την κήρυξή της εκτός νόμου.
1982/1983: Η AD πραγματοποιεί περισσότερες από 40 ληστείες τραπεζών και στελεχώνεται από νέα μέλη, που στρατολογούνται από τις καταλήψεις σπιτιών, στο Παρίσι. Κατά τη διάρκεια μιας ληστείας τραπέζης, η αστυνομία σκοτώνει τον Τσίρο Ριζάτο έναν ιταλό εξόριστο που είναι μέλος της παραφυάδας των BR, COLP, (Κομμουνιστές για την Απελευθέρωση του Προλεταριάτου). Σε μια άλλη ένοπλη σύγκρουση, σκοτώνονται 2 αστυνομικοί.
Αρχές 1984: Η AD τοποθετεί βόμβες σε 10 στόχους στρατιωτικής σημασίας και δολοφονεί τον στρατηγό Γκυ Ντελφός. Στη συνέχεια, ο Ρουιγιάν και η Μενιζόν μεταφέρουν την βάση τους στο Βέλγιο, όπου βοηθούν στην δημιουργία των CCC (Μαχητικοί Κομμουνιστικοί Πυρήνες). Είναι η απαρχή ενός ιδιόμορφου κινήματος αντάρτικου πόλεων στην Ευρώπη (της Ευρωτρομοκρατίας, όπως έγινε γνωστό). Έχει πλέον παρέλθει η εποχή των κινημάτων που εμφανίσθηκαν στην δεκαετία 1960-70, τα οποία εμιμούντο τις αντάρτικες ομάδες της Λατινικής Αμερικής καθώς επίσης και τον φιλειρηνισμό του αντιπυρηνικού κινήματος της δεκαετίας του '80. Η Ευρωτρομοκρατία ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου εναντίον του «ιμπεριαλισμού των Μακντόναλντς», δηλαδή, του ΝΑΤΟ και του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος.

24 Ιουνίου: Οι CCC πραγματοποιούν επιδρομή σ' ένα λατομείο, κοντά στις Βρυξέλλες και απαλλοτριώνουν 850 κιλά εκρηκτικών υψηλής ισχύος καθώς και πυροκροτητές.
Οκτώβριος: Οι CCC εξαπολύουν μια σειρά επιθέσεων εναντίον στρατιωτικών εγκαταστάσεων και πολυεθνικών εταιρειών. Στους στόχους τους, περιλαμβάνονται τα γραφεία της εταιρείας *Litton Business Systems*, στις Βρυξέλλες, η οποία έχει σχεδιάσει το σύστημα κατεύθυνσης των πυραύλων Κρούζ και η *Honeywell* (κατασκευαστής βομβαρδιστικού Β52 και του κατασκοπευτικού ICM), πετρελαιοδεξαμενές του ΝΑΤΟ, αμερικάνικες τράπεζες, και πυλώνες ηλεκτρικού ρεύματος.

Την ίδια εποχή, 30 φυλακισμένα μέλη της RAF, κηρύσσσουν μια νέα απεργία πείνας, διεκδικώντας τα δικαιώματα των πολιτικών κρατουμένων. Λίγες εβδομάδες αργότερα η απεργία τερματίζεται, όμως αποτελεί την αφορμή για την εμφάνιση στο πολιτικό σκηνικό της Τρίτης γενιάς της RAF.
15 Ιανουαρίου 1985: Η αναγεννημένη RAF, ανακοινώνει δημόσια την σύναψη συμμαχίας με την AD.
25 Ιανουαρίου: Η AD δολοφονεί τον στρατηγό Ρενέ Οντράν, τον επικεφαλής της γαλλικής οργάνωσης διεθνούς πώλησης οπλικών συστημάτων. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «κομμάντο Ελιζαμπέτ φον Ντίκ».
1 Φεβρουαρίου: Η RAF δολοφονεί τον Έρνστ Τσίμερμαν, πρόεδρο της Δυτικογερμανικής Ένωσης Ερευνών και Εξοπλισμών. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «κομμάντο Πάτρικ ο' Χάρα». Αυτό θορυβεί πραγματικά τις δυνάμεις ασφαλείας. Κανείς μέχρι τότε δεν είχε συμμαχήσει με τον IRA. Η σύζυγος του Τσίμερμαν αναγνωρίζει τους δολοφόνους στα πρόσωπα των Βέρνερ Μπέρνχαρντ Λότσε και Μπάρμπαρα Μάγιερ.
Απρίλιος: Ένα αυτοκίνητο παγιδευμένο με εκρηκτικά από την AD, ανατινάζεται έξω από τον Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, στο Παρίσι.
Ιούνιος: Η AD πραγματοποιεί αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας του υπουργού Άμυνας, στατηγού Μπλαντέν και αναγνωρίζει την αποτυχία της με ανακοίνωση που υπογράφεται από το «κομμάντο Αντό-

νιο Λο Μούσκιο» - προς τιμήν ενός μέλους των BR που σκοτώθηκε το 1977.

8 Αυγούστου: Τοποθετείται βόμβα από κομμάντο των RAF/AD στην αμερικάνικη αεροπορική βάση, στο Ράιν-Μέιν, που έχει σαν αποτέλεσμα τον θάνατο 2 ανθρώπων. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «κομμάντο Τζώτζ Τζάκσον» (προς τιμήν του ηγέτη των Μαύρων Πανθήρων, ο οποίος είχε δολοφονηθεί στις αμερικάνικες φυλακές). Για ν' αποδείξουν την αυθεντικότητα της ανακοίνωσής τους, στέλνουν στο πρακτορείο Ρόυτερ την ταυτότητα ενός αμερικνού στρατιώτη, τον οποίο είχαν σκοτώσει για να μπουν μέσα στην βάση. Κατά τη διάρκεια των ετών 1985/86, πραγματοποιούνται επιθέσεις, σε εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ, στην Ελλάδα, την Πορτογαλία, την Ισπανία, την Δανία και την Ολλανδία, σε ένδειξη υποστήριξης προς τους απεργούς πείνας της RAF.

Δεκέμβριος: Μετά από 25 επιθέσεις, οι ηγέτες των CCC, Πιέρ Καρέτ, Πασκάλ Βανταζίρ, Ντιντιέ Σεβολέ και Μπερτράν Σασουά, συλλαμβάνονται και η ένοπλη δράση στο Βέλγιο καθίσταται ουσιαστικά ανύπαρκτη. Φαίνεται ότι είχαν συλλάβει τους σωστούς ανθρώπους... Το 1988, θα καταδικαστούν σε ισόβεια καταναγκαστικά έργα.

Φεβρουάριος 1986: 800 οπαδοί των ακροαριστερών επαναστατικών ομάδων της Γερμανίας, του Βελγίου, της Ιρλανδίας και της Ισπανίας, πραγματοποιούν συνάντηση στην Φρανκφούρτη. Όμως, αρχίζουν να διαφαίνονται οι πρώτες ρωγμές στην συμμαχία RAF/AD. Η RAF επιστρέφει στις παλιές της μεθόδους, δημιουργώντας δεσμούς με παλαιστινιακές ομάδες, ενώ η AD, δημιουργεί ένα «Εθνικό Τμήμα», στην Λυών, υπό την ηγεσία του Αντρέ Ολιβιέ.

1 Μαρτίου: Μετά την δολοφονία του σουηδού πρωθυπουργού Ούλοφ Πάλμε, ένα πρακτορείο ειδήσεων του Λονδίνου, δέχεται ένα ανώνυμο τηλεφώνημα εκ μέρους του «κομμάντο Χόλγκερ Μάινς», που αναλαμβάνει την ευθύνη, προσθέτοντας: «Μπορείτε να αναζητήσετε στα βιβλία της Ιστορίας, τον λόγο για τον οποίο τον εκτελέσαμε». (Ο Πάλμε ήταν πρωθυμπυργός την εποχή της κατάληψης της πρεσβείας στην Στοκχόλμη από το «κομμάντο Χόλγκερ Μάινς»).

9 Ιουλίου: Προκειμένου να δολοφονήσουν τον πυρηνικό επιστήμονα της Ζήμενς, Κάρλ-Χάιντς Μπέκουρτς, τα μέλη της RAF παριστάνουν τους κηπουρούς, για να τον παρακολουθήσουν όταν πηγαίνει στην δουλειά του, στο Μόναχο. Στη συνέχεια, πυροδοτούν μια βόμβα, που

είχαν τοποθετήσει σ' ένα σάκο με τύρφη, καθώς περνά δίπλα απ' αυτόν η BMW του Μπέκουττς, σκοτώνοντας αυτόν και τον οδηγό του ακαριαία. Η δυτικογερμανική βιομηχανία προσφέρει αμοιβή 1 εκατομμυρίου στερλινών, για πληροφορίες που θα οδηγούσαν στην σύλληψη των δολοφόνων των Τσίμερμαν και Μπέκουρτς, ενώ το ΒΚΑ κατονομάζει ως πιθανούς δράστες τον Χόρστ και την Μπάρμπαρα Μάγιερ.

21 Ιουλίου: Ένα αυτοκίνητο, παγιδευμένο από την AD με εκρηκτικά μεγάλης ισχύος, ανατινάζεται έξω από τα γραφεία του ΟΟΣΑ.

10 Οκτωβρίου: Η RAF εμφανίζεται ξανά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων, μετά την δολοφονία του Γκέρολντ φον Μπράουνμουλ, ανώτερου στελέχους του υπουργείου Εξωτερικών, έξω από το σπίτι οτυ, στην Βόννη. Την ευθύνη αναλαμβάνει το «κομμάντο Ίνγκριντ Σούμπερτ» και ως ύποπτοι κατονομάζονται ξανά οι Μάγιερ.

17 Νοεμβρίου: Η AD δολοφονεί τον ιδιοκτήτη της Ρενώ, Ζώρζ Μπές. Πυροβολείται από 2 γυναίκες την ώρα που μπάινει στην πολυκατοικία όπου διαμένει, στο Παρίσι,ενώ αυτές δραπετεύουν μ' ένα μοτοποδήλατο. Πηγές της γαλλικής αστυνομίας αναφέρουν ότι είναι πολύ δύσκολο να εντοπιστούν τα μέλη της AD, «διότι δεν εμπιστεύονται κανένα, ζουν απομονωμένοι και κινούνται μόνον όσο χρειάζεται για να οργανώσουν τις επιθέσεις τους».

Πάντως, την εποχή αυτή, το άστρο της AD δεν βρίσκεται πλέον στο ζενίθ του. Το «Εθνικό Τμήμα» της, υπό την ηγεσία του Ολιβιέ, έχει αποδυναμωθεί σοβαρά λόγω συλλήψεων και μετά την δολοφονία του Μπες, ο αστυνομικός κλοιός στενεύει γύρω από τον Ρουιγιάν και την Μενιζόν (η οποία καταζητείται για την δολοφονία του Μπες).

21 Φεβρουαρίου: Η γαλλική αντιτρομοκρατική μονάδα «RAID», εισβάλλει σε μια αγροικία κοντά στην Ορλεάνη και συλλαμβάνει τους ηγέτες του «Διεθνούς Τμήματος» της AD: Ρουγιάν, Μενιζόν, Ζώρζ Σιπριανί και Ζοέλ Ομπρόν (ο οποίος θεωρείται ως ένας από τους δολοφόνους του Μπες). Η επιδρομή της «RAID» γίνεται το δημοφιλέστερο θέμα του Τύπου, διότι η Ναταλί Μενιζόν προδόθηκε ουσιαστικά από μόνη της, κάνοντας τακτικές διαδρομές για ν' αγοράσει τροφή για το χάμστερ της (απ' όπου και οι τίτλοι των εφημερίδων «Την παγίδευσε ένα χάμστερ»).

Προφανώς, αυτή προηγήθηκε ελάχιστα μιας νέας, μεγάλης επίθεσης της AD. Η αστυνομία βρήκε έναν κατάλογο υποψήφιων ομήρων,

που θα μπορούσαν να κρατηθούν και ν' ανταλλαγούν με τον σύζυγο της Ζοέλ Ομπρόν, Ρεζύ Σλάιχερ, ο οποίος κρατείται ήδη με την κατηγορία της δολοφονίας 2 αστυνομικών. Ο ειδικός στις παγιδεύσεις αυτοκινήτων με εκρηκτικά, Μάξ Φρερώ, παραμένει ελεύθερος για κάποιο διάστημα και πραγματοποιεί μερικές ακόμη επιθέσεις. Όμως, η δράση της AD έχει τελειώσει. Το 1989, οι ηγέτες τόσο του «Εθνικού» όσο και του «Διεθνούς» τμήματός της, καταδικάζονται από 16-20 χρόνια φυλάκιση.

14 Μαρτίου: Η διάδοχος των BR, «Μαχητική Κομμουνιστική Ένωση», δολοφονεί τον στρατηγό Λίτσιο Τζωρτζιέρι, γενικό διευθυντή του τμήματος Διαστημικών Ερευνών και Εξοπλισμών, του ιταλικού υπουργείου Άμυνας.

23 Μαρτίου: Έκρηξη βόμβας έξω από την Λέσχη Αξιωματικών της βρετανικής βάσης, στο Ράιν-Ντάλεν, κατά τη διάρκεια μιας δεξίωσης του ΝΑΤΟ, τραυματίζει 31 άτομα. Το «Εθνικό Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Δ. Γερμανίας», ένα παρακλάδι της RAF, αναλαμβάνει την ευθύνη, αλλά στο βιβλίο, *War Without End*, η ενέργεια αυτή αποδίδεται στον IRA.

13 Ιουνίου: Ο ηγέτης της AD Ρεζύ Σλάιχερ, ο οποίος αρέσκετο ν' μνημονεύει αποσπάσματα από τον Νίτσε, καταδικάζεται σε ισόβια για την δολοφονία δύο αστυνομικών, το 1983.

7 Ιουλίου: Η καναδική βάση του ΝΑΤΟ, στο Λάρ της Δ. Γερμανίας, υφίσταται μεγάλες ζημιές από έκρηξη βόμβας που πυροδοτήθηκε με τηλεχειρηστήριο. (Στο *War Without End*, η ενέργεια αυτή αποδίδεται στην RAF).

2 Νοεμβρίου: Κατά τη διάρκεια διαδήλωσης γύρω από το αεριδρόμιο της Φρανκφούρτης, σκοτώνονται 2 αστυνομικοί. Το όπλο του φόνου, ένα ελβετικό αυτόματο πιστόλι Σίγκ-Σάουερ, είχε κλαπεί προηγουμένως από τους αστυνομικούς. Λίγο αργότερα, ο Αντρέας Ιχλέρ, μέλος των «Αυτόνομων Ομάδων», συλλαμβάνεται, έχοντας στην κατοχή του το πιστόλι. Οι «αυτόνομοι», είναι μια νέα μαχητική μετεξέλιξη της δυτικογερμανικής άκρας αριστεράς, που ειδικεύεται στο σαμποτάζ πυλώνων ηλεκτρικού ρεύματος, παραγόμενου από πυρηνικά εργοστάσια και σε διαδηλώσεις για οικολογικά θέματα, στις οποίες εμφανίζονται ντυμένοι στα μαύρα και φορώντας κουκούλες στα πρόσωπά τους και συνήθως, είναι εκείνοι που αρχίζουν τις συγκρούσεις.

Μάιος 1988: Η Άστριντ Πρόλ επιστρέφει ξανά στην Αγγλία, ύστερα από 8ετή νομική μάχη με το αγγλικό υπουργείο Εσωτερικών και κατόπιν πιέσεων του Τύπου. Η Πρόλ, που τώρα είναι διευθύντρια του φωτογραφικού τμήματος του περιοδικού του Αμβούργου, «Tempo», αντιμετωπίζει την 20ετή σύγκρουση στην Γερμανία, από την σκοπιά του ότι πρέπει ν' ανοίξει διάλογος με τους τρομοκράτες και κατά την διάρκεια μιας επίσκεψής της στην οδό Πόρτο Μπέλο, αρνείται ν' αγοράσει ένα αντίτυπο του ριζοσπαστικού «Vague 20».

17 Ιουνίου: Ο Κλάους Γίνσχκε, αφού αποκηρύξει την τρομοκρατία και έχοντας ήδη εκτίσει 16ετή ποινή φυλάκισης, παίρνει χάρη.

8 Αυγούστου: Μια ημέρα μετά την βομβιστική ενέργεια του IRA σ' ένα στρατόπεδο στο Λονδίνο, ξεσπάει ξανά σάλος στον Τύπο, όταν δέχεται πληροφορίες ότι το μέλος της RAF, Βέρνερ Λότσε, εθεάθη να περιφέρεται στο Ράιν-Ντάλεν. Ο Λότσε, που μοιάζει πολύ με τον άγγλο ποδοσφαιριστή Τζώρτζ Μπέστ, καταζητείται μαζί με το ζεύγος Μάγιερ για την δολοφονία του Έρνστ Τσίμερμαν. Εικάζεται, επίσης, μια συμμαχία IRA-RAF, η οποία θ' αποτελούσε την αιχμή του δόρατος για ένα «δυτικοευρωπαικό αντιμπεριαλιστικό μέτωπο».

7 Σεπτεμβρίου: Η ιταλική αστυνομία ισχυρίζεται ότι έχει εξαρθρώσει την ΜΚΕ, μετά την σύλληψη 21 ατόμων.

20 Σεπτεμβρίου: Ο Χάνς Τίτμαγιερ στέλεχος του υπουργείου Εσωτερικών, παρά λίγο να σκοτωθεί από οπλοφόρο της RAF, στην Βόννη.

Τέλη Σεπτεμβρίου: 5 ημέρες βίαιων διαδηλώσεων εναντίον του συνεδρίου του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Διεθνούς Τράπεζας, που διεξάγεται στο Δ. Βερολίνο και το οποίο είχε ως στόχο να παρακωλύσει η απόπειρα δολοφονίας του Τίτμαγιερ.

14 Ιανουαρίου 1989: Ο πρώην βέλγος πρωθυπουργός, Πώλ Βαντέν Μπογιάν, απαγάγεται από μια ομάδα που αυτοτιτλοφορείται «Σοσιαλιστικές Επαναστατικές Ταξιαρχίες». Απαιτούν λύτρα ύψους 450.000 στερλινών, εκ των οποίων τα 2/3 θα έπρεπε να δοθούν σε οργανώσεις βοηθείας απόρων.

14 Φεβρουαρίου: Ο Βαντέν Μπογιάν, επιστρέφει στο σπίτι του, στις Βρυξέλλες, με ταξί και η αστυνομία αρνείται να δηλώσει αν πληρώθηκαν τα λύτρα. Εμφανίζονται στον Τύπο κάποιες αιχμές ότι είχε σκηνοθετήσει ο ίδιος την εξαφάνισή του, για ν' αποφύγει να δώσει κατάθεση για μια υπόθεση δωροδοκίας.

Άνοιξη: Τερματίζεται η 10η απεργία πείνας της RAF.
30 Νοεμβρίου: Καθώς το τείχος του Βερολίνου και ο «κομμουνισμός» βρίσκονται στο πρώτο στάδιο της κατάρρευσής τους, η RAF υπενθυμίζει στον κόσμο ότι ούτε με τον καπιταλισμό είναι όλοι ευτυχισμένοι: ο Άλφρεντ Χέρχαουζεν, διοικητής της *Deutche Bank*, της πιο ισχυρής εμπορικής τράπεζας της Ευρώπης, σκοτώνεται από βόμβα, που πυροδοτείται με τηλεχειριστήριο και η οποία κυριολεκτικά εκτινάσσει σε απόσταση 30 μέτρων - στον αυτοκινητόδρομο του Μπάντ-Χόμπουργκ, κοντά στην Φρανκφούρτη - την Μερσέντες στην οποία επέβαινε αυτός και ο οδηγός του (κοντά στο σημείο όπου είχε σκοτωθεί ο Γιούργκεν Πόντο).

Ο Χέρχαουζεν, το σημαντικότερο θύμα της RAF μετά τον Σλάγιερ, ήταν γνωστός ως ο αρχιτέκτονας της πολιτικής της Δ. Γερμανίας, που αφορούσε την σύσφιξη των οικονομικών σχέσεών της με την Α. Γερμανία και θα έπαιζε μείζονα ρόλο στην Ενοποιημένη Γερμανία. Στο σημείο όπου ανακαλύφθηκε ο πυροδοτικός μηχανισμός, βρίσκεται ένα σημείωμα της RAF (σε απόσταση 150 μέτρων από ένα ποδήλατο, φορτωμένο με εκρηκτικά, που είχε εκραγεί), με το οποίο το «κομμάντο Βόλφγκανγκ Μπέερ» ανελάμβανε την ευθύνη. (Ο Μπέερ είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα το 1980).
2 Δεκεμβρίου: Το ΒΚΑ εκδίδει μια ανακοίνωση στην οποία αναφέρει ότι καταζητούνται οι συνήθεις ύποπτοι Μπάρμπαρα και Χόρστ Μάγιερ, για τον σχεδιασμό και την «επίβλεψη» της επιχείρησης και ο Κρίστωφ Σίντλερ, για την διάπραξη της δολοφονίας.
6-16 Ιουνίου 1990: Μια σειρά συλλήψεων στην Α. Γερμανία, έχει ως αποτέλεσμα να πιαστούν 9 καταζητούμενοι, μέλη της RAF: η Ίνγκε Φίτ, η Σουζάνε Άλμπρεχτ, η Σαμπίνε-Έλκε Κάλσεν, η Μπάρμπαρα και ο Χόρστ Μάγιερ, η Κριστίν Ντούμλαϊν (η οποία αργότερα αφήνεται ελεύθερη), η Μόνικα Χέλμπρινγκ, ο Έκερχαρντ Φράιχερ φον Σέκεντορφ (ο «ερυθρός βαρώνος») και ο Βέρνερ Λότσε. Η Σουζάνε Άλμπρεχτ δηλώνει ότι η Στάζι της είχε προσφέρει μια καινούργια ζωή στην Α. Γερμανία, δηλώνοντάς της ότι δεν εγκρίνει τις μεθόδους της RAF, αλλά ότι συμφωνεί με τους αντιιμπεριαλιστικούς στόχους της.
10-16 Ιουλίου: Κι άλλα μέλη της RAF εκδίδονται από την Α. Γερμανία στην Δ. Γερμανία, ανάμεσα στα οποία και οι Ζίγκριντ Στέρνεμπεκ και Ζίλκε Μάγιερ Φίτ. Σαν αντίποινα, η RAF πραγματοποιεί βομβιστική επίθεση εναντίον του ειδικού «στην αντιτρομοκρατία», Χάνς

Νιούσελ, (ενός από τους κύριους συμβούλους του υπουργού Εσωτερικών, Βολφγκανγκ, που κι ο ίδιος επέζησε μιας απόπειρας δολοφονίας του, όχι όμως από την RAF).
Αύγουστος: Η RAF εξαπολύει μιαν εκστρατεία κατά της ένωσης των δύο Γερμανιών και του ξεπουλήματος εκ μέρους της Α. Γερμανίας, απειλώντας ότι θα κλιμακώσει τον αγώνα εναντίον «μιας μείζονος Γερμανίας η οποία σκοπεύει να γίνει το Δ΄ Ράιχ).
12-13 Νοεμβρίου: 173 αστυνομικοί τραυματίζονται και 20 καταληψίες συλλαμβάνονται, μετά από συγκρούσεις στο Α. Βερολίνο.
Φεβρουάριος 1991: Η πρεσβεία των ΗΠΑ στην Βόννη δέχεται ριπές αυτομάτων όπλων από ένα κομμάντο της RAF, κατά την διάρκεια του Πολέμου του Κόλπου.
27 Μαρτίου: 5 μέλη της Στάζι συλλαμβάνονται με την κατηγορία της εκπαίδευσης μελών της RAF, στην βάση της Στάζι, κοντά στο Φράνκφουρτ άντερ Όντερ, μεταξύ 1978 και 1984. Ειδικότερα, κατηγορούνται ότι τους είχαν εκπαιδεύσει στην χρήση του εκτοξευτή βλημάτων RPG 7, που χρησιμοποιήθηκε στην απόπειρα δολοφονίας του στρατηγού Κρόσεν και την επίθεση κατά της αεροπορικής βάσης των ΗΠΑ στο Ρούμσταϊν, το 1981.
1 Απριλίου: Η RAF δολοφονεί τον Ντέτλεφ Ρόβεντερ, διοικητή της Treuhand, της κυβερνητικής επιτροπής η οποία επέβλεπε τις ιδιωτικοποιήσεις στην Α. Γερμανία. Ο Ρόβεντερ πεθαίνει ακαριαία όταν ένας οπλοφόρος τον πυροβολεί τρεις φορές από το παράθυρο του γραφείου του, στο Ντύσελντορφ. Μια ανακοίνωση της RAF, που ανακαλύπτεται σ' ένα γειτονικό κήπο, καλεί σε κλιμάκωση του αγώνα κατά του δυτικού ιμπεριαλισμού, και της αντιλήψεως περί μείζονος Γερμανίας. «Όποιος δεν αγωνίζεται, πεθαίνει με δόσεις».

Φήμες ότι η Στάζι είχε ανάμειξη στην δολοφονία, αποδεικνύονται αβάσιμες και το ΒΚΑ, δηλώνει ότι δεν έχει την παραμικρή ιδέα για την ταυτότητα του δράστη. Στην πραγματικότητα, από την εποχή των συλλήψεων της Δεύτερης γενιάς της RAF, στις αρχές της δεκαετίας του '80, δεν έχει καταφέρει να καταδικάσει έστω και ένα άτομο, σε σχέση με τις επιθέσεις της RAF από το 1981 και μετά.
27 Απρίλιου: Τελικά, το ΒΚΑ σημειώνει μια επιτυχία: η δίκη της Σουζάνε Άλμπρεχτ αρχίζει στο Στάμχάιμ. Κατηγορείται για συμμετοχή στην δολοφονία του Γιούργκεν Πόντο και στην απόπειρα ανατίναξης του αυτοκινήτου τωυ Αλ Χέιγκ. Η Άλμπρεχτ συνεργάζεται με την

κατηγορούσα αρχή ελπίζοντας ότι μ' αυτό τον τρόπο θα μειωθεί η ποινή της και παραδέχεται ότι συμμετείχε στην δολοφονία του Πόντο. Κατά τη διάρκεια της δίκης, αποκαλύπτεται ότι ο Έριχ Χόννκερ είχε δείξει προσωπικό ενδιαφέρον για τις δραστηριότητες των RAF /Στάζι, καθώς επίσης και το ότι η Άλμπρεχτ είχε επιστρέψει στην Α. Γερμανία, μετά από διετή παραμονή στην Ρωσία, γνωρίζοντας ότι θα συλλαμβάνετο. Όμως, παρά το ότι έπαιξε τον ρόλο του αθώου, μικρού, πλουσιοκόριτσου, το οποίο είχε εκμεταλλευθεί η «κακή» RAF, καταδικάζεται σε 12ετή φυλάκιση, όπως και ο Λότσε.
16 Μαΐου: Ο Κάρλ Όττο Πόλ, πρόεδρος της Bundesbank, παραιτείται διότι φοβάται επίθεση της RAF..
7 Αυγούστου: Ενώ ο πρόεδρος Κοσίνγκα εοιμάζεται να δώσει αμνηστεία στον ιδρυτή των BR, Ρενάτο Κούρτσιο, η ιταλική αστυνομία συλλαμβάνει την Κάρλα Μπιάνο, στην Φλωρεντία, ως ύποπτη συμμετοχής στον σχεδιασμό μιας επίθεσης, στην οποία ενέχεται η RAF, εναντίον ενός αμερικανικού στόχου.
22 Ιανουαρίου 1992: Το Ομοσπονδιακό Εισαγγελικό Γραφείο της Καρλσρούης, προκηρύσσει αμοιβή 75.000 μάρκων, για πληροφορίες που θα οδηγούσαν στην σύλληψη των Αντρέα Κλούμπ και Κρίστωφ Σίντλερ, ως ενεχομένων στην δολοφονία του Χέρχαουζεν.
13 Απριλίου: Σαν ένας παράδοξος επιτάφειος ίσως, φθάνει στα γραφεία του γαλλικού πρακτορείου ειδήσεων στην Βόννη, μια επιστολή που φέρει το σήμα της RAF και στην οποία ανακοινώνεται ότι η RAF είναι διατεθειμένη να αποκηρύξη την βία, με αντάλλαγμα την αποφυλάκιση των βαριά άρρωστων και ήδη εκτισάντων μακρόχρονες ποινές, φυλακισμένων μελών της. Η επιστολή, αναφέρει, στη συνέχεια, ότι με την πτώση του κομμουνισμού στην Ανατολή, η RAF έχασε τον λόγο ύπαρξή της, καθώς και την υποστήριξή της. Ο Κλάους Κίνκελ, ο φιλελεύθερος υπουργός Δικαιοσύνης κάνει έκκληση για μια θετική ανταπόκριση στην επιστολή αυτή και για κάποιο είδος συμφιλίωσης.

ΤΟΜ ΒΑΓΚ

Μετάφραση: Ν.Β. Αλεξίου - Ν. Πάτσαλος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄
ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΑΜΧΑΪΜ

Στα ραδιοφωνικά προγράμματα του πρωινού της 18ης Οκτωβρίου 1977 κυριαρχούσαν οι ειδήσεις σχετικά με τις αυτοκτονίες των Γιάν-Κάρλ Ράσπε, Γκούντρουν Ένσλιν και Αντρέας Μπάαντερ και την απόπειρα αυτοκτονίας της Ίρμγκαρντ Μέλερ. Το βραδυνό τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων είχε εκτενέστερες αναφορές επί του θέματος. «Τρεις αυτοκτονίες - σύνθημα για την έναρξη νέου γύρου τρομοκρατίας;»[1] ήταν ο πρωτοσέλιδος τίτλος της *Die Welt,* μιας από τις σημαντικότερες καθημερινές εφημερίδες της Γερμανίας· «Ελεύθεροι οι όμηροι - Αυτοκτονίες στο Στάμχάιμ»[2] ήταν ο κύριος τίτλος της *Frankfurter Allgemeine Zeitung*· «Τρία φυλακισμένα μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ αυτοκτόνησαν»,[3] ήταν ο πηχυαίος τίτλος της πρώτης σελίδας της *Westfalische Rundschau* και ο αντίστοιχος τίτλος της *Westdeutsche Allgemeine Zeitung* ήταν «Αυτοκτονία: Μπάαντερ, Ράσπε, Ένσλιν».[4]

Δεν υπήρξε ούτε ένα δημοσίευμα που να μιλάει για *θάνατο* των τριών φυλακισμένων. Η πιθανότητα ότι η αιτία θανάτου θα μπορούσε να μην είναι η αυτοκτονία, δεν θίχτηκε ποτέ. Η πιθανότητα να σκεφθεί κανείς να αμφισβητήσει τα επίσημα αίτια θανάτου, περιορίστηκε σημαντικά από το γεγονός ότι πολλές επίσημες αναφορές, συνεντεύξεις Τύπου, δελτία ειδήσεων κλπ που ασχολήθηκαν με τα γεγονότα στο Στάμχάιμ, μιλούσαν πάντα για *αυτοκτονίες* σαν να ήταν αποδεδειγμένο γεγονός, αν και ο καθορισμός των αιτιών θανάτου χωρίς αυτοψία είναι από ιατρική άποψη αδύνατος. «Στις περιπτώσεις απαγχονισμού, συχνά η αυτοκτονία υιοθετείται βεβιασμένα ως αίτιο θανάτου. Γι' αυτόν τον λόγο, πρέπει να τονισθεί εμφατικά, ότι η απάντηση στο ερώτημα αν ο θάνατος προήλθε από αυτοκτονία ή όχι, δεν είναι δυνατή σε καμία περίπτωση μόνο δια της παρατήρησης».[5] Η Γκούντρουν Ένσλιν σίγουρα απαγχονίστηκε. Ο δικηγόρος της Όττο Σίλι ήταν παρών στην προανάκρισηꞏ μόλις άνοιξε η πόρτα του κελιού, είδε μόνο τα πόδια ενός σώματος που ήταν σκεπασμένο με μια καφέ κουβέρτα, και κρεμόταν από τα κάγκελα του παραθύρου.[6] Η αυτοψία άρχισε αργά το απόγευμα της 18ης Οκτωβρίου και συνεχίστηκε μέχρι τις 5π.μ. της επόμενης ημέρας.[7] Τα αποτελέσματα της αυτοψίας δεν έχουν δημοσιευθεί μέχρι σήμερα (Δεκέμβριος 1977). Παρ' όλα αυτά,

η *Frankfurter Rundschau* ανέφερε στις 19 Οκτωβρίου 1977: «Ο Αντρέας Μπάαντερ, η Γκούντρουν Ένσλιν και ο Γιάν-Κάρλ Ράσπε αυτοκτόνησαν το πρωί της Τρίτης μέσα στα κελιά τους στις φυλακές της Στουτγκάρδης, Στάμχάιμ. Η Ίρμγκαρντ Μέλερ αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει επίσης. Χτυπήθηκε πολλές φορές με ένα μαχαίρι του ψωμιού... Ο Μπάαντερ και ο Ράσπε αυτοπυροβολήθηκαν στα κελιά τους με δύο πιστόλια διαμετρήματος 7,65mm και 9mm αντίστοιχα... Τους αυτόχειρες βρήκαν δύο δεσμοφύλακες που μπήκαν στο κελί του Ράσπε στις 7.41πμ για να φέρουν το πρόγευμα του κρατούμενου... ».[8] Η ευρείας κυκλοφορίας *Bild* έγραφε: «8.02 - οι δεσμοφύλακες πανικόβλητοι ανοίγουν το κελί της Γκούντρουν Ένσλιν - μια ακόμη φρικιαστική αποκάλυψη: Η τρομοκράτισσα είχε απλώσει μια μάλλινη κουβέρτα μπροστά από το παράθυρο και κρεμάστηκε πίσω απ' αυτήν. Τα γυμνά της πόδια αιωρούνταν 40 εκατοστά περίπου πάνω από το πάτωμα».[9] Και μια είδηση από την *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: «Με τι κρεμάστηκε η Γκούντρουν Ένσλιν, δεν έχει εξακριβωθεί, δήλωσε ο υπουργός (ο υπουργός Δικαιοσύνης Τράγκοτ Μπέντερ) και μέχρι στιγμής κανείς δεν έχει εισέλθει στα κελιά μετά την ανακάλυψη των πτωμάτων».[10]

Απλά και μόνον το γεγονός ότι αμέσως μετά την διαπίστωση των θανάτων, χωρίς να προηγηθεί καμία εξέταση των πτωμάτων, όλες οι αναφορές χρησιμοποιούσαν τον όρο *αυτοκτονία,* αυτό και μόνον είναι αρκετό για να προκαλέσει αντιδράσεις. Και η αντίδραση μπορεί να οδηγήσει στην αμφιβολία.

Μερικά γεγονότα που μπορούν να σε κάνουν να αντιδράσεις: η έλλειψη αποτυπωμάτων

Δεν βρέθηκαν δακτυλικά αποτυπώματα, ούτε στα πιστόλια ούτε στο μαχαίρι. Το γραφείο του εισαγγελέα εξήγησε ότι αυτό οφείλετο στο γεγονός ότι τα όπλα ήταν γεμάτα αίμα και ήταν αδύνατο να βρεθούν ίχνη πάνω σ' αυτά».[11] Αυτό αναφέρεται σε μια είδηση, εννέα μέρες μετά την ανακάλυψη των πτωμάτων. Δεκαεννέα μέρες αργότερα, εμφανίστηκε μια καινούργια εκδοχή: «Ο διευθυντής του Κρατικού Τμήματος Εξιχνίασης Εγκλημάτων και επικεφαλής της ανακριτικής ομάδας για τα γεγονότα, κ. Τέστορ, επιβεβαίωσε κάποια δημοσιεύματα που ανέφεραν ότι «σε αντίθεση με τις πρώτες δηλώσεις, δεν βρέθηκε αίμα πάνω στο πιστόλι του Ράσπε»· ο Τέστορ προσπάθησε να εξηγήσει το γεγονός ότι δεν βρέθηκαν δακτυλικά αποτυπώματα σε κανένα από τα δύο όπλα και το κουζινομάχαιρο που χρησιμοποίησε για την αυτοκτονία της η Ίρμγκαρντ Μέλερ, σύμφωνα με τις επίσημες δηλώσεις, με τις ακόλουθες φράσεις: «Αν τα όπλα, πριν χρησιμοποιηθούν, είχαν γυαλιστεί με ένα κομμάτι ύφασμα, τότε δεν μπορεί να μείνουν πάνω σε αυτά εμφανή ίχνη μετά από μια μόνο χρήση».[12] Απουσία αποτυπωμάτων - καταματωμένα όπλα. Καθόλου αίμα. Γυαλισμένα όπλα - και πάλι απουσία αποτυπωμάτων.

Τα όπλα

Και πώς βρέθηκαν τα όπλα στα κελιά των φυλακισμένων; Τα κελιά των Αντρέας Μπάαντερ, Γκούντρουν Ένσλιν και Γιάν-Κάρλ Ράσπε είχαν ερευνηθεί εξονυχιστικά το βράδυ της 5ης Σεπτεμβρίου 1977. Κατά τη διάρκεια αυτής της έρευνας, «Ραδιόφωνα μαγνητόφωνα και διάφορες άλλες ηλεκτρικές συσκευές αφαιρέθηκαν από τα κελιά και παραδόθηκαν στους υπεύθυνους των φυλακών».[13] Σύμφωνα με πληροφορίες που περιέχονται σε μια επιστολή του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Δικαιοσύνης, ο Αντρέας Μπάαντερ μεταφέρθηκε σε νέο κελί στις 14 Σεπτεμβρίου 1977[14] και σύμφωνα με δηλώσεις που έγιναν από τον Μπέντερ (υπουργό Δικαιοσύνης του κρατιδίου Baden-Wurttemberg), τα κελιά των φυλακισμένων μελών της Μπάαντερ-Μάινχοφ στις φυλακές Στάμχάιμ ερευνούνταν ουσιαστικά καθημερινά».[15] Παρ' όλα αυτά, το *Spiegel* γράφει ότι καθώς οι δεσμοφύλακες αφαιρούσαν το ραδιόφωνο, την τηλεόραση και το μαγνητόφωνο από το κελί της Γκούντρουν Ένσλιν, «ακριβώς εκείνο το κομμάτι καλωδίου με το οποίο βρέθηκε κρεμασμένο το σώμα, διέλαθε της προσοχής τους και παρέμεινε στο κελί... Στο δωμάτιο της Ίρμγκαρντ Μέλερ, υπάλληλοι που πραγματοποιούσαν έρευνα, βρήκαν ακουστικά, μέσα στα οποία ήταν κρυμμένα καλώδια, σε μια κρυψώνα κάτω από τον νιπτήρα, την περασμένη Παρασκευή. Ο Αντρέας Μπάαντερ είχε μέσα στο γραμμόφωνό του μια θέση με υποδοχή για πιστόλι».[16] Αλλά ο Αντρέας Μπάαντερ δεν είχε γραμμόφωνο στο κελί του· αυτό είχε αφαιρεθεί από εκεί στις 5 Σεπτεμβρίου 1977 και οι αξιωματικοί που διεξήγαγαν τις έρευνες στα κελιά των φυλακισμένων που θεωρούνταν οι πιο επικίνδυνοι τρομοκράτες σ' ολόκληρη την χώρα, δεν βρήκαν

δύο περίστροφα και ένα μαχαίρι; Πώς συνέβη να γίνουν τέτοιου είδους παραλήψεις από τις γερμανικές αρχές οι οποίες είναι παγκόσμια γνωστές για την τεχνολογία τους; Και όλα αυτά συνέβησαν σε μια φυλακή που κατασκευάστηκε ειδικά για να δεχθεί πέντε κρατουμένους: Τον Αντρέας Μπάαντερ, την Γκούντρουν Ένσλιν, τον Γιάν-Κάρλ Ράσπε, την Ούλρικε Μάινχοφ (η οποία πέθανε στο κελί της στις 8 Μαΐου 1976 - υποτίθεται ότι αυτοκτόνησε) και τον Χόλγκερ Μάινς (ο οποίος πέθανε τον Νοέμβριο του 1974 από απεργία πείνας, διαμαρτυρόμενος για τις συνθήκες κράτησης), μια φυλακή που κόστησε 10 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (περίπου 5 εκατομμύρια δολ.).

Ίσως οι δικηγόροι να είχαν περάσει λαθραία τα όπλα στους φυλακισμένους. «Δεν μπορεί κανείς να αποκλείσει το ενδεχόμενο ότι κάποιος δικηγόρος είχε δώσει παρανόμως αντικείμενα σε κάποιον φυλακισμένο κατά την διάρκεια μιας επίσκεψης»,[17] εξηγούσε ο Ένγκλερ, ο διευθυντής των φυλακών.

«Πριν τους επιτραπεί να επισκεφθούν τους κρατούμενους, οι δικηγόροι πρέπει να υποστούν έρευνα από ανιχνευτή μετάλλων. Πρέπει να αφήνουν τις τσάντες τους μπροστά από το δωμάτιο επισκέψεων και δεν επιτρέπεται να έχουν μαζί τους φορητό μαγνητόφωνο. Οι κρατούμενοι παραλαμβάνουν καινούργια ρούχα και εσώρουχα αφού γδυθούν εντελώς, τόσο πριν, όσο και μετά την συνομιλία με τους δικηγόρους τους».[18] Ο Όττο Σίλι, ο δικηγόρος της Γκούντρουν Ένσλιν, εξήγησε ότι οι αρχές των φυλακών άδειαζαν κάθε φορά το περιεχόμενο της τσάντας του και διάβαζαν όλα τα έγγραφα και τους φακέλους. (Αυτό σημαίνει ότι οι αρχές γνώριζαν όλες τις πληροφορίες που αφορούσαν τους φυλακισμένους και την προετοιμασία της υπεράσπισης). Υφίστατο σωματική έρευνα και περνούσε από ανιχνευτή μετάλλων. Έπρεπε να βγάλει τα παπούτσια του πριν εισέλθει στην αίθουσα επισκέψεων, διότι οι σόλες τους είχαν μεταλλικές πόρπες.[19] Οι αρχές παραδέχτηκαν ότι είχαν παγιδεύσει με κοριούς τις αίθουσες συνάντησης των δικηγόρων με τους φυλακισμένους πελάτες τους. «Ο υπουργός Δικαιοσύνης του κρατιδίου Baden Wurttemberg, ο Τράουγκοτ Μπέντερ και ο υπουργός Εσωτερικών, Κάρλ Σίιπ, δήλωσαν στον Τύπο στην Στουτγκάρδη, ότι, κατά την δίκη στο Στάμχάιμ σε δύο διαδοχικές περιπτώσεις υποκλάπηκαν οι συνομιλίες των κατηγορούμενων μελών της RAF, με τους δικηγόρους τους».[20] Αυτό έγινε τον Μάρτιο του 1977. Αν οι συνομιλίες υπεκλάπησαν τον Μάρτιο,

γιατί να μην έγινε το ίδιο και τον Οκτώβριο; Αν οι επισκέψεις των δικηγόρων στους κατηγορούμενους, ήταν υπό παρακολούθηση, γιατί να μην παρακολουθούνταν και από τηλεοπτική κάμερα;

Από τις 6 Σεπτεμβρίου 1977, η λαθραία παράδοση όπλων στους κρατουμένους μέσω των δικηγόρων είχε καταστεί αδύνατη, καθώς τους είχε απαγορευθεί οποιαδήποτε επαφή με τους πελάτες τους. (Αυτή η πρακτική - ονομαζόμενη «Kontaktsperre» - έγινε νόμος στις 2 Οκτωβρίου 1977. Για την ακρίβεια, οι κρατούμενοι απεκόπησαν από όλες τις επαφές τους. Απ' την στιγμή που εφαρμόστηκε στις αρχές του Σεπτεμβρίου η «Kontaktsperre», απαγορεύτηκαν στους κρατουμένους η αλληλογραφία, το επισκεπτήριο, οι εφημερίδες, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση και οι κοινές δραστηριότητες με άλλους κρατούμενους.

Όταν στις 3 Νοεμβρίου 1977 ανακαλύφθηκε ξαφνικά μια δεύτερη πόρτα στον 7ο όροφο όπου βρίσκονταν οι κρατούμενοι της Μπάαντερ -Μάινχοφ, δημιουργήθηκε μεγάλη αναταραχή (αν και ο Όττο Σίλι γνώριζε την ύπαρξη αυτής της πόρτας από την εποχή του θανάτου της Ούλρικε Μάινχοφ στο Στάμχάιμ, το 1975). «Είναι μια πόρτα η οποία έχει σχέση με συστήματα πυρασφάλειας του κτιρίου, που περιλαμβάνει τέτοιου είδους πόρτες σε κάθε όροφο, οι οποίες όμως ανοίγουν μόνον απ' έξω με ειδικό κλειδί και όχι από μέσα. Εάν αυτή η πόρτα ανοίξει στον 7ο όροφο, λειτουργεί το σύστημα συναγερμού, το οποίο πάντως, όπως επιβεβαιώθηκε, μπορεί να τεθεί εύκολα εκτός λειτουργίας. Η πόρτα της εξόδου κινδύνου η οποία οδηγεί στον διάδρομο, που λειτουργεί και ως κοινή αίθουσα για τους κρατούμενους, δεν φαίνεται από τον θάλαμο παρακολούθησης εντός του οποίου πέρασαν την νύχτα τους οι φρουροί στις 18 Οκτωβρίου».[21] Ίσως κάποιος να είχε περάσει κρυφά από αυτήν την πόρτα τα όπλα στα κελιά των κρατουμένων. Αλλά ποιός μπορούσε να έχει στην κατοχή του το ειδικό κλειδί και ποιός μπορούσε να θέσει εκτός λειτουργίας το σύστημα συναγερμού; Ένας οπαδός, ένας δικηγόρος τους, ή μήπως κάποιος άλλος, πιο εξοικιωμένος με τους χώρους της φυλακής... ;

Στο μεταξύ, υποτίθεται ότι η κρύπτη των όπλων δεν είχε ανακαλυφθεί. «Η Εγκληματολογική Υπηρεσία φωτογράφησε τις θέσεις στις οποίες είχαν κρύψει τα όπλα: Το πιστόλι του Ράσπε, χωρίς τα καλύμματα της λαβής του, για να καταλαμβάνει μικρότερο χώρο, είχε κρυφτεί σε μια τρύπα πίσω από το σοβατεπί ενώ το όπλο του Μπάαντερ

μέσα στο κασσετόφωνό του».[22] «Μέχρι χθές, 18 Οκτωβρίου, παρέμενε αδιευκρίνιστο το πώς βρέθηκαν τα όπλα μέσα στην φυλακή».[23] Και αυτό ισχύει μέχρι σήμερα. Έχει συσταθεί μια ανακριτική επιτροπή για να διαλευκάνει το μυστήριο.[24] Πάντως, έγινε μια προσπάθεια να καταστεί πιο αληθοφανής η άποψη, ότι τα όπλα είχαν *με κάποιο τρόπο* εισαχθεί λαθραία στην φυλακή, με την δημοσιοποίηση αναφορών, σε επιλεγμένα χρονικά διαστήματα, περί συγκλονιστικών ευρημάτων στα κελιά αυτών και άλλων έγκλειστων «τρομοκρατών».

20 Οκτωβρίου:

«Σύμφωνα με πληροφορίες από το γραφείο του εισαγγελέα, ανακαλύφθηκε στο κελί του Γιάν-Κάρλ Ράσπε ραδιόφωνο τρανζίστορ μεγέθους ανθρώπινης παλάμης, συντονισμένο στο πρώτο πρόγραμμα του ραδιοφωνικού δικτύου της Ν. Γερμανίας. Το ραδιόφωνο ήταν κρυμμένο πίσω από το κρεβάτι, τυλιγμένο μ' ένα πουλόβερ. Καθίσταται τώρα σαφές πώς οι κρατούμενοι πληροφορήθηκαν την απελευθέρωση των ομήρων της Λουφτχάνσα παρά την Kontaktsperre».[25]

22 Οκτωβρίου:

«Ανακάλυψη εκρηκτικών σε κελί τρομοκράτη! Στον χώρο των φυλακών που κρατούνται οι τρομοκράτες της Μπάαντερ-Μάινχοφ, ανακαλύφθηκαν 270γρ. εκρηκτικής ύλης πίσω από το σοβατεπί... Στο κελί του έβδομου ορόφου των φυλακών Στάμχάιμ δεν βρισκόταν κανένας φυλακισμένος αυτήν την εποχή, αλλά χρησιμοποιείτο ως αποθήκη για βιβλία και άλλα αντικείμενα. Οι Μπάαντερ, Ράσπε και Ένσλιν είχαν πρόσβαση σ' αυτό το κελί μέχρι την επιβολή της Kontaktsperre, ενώ ο τελευταίος που κρατήθηκε σ' αυτό ήταν ο Χέλμουτ Πόλ μέλος της Μπάαντερ-Μάινχοφ, από τις 6 Ιουλίου μέχρι τις 12 Αυγούστου».[26]

24 Οκτωβρίου:

«Και ξυραφάκια στα κελιά όπου κρατούνται τα μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ. Οι εξονυχιστικές έρευνες, στον χώρο του έβδομου ορόφου των φυλακών της Στουτγκάρδης Στάμχάιμ, όπου κρατούνται τα μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ και όπου αυτοκτόνησαν οι αναρχικοί Μπάαντερ, Ένσλιν και Ράσπε την Τρίτη, συνεχίστηκαν καθ' όλο το Σαββατοκύριακο. Κατά την διάρκεια αυτών των ερευνών, ανακαλύφθηκε μια τρύπα κάτω από τον νιπτήρα ενός κελιού στην οποία βρέθηκαν κρυμμένα: μια ουσία απορρόφησης στομαχικών υγρών, ξυραφάκια και μια ουσία πλαστικής υφής».[27]

27 Οκτωβρίου:

«Ανακάλυψη ραδιοφώνων μετά από ελέγχους που έγιναν στις 18 Οκτωβρίου σε κελιά τρομοκρατών στο Βέρλ, το Βερολίνο και την Φρανκφούρτη. Μετά την ανακάλυψη των πιστολιών, των εκρηκτικών και του ραδιοφώνου τρανζίστορ στον χώρο όπου κρατούνταν τα μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ στις φυλακές της Στουτγκάρδης «Στάμχάιμ», ανακαλύφθησαν ένα τρανζίστορ και ακουστικά σε κελιά τρομοκρατών στο Βέρλ, το Βερολίνο και την Φρανκφούρτη».[28]

12 Νοεμβρίου:

«Εκρηκτικά στα κελιά των τρομοκρατών στο Στάμχάιμ. Ανακαλύφθηκαν ξανά εκρηκτικά στον χώρο κράτησης των τρομοκρατών στις φυλακές Στάμχάιμ. Το γραφείο του Εισαγγελέα ανέφερε ότι μια ομάδα οικοδόμων ανακάλυψε 400 γρ. εκρηκτικών σε ένα άδειο κελί των φυλακών. Επιπλέον ανακαλύφθηκαν και τρεις πυροκροτητές».[29]

22 Νοεμβρίου:

«Εξαφάνιση εργαλείων κατά την διάρκεια επισκευών στις φυλακές Στάμχάιμ. Τον Μάιο και τον Ιούνιο αυτού του χρόνου, σάκκοι τσιμέντου βρίσκονταν σκορπισμένοι στο πάτωμα του διαδρόμου, κατά την εκτέλεση οικοδομικών εργασιών στα κελιά. Τα φυλακισμένα μέλη της Μπάαντερ-Μάινχοφ είχαν επαφές με τους οικοδόμους και ρώτησαν πώς γίνεται η ανάμειξη του τσιμέντου. Μια μέρα, διάφορα εργαλεία (μια πένσα, ένα κατσαβίδι και πιθανώς ένας λοστός) εξαφανίστηκαν για μικρό χρονικό διάστημα και ξαναβρέθηκαν σε μια ευδιάκριτη γωνία, μετά τις απειλές ενός δεσμοφύλακα προς τους κρατουμένους ότι θα γίνονταν εξονυχιστικοί έλεγχοι στα κελιά τους, αν δεν ανευρίσκονταν τα εργαλεία».[30]

23 Νοεμβρίου:

«Ανακάλυψη πιστολιού στο Στάμχάιμ - ανακαλύφθηκαν όπλα και πυρομαχικά σε τοίχο κελιού. Στο κελί εκείνο που την εποχή αυτή ήταν άδειο, εκρατείτο από τις 6 Ιουλίου μέχρι τις 12 Αυγούστου ο Χέλμουτ Πόλ».[31] (Ήταν ένα Κόλτ διαμετρήματος 38 χιλιοστών - ένα όπλο που χρησιμοποιείται από την αστυνομία)! [32]

24 Νοεμβρίου:

«Ένα ξυραφάκι κρυμμένο στο κελί του Κρουασάν. Κατ' ανεξήγητο τρόπο, βρέθηκαν πολλά ξυραφάκια στο στενά παρακολουθούμενο κελί του Κρουασάν, πρώην δικηγόρου της ομάδας Μπάαντερ-Μάινχοφ και τώρα φυλακισμένου στο Στάμχάιμ... Ο Κρουασάν ανα-

κάλυψε το Σάββατο ένα ξυραφάκι που κρεμόταν από ένα καρφί μέσα σε ένα ντουλάπι του κελιού του και αμέσως πληροφόρησε τους δεσμοφύλακες για το εύρημά του. Εκπρόσωπος του δικαστηρίου δήλωσε: «Το κελί του Κρουασάν, που είχε προηγουμένως ερευνηθεί από τους καλύτερους ειδικούς της ασφάλειας, ερευνήθηκε ξανά, με αποτέλεσμα να ανακαλυφθούν τρία ακόμα ξυραφάκια στο σιφώνι της τουαλέτας».[33]

6 Δεκεμβρίου:

«Άλλη μια ανακάλυψη σε κελί του Στάμχάιμ. Ένα μικρό μεγάφωνο χωρίς ηλεκτρική σύνδεση βρέθηκε κρυμμένο σε μια λάμπα φθορισμού την Δευτέρα, στο τμήμα των φυλακών Στάμχάιμ της Στουτγκάρδης, όπου κρατούνται φυλακισμένοι οι τρομοκράτες. Σύμφωνα με το υπουργείο Δικαιοσύνης, το μεγάφωνο μπορεί να είχε χρησιμοποιηθεί για επικοινωνία με σήματα μόρς».[34]

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1977, μια φωτογραφική μηχανή Μάινοξ ανακαλύφθηκε κατά μυστηριώδη τρόπο, κρυμμένη σε ένα πακέτο φίλτρων καφέ, στο κελί του Μπάαντερ, μετά την μεταφορά του σε νέο κελί. Αυτή η ανακάλυψη αναφερόταν τόσο συχνά μετά τους θανάτους στο Στάμχάιμ ώστε εύκολα θα μπορούσε να σκεφθεί κανείς ότι αυτή η «ανακάλυψη» ήταν μέρος μίας καλά οργανωμένης «αυτοκτονίας».

Ένας εργάτης που είχε εργαστεί στην κατασκευή των φυλακών Στάμχάιμ, θεωρεί αυτές τις ανακαλύψεις μάλλον απίθανες: «Μόλις έγιναν γνωστές οι ανακαλύψεις στο Στάμχάιμ μέσω των ΜΜΕ, ήταν αδύνατο να μην επαναφέρω στην μνήμη μου το ότι είχα εργαστεί εκεί σαν μπετατζής καθ' όλη την διάρκεια της κατασκευής του κτιρίου, από τα θεμέλια μέχρι την οροφή. Αυτά που αναφέρθηκαν από τα ΜΜΕ περί κρυπτών στους τοίχους (σχισμές και τρύπες πίσω από τις δοκούς) είναι σκέτα ψέμματα. Οι τοίχοι των κελιών είναι κατασκευασμένοι από συμπαγές μπετόν κλάσεως Β 600. Αυτό σημαίνει: 600 κιλά τσιμέντου ανά κυβικό μέτρο άμμου. Το μπετόν είναι σκληρό σαν διαμάντι. Πολύ αμφιβάλλω αν μπορεί κανείς να ανοίξει μια τρύπα σ' αυτό το είδος του μπετόν με μαχαιροπήρουνα ή κάτι παρόμοιο. Η μόνη πιθανότητα για να πετύχουν κάτι τέτοιο ήταν αν χρησιμοποιούσαν εκρηκτικά ή κομπρεσέρ. Αυτά, φίλοι μου, πρέπει να τα λαμβάνουμε υπ' όψη όταν ακούμε να μιλάνε για αυτοκτονίες των μελών της ομάδας Μπάαντερ-Μάινχοφ».[35]

Ο Τύπος κάνει σκληρές προσπάθειες και χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να πείσει την κοινή γνώμη ότι τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν «στις αυτοκτονίες» είχαν εισαχθεί λαθραία στα κελιά, ακόμη και όταν αδυνατεί να εξηγήσει πώς έγινε αυτό. «Αφού ήταν δυνατή η εισαγωγή φωτογραφικών μηχανών και ραδιοφώνων, τότε οι κρατούμενοι θα ήξεραν τον τρόπο για να προμηθευτούν τα όπλα για να αυτοκτονήσουν. Αυτές οι πληροφορίες καθιστούν δυσχερή την υποστήριξη της θέσης των δικηγόρων, ότι, δηλαδή, υπάρχουν αμφιβολίες για το αν επρόκειτο όντως για αυτοκτονίες. Πρέπει να ειπωθεί, πάντως, ότι η κινητοποίηση των δικηγόρων δεν είναι ιδιαίτερα έντονη. Γνωρίζουν πολύ καλά, ότι δεν έχουν κανένα στοιχείο για να στηρίξουν την θεωρία τους».[36] Οι δικηγόροι όμως, μάλλον, δεν ήταν διατεθειμένοι να σταματήσουν να αμφιβάλλουν για την εκδοχή της αυτοκτονίας, λόγω των ανακαλύψεων σε διάφορα κελιά των φυλακών. Εξάλλου, κανένας δικηγόρος ή κάποιος άλλος αντικειμενικός παρατηρητής δεν ήταν παρών σε κάποια από αυτές τις έρευνες που οδήγησαν στην ανακάλυψη αυτών των εντυπωσιακών ευρημάτων.

Πυροβολήθηκε στο πίσω μέρος του κεφαλιού

«Ο θάνατος του Αντρέας Μπάαντερ προήλθε από πυροβολισμό στον αυχένα, 3 εκατοστά πάνω από το κατωτέρο σημείο του τριχωτού της κεφαλής και το βλήμα εξήλθε από το μέτωπο· έτσι μπορεί κανείς να μιλήσει για ευθεία τροχιά του βλήματος με κλίση όμως από την βάση του αυχένα προς τα πάνω».[37] Ο Αντρέας Μπάαντερ θα μπορούσε όμως να είχε αυτοπυροβοληθεί στο πίσω μέρος της κεφαλής του με ένα πιστόλι διαμετρήματος 7,65mm - το οποίο έχει ισχυρό «κλώτσημα» - με τέτοιον τρόπο ώστε η τροχιά του βλήματος να μπορούσε να έχει ευθύγραμμη πορεία από την βάση του αυχένα και διά μέσου της κεφαλής να εξέλθει από το μέτωπο;

Προς τί οι τρεις πυροβολισμοί;

Στο κελί του Αντρέας Μπάαντερ βρέθηκαν τρια βλήματα. Ένα βλήμα ήταν σφηνωμένο στον τοίχο, ένα άλλο στο στρώμα, και αυτό που διαπέρασε το κεφάλι του Μπάαντερ ήταν στο πάτωμα.[38] Γιατί τρεις πυροβολισμοί; Αρχικά, αναφέρθηκε ότι ο Μπάαντερ ήθελε να

δώσει το σύνθημα στους άλλους. Αλλά «κατά την διάρκεια της νύχτας της Δευτέρας προς Τρίτη, οι φρουροί που βρίσκονταν σε απόσταση 15 μέτρων από τα κελιά, δεν αντελήφθησαν τίποτα. Αυτό δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη, αφού τα κελιά είχαν ηχομόνωση».[39] Αν όμως δεν άκουσαν τίποτα οι φρουροί, πώς ήταν δυνατόν να ακούσουν το σύνθημα οι κρατούμενοι; Επομένως προς τί οι τρεις πυροβολισμοί;

Ίχνη πυρίτιδος στο δεξί χέρι του Μπάαντερ

Είναι κανόνας ότι ίχνη πυρίτιδος παραμένουν στο χέρι που πιέζει την σκανδάλη του πιστολιού. Αυτά τα ίχνη μπορεί να πιστοποιηθούν με χημική μέθοδο. Σύμφωνα με αποσπάσματα της έκθεσης αυτοψίας που δημοσίευσε το *Spiegel*: Ίχνη πυρίτιδος ανευρέθησαν στο δεξί χέρι του πτώματος του Μπάαντερ καθώς και επί της εισόδου του τραύματος που προκάλεσε ο πυροβολισμός.[40] Η μητέρα του Μπάαντερ, πάντως, ορκίζεται ότι ο γιός της ήταν αριστερόχειρας! Φυσικά, ένας αριστερόχειρας όπως ο Μπάαντερ μπορούσε να αυτοπυροβοληθεί στο πίσω μέρος της κεφαλής του με το δεξί του χέρι όπως και το δεξί του χέρι μπορούσε να οδηγηθεί δια της βίας επί της σκανδάλης ενός πιστολιού που στόχευε το πίσω μέρος της κεφαλής του.

Κανένα ίχνος πυρίτιδος δεν βρέθηκε στο δεξιό χέρι του Ράσπε, ούτε στο αριστερό.

«Στο πτώμα του Ράσπε (το οποίο ανακαλύφθηκε στις 7.41πμ, όταν του πήγαν το πρόγευμα - περίεργη ώρα για σερβίρισμα προγεύματος, ειδικότερα αν σκεφθεί κανείς την ακρίβεια με την οποία λειτουργούν τα γερμανικά ιδρύματα... - το τραύμα είχε προκληθεί από βλήμα πυροβόλου όπλου που εισήλθε από το οπίσθιο τμήμα και εξήλθε από το πρόσθιο τμήμα του εγκεφάλου. Τα υπάρχοντα ίχνη δείχνουν ότι πυροβολήθηκε από πολύ κοντινή απόσταση».[41] Σε κανένα σημείο των αποσπασμάτων της έκθεσης αυτοψίας που δημοσιεύθηκαν, δεν αναφέρονται ίχνη πυρίτιδος στα χέρια του Ράσπε. Σε τίνος τα χέρια πρέπει να βρίσκονται αυτά τα ίχνη, αφού δεν υπάρχουν στα χέρια του Ράσπε;

Σε μια συνέντευξη, που έδωσε ο δικηγόρος του Μπάαντερ, Χέλντμαν, ανέφερε τα εξής για το όπλο που υποτίθεται ότι προκάλεσε τα τραύματα στο σώμα της Ίρμγκαρντ Μέλερ:
Ερώτηση: Σύμφωνα με τις επίσημες αναφορές υποτίθεται ότι είχε αυτομαχαιρωθεί στην περιοχή της καρδιάς με ένα μαχαίρι ψωμιού. Τι είδους μαχαίρι είναι αυτό;
Χέλντμαν: Αυτό το μαχαίρι βρισκόταν στο πάτωμα του κελιού όταν μου επετράπη να εισέλθω σαν παρατηρητής το απόγευμα της 18ης Οκτωβρίου. Ήταν ένα κανονικό μαχαίρι, όπως αυτά που χρησιμοποιούνται στις καντίνες και τις καφετέριες, με στρογγυλεμένο άκρο και μια οδοντωτή κοφτερή άκρη. Το είδος εκείνο που χρησιμοποιείται για το άλειμμα του βουτύρου στο ψωμί.
Ερώτηση: Έτσι, δεν θα ήταν πρακτικά αδύνατο να μαχαιρώσει κανείς το ίδιο του το στήθος τέσσερεις φορές με ένα μαχαίρι τέτοιου τύπου;
Χέλντμαν: Περί αυτού πρέπει να αποφανθεί μια ιατρική γνωμάτευση».[42]
Ερώτηση: Και πώς εξηγεί η Ίρμγκαρντ Μέλερ τα τραύματά της από μαχαίρι, καθώς και τους θανάτους των τριών φίλων της;
Χέλντμαν: Η Ίρμγκαρντ Μέλερ είπε στην δικηγόρο της κυρία Γιούτα Μπάρ-Γιέντγκες, στο μοναδικό πρόσωπο που της επετράπη να μιλήσει μέχρι τώρα, ότι άκουσε δύο κρότους σαν έκρηξη τις πρώτες πρωινές ώρες, γύρω στις 4.00πμ και 4.30πμ και ένα θόρυβο που έμοιαζε με τον ήχο που προκαλείται όταν κάποιος σύρει μια ντουλάπα στο πάτωμα.
Ερώτηση: Ήταν δυνατόν οι κρότοι να προέρχονταν από πυροβολισμούς;
Χέλντμαν: Η δις Μέλερ συνδύασε αυτούς τους κρότους με πυροβολισμούς αργότερα, όταν έμαθε για τις υποτιθέμενες αυτοκτονίες των Μπάαντερ και Ράσπε».[43]
Αλλά πώς ήταν δυνατόν να είχε ακούσει ήχους η Ίρμγκαρντ Μέλερ; Το κελί της είχε ηχομόνωση. Μήπως η πόρτα του κελιού είχε ανοίξει;
Ερώτηση: Αμέσως μετά από αυτό, σύμφωνα με τα γραφόμενα στον Τύπο, έχασε τις αισθήσεις της. Μπορείτε να εξηγήσετε πώς συνέβη αυτό;

Χέλντμαν: Η Ίρμγκαρντ Μέλερ περιέγραψε πώς αισθανόταν όταν άρχισε να χάνει τις αισθήσεις της και αυτό το αίσθημα συνδεόταν με ένα βούισμα στο κεφάλι της. Δεν μπορεί να ειπωθεί, προς το παρόν, τί προκάλεσε την απώλεια των αισθήσεων».[44] Σύμφωνα με μια δήλωση της δικηγόρου της στις εφημερίδες, στις 25 Οκτωβρίου, η Ίρμγκαρντ Μέλερ την είχε διαβεβαιώσει ότι δεν αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει και ότι δεν αυτομαχαιρώθηκε η ίδια τέσσερεις φορές στο στήθος.

Φάρμακα; Τι είδους φάρμακα;

Ο υπουργός Δικαιοσύνης Μπέντερ, ανακοίνωσε σε μια συνέντευξη Τύπου που δόθηκε στις 18 Οκτωβρίου ότι «το προσωπικό των φυλακών είδε για τελευταία φορά τρεις από τους κρατούμενους στις 11.00μμ κατά την διανομή των φαρμάκων».[45] (Την Γκούντρουν Ένσλιν, η οποία εξακριβωμένα δεν είχε ανάγκη λήψης φαρμάκων, την είδαν, συνεπώς για τελευταία φορά γύρω στις 4.00μμ. Ίσως η απάντηση για το αίτιο που προκάλεσε τις τάσεις λιποθυμίας, το βούισμα στο κεφάλι και την απώλεια των αισθήσεων στην Ίρμγκαρντ Μέλερ να έχει ανακαλυφθεί).

Λάθος: «Δεν ανακαλύφθηκαν ίχνη βίαιων ενεργειών, ούτε βρέθηκαν ανιχνεύσιμα κατάλοιπα φαρμακευτικών ουσιών στα όργανα των κρατουμένων που να δικαιολογούν απώλεια των αισθήσεών τους».[46]

Έλαβαν φάρμακα, αλλά δεν ανακαλύφθηκαν ίχνη αυτών; Ίσως τα φάρμακα να είχαν ήδη απορροφηθεί από το σώμα αυτών που τα έλαβαν, αφού η αυτοψία διεξήχθη πολύ αργά το απόγευμα. Αναπόφευκτο ή βολικό για κάποιους; Ορισμένα φάρμακα που παρασκευάστηκαν πρόσφατα, μπορεί να μην αφήνουν κανένα ίχνος στο σώμα. «Στη Βόννη, ειδικές ομάδες του υπουργείου Εσωτερικών, του υπουργείου Δικαιοσύνης και του Εισαγγελικού Γραφείου, ασχολούνται με τον τομέα των επιστημονικών ερευνών. Εξετάζονται με σοβαρότητα εντελώς νέες ιδέες και συναρπαστικές εμπνεύσεις: Οι ισραηλινοί και οι άγγλοι ειδικοί ανακριτές είναι ικανοί να αποσπάσουν όλα όσα γνωρίζει ένας κρατούμενος με την χρήση ψυχοφαρμάκων. Αυτά τα ψυχοφάρμακα δεν προκαλούν αλλαγές στην προσωπικότητα».[47] Ποιός ξέρει πόσα άλλα «θαυματουργά φάρμακα» έχουν κατασκευασθεί και χρησιμοποιηθεί;

Και τί γίνεται με τον χρόνο που επήλθε ο θάνατος;

«Ο χρόνος που επήλθε ο θάνατος κατέστη εξαιρετικά δύσκολο να καθοριστεί· παρότι αυτός (ο καθηγητής Μάλλαχ του Ινστιτούτου Ιατροδικαστικής του Πανεπιστημίου του Τύμπιγκεν) παρελήφθη από ελικόπτερο από το Τύμπιγκεν στις 9πμ, τόσον αυτός όσο και οι συνάδελφοί του δεν μπόρεσαν να ξεκινήσουν την αυτοψία πριν από τις 4μμ, διότι έπρεπε να περιμένουν την αφιξη των δικηγόρων... Γι' αυτό το λόγο, ο Μάλλαχ... δεν ήταν πρόθυμος να προβεί σε δηλώσεις οι οποίες αφορούσαν τον χρόνο που επήλθε ο θάνατος».[48] Όμως ο καθηγητής Μάλλαχ σε μια συνέντευξη εξηγεί ότι δεν είχε λάβει εντολή για να προβεί στον καθορισμό του χρόνου που επήλθε ο θάνατος. Τα απαιτούμενα στοιχεία για τον καθορισμό του χρόνου αυτού είχαν καταγραφεί και αποσταλεί στην Στουτγκάρδη. Βάσει των στοιχείων αυτών, θα ήταν σε θέση να καθορίσει τον χρόνο που επήλθε ο θάνατος σε διάστημα 1-2 ωρών από την στιγμή της λήψης της σχετικής εντολής.[49]

Πάντως, ο Μάλλαχ, αργότερα (στις 6 Δεκεμβρίου) ισχυρίστηκε ότι δεν ήταν δυνατόν να καθοριστεί ο ακριβής χρόνος κατά τον οποίο επήλθε ο θάνατος. Στην ίδια έκθεση: «Ο θάνατος της δεσποινίδος Ένσλιν επήλθε το νωρίτερο μεταξύ 1.15μμ και 1.25μμ και του Μπάαντερ, μεταξύ 0.15 και 2.15πμ. Η χρονική διαφορά οφείλεται στον διαφορετικό τρόπο με τον οποίο επήλθε η νεκρική ακαμψία. Οι ειδικοί απάντησαν καταφατικά στην ερώτηση κατά πόσον ήταν δυνατόν οι θάνατοι να είχαν επέλθει στις 6πμ».[50]

Άλλα αξιοπερίεργα: ένα τέλειο σύστημα επικοινωνίας

Σύμφωνα με τα γραφόμενα στον Τύπο, οι 4 φυλακισμένοι στο Στάμχάιμ «αυτοκτόνησαν» ή «αποπειράθηκαν» να αυτοκτονήσουν, αμέσως μόλις άκουσαν ότι οι όμηροι, οι οποίοι κρατούνταν μέσα στο αεροπλάνο της Λουφτχάνσα στο Μογκαντίσου για να ανταλλαγούν με αυτούς, απελευθερώθηκαν μετά από μια επιχείρηση της γερμανικής ειδικής αστυνομικής μονάδας GSG9. Αυτή η θεωρία προϋποθέτει ότι οι φυλακισμένοι είχαν επαφή με ανθρώπους απ' έξω, καθώς και μεταξύ τους, ώστε να είναι σε θέση να μάθουν τα νέα για την επιχεί-

ρηση στο Μογκαντίσου. Οι πρώτες προσπάθειες για να εξηγηθεί αυτή η επαφή, παρά την ύπαρξη της Kontaktsperre, εμφανίστηκαν υπό την εξής μορφή: «Μετάδοση ραδιοφωνικών ειδήσεων από φυλακισμένους σε γειτονικά κελιά».[51] Σήματα με χτυπήματα στον τοίχο,[52] επικοινωνία με σήματα μόρς,[53] πυροβολισμοί που ρίφθηκαν από τον Μπάαντερ (βλ. παραπάνω). Όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί είναι μάλλον παράλογοι εφόσον μεταξύ των κελιών παρεμβαλόταν ένα άδειο κελί και από τις δύο πλευρές. Στη συνέχεια, ανέφεραν ότι βρέθηκε ένα τρανζίστορ στο κελί του Ράσπε την Τρίτη 19 Οκτωβρίου. Ξαφνικά, ανακαλύφθηκε ότι πολλοί «ύποπτοι για τρομοκρατία είχαν τρανζίστορ»[54] σε διάφορες φυλακές της Δ. Γερμανίας. Στην πραγματικότητα, ο Ράσπε ο οποίος ενώ βρισκόταν στην φυλακή μελέτησε ηλεκτρονικά, «ήταν σε θέση, πέραν πάσης αμφιβολίας, να κατασκευάσει σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ένα τέλειο σύστημα επικοινωνίας για την ομάδα του, ακριβώς κάτω από την μύτη των φρουρών του. Αφού απέκοψαν από το κεντρικό δίκτυο των φυλακών την καλωδιακή σύνδεση των λευκών κελιών, ο Ράσπε κατασκεύασε ένα δικό του δίκτυο επικοινωνίας με τα παλιά καλώδια».[55]

Έξι εβδομάδες αργότερα, το Εγκληματολογικό κατανόησε τις λεπτομέρειες λειτουργίας αυτού του δυκτίου και έτσι κατασκευάστηκε η ακόλουθη ιστορία: «Στις 6 Σεπτεμβρίου 1977, ημέρα κατά την οποία έγινε η απαγωγή του Σλάγιερ, ο ηλεκτρολόγος των φυλακών, Φράντς Χαλούσκα... εισήλθε στο κελί της Μέλερ. Εκτελώντας τις οδηγίες τις οποίες είχε λάβει, αποσύνδεσε από το δίκτυο μια πρίζα που βρισκόταν δίπλα στην πόρτα - ήταν όμως μια ειδική πρίζα καθώς συνδεόταν με τις πρίζες των κελιών της Ένσλιν και του Μπάαντερ. Από αυτές τις πρίζες, οι κρατούμενοι μπορούσαν να ακούνε τα προγράμματα του ραδιοφωνικού δυκτίου των φυλακών, χρησιμοποιώντας ακουστικά, από τις 5.30πμ μέχρι τις 11.30μμ και τις Τετάρτες, ένα ειδικό κονσέρτο που διαρκούσε μέχρι τα μεσάνυχτα.

Μετά την επίσκεψη του Χαλούσκα, η Ίρμγκαρντ Μέλερ επανασύνδεσε αυτή την πρίζα και έτσι τόσον αυτή όσο και οι Μπάαντερ και Ένσλιν ήταν σε θέση να παρακολουθήσουν το ραδιοφωνικό δίκτυο των φυλακών (ακόμα και μετά την επιβολή της Kontaktsperre) και έτσι μπορούσαν να ενημερώνονται καθημερινά σχετικά με την απαγωγή του Σλάγιερ. Η Μέλερ είχε κρυμμένα τα ακουστικά της σε μια τρύπα κάτω από το νιπτήρα, γι' αυτό τον σκοπό. (Πού είναι όμως

τα ακουστικά που χρησιμοποιούσαν ο Μπάαντερ και η Ένσλιν; Άραγε είχαν τόσο καλή ακοή, ώστε το μόνο που είχαν να κάνουν ήταν να βάζουν απλώς το αυτί τους στην πρίζα και να ακούνε το ραδιόφωνο;)

Μετά τις αυτοκτονίες στο Στάμχάιμ, ένας ειδικός από την ταχυδρομική υπηρεσία της Στουτγκάρδης ανακάλυψε ότι οι κρατούμενοι Ένσλιν, Μπάαντερ και Μέλερ χρησιμοποιούσαν τα καλώδια του ραδιοφωνικού δυκτίου μετά το τέλος του προγράμματος και μπορούσαν να επικοινωνήσουν με την βοήθεια του ενισχυτού των μαγνητοφώνων τους και του μικροφώνου που πιθανώς είχε κατασκευάσει ο Ράσπε. (Όμως, τα μαγνητόφωνά τους είχαν κατασχεθεί στις 5 Σεπτεμβρίου!). Σαν πηγή ενέργειας είχαν χρησιμοποιήσει τον ηλεκτρισμό είτε από τις ηλεκτρικές πρίζες είτε από μπαταρίες των 6 βολτ τις οποίες επιτρεπόταν να προμηθεύονται οι κρατούμενοι για τα ραδιόφωνα, τα τρανζίστορ και τα μαγνητόφωνα...

Αφού το κελί του Ράσπε, το Νο 716, ήταν αποκομμένο από το κύκλωμα επικοινωνούσε λόγω της ύπαρξης μιας σκάλας, δεν μπορούσε να λάβει μέρος στις συνομιλίες των Μπάαντερ, Ένσλιν και Μέλερ. Ο Ράσπε επικοινωνούσε με τον Μπάαντερ μέσω των ηλεκτρικών καλωδίων που τροφοδοτούσαν με ρεύμα τις ηλεκτρικές ξυριστικές μηχανές. Μέσα από αυτά τα καλώδια, περνούσε το ηλεκτρικό ρεύμα δύο φορές την ημέρα για μια ώρα, ενώ στο ενδιάμεσο διάστημα, αυτά λειτουργούσαν σαν ένας καλός αναμεταδότης σημάτων.

Εκτός αυτού, ο Ράσπε ήταν καλά οργανωμένος: είχε ένα τρανζίστορ μάρκας Σάνυο, μεγέθους ανθρώπινης παλάμης, το οποίο τον καθιστούσε ανεξάρτητο από τον ραδιοφωνικό δίκτυο των φυλακών».[56]

Η φαντασία καλπάζει, βέβαια. Αλλά σε ποιό βαθμό; Μήπως υπερβολικά;

Τρεις μυστηριώδεις επιστολές

Την Δευτέρα 17 Οκτωβρίου, η Ένσλιν ζήτησε να μιλήσει με δύο κληρικούς. Ο σκοπός της αίτησης έγινε γνωστός χάρη σε μια επιστολή την οποία έστειλαν οι κληρικοί στους γονείς της Ένσλιν. «Η κόρη σας μας είπε ότι στο κελί της υπήρχαν τρεις επιστολές που απευθύνονταν στον επικεφαλής του Εισαγγελικού Γραφείου. Οι επιστολές αυτές ήταν μέσα σε ένα φάκελο που έγραφε πάνω «Δικηγόρος». Μας

ζήτησε να φροντίσουμε ώστε οι επιστολές να φθάσουν στον προορισμό τους».[57] Πάντως, ο επικεφαλής του Εισαγγελικού Γραφείου αρνείται ότι είδε αυτές τις τρεις επιστολές της Ένσλιν. «Δεν υπάρχουν τέτοιες επιστολές», ανακοίνωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Μπόλλινγκ.[58]

Μικροί κόκκοι άμμου

Ο δικηγόρος Χέλντμαν, ο οποίος ήταν παρών στην αυτοψία επί του πτώματος του Μπάαντερ, αναφέρει:
«*Χέλντμαν*: Σχετικά με τον Μπάαντερ, υπάρχει ένα γεγονός το οποίο δεν έχει διαλευκανθεί μέχρι σήμερα. Ο Μπάαντερ φορούσε ολοκαίνουργια άρβυλα, πράγμα που δεν έκανε ποτέ, (είναι γνωστή η προτίμηση του Μπάαντερ στα παπούτσια του τέννις). Στις σόλες υπήρχε ένα στρώμα λεπτόκοκκης άμμου. Δεν ήταν απλοί κόκκοι κολλημένοι στις σόλες, αλλά ολόκληροι σβώλοι.
Ερώτηση: Το είδατε αυτό με τα μάτια σας;
Χέλντμαν: Ναι το είδα ο ίδιος. Οι παθολόγοι από την Βιέννη και την Ζυρίχη, οι οποίοι παρακολουθούσαν την αυτοψία, έμειναν κατάπληκτοι από το γεγονός και ένας από την Βιέννη ρώτησε έναν αξιωματικό ενώ ήμουν παρών, «Από που προέρχεται η άμμος που είναι κολλημένη στα παπούτσια του;». Ο αξιωματικός αρνήθηκε να απαντήσει.
Ερώτηση: Πώς το εξηγείτε αυτό;
Χέλντμαν: Αυτή η άμμος είναι αδύνατον να προέρχεται από τον υπαίθριο χώρο του Στάμχάιμ, που για τον Μπάαντερ ούτως ή άλλως ήταν απαγορευμένος, ούτε από την σκεπαστή ταράτσα στην οποία γυμνάζονταν οι φυλακισμένοι, αφού ήταν καλυμμένη με τσιμέντο. Κάποιος θα έπρεπε να διερευνήσει το θέμα που έθεσε η ελληνική εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» στις 21 Οκτωβρίου, στηριζόμενη σε αραβικές πηγές: πιθανώς ο Μπάαντερ να είχε μεταφερθεί στο Μογκαντίσου, για να κάνουν τους αεροπειρατές να πιστέψουν ότι επρόκειτο να γίνει ανταλλαγή».[59]

Περιέργως, δεν έγινε καμία αναφορά για αυτούς τους κόκκους άμμου στα αποσπάσματα έκθεσης της αυτοψίας που δημοσιεύθηκαν στον ημερήσιο Τύπο.

Περιέργως, ο ημερήσιος Τύπος στις αναφορές του αυτές δεν αναφέρει τίποτα για την ύπαρξη αυτών των κόκκων άμμου. Ίσως ξέχασαν να περιλάβουν αυτό το κομμάτι είτε τυχαία είτε σκόπιμα.

Δολοφονία ή αυτοκτονία;

Στις αναφορές του Τύπου για το πόρισμα της αυτοψίας, δηλώνεται ότι: «δεν βρέθηκαν στοιχεία που να αποκλείουν την εκδοχή της αυτοκτονίας».[60] Αλλά η έλλειψη στοιχείων που να αποκλείουν την εκδοχή της αυτοκτονίας, ακόμη και αν αυτά τα στοιχεία ήταν όντως ελλειπή, δεν αποδεικνύει αυτομάτως ότι ήταν αυτοκτονία. Δολοφονία ή αυτοκτονία; Δύσκολο το ερώτημα. Αναζητώντας όμως μίαν απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, δεν πρέπει κανείς να αγνοήσει τα σημαντικά κυβερνητικά μέτρα καταστολής τα οποία εφαρμόστηκαν μετά την απαγωγή του Σλάγιερ και τους θανάτους στο Στάμχάιμ.

Μια νέα μορφή τρομοκρατίας εναντίον των φυλακισμένων

Οι θάνατοι των Ένσλιν, Μπάαντερ και Ράσπε, όχι μόνον παρουσιάστηκαν από τα ΜΜΕ σαν αδιαμφισβήτητες αυτοκτονίες, αλλά και περιγράφηκαν σαν μια νέα μορφή τρομοκρατίας της αντάρτικης τακτικής. «Η δολιότητα κάποιων δεν έχει όρια, σε σημείο μάλιστα που να κάνουν τις αυτοκτονίες τους να μοιάζουν με δολοφονίες»,[61] δήλωνε ο Μάϊχοφερ, ο ομοσπονδιακός υπουργός Εσωτερικών. Η εξήγηση αυτής της «δολιότητας», κατά τον Χάιντς Κουν, πρωθυπουργό του κρατιδίου Νόρντχαϊμ-Βεστφάλεν, είναι η ακόλουθη: «Οι Μπάαντερ, Ένσλιν και Ράσπε δεν προσέφυγαν στον θάνατο σαν ένα μέσω για να αποφύγουν τις συνέπειες των πράξεών τους ή από απελπισία· οργάνωσαν την αυτοκτονία τους με διαβολικό υπολογισμό, για να κλιμακωθεί η τρομοκρατία σε ένα νέο και ευρύτερο επίπεδο».[62] Αυτή δεν ήταν μια μεμονωμένη άποψη. «Τα μέλη των τρομοκρατικών οργανώσεων χρησιμοποίησαν την μέθοδο της αυτοκαταστροφής για να εντείνουν τον φανατικό και δολοφονικό τους αγώνα εναντίον του κράτους μας και της δημόσια τάξης»,[63] δήλωνε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος.

Αυτή η θεωρία - η «αυτοκτονία» σαν μια νέα αντάρτικη τακτική - χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσει τα νέα «προληπτικά μέτρα»

που εφαρμόστηκαν στις φυλακές. Ο Κλάους Κρουασάν, πρώην δικηγόρος των Μπάαντερ-Μάινχοφ και τώρα φυλακισμένος στις φυλακές της Στουτγκάρδης Στάμχάιμ, μετά την απέλασή του από την Γαλλία, βρίσκεται υπό παρακολούθηση επί 24ώρου βάσης, διότι υπάρχει κίνδυνος να αυτοκτονήσει».[64] Συνεχής παρακολούθηση. Μια νέα μορφή τρομοκρατίας για τον φυλακισμένο.

Τώρα, η απομόνωση του φυλακισμένου γίνεται σκληρότερη. «Ένας υαλοπίνακας και ένα σύστημα τεσσάρων στρωμάτων συρμάτινου διχτυωτού θα διαχωρίζουν τον φυλακισμένο από τον δικηγόρο του. Ο ρόλος του συρμάτινου διχτυωτού έγκειται στο να καθιστά εφικτή την ακουστική επικοινωνία μεταξύ δικηγόρου και πελάτου».[65] Μια από τις ελάχιστες δυνατότητες ανθρώπινης επικοινωνίας που είχε ο φυλακισμένος, γίνεται απάνθρωπη. Και όλα αυτά εν ονόματι της ασφάλειας - για να εμποδίσουν τους δικηγόρους να περνούν λαθραία αντικείμενα στους φυλακισμένους.

Επιπλέον, οι φάκελοι των δικηγόρων θα παραδίδονται σ' έναν αξιωματικό πριν από την επίσκεψη, ο οποίος θα τους ερευνά για να δει «αν υπάρχει κάτι κρυμμένο μεταξύ των σελίδων».[66] Αυτή η πρακτική που άρχισε να εφαρμόζεται σαν μέτρο έκτακτης ανάγκης μετά την απαγωγή του Σλάγιερ, καθίσταται πάγιος κανόνας. Φυσικά, δεν επιτρέπεται στον αξιωματικό να εξετάσει το γραπτό περιεχόμενο των φακέλων. Φυσικά!!

Ελευθερία σκέψης, αλλά όχι έκφρασης

«Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στην ελευθερία της σκέψης...» - άρθρο 9 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όμως στην Δ. Γερμανία δεν είναι δυνατόν να εκφράσεις αυτές τις σκέψεις. Τα ακόλουθα δύο περιστατικά, που συνδέονται με τους θανάτους στο Στάμχάιμ, το πιστοποιούν.

Η κηδεία

Την Πέμπτη, 27 Οκτωβρίου, οι Ένσλιν, Ράσπε και Μπάαντερ θάφτηκαν στο νεκροταφείο Ντονχάλντερ της Στουτγκάρδης. Περισσότεροι από 1000 άνθρωποι ήρθαν για να παρευρεθούν στην κηδεία τους. «Μερικοί από τους παρισταμένους εμφανίστηκαν μεταμφιεσμένοι, και κάλυπταν το πρόσωπό τους με κασκόλ, μαντήλες και καπέλα».[67] Μεταμφιεσμένοι; Κι όμως ήταν κηδεία και όχι χορός μεταμφιεσμένων! Γιατί τότε ήρθαν μεταμφιεσμένοι; «Όλοι όσοι παρεβρέθηκαν στην κηδεία έπρεπε να υποστούν λεπτομερή έλεγχο ταυτοτήτων και αυτοκινήτων. Χίλιοι περίπου αστυνομικοί έλαβαν μέρος σ' αυτή την επιχείρηση».[68] Ένας αστυνομικός για κάθε παριστάμενο! «Συνολικά, 1200 άτομα, κυρίως νεαροί, που παρέστησαν στην κηδεία, πέρασαν από μπλόκα ελέγχου που είχαν στηθεί κοντά στο νεκροταφείο. Οι περισσότεροι από αυτούς ελέγχθησαν μέσω ασυρμάτου, με την βοήθεια των αρχείων της αστυνομίας. Η αστυνομία έλεγξε τα ονόματα 1200 παρισταμένων. Επίσης, καταγράφηκαν οι αριθμοί 630 αυτοκινήτων με γερμανικές πινακίδες και 20 αυτοκινήτων με ξένες. Σύμφωνα με την αστυνομία, με αυτούς τους ελέγχους στους οποίους προσπάθησαν να αντισταθούν ανεπιτυχώς 200-300 άτομα, αποσπάσθηκαν «πολύτιμες πληροφορίες».[69] Υπήρχαν παντού κάμερες παρακολούθησης καθώς και μια βιντεοκάμερα, την οποία χρησιμοποίησε η αστυνομία για να καταγράψει όλους τους παρισταμένους, καθώς έφευγαν από το νεκροταφείο.[70] Όχι, όχι δεν ήταν χορός μεταμφιεσμένων αλλά μια κηδεία στην Δ. Γερμανία, όπου είναι απαραίτητο να πας μεταμφιεσμένος - αν υποθέσουμε ότι έχεις την τόλμη να πας.

Καθώς οι παριστάμενοι αποχωρούσαν από το νεκροταφείο, ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας όρμησε πάνω στους τελευταίους, τραυματίζοντας κάποιους από αυτούς. Όταν οι άλλοι προσπάθησαν να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, έφιπποι αστυνομικοί επετέθησαν στο πλήθος, χτυπώντας με μακριά γκλόμπ. Συνελήφθησαν 20 άτομα τα οποία οδηγήθηκαν με κλούβες στο αστυνομικό τμήμα. Αμέσως σχηματίστηκε μια αυθόρμητη διαδήλωση η οποία κατευθύνθηκε προς το αστυνομικό τμήμα. Οι αστυνομικοί προσπαθούσαν συνεχώς να προκαλέσουν τους διαδηλωτές με σχόλια όπως «Κάνετε κάτι, σας περιμένουμε». Ξαφνικά, εμφανίστηκε ένα λεωφορείο με ένοπλους αστυνομικούς οι οποίοι κατέβηκαν και άρχισαν να χτυπούν τους διαδηλωτές με τα ενός μέτρου μήκους γκλόμπ τους. Συνελήφθησαν άλλα 40-50 άτομα.[71]

Είναι πλέον αδύνατο να παρευρεθείς στην κηδεία 3 νεκρών φυλακισμένων στην Δ. Γερμανία· δεν είναι δυνατόν να εκφράσεις τα αισθήματά σου για τρεις νεκρούς φυλακισμένους στην Δ. Γερμανία. Για τις αρχές, αυτοί που το κάνουν θεωρούνται υποστηρικτές τους

και συνεπώς ταυτίζονται με τους αντάρτες. Οι υποστηρικκτές θεωρούνται εγκληματίες και υφίστανται την ανάλογη μεταχείριση.

Η απαγόρευση της έκφρασης συνεχίζεται. Όταν επρόκειτο να σταλεί στο τυπογραφείο αυτό το κείμενο, εμφανίστηκε η ακόλουθη είδηση στην *Welt am Sonnrag* της 11ης Δεκεμβρίου: «Χθες, η αστυνομία της Βρέμης κατάσχεσε 800 φυλλάδια στα οποία εκφράζονταν αμφιβολίες για το αν αυτοκτόνησαν οι τρομοκράτες Μπάαντερ, Ράσπε, Ένσλιν και Σούμπερτ».(Η Ίνγκριντ Σούμπερτ βρέθηκε νεκρή στο κελί της, στις 12 Νοεμβρίου 1977, μια μέρα μετά την ανακάλυψη εκρηκτικών σε κελί στο οποίο ήταν έγκλειστη προηγουμένως. Άλλη μια, αποκαλούμενη «αυτοκτονία»).

Ο εφημέριος Ένσλιν

«Το Εισαγγελικό γραφείο της Στουτγκάρδης άσκησε δίωξη εναντίον του συνταξιούχου εφημέριου Χέλμουτ Ένσλιν, πατέρα της Γκούντρουν Ένσλιν, με τις κατηγορίες «της δυσφήμισης του κράτους» και της «έργω εξύβρισης». Αυτά δήλωσε την Τρίτη ένας εκπρόσωπος του γραφείου του Εισαγγελέα στην Στουτγκάρδη. Ο Ένσλιν φέρεται να έχει δηλώσει σε μια ιταλική εφημερίδα, την *Lotta Continua,* ότι πιστεύει πως η κόρη του δεν αυτοκτόνησε αλλά δολοφονήθηκε. Η Εκκλησία της Στουτγκάρδης κίνησε διαδικασία πειθαρχικής δίωξής του επίσης και απαίτησε από αυτόν να αποφεύγει να διατυπώνει τέτοιου είδους υπαινιγμούς και υποθέσεις».[72]

Παραθέτουμε εδώ τις δηλώσεις του εφημέριου Ένσλιν στην ιταλική εφημερίδα:

«Η Γκούντρουν πάντοντε μας τάρασσε επί σειρά ετών με κάθε πράξη στην οποία προέβαινε. Αλλά ποτέ δεν έκοψε τις επαφές μαζί μας ακόμη και όταν είχαμε τελείως διαφορετικές απόψεις πάνω σε διάφορα θέματα. Και εγώ υπήρξα κάποτε αφελής. Αλλά τώρα πιστεύω ότι πρέπει να αγωνισθώ: Είμαι πεπεισμένος ότι δολοφονήθηκε. Πάντοτε φοβόταν ότι θα δολοφονηθεί, ακόμη και στην περίπτωση που θα απελευθερωνόταν και θα εγκατέλειπε την χώρα.

Μετά το θάνατο της Ούλρικε Μάινχοφ μου είχε πει ότι μπορεί να είχε το ίδιο τέλος. Γι' αυτήν επίσης, πέραν πάσης αμφιβολίας, δεν ετίθετο θέμα αυτοκτονίας. Η Γκούντρουν δεν είπε ποτέ ψέματα, ακριβώς όπως και οι άλλοι της RAF δεν έχουν πει ψέματα ποτέ· πάντοτε αναλάμβαναν την ευθύνη για τις πράξεις τους. Οι άλλοι που την έβγαλαν από την μέση λένε ψέματα και μάλιστα πολύ μεγάλα. Να γιατί πιστεύω ότι εκείνες οι επιστολές για τις οποίες είχε μιλήσει η Γκούντρουν στους ιερείς των φυλακών την Δευτέρα και των οποίων τώρα η ύπαρξη αμφισβητείται, όντως υπάρχουν.

Πιστεύω ότι η κυβέρνηση δεν γνωρίζει τίποτα και πιθανώς να μην μάθουμε ποτέ την αλήθεια. Αυτή την στιγμή μου είναι αδύνατον να θυμηθώ τι είπε η Ίρμγκαρντ Μέλερ, η οποία επίσης δεν λέει ψέματα. Ίσως ο δολοφόνος να μην έκανε σωστά την δουλειά του στην περίπτωσή της. Αλλά δεν λένε τίποτα επί αυτού του θέματος και μας συμβουλεύουν να παραιτηθούμε και να σιωπήσουμε. Όλα είναι τόσο τέλεια που μου θυμίζουν σε μερικά σημεία τον Εθνικοσοσιαλισμό. Πολλοί άνθρωποι δεν γνωρίζουν τίποτα γι' αυτόν, ενώ άλλοι δεν θέλουν να ακούνε γι' αυτόν. Δεν θέλουν να ξεφύγουν από τον εφησυχασμό τους, έχουν και την εφημερίδα τους την *Bild,* το κυνήγι των ειδικών προσφορών στα πολυκαταστήματα, τις διακοπές τους και το λόττο. Ο Σπρίνγκερ (ο εκδότης της εφημερίδας *Bild*) έχει ουσιαστικά νικήσει μετά από δέκα χρόνια. Και οι δύο παρατάξεις έχουν σκληρύνει την στάση τους. Πολλοί γονείς μελών της RAF είναι σήμερα εξίσου απομονωμένοι με τα παιδιά τους, αλλά μόνον μερικοί - κυρίως υψηλά ιστάμενα άτομα - τα έχουν αποκηρύξει πλήρως. Λαμβάνω επιστολές και τηλεφωνήματα από ανθρώπους που θέλουν να μου εκφράσουν την αλληλεγγύη τους, κι αυτό δεν συμβαίνει μόνο από συμπόνια. Μια φίλη μας που εργαζόταν σ' ένα ραφτάδικο, έχασε την δουλειά της, διότι διαφώνησε με την εκδοχή της αυτοκτονίας όταν οι άλλοι, αναφέρθηκαν στους θανάτους του Μπάαντερ και των τριών άλλων, την Τρίτη. Μέσα σε λίγες μέρες, η ατμόσφαιρα στο κατάστημα έγινε αφόρητη και τελικά την απέλυσαν. Σ' αυτή την δύσκολη κατάσταση που βρισκόμαστε τώρα, οι γονείς και οι συγγενείς των μελών της RAF, προσπαθούμε να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο. Πολλοί από εμάς θα παραστούν αύριο στην κηδεία.

Η Γκούντρουν δεν πίστευε ότι ήμουν ηθελημένα κακός, αλλά ότι ήμουν απληροφόρητος. Αλληλογραφούσαμε συχνά. Μετά από δέκα χρόνια, έχω αρχίσει να μελετώ, να μαθαίνω ξανά. Αν κάποιος θέλει, πραγματικά να ανακαλύψει τις αιτίες, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, τότε πρέπει να ερευνήσει πολύ το παρελθόν της γερμανικής Ιστορίας.

Έχω προσπαθήσει να το κατανοήσω, να το δώ ξεκάθαρα και πιστεύω ότι, τουλάχιστον εν μέρει, τα κατάφερα ».[73]
Χρειάζεται να ειπωθούν περισσότερα;

Εικασίες

Οι αναφορές για τα γεγονότα του Στάμχάιμ εμφανίζουν τόσες αντιφάσεις ώστε παρά το γεγονός ότι η θεωρία περί αυτοκτονίας διαδόθηκε και υποστηρίχθηκε ευρέως από τα ΜΜΕ, η πιθανότητα δολοφονίας πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη. Ίσως να μην μπορέσουμε ποτέ να εξιχνιάσουμε τα μυστηριώδη γεγονότα που συνέβησαν την νύχτα της 17ης Οκτωβρίου και το πρωί της 18ης Οκτωβρίου, ούτε να είμαστε σε θέση να πούμε με βεβαιότητα τι συνέβη κατά τη διάρκεια των 6 εβδομάδων που προηγήθηκαν εκείνης της νύχτας, καθώς οι φυλακισμένοι βρίσκονταν, εξαιτίας της εφαρμογής της Kontaktsperre, στο έλεος του κράτους, μπορούμε όμως να εικάσουμε τις απαντήσεις στα ακόλουθα ερωτήματα για το αν πρόκειτο για δολοφονία και όχι για αυτοκτονία:

1. Ποιό μπορεί να ήταν το πολιτικό κίνητρο μιας τέτοιας δολοφονίας;
2. Γιατί επιλέχτηκε η συγκεκριμένη χρονική στιγμή;
3. Ποιός ήταν ο ηθικός αυτουργός των φόνων και ποιός ο φυσικός αυτουργός;

Γιατί;

Αφότου εμφανίστηκαν οι παράνομες ένοπλες ομάδες στην Γερμανία, μια από τις κυριώτερες δραστηριότητές τους υπήρξε η απελευθέρωση των φυλακισμένων μελών τους. Η πρώτη πολιτική ενέργεια της RAF ήταν η απελευθέρωση του Μπάαντερ το 1970, (Μετά, ακολούθησε η απαγωγή του ηγέτη του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος, Πέτερ Λόρεντς, στο Βερολίνο) που είχε σαν αποτέλεσμα την απελευθέρωση 5 πολιτικών κρατουμένων και η κατάληψη της γερμανικής πρεσβείας στην Στοκχόλμη το 1975, η αεροπειρατεία σε αεροπλάνο της Αιρ Φράνς από γερμανούς και παλαιστίνιους κομμάντος το 1976, η απόδραση 4 φυλακισμένων γυναικών του Κινήματος 2 Ιούνη, το 1976 και η απαγωγή του Σλάγιερ, το 1977. Η εκτέλεση του Ντρένκμαν, ενός δικαστή, στο Δ. Βερολίνο το 1974, μια μέρα μετά τον θάνατο του Χόλγκερ Μάινς και αυτή του φούρναρη Πόντο, το καλοκαίρι του 1977, μάλλον ήταν ανεπιτυχείς απόπειρες απαγωγής που σχεδιάστηκαν με σκοπό την απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων. Παρόλο που ο αριθμός των φυλακισμένων μελών αυτών των ομάδων αυξανόταν (αυτή την στιγμή είναι περίπου 120), γίνονται ακόμα απόπειρες απελευθέρωσης που έχουν ως στόχο υψηλά ιστάμενα πρόσωπα του κοινοβουλίου και του εμπορίου.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας απεργίας πείνας στο Στάμχάιμ και άλλες φυλακές, την οποία κήρυξαν οι πολιτικοί κρατούμενοι διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες κράτησης το καλοκαίρι του 1977, δημιουργήθηκε τέτοιο κλίμα από τα ΜΜΕ ώστε το 71% των ερωτηθέντων σε μια έρευνα, υποστήριξε την σκληρή κυβερνητική πολιτική η οποία δεν ενέδιδε στα αιτήματα των φυλακισμένων, αποφασισμένη να αφήσει τους κρατούμενους να πεθάνουν από την πείνα.

Ο ομοσπονδιακός γενικός εισαγγελέας, Κούρτ Ρέμπμαν, έλεγε: «Γνωρίζω ότι ο πληθυσμός δεν ενδιαφέρεται καθόλου για το αν οι άνθρωποι αυτοί κάνουν απεργία πείνας και δίψας. Ο πληθυσμός επιθυμεί να χτυπηθούν σκληρά αυτοί οι άνθρωποι όπως τους αξίζει, λόγω των κτηνωδών πράξεων που έκαναν». Και απαντώντας στην ερώτηση «Και τί θα γίνει αν πεθάνει κάποιος φυλακισμένος;» ο Ρέμπμαν είπε «αυτό είναι πάντοτε κάτι άσχημο, αλλά είναι μια συνέπεια που έγινε σαφής σ' αυτούς και τους δικηγόρους τους και τους είναι γνωστή. Οι συνθήκες φυλάκισης δεν δικαιολογούν τέτοιου είδους απεργία· περνούν παρά πολύ καλά αν αναλογιστεί κανείς τις περιστάσεις».[74] Λίγο πριν την απαγωγή του Σλάγιερ, τα CDU/CSU ήθελαν να περάσουν μια πρόταση στην Βουλή για να διευθετηθεί και νομικά το θέμα, με ένα νόμο που θα απαγορεύει την βίαιη σίτιση των φυλακισμένων που κατεβαίνουν σε απεργία πείνας. Αυτό θα μετέτρεπε το μόνο όπλο το οποίο είχαν οι φυλακισμένοι για να αγωνίζονται εναντίον της απομόνωσής τους στην φυλακή, σε όπλο εξόντωσής τους, δίνοντας την «τελική λύση» στο πρόβλημα.

Αν δεν υπάρχουν πλέον πολιτικοί κρατούμενοι, δεν θα γίνονταν προσπάθειες για την απελευθέρωσή τους. Αυτή η θέση εκφράστηκε ξεκάθαρα από τον γνωστό και με μεγάλη επιρροή ιστορικό Γκόλο Μάν, σε ένα τηλεοπτικό δελτίο ειδήσεων που προηγήθηκε της ανακοίνωσης των θανάτων στο Στάμχάιμ: «Μπορεί να έρθει η ώρα κατά την οποία να χρειασθεί κανείς να μετατρέψει σε ομήρους τους κατα-

δικασμένους για δολοφονίες τρομοκράτες που κρατά στα χέρια του, στερώντας τους τα δικαιώματα που τους παρέχουν οι νόμοι της ειρηνικής περιόδου και θέτοντάς τους υπό το καθεστώς του στρατιωτικού νόμου». (17 Οκτωβρίου 1977, στην εκπομπή «Πανόραμα»).

Γιατί τώρα;

Ο θάνατος των φυλακισμένων στο Στάμχάιμ έπληξε σε μεγάλο βαθμό την εικόνα της Δ. Γερμανίας. Έτσι, αυτή η δολοφονία φαίνεται παράλογη λόγω των αρνητικών πολιτικών επιπτώσεών της, την στιγμή που η Δ. Γερμανία θα μπορούσε να απολαμβάνει την δόξα για τον μεγαλύτερο πολιτικό, στρατιωτικό και προπαγανδιστικό θρίαμβο που κατήγαγε επί της «τρομοκρατίας», εκείνον στο Μογκαντίσου. Αλλά δεν πρέπει να λησμονείται το γεγονός ότι εάν έπρεπε να δολοφονηθούν οι φυλακισμένοι, η δολοφονία τους έπρεπε να μοιάζει με αυτοκτονία ή ατύχημα. Ένα ατύχημα όμως που θα συνέβαινε στους φυλακισμένους, δεν θα γινόταν πιστευτό, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών που επικρατούσαν στις φυλακές Στάμχάιμ. Εάν όμως το πρόβλημα μπορούσε να λυθεί με μια «αυτοκτονία», τότε έπρεπε να υπάρχει ένα αληθοφανές κίνητρο. Κίνητρο σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει, φυσικά - η αποτυχία της απόπειρας απελευθέρωσής τους. Ωστόσο, δεν πρέπει κανείς να λησμονεί ότι αυτοί οι κρατούμενοι δεν είχαν αποπειραθεί ποτέ να αυτοκτονήσουν, παρά τις διάφορες, παρόμοιες απόπειρες απελευθέρωσης που είχαν γίνει τα προηγούμενα 5 χρόνια.

Όχι μόνον πρέπει να υπάρχει κίνητρο για την «αυτοκτονία», αλλά και η «αυτοκτονία» πρέπει να προκαλέσει όσο το δυνατόν μικρότερες αντιδράσεις - τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό. Επομένως, ποιά καλύτερη στιγμή μπορούσε να επιλεχθεί για αυτές τις «αυτοκτονίες» από την στιγμή κατά την οποία η Δ. Γερμανία υμνείτο παγκοσμίως για την κεραυνοβόλο δράση της στο Μογκαντίσου;

Τι εξυπηρετούσε καλύτερα για να επισκιάσει τις «αυτοκτονίες» στο Στάμχάιμ;

Η αντίδραση στο εσωτερικό ήταν μηδαμινή, όχι μόνον λόγω του «θριάμβου» στο Μογκαντίσου, αλλά και της πολύμηνης συνεχούς προπαγάνδας των ΜΜΕ εναντίον της «τρομοκρατίας». Πραγματικά, οι θάνατοι στο Στάμχάιμ οδήγησαν μάλλον σε μεγαλύτερη υποστήριξη της κυβερνητικής πολιτικής παρά στο αντίθετο. Η αντίδραση στο

εξωτερικό υπήρξε κάπως αρνητική, αλλά αυτό θα συνέβαινε ούτως η άλλως, ανεξάρτητα από τον χρόνο που θα επιλέγετο.

Και κάτι άλλο, αν οι κρατούμενοι είχαν όντως μεταφερθεί στο Μογκαντίσου για να παραπλανηθούν οι αεροπειρατές, τότε ήταν απαραίτητο να τους σκοτώσουν.

Ποιός;

Ενώ οι εικασίες για το πολιτικό υπόβαθρο μιας τέτοιας ενδεχόμενης δολοφονίας παραμένουν αόριστες, το ερώτημα για το «ποιός» και «γιατί» μπορεί να προσεγγιστεί με πιό συγκεκριμένο τρόπο.

Είναι γνωστό από πρόσφατες αποκαλύψεις για την CIA (και αυτό ισχύει βέβαια και για άλλες μυστικές υπηρεσίες της Δύσης) ότι οι δολοφονίες είναι μια συνηθισμένη πρακτική αυτής της υπηρεσίας. Ο επικεφαλής του τμήματος ειδικών επιχειρήσεων της CIA, Μπίσσελ, εξήγησε κατά την εξέτασή του από την Εκκλησιαστική Επιτροπή, ότι η διάπραξη δολοφονιών και η «μελέτη και ο σχεδιασμός σεναρίων ενδεχόμενων δολοφονιών» δεν είναι κάτι ασυνήθιστο. Ο Μπίσσελ είπε ότι η διάπραξη δολοφονιών «χωρίς καμιά αμφιβολία» ή «σχεδόν πάντοτε», είναι μια απόφαση η οποία λαμβάνεται από την ίδια την υπηρεσία. Στην πρώτη ακρόαση είχε ήδη δηλώσει ότι δεν είναι κάτι ασυνήθιστο. Ήταν μια συνηθισμένη πρακτική της υπηρεσίας και ένα σημαντικό μέρος της αποστολής της ήταν η δημιουργία διαφόρων ειδών σεναρίων δράσης ακόμη και όταν δεν ήταν γνωστό αν μπορούσαν να εφαρμοστούν για κάποιο σκοπό. «Η καθημερινή εργασία... μιας μυστικής υπηρεσίας που στρατολογεί πράκτορες είναι αυτή».[75] Πάντως, ακόμη και μέσα στην CIA, δεν επιτρέπεται «να αναφέρει ποτέ κανείς» την λέξη «δολοφονία».[76]

Πολλές αναφορές για την εργασία της CIA, όπως αυτές που κάνει ο Φίλιπ Έιτζ στο βιβλίο του *Inside the Company, a Diary of CIA*, αποδεικνύουν ότι οι δραστηριότητες της CIA και άλλων μυστικών υπηρεσιών που σχετίζονται με δολοφονίες, γίνονται με τέτοιο τρόπο ώστε να μοιάζουν με ατυχήματα, αυτοκτονίες, συγκρούσεις μεταξύ αντίπαλων οργανώσεων κλπ.

Οι στόχοι τέτοιων δολοφονιών που πραγματοποιούνται από την CIA, δεν είναι πάντοτε σημαντικά πολιτικά πρόσωπα όπως οι Ντιέμ, Τρουχίλλο, Κάστρο ή Λουμούμπα. Είναι συχνά ηγέτες επαναστατι-

κών ομάδων ή αντάρτικών κινημάτων σε διάφορες χώρες του κόσμου.

Τέτοια ήταν και η περίπτωση του Τσε Γκεβάρα: «Πολλοί «σύμβουλοι» της υπηρεσίας, περιλαμβανομένων και κουβανών βετεράνων, που είχαν λάβει μέρος στο φιάσκο του Κόλπου των Χοίρων, εστάλησαν στην Βολιβία για να βοηθήσουν στον εντοπισμό του Γκεβάρα. Μια ομάδα εμπειρογνωμόνων των Ειδικών Δυνάμεων του στρατού εστάλη από την ζώνη της Διόρυγας της Παναμά στην Λα Παζ για να εκπαιδεύσει βολιβιανούς «καταδρομείς» στην τέχνη των επιχειρήσεων εναντίον των ανταρτών.

Οι μυστικές υπηρεσίες είχαν πάθει ψύχωση με τον Γκεβάρα και ως ένα βαθμό τον είχαν φοβηθεί. Τους υπενθύμιζε συνεχώς και με τρόπο που τους εκνεύριζε, την αποτυχία της επιχείρησης στην Κούβα. Μην μπορώντας να στρέψουν την απογοήτευσή τους και την οργή τους εναντίον εκείνων των αμερικανών αξιωματούχων οι οποίοι είχαν υποσκάψει εκείνη την απέλπιδα προσπάθεια και ανίκανες να πάρουν άμεσα εκδίκηση καταστρέφοντας τον ίδιο τον Κάστρο και τους σοβιετικούς και κινέζους συμμάχους του, οι μυστικές υπηρεσίες της CIA αναλογίζονταν με μελαγχολία την αποτυχία τους μέχρι την στιγμή που ο Γκεβάρα εξετέθη επικίνδυνα. Ενεργόντας έτσι, εμφανίστηκε σαν ένας εύκολος στόχος για την CIA· η σύλληψη ή ο θάνατός του θα αποτελούσε κατά κάποιο τρόπο μια εκδίκηση για τις παλιές αποτυχίες.

Το καλοκαίρι του 1967, καθώς οι εμπειρογνώμονες των ειδικών επιχειρήσεων της υπηρεσίας βοηθούσαν το βολιβιανό στρατό στο κυνήγι του Γκεβάρα... δεν ήταν παρά θέμα χρόνου το να σκοτώσουν τον Τσε».[77]

Παρόμοια επίσης είναι η περίπτωση του Κάρλος Μαριγκέλλα (ΣτΜ Το βιβλίο του Μαριγκέλλα, *Το εγχειρίδιο του αντάρτη των πόλεων*, κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ). Τον Οκτώβριο του 1969, η CIA πληροφορήθηκε μέσω ενός μυστικού πράκτορα, ότι μια ομάδα ριζοσπαστών επρόκειτο να καταλάβει ένα αεροπλάνο στην Βραζιλία και να διαφύγει μ' αυτό στην Κούβα. Η πληροφορία διοχετεύτηκε στο αρχηγείο της CIA στο Λάνγκλεϋ της Βιρτζίνια και μετά έγινε μια «τυπική» ενημέρωση του Λευκού Οίκου, και των κορυφαίων αξιωματούχων του υπουργείου Εξωτερικών και Αμύνης και της υπηρεσίας Εθνικής Ασφάλειας

(NSA) από τον Χένρυ Κίσινγκερ. Σε λίγες ημέρες, στις 8 Οκτωβρίου, οι ριζοσπάστες που κατονομάζοντο στην αναφορά της CIA, κατέλαβαν δια των όπλων ένα βραζιλιάνικο εμπορικό αεροσκάφος με 49 επιβάτες και μετά από μια στάση για ανεφοδιασμό με καύσιμα στην Γουιάνα, ανάγκασαν τον πιλότο να το οδηγήσει στην Αβάνα. Ούτε η CIA ούτε άλλες υπηρεσίες της κυβέρνησης των ΗΠΑ έκανα κάποια κίνηση, αν και είχαν πληροφορηθεί έγκαιρα τα σχέδια των ριζοσπαστών, για να σταματήσουν την εκτέλεση αυτής της ενέργειας - παρότι η επίσημη πολιτική των ΗΠΑ εκείνη την εποχή, όπως είχε διακηρύξει ο πρόεδρος, ήταν η λήψη κάθε μέτρου για την πάταξη της αεροπειρατείας.

Στη συνέχεια, όταν οι αξιωματούχοι του υπουργείου Εξωτερικών ρώτησαν τους συναδέλφους τους στην CIA γιατί δεν είχαν ληφθεί προληπτικά μέτρα για την αποτροπή της αεροπειρατείας, οι μυστικοί πράκτορες της υπηρεσίας καθυστέρησαν περισσότερο από ένα μήνα για να δώσουν απάντηση. Στο διάστημα που μεσολάβησε, οι υπηρεσίες της Βραζιλίας κατάφεραν να εξαρθρώσουν την κυριότερη επαναστατική ομάδα της χώρας και να σκοτώσουν τον ηγέτη της, Κάρλος Μαριγκέλα. Λίγο μετά το θάνατο του επαναστάτη ηγέτη, που συνέβη στις 4 Νοεμβρίου, η CIA απάντησε τυπικά στο υπουργείο Εξωτερικών, τονίζοντας ότι αν αναλάμβανε δράση για να αποτραπεί η αεροπειρατεία, πιθανώς να αποκαλυπτόταν η διείσδυση της υπηρεσίας στο ριζοσπαστικό κίνημα και τότε ίσως να μην καθίστατο δυνατή η διάλυση της οργάνωσης του Μαριγκέλα. Αν και ποτέ δεν αποσαφηνίστηκε το κατά πόσο ο πράκτορας, που προειδοποίησε για την αεροπειρατεία τις μυστικές υπηρεσίες, είχε καταδώσει και τον Μαριγκέλα, η CIA άφησε να εννοηθεί κάτι τέτοιο».[78]

Αυτές είναι απλά δύο μόνον από τις πολλές παρόμοιες υποθέσεις. Αλλά από τα δύο αυτά παραδείγματα καθίσταται σαφές ότι η CIA συνεργάζεται με τις μυστικές υπηρεσίες και τις κυβερνήσεις άλλων χωρών για την καταστροφή επαναστατικών κινημάτων. Η CIA έχει σταθμούς σε όλες σχεδόν της χώρας· «ο σταθμός της CIA στην Γερμανία ήταν (και είναι) ο μεγαλύτερος που διατηρεί σ' όλο τον κόσμο».[79]

Δεν είναι λοιπόν μέσα στην σφαίρα του πιθανού, μια συντονισμένη προσπάθεια της CIA και της γερμανικής κυβέρνησης ή και των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών, για την καταστροφή ενός τμήματος

του γερμανικού επαναστατικού κινήματος και συγκεκριμένα, των ανταρτών πόλεων;

Η συνεργασία των κυβερνήσεων Γερμανίας, Αγγλίας και Σομαλίας και των μυστικών υπηρεσιών τους στην επιχείρηση του Μογκαντίσου επιβεβαιώθηκε επισήμως. «Δύο μέλη των βρετανικών Ειδικών Δυνάμεων Αεροπορίας (SAS) οι οποίοι μεταξύ άλλων είχαν ασχοληθεί με την καταπολέμηση της «τρομοκρατίας» στην Β. Ιρλανδία, έλαβαν μέρος στην απελευθέρωση των ομήρων στο Μογκαντίσου».[80] Ίσως η συνεργασία να ήταν στενότερη από ό,τι δηλώθηκε επίσημα.

Θα είναι εξίσου δύσκολο να αποδειχθεί ότι η CIA, ή κάποια άλλη μυστική υπηρεσία, συμμετείχε στις δολοφονίες του Στάμχάιμ, όπως και το ότι όντως έγιναν δολοφονίες στο Στάμχάιμ. Αλλά αν οι θάνατοι στο Στάμχάιμ δεν ήταν αυτοκτονίες, τότε η ανάμειξη της CIA είναι πολύ πιθανή, αφού δεν χωρεί καμιά αμφιβολία ότι οι ενέργειες της RAF στρέφονταν εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ότι οι φυλακισμένοι οι οποίοι πέθαναν στο Στάμχάιμ ήταν υπεύθυνοι για τις επιθέσεις στις αμερικάνικες στρατιωτικές εγκαταστάσεις το 1972 και ότι οι μυστικές υπηρεσίες της Γερμανίας που οργανώθηκαν, ελέγχονται και εξαρτώνται από την CIA, δεν θα ήταν ποτέ σε θέση να εκτελέσουν τέτοιου είδους ενέργεια χωρίς τουλάχιστον να ενημερώσουν την CIA. Η απόφαση για μια τέτοια ειδική επιχείρηση δεν πρέπει να λήφθηκε σε κυβερνητικό επίπεδο, αλλά από την ίδια την μυστική υπηρεσία. Είναι όμως σαφές ότι μια τέτοια απόφαση δεν μπορούσε να ληφθεί χωρίς την έγκριση της κυβέρνησης, μια έγκριση η οποία ίσως είχε δοθεί πολύ νωρίτερα, υπό μορφή ανοχής.

CIENFUEGOS PRESS ANARCHIST REVIEW

Μετάφραση: Ν. Πάτσαλος

Σημειώσεις

1. DieWelt (19 Οκτωβρίου 1977).
2. Frankfurter Allgmeine Zeitung (19 Οκτωβρίου 1977).
3. Westfalische Rundschau (19 Οκτωβρίου 1977).
4. Westdeutsche Allgemeine Zeitung (19 Οκτωβρίου 1977).
5. Β. Σβέρντ στο Rechtsmedizin fur Mediziner und Juristen (Deutscher Arzte-Verlag, Koln-Lovenich, 1975), σελ. 70.

6. Ο Όττο Σίλι σε μια ομιλία του στο Μπόχουμ, στις 4 Νοεμβρίου 1977.
7. Η Γιούτα Μπαρ-Γιέντγκες σε συνέντευξη Τύπου που έδωσαν οι δικηγόροι: Όττο Σίλι, Χανς-Χάιντς Χέλντμαν, Γιούτα Μπαρ-Γιέντγκες, Χάιντς Φούνκε, Π.Χ. Μπάκερ-Σουτ, Άξελ Ατσόλα στην Βόννη, στις 19 Οκτωβρίου 1977.
8. Frankfurter Rundschau (19 Οκτωβρίου 1977).
9. Bild (19 Οκτωβρίου 1977).
10. Frankfurter Allgemeine Zeitung (19 Οκτωβρίου 1977).
11. Frankfurter Rundschau (17 Οκτωβρίου 1977).
12. Frankfurter Rundschau (15 Νοεμβρίου 1977).
13. Frankfurter Rundschau (26 Οκτωβρίου 1977).
14. Frankfurter Rundschau (21 Οκτωβρίου 1977).
15. Frankfurter Rundschau (25 Οκτωβρίου 1977).
16. Der Spiegel no. 44 (24 Οκτωβρίου 1977), σελ 17.
17. Frankfurter Rundschau (27 Οκτωβρίου 1977).
18. Westdeutsche Allgemeine Zeitung (27 Οκτωβρίου 1977).
19. Όττο Σίλι, σε μια ομιλία του στο Μπόχουμ, στις 4 Νοεμβρίου 1977.
20. Frankfurter Rundschau (18 Μαρτίου 1977).
21. Frankfurter Rundschau (4 Νοεμβρίου 1977).
22. Περιοδικό Stern no. 50 (1η Δεκεμβρίου 1977), σελ. 22.
23. Die Welt (19 Οκτωβρίου 1977).
24. Περιοδικό Stern no. 50 (1η Δεκεμβρίου 1977), σελ.22.
25. Westfälische Allgemeine Zeitung (20 Οκτωβρίου 1977).
26. Westfälische Allgemeine Zeitung (2 Οκτωβρίου 1977).
27. Westfälische Allgemeine Zeitung (27 Οκτωβρίου 1977).
28. Στην ίδια.
29. Westfälische Allgemeine Zeitung (12 Νοεμβρίου 1977).
30. Westfälische Allgemeine Zeitung (22 Νοεμβρίου 1977).
31. Frankfurter Rundschau (23 Νοεμβρίου 1977).
32. Περιοδικό Stern no. 50 (1η Δεκεμβρίου 1977), σελ. 24.
33. Frankfurter Rundschau (24 Νοεμβρίου 1977).
34. Στην ίδια.
35. Arbeiterkampf Jg. 7, no. 118 (28 Νοεμβρίου 1977), σελ. 8.
36. Westfälische Allgemeine Zeitung (20 Οκτωβρίου 1977).
37. Informations-Dienst no. 201 (29 Οκτωβρίου 1977), σελ. 4.
38. Spiegel no. 44 (24 Οκτωβρίου 1977), σελ. 16.
39. Frankfurter Rundschau (19 Οκτωβρίου 1977).
40. Spiegel no. 44 (24 Οκτωβρίου 1977), σελ. 17.
41. Στο ίδιο.
42. Arbeiterkampf Jg. 7, no. 116 (31 Οκτωβρίου 1977), σελ. 7.
43. Στο ίδιο.
44. Στο ίδιο.
45. Frankfurter Allgemeine Zeitung (19 Οκτωβρίου 1977).
46. Frankfurter Rundschau (4 Νοεμβρίου 1977).

47. Περιοδικό Stern no. 49 (24 Νοεμβρίου 1977), σελ. 146.
48. Frankfurter Rundschau (4 Νοεμβρίου 1977).
49. Informations-Dienst no. 202 (5 Νοεμβρίου 1977), σελ. 3.
50. Westfälische Allgemeine Zeitung (6 Δεκεμβρίου 1977).
51. Die Welt (19 Οκτωβρίου 1977).
52. Bild (20 Οκτωβρίου 1977).
53. Περιοδικό Stern no. 45 (27 Οκτωβρίου 1977) σελ. 37.
54. Frankfurter Rundschau (27 Οκτωβρίου 1977).
55. Spiegel no. 44 (24 Οκτωβρίου 1977), σελ. 17.
56. Περιοδικό Stern no. 50 (1η Δεκεμβρίου 1977), σελ. 261.
57. Frankfurter Rundschau (21 Οκτωβρίου 1977).
58. Frankfurter Rundschau (22 Οκτωβρίου 1977).
59. Arbeiterkampf Jg. 7, no. 116 (31 Οκτωβρίου 1977), σελ. 7.
60. Frankfurter Rundschau (4 Νοεμβρίου 1977).
61. Frankfurter Rundschau (20 Οκτωβρίου 1977).
62. Unser Land, έκθεση της τοπικής κυβέρνησης του κρατιδίου της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας no. 2 (Νοέμβριος 1977), σελ. 1.
63. Frankfurter Rundschau (19 Οκτωβρίου 1977).
64. Frankfurter Rundschau (21 Νοεμβρίου 1977).
65. Frankfurter Rundschau (7 Δεκεμβρίου 1977).
66. Στην ίδια.
67. Frankfurter Rundschau (28 Οκτωβρίου 1977).
68. Στην ίδια.
69. Frankfurter Rundschau (1η Νοεμβρίου 1977).
70. Arbeiterkampf Jg. 7, no. 116 (31 Οκτωβρίου 1977), σελ. 7.
71. Στο ίδιο.
72. Frankfurter Rundschau (10 Νοεμβρίου 1977).
73. Informations-Dienst no. 202 (5 Νοεμβρίου 1977).
74. Frankfurter Rundschau (15 Αυγούστου 1977).
75. David Antonel, Alain Jaubert, Lucien Kovalson: *CIA: Μυστική εξουσία ή σύγχρονο κυβερνητικό όργανο* (Dusseldorf, 1976), σελ. 318.
76. Στο ίδιο, σελ. 316.
77. Victor Marchetti and John D. Marks: *Η CIA και η λατρεία της αντικατασκοπείας* (London, 1976), σελ. 156.
78. Στο ίδιο, σελ. 280-281.
79. Στο ίδιο, σελ. 120.
80. Westdeutsche Allgemeine Zeitung (19 Οκτωβρίου 1977).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄
Η ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΪΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Δυτική Γερμανία: μεταφασιστικό κράτος, καταναλωτές, κουλτούρα, μητροπολιτικός σωβινισμός, μαζική χειραγώγηση μέσω των ΜΜΕ, ψυχολογικός πόλεμος, σοσιαλδημοκράτες. Το αντάρτικο είναι μια πολιτικοστρατιωτική οργάνωση μέσα στην παρανομία. Αγωνίζεται ευθυγραμμισμένο με τον διεθνισμό, την διεθνή των απελευθερωτικών κινημάτων, διρξάγοντας πόλεμο ενάντια στον ιμπεριαλισμό στον Τρίτο Κόσμο και στις μητροπόλεις. Τα απελευθερωτικά αυτά κινήματα αποτελούν την πρωτοπορία του αγωνιζόμενου ένοπλα παγκόσμιου προλεταριάτου.

Η πραγματικότητα δεν μπορεί να νοηθεί παρά με τρόπο υλιστικό, που συνδέεται με τον αγώνα - τον ταξικό αγώνα. Η επαναστατική δράση - με όποιον τρόπο κι αν διεξάγεται - θα πρέπει πάντα να είναι κατανοητή απ' τις μάζες. Τα λόγια είναι ανούσια, η οργή δεν είναι όπλο, απαιτεί δράση.

Ο αντάρτης δεν έχει κάποια πάγια άποψη, καμιά βάση απ' την οποία να λειτουργεί. Όλα είναι σε συνεχή κίνηση, το ίδιο κι ο αγώνας. Ο αγώνας πηγάζει απ' την κίνηση και είναι κι ο ίδιος εν κίνησει. Εκείνο που μετράει είναι ο σκοπός. Ο αντάρτης συλλαμβάνει την ταξική πάλη ως βασική αρχή της Ιστορίας και ως πραγματικότητα, στην οποία θα υλοποιηθεί η προλεταριακή πολιτική.

Οι αντάρτες κι οι αντάρτισσες είναι οι νέοι άνθρωποι μιας νέας κοινωνίας, της οποίας ο αντάρτης είναι το «πρωτογενές κύτταρο», λόγω ταυτότητας δύναμης, υποκειμενικότητας, σταθερής διαδικασίας μάθησης και δράσης (σε αντίθεση προς την θεωρία). Έτσι, αντάρτικο σημαίνει συλλογική διαδικασία μάθησης με σκοπό την «κολλεκτιβοποίηση» του ατόμου, έτσι ώστε αυτό να συνεχίσει την συλλογική μάθηση. Η πολιτική κι η στρατηγική ενυπάρχουν σε κάθε επιμέρους αντάρτη.

Η ένοπλη αντιϊμπεριαλιστικη πάλη και η αμυντική θέση της αντεπανάστασης στον ψυχολογικό της πόλεμο ενάντια στον λαό

Η Αντιιμπεριαλιστική Πάλη

Η αντιιμπεριαλιστική πάλη, αν δεν πρόκειται απλά για μια φράση, αποβλέπει στην καταστροφή του συστήματος των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων - από πολιτική, οικονομική και στρατιωτική άποψη - των πολιτιστικών θεσμών μέσω των οποίων ο ιμπεριαλισμός προσφέρει ομοιογένεια στις κυρίαρχες ελίτ και τα συστήματα επικοινωνίας, για την ιδεολογική του επικυριαρχία.

Στρατιωτική καταστροφή του ιμπεριαλισμού σημαίνει σε διεθνές επίπεδο: καταστροφή των στρατιωτικών συμμαχιών των ΗΠΑ σ' ολόκληρο τον κόσμο· στην Γερμανία: καταστροφή του ΝΑΤΟ και της Μπούντεσβέρ· σε εθνικό επίπεδο: καταστροφή των ένοπλων σχηματισμών του κρατικού μηχανισμού, που ενσαρκώνουν το μονοπώλιο της βίας της άρχουσας τάξης, την εξουσία της μέσα στο κράτος, την αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες.

Οικονομικά: σημαίνει την κατστροφή των κρατικών και μη κρατικών γραφειοκρατικών οργανώσεων και δομών εξουσίας - κόμματα, συνδικάτα, ΜΜΕ - που εξουσιάζουν τον λαό.

Ο Προλεταριακός Διεθνισμός

Ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας εδώ δεν είναι και δεν μπορεί να είναι εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας - η ιστορική του προοπτική δεν είναι ο σοσιαλισμός σε μια μόνο χώρα. Στις διεθνείς οργανώσεις του κεφαλαίου, στις παγκόσμιες κλίμακας στρατιωτικές συμμαχίες του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, στην συνεργασία της αστυνομίας, και των μυστικών υπηρεσιών, στις διεθνείς οργανώσεις κυρίαρχων ελίτ μέσα στην σφαίρα εξουσίας του ιμπεριαλισμού την ΗΠΑ, αντιτάσσουμε, απ' την πλευρά μας, την πλευρά του προλεταριάτου, της επαναστατικής ταξικής πάλης, του απελευθερωτικού αγώνα των λαών του Τρίτου Κόσμου, των ανταρτών πόλεων στις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού, τον προλεταριακό διεθνισμό.

Από την εποχή της Παρισινής Κομμούνας, είναι προφανές ότι η απόπειρα ενός λαού, σ' ένα ιμπεριαλιστικό κράτος, ν' απελευθερωθεί σε εθνικό επίπεδο, θα προκαλέσει την εκδίκηση, την ένοπλη επέμβαση και το θανάσιμο μίσος της αστικής τάξης όλων των άλλων ιμπεριαλιστικών κρατών.

«Ένας λαός που καταπιέζει τους άλλους δεν μπορεί να χειραφετηθεί», είπε ο Μάρξ. Οι αντάρτες πόλεων, η RAF (Τμήμα Κόκκινος Στρατός) εδώ, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες στην Ιταλία, η United Peoples Liberation στις ΗΠΑ, αντλούν την στρατιωτική τους σημασία από το γεγονός ότι μπορούν, σε συμμαχία με τους απελευθερωτικούς αγώνες των λαών του Τρίτου Κόσμου και σε αλληλεγγύη προς αυτούς, να επιτίθενται στον ιμπεριαλισμό από τα νώτα, εδώ, απ' όπου εξάγει τα στρατεύματά του, τα όπλα του, το εκπαιδευτικό του προσωπικό, την τεχνολογία του, τα συστήματα επικοινωνίας του, τον πολιτιστικό του φασισμό, για την καταστολή και την εκμετάλλευση των λαών του Τρίτου Κόσμου. Αυτό είναι το στρατηγικό πεπρωμένο του αντάρτη πόλεων: να προωθήσει, στα νώτα του ιμπεριαλισμού, κατά την διάρκεια μιας μακράς διαδικασίας, το αντάρτικο, την ένοπλη αντιιμπεριαλιστική πάλη, τον λαϊκό πόλεμο, διότι η παγκόσμια επανάσταση σίγουρα δεν είναι θέμα ημερών, εβδομάδων, μηνών, ούτε θέμα εξεγέρσεων λίγων λαών, όχι βραχύχρονη διαδικασία, ούτε κατάληψη του κρατικού μηχανισμού, όπως φαντάζονται ή μάλλον υποστηρίζουν διάφορα ρεβιζιονιστικά κόμματα και ομάδες, εφόσον στην πραγματικότητα δεν φαντάζονται τίποτα.

Για τον όρο «Εθνικό Κράτος»

Στις μητροπόλεις, ο όρος «εθνικό κράτος» είναι κάτι φανταστικό, που δεν έχει πλέον καμία βάση μέσα στην πραγματικότητα των κυρίαρχων τάξεων, της πολιτικής τους και της δομής εξουσίας τους, που δεν έχει κανένα ισοδύναμο ακόμη και στις γλωσσικές διαφοροποιήσεις εφόσον εκατομμύρια μετανάστες εργάτες μπορούν να βρεθούν στα πλούσια κράτη της Δ. Ευρώπης. Μέσω, μάλλον, της διεθνοποίησης του κεφαλαίου, των ΜΜΕ, των αλληλεξαρτήσεων της οικονομικής ανάπτυξης, της διεύρυνσης της ΕΟΚ, της κρίσης, γεννιέται στην Ευρώπη ένας προλεταριακός διεθνισμός ακόμη και στο υποκειμενικό επίπεδο· έτσι, οι μηχανισμοί εκείνης της ένωσης απεργάζονταν επί χρόνια την καταστολή, τον έλεγχο και την θεσμοποίησή του.

Ο μύθος του εθνικού κράτους, στον οποίο προσκολλώνται οι ρεβιζιονιστικές ομάδες με τις οργανωτικές τους μορφές, συνδυάζεται με τον εκ μέρους τους φετιχισμό της νομιμότητας, τον φιλειρηνισμό τους, τον μαζικό οππορτουνισμό τους. Έχουμε εναντίον τους όχι μό-

νον το γεγονός ότι μέλη των ομάδων αυτών προέρχονται από την μικροαστική τάξη, αλλά κυρίως το ότι η πολιτική και η οργανωτική τους δομή αναπαράγει την ιδεολογία της αστικής τάξης, προς την οποία ήταν ανέκαθεν ξένος ο προλεταριακός διεθνισμός, τάξης η οποία οργανώνεται πάντα - και αυτό δεν επηρεάζεται διόλου από την ταξική θέση και τις συνθήκες αναπαραγωγής της - συμπληρωματικά προς την εθνική αστική τάξη, την άρχουσα τάξη, μέσα στο κράτος.

Το επιχείρημα ότι οι μάζες δεν είναι ακόμα έτοιμες δεν θυμίζει στην RAF, τους συλληφθέντες επαναστάτες, οι οποίοι βρίσκονται στην απομόνωση, σε ειδικά τμήματα των φυλακών και σε όσους ζουν στην παρανομία, παρά τα επιχειρήματα των αποικιοκρατικών γουρουνιών στην Αφρική και την Ασία επί 70 ολόκληρα χρόνια: οι μαύροι λαοί, αγράμματοι, σκλάβοι, οι αποικιοκρατούμενοι, βασανισμένοι, καταπιεσμένοι, πεινασμένοι· οι λαοί υποφέρουν υπό την αποικιοκρατία· ο ιμπεριαλισμός δεν ήταν ακόμη έτοιμος να πάρει στα χέρια του την γραφειοκρατία τους, την εκβιομηχάνισή τους, το εκπαιδευτικό τους σύστημα, το μέλλον τους ως ανθρώπινα όντα. Αυτό είναι το επιχείρημα ανθρώπων που ανησυχούν για τις θέσεις εξουσίας τους, που ενδιαφέρονται να εξουσιάσουν ένα λαό κι όχι για έναν αγώνα χειραφέτησης και απελευθέρωσης.

Το Αντάρτικο Πόλεων

Η ενέργειά μας στις 14 Μαΐου 1970 (Η απελευθέρωση του Αντρέας Μπάαντερ από την φυλακή) είναι και θα παραμείνει η παραδειγματική ενέργεια του αντάρτικου πόλεων. Συνδυάζει όλα τα στοιχεία της ένοπλης αντιιμπεριαλιστικής πάλης· ήταν η απελευθέρωση ενός κρατούμενου από την αρπάγη του κρατικού μηχανισμού. Ήταν μια αντάρτικη ενέργεια, η ενέργεια μιας ομάδας, η οποία μετατράπηκε σε πολιτικοστρατιωτικό πυρήνα, λόγω της απόφασης να πραγματοποιήσει την ενέργεια αυτή. Ήταν η απελευθέρωση ενός επαναστάτη, ενός στελέχους, απαραίτητου για την οργάνωση του αντάρτικου πόλεων - όχι επειδή απλώς κάθε επαναστάτης χρειάζεται για την επανάσταση, αλλά επειδή, ακόμα και τότε, ενσωμάτωνε όλα όσα χρειάζονταν για να καταστεί εφικτή η πολιτικοστρατιωτική επίθεση του αντάρτικου κατά του ιμπεριαλιστικού κράτους: αποφασιστικότητα, θέληση για δράση, ικανότητα αυτοκαθορισμού αποκλειστικά και μόνον μέσω των σκοπών, παράλληλα με την διατήρηση της συνεχούς διαδικασίας συλλογικής μάθησης της ομάδας, ασκώντας ευθύς εξαρχής την ηγεσία ως συλλογική ηγεσία και αναθέτοντας στο σύνολο τις διαδικασίες μάθησης κάθε ατόμου.

Η ενέργεια αυτή ήταν παραδειγματική διότι η αντιιμπεριαλιστική πάλη αφορά την απελευθέρωση κρατουμένων, ως τέτοιων, από την φυλακή, την οποία το σύστημα πάντοτε προόριζε για όλες τις εκμεταλλευόμενες και καταπιεζόμενες ομάδες ανθρώπων και χωρίς άλλη ιστορική προοπτική εκτός από τον θάνατο, τον τρόμο, τον φασισμό και την βαρβαρότητα· από τα δεσμά της ολικής αλλοτρίωσης και αντοαλλοτρίωσης, από τον πολιτικό και υπαρξιακό στρατιωτικό νόμο όπου οι άνθρωποι εξαναγκάζονται να ζουν υπό τον ζυγό του ιμπεριαλισμού, της καταναλωτικής κουλτούρας των ΜΜΕ και των μηχανισμών ελέγχου της άρχουσας τάξης, εξαρτημένοι από την αγορά και τον κρατικό μηχανισμό.

Το αντάρτικο - όχι μόνον εδώ - το ίδιο συνέβη στην Βραζιλία, την Ουρουγουάη, την Κούβα και με τον Τσέ στην Βολιβία - γεννιέται πάντα εκ του μηδενός· η πρώτη φάση της δημιουργίας του είναι και η δυσκολότερη, στο μέτρο που προέρχεται από την αστική τάξη, που εκπορνεύεται από τον ιμπεριαλισμό και την αποικιοποιημένη από την πρώτη προλεταριακή τάξη, δεν προσφέρει τίποτα χρήσιμο στον αγώνα. Υπάρχει μια ομάδα συντρόφων που αποφάσισε να αναλάβει δράση, να ξεφύγει από το επίπεδο του λήθαργου, του βερμπαλιστικού ριζοσπαστισμού, των στρατηγικών συζητήσεων, που γίνεται όλο και πιο επουσιώδες και να πολεμήσει. Λείπουν όμως ακόμα τα πάντα - όχι μόνον όλα τα μέσα· το μόνο που γίνεται ολοφάνερο στο σημείο αυτό είναι τί είδους άνθρωπος είναι ο καθένας. Ανακαλύπτεται το μητροπολιτικό άτομο, προϊόν της διαδικασίας αποσύνθεσης, ενός θανατηφόρου, ψεύτικου, αλλοτριωμένου περιβάλλοντος, της ζωής μέσα στο σύστημα - εργοστάσιο, γραφείο, σχολείο, πανεπιστήμιο, ρεβιζιονιστικές ομάδες, μαθητεία και προσωρινή εργασία. Οι συνέπειες του διαχωρισμού επαγγελματικής και ιδιωτικής ζωής, φανερώνουν εκείνες της διαίρεσης της εργασίας σε διανοητική και χειρωνακτική, της αχρηστίας στην οποία περιπίπτεις μέσα σε ιεραρχικά οργανωμένες εργασιακές διαδικασίες, της ψυχικής παραμόρφωσης που προκαλεί η καταναλωτική κοινωνία η οποία έχει βυθιστεί στην παρακμή και την στασιμότητα.

Αλλά αυτό είμαστε εμείς, δηλαδή, από πού προερχόμαστε: γαλουχημένοι με τις διαδικασίες εξόντωσης και καταστροφής μέσα στην μητροπολιτική κοινωνία, τον πόλεμο όλων εναντίον όλων, τον ανταγωνισμό όλων, το σύστημα να κυβερνά με τον τρόμο και την πίεση για μεγαλύτερη παραγωγικότητα, το παιχνίδι του ενός σε βάρος όλων των άλλων, τον διαχωρισμό των ανθρώπων σε άνδρες και γυναίκες, νέους και γέρους, υγιείς και ασθενείς, ξένους και ντόπιους και την πάλη για φήμη· ιδού από πού προερχόμαστε: από την απομόνωση της προαστιακής κατοικίας, του θλιβερού τσιμέντου, των δημόσιων ορφανοτροφείων, των ασύλων που θυμίζουν φυλακές και των ειδικών τμημάτων των φυλακών. Από την πλυση εγκεφάλου μέσω των ΜΜΕ, του καταναλωτισμού, της σωματικής τιμωρίας, της ιδεολογίας της μη βίας· από την κατάθλιψη, την αρρώστεια, την υποβάθμιση, την προσβολή και την ταπείνωση του ατόμου, όλων των εκμεταλλευόμενων υπό τον καπιταλισμό. Μέχρις ότου να συνειδητοποιήσουμε ότι η μιζέρια τον καθένα από μας καθιστά αναγκαία την απελευθέρωση από τον ιμπεριαλισμό, την αντιιμπεριαλιστική πάλη και να κατανοήσουμε ότι δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, καταστρέφοντας το σύστημα αυτό, αλλά να κεδίσουμε τα πάντα με την ένοπλη πάλη: συλλογική απελευθέρωση, ζωή, ανθρωπιά, υπόσταση· ότι η υπόθεση του λαού, των μαζών, των εργατών στην αλυσίδα παραγωγής, των ανέργων, των φυλακισμένων, των μαθητευόμενων, των φτωχότερων μαζών εδώ και των απελευθερωτικών κινημάτων στον Τρίτο Κόσμο, είναι και δική μας υπόθεση. Το μέλημά μας, η ένοπλη αντιιμπεριαλιστική πάλη, είναι και μέλημα των μαζών και αντιστρόφως - ακόμα κι αν αυτό μπορεί και θα αποδειχθεί αληθινό μόνο κατά την διάρκεια μιας μακρόχρονης ανάπτυξης της πολιτικοστρατιωτικής επίθεσης του αντάρτικου, της εξαπόλυσης του λαϊκού πολέμου.

Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ αληθινά επαναστατικής και φαινομενικά επαναστατικής, αν και στην πραγματικότητα, οππορτουνιστικής πολιτικής: η αντίληψή μας στηρίζεται στην αντικειμενική κατάσταση, στις αντικειμενικές συνθήκες, στην πραγματική κατάσταση του προλεταριάτου, των μαζών στις μητροπόλεις - που συμπεριλαμβάνει το ότι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως υλικής κατάστασης, είναι μέσα στην αρπάγη και υπό τον έλεγχο του συστήματος από κάθε άποψη και ότι η οππορτουνιστική οπτική στηρίζεται στην αλλοτριώμένη συνείδηση του προλεταριάτου - στηριζόμαστε στο γεγονός της αλλοτρίωσης το οποίο γεννά την αναγκαιότητα της απελευθέρωσης «Δεν υπάρχει κανένας λόγος», έγραφε ο Λένιν το 1916, σε αντίθεση προς τον αποστάτη Κάουτσκυ, «να θεωρήσουμε ως δεδομένο το ότι η πλειοψηφία των προλετάριων θα μπορούσε να ενωθεί μέσα σε οργανώσεις. Κατά δεύτερο λόγο - κι αυτό είναι το σημαντικότερο - το ζήτημα δεν έγκειται τόσο πολύ στον αριθμό των μελών μιας οργάνωσης, αλλά στην πραγματική, αντικειμενική σημασία της πολιτικής της: εκπροσωπεί την πολιτική των μαζών, την απελευθέρωση των μαζών από τον καπιταλσιμό ή μήπως εκπροσωπεί τα συμφέροντα της μειοψηφίας, σε αρμονία με τον καπιταλισμό; Δεν μπορούμε και κανένας δεν μπορεί να υπολογίσει επακριβώς ποιό τμήμα του προλεταριάτου ακολουθεί και θα ακολουθεί τους σοσιαλσωβινιστές και τους οππορτουνιστές. Μόνον ο αγώνας θα το αποδείξει αυτό· η κοινωνική επανάσταση θα το καθορίσει αυτό τελικά, είναι όμως δική μας υποχρέωση, αν θέλουμε να παραμείνουμε σοσιαλιστές, να εισχωρήσουμε βαθύτερα στα κατώτερα στρώματα των μαζών, στις αληθινές μάζες: αυτή είναι η πλήρης σημασία του αγώνα ενάντια στον οππορτουνισμό και το όλο περιεχόμενο του αγώνα αυτού».

Το αντάρτικο είναι η ομάδα

Η λειτουργία της ηγεσίας στο αντάρτικο, δηλαδή, η λειτουργία του Αντρέας στην RAF, είναι: ο προσανατολισμός - όχι απλώς να ξεχωρίζει, σε κάθε κατάσταση, τα κύρια σημεία από τα ελάσσονα, αλλά, ταυτόχρονα, να έχει, σε κάθε κατάσταση, σφαιρική εικόνα του συνολικού πλαισίου. Να μην αποπροσανατολίζεται, λόγω τεχνικών ή άλλων λεπτομερειών της καθημερινής ζωής, από τον στόχο, την επανάσταση, για χάρη της πολιτικής των συμμαχιών, να μην ξεχνά ποτέ το ταξικό ζήτημα και, για χάρη της τακτικής, τα στρατηγικά ζητήματα και αυτό σημαίνει να μην υποτάσσεται ποτέ στον οππορτουνισμό. Ο Ντούαν λέει: «Είναι η τέχνη του να μπορείς να συνδυάσεις διαλεκτικά την ηθική αδιαλλαξία με την νηφαλιότητα της πράξης, η τεχνική της εφαρμογής τον νόμου της εξέλιξης στην ηγεσία της επανάστασης, η οποία μετατρέπει τις προοδευτικές αλλαγές σε ποιοτικά άλματα». Είναι επίσης η τέχνη «του να μην υποχωρείς λόγω δέους μπροστά στην απεραντοσύνη των σκοπών», αλλά και να έχεις την αποφασιστικότητα να διδάσκεται από τα λάθη, κύρια και πρωταρχικά, να μαθαί-

νεις. Κάθε επαναστατική οργάνωση, κάθε αντάρτικο, το γνωρίζει αυτό. Η αρχή της πρακτικής απαιτεί την ανάπτυξη τέτοιων ικανοτήτων. Κάθε οργάνωση η οποία στηρίζει την αντίληψή της στον διαλεκτικό υλισμό, έχει κύρια ως στόχο την νίκη του λαού και όχι την δημιουργία μιας κομματικής γραφειοκρατίας και μιας επίπλαστης συντροφικότητας μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής εξουσίας.

Δεν μιλάμε για δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, εφόσον οι αντάρτες πόλεων στην μητροπολιτική Δ. Γερμανία δεν μπορούν να έχουν έναν συγκεντρωτικό μηχανισμό. Δεν είμαστε κόμμα, είμαστε μια πολιτικοστρατιωτική οργάνωση η οποία διαμορφώνει την λειτουργία της ηγεσίας συλλογικά, ξεκινώντας από τα απλά άτομα, τείνοντας να τα ενσωματώσει στις ομάδες, στην συλλογική εμπειρία. Ο στόχος είναι πάντοτε ο ανεξάρτητος, τακτικός προσανατολισμός του μαχητή, του αντάρτη, του στελέχους. Η συλλογικότητα είναι μια πολιτική εξέλιξη που γίνεται παντού αισθητή, στην αλληλεπίδραση, στην επικοινωνία, στην θέληση της αμοιβαίας μάθησης και σε όλα τα επίπεδα δουλειάς και εκπαίδευσης. Οι αυταρχικές δομές ηγεσίας, δεν υφίστανται στο αντάρτικο, διότι στερούνται υλικής βάσης και, επιπλέον, επειδή η αληθινή, δηλαδή, η αυτοδύναμη ανάπτυξη της παραγωγικής ενέργειας κάθε ατόμου συμβάλλει στην αποτελεσματικότητα του επαναστατικού αντάρτικου: το να παρεμβαίνει επαναστατικά με περιορισμένης εμβέλειας ενέργειες είναι σαν να κηρύσσεις τον λαϊκό πόλεμο. Η αρχή του ψυχολογικού πολέμου που έχει ως στόχο να εξωθήσει τις μάζες εναντίον του αντάρτη, να τον απομονώσει από τον λαό, είναι ν' αποκρύψει τους υλικούς, πραγματικούς στόχους της επανάστασης, οι οποίοι είναι η απελευθέρωση από την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού, η απελευθέρωση κατεχόμενων περιοχών, η κατάργηση της αποικιοκρατίας και της νεοαποικιοκρατίας, η συντριβή της αστικής δικτατορίας, η ανατροπή των στρατιτικών δικτατοριών, η κατάργηση της εκμετάλλευσης, του φασισμού και του ιμπεριαλισμού· να αποπροσανατολίσει τον λαό μέσω της ψυχολογικής προπαγάνδας που εξωθεί στην ιδιώτευση, καθιστώντας το ευνόητο αδιανόητο, το εύλογο παράλογο, επιτυγχάνοντας έτσι να εμφανίσει τον ανθρωπισμό των επαναστατών σαν χυδαία απανθρωπιά. Η τεχνική είναι η εξής: διαστρέβλωση, ψεύδη, λάσπη, ρατσισμός, χειραγώγηση, αφύπνιση ασυνείδητων φόβων του λαού, των υπαρξιακών φόβων και προκαταλήψεων, που συνδέονται με άγνωστες δυνάμεις με βάση την αδυναμία απέναντι στο άγνωστο και όλα αυτά έχουν αποτυπωθεί σαν πύρινη σφραγίδα στις σάρκες των λαών, εξαιτίας αιώνων αποικιοκρατίας και εκμετάλλευσης.

Στην προσπάθεια των γουρουνιών να καταστρέψουν, μέσω του ψυχολογικού πολέμου και της εξώθησης στην ιδιώτευση, την υπόθεση - την επαναστατική πολιτική, την ένοπλη αντιιμπεριαλιστική πάλη στην μητροπολιτική Δ. Γερμανία· και την επίδρασή τους στην συνείδηση του λαού - μας εμφανίζουν ως ίδιους μ' αυτούς, ότι η δομή της RAF είναι ίδια με την δομή του κράτους, αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο διαμορφώνονται και λειτουργούν οι δομές της εξουσίας τους: είτε πρόκειται για την Κου Κλούξ Κλάν, την Μαφιά, την CIA είτε για οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό πρόσωπο του ιμπεριαλισμού και των ανδρεικέλων του, που επιβάλλουν δια της βίας τα συμφέροντά τους με εκβιασμό, δωροδοκία, ανταγωνισμό, πατρονάρισμα, κτηνωδία και πατώντας επί πτωμάτων. Στον ψυχολογικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει εναντίον μας, τα γουρούνια ποντάρουν στην εσωτερίκευση της πίεσης για αυξημένη παραγωγικότητα και του φόβου, τα οποία το σύστημα έχει εμφυτεύσει στον καθένα μας, όντας αναγκασμένοι να πουλάμε την εργατική μας ενέργεια απλά και μόνο για να επιβιώνουμε. Ποντάρουν στα υποβολιμιαία σύνδρομα του αντικομμουνισμού, του αντισημιτισμού, της σεξουαλικής καταπίεσης, της θρησκείας, των αυταρχικών εκπαιδευτικών συστημάτων, του ρατσισμού, της πλύσης εγκεφάλου μέσω της κουλτούρας του καταναλωτισμού και των ιμπεριαλιστικών ΜΜΕ, της αναμόρφωσης και του «οικονομικού θαύματος» με τα οποία αιώνες τώρα βομβαρδίζουν τους λαούς. Το δυσκολότερο πράγμα για το αντάρτικο κατά την αρχική του φάση, ήταν η επιλογή των πρώτων ενεργειών. Το πώς θα κάναμε, δηλαδή, τους ανθρώπους να λειτουργούν χωρίς να καθορίζονται από την πίεση του συστήματος, χωρίς να βλέπουν την εικόνα του εαυτού τους με τα μάτια των ΜΜΕ, χωρίς φόβο. Οι σύντροφοι πρέπει να ενεργούν με βάση πραγματικές εμπειρίες, τις δικές τους και του λαού. Διότι ο αντάρτης βασίζεται σ' αυτά τα δεδομένα, τα καθημερινά βάσανα του λαού: την εκμετάλλευση, την τρομοκρατία των ΜΜΕ, την ανασφάλεια επιβίωσης, παρόλη την ανάπτυξη της τεχνολογίας και την αφθονία πλούτου που υπάρχει σ' αυτήν την χώρα, την ψυχική αρρώστεια, την παιδεραστία, την σχολική αθλιότητα και την στεγαστική μιζέρια. Εκείνο που εξέπληξε περισσότερο το ιμπεριαλιστικό

κράτος αναφορικά με την δράση μας, ήταν το ότι η RAF καταγράφηκε στην συνείδηση του λαού ως αυτό που πραγματικά είναι: πρακτική, η οποία αποτελεί λογική και διαλεκτική απόρροια των υφιστάμενων συνθηκών, δράση, η οποία ως έκφραση των πραγματικών συνθηκών, μοναδική έκφραση της μόνης ρεαλιστικής πιθανότητας αλλαγής των συνθηκών αυτών, τις οποίες ξεπερνά, προσφέρει ξανά την αξιοπρέπεια στον λαό και δίνει νόημα στις άγωνες, στις επαναστάσεις, στους ξεσηκωμούς, στις ήττες και στις εξεγέρσεις του παρελθόντος· για μια ακόμη φορά, καθιστά τον λαό ικανό ν' αποκτήσει συνείδηση της ιστορίας του. Διότι όλη η Ιστορία είναι ιστορία ταξικών αγώνων, διότι ο λαός, έχοντας χάσει την αίσθηση του μεγέθους της επαναστατικής ταξικής πάλης, είναι αναγκασμένος να ζει σ' ένα μη ιστορικό επίπεδο, στερούμενος αυτοσυνείδησης και, επομένως, αξιοπρέπειας. Σ' ό,τι αφορά τον αντάρτη, ο καθένας καθορίζει ο ίδιος ποιά θέση κατέχει, διότι, τελικά, καθίσταται ικανός ν' αντιληφθεί το επίπεδό του, την θέση του στην ταξική κοινωνία, μέσα στα πλαίσια του ιμπεριαλισμού και να αυτοκαθορισθεί. Διότι πολλοί πιστεύουν ότι είναι με το μέρος του λαού, όταν όμως ο λαός αρχίσει ν' αγωνίζεται, το βάζουν στα πόδια, τον αποκηρύσσουν, βάζουν φρένο και πηγαίνουν με το μέρος της αστυνομίας. Αυτό είναι το ζήτημα που έθεσε αμέτρητες φορές ο Μάρξ, δηλαδή, ότι ένα άτομο δεν είναι αυτό που ισχυρίζεται πως είναι, αλλά το προϊόν των πραγματικών λειτουργιών του και του ρόλου του στην ταξική κοινωνία, εκτός κι αν ενεργεί συνειδητά εναντίον του συστήματος, δηλαδή, παίρνοντας τα όπλα και αγωνιζόμενο επειδή το εκμεταλλεύεται το σύστημα και επειδή, ουσιαστικά, προσπαθούν να τον καταστήσουν εργαλείο εξυπηρέτησης των στόχων του συστήματος. Τα γουρούνια, μέσω του ψυχολογικού πολέμου, προσπαθούν ν' ανατρέψουν τα δεδομένα εκείνα τα οποία είναι εύλογα στην λειτουργία του αντάρτικου και που συνίστανται στο ότι οι άνθρωποι δεν εξαρτώνται από το κράτος αλλά το κράτος από τους ανθρώπους, ότι ο λαός δεν στηρίζεται στις μετοχικές εταιρείες, τις πολυεθνικές, τα εργοστάσιά τους, αλλά τα καπιταλιστικά γουρούνια στηρίζονται στον λαό, ότι η αστυνομία δημιουργήθηκε όχι για να προστατεύει τον λαό από τους εγκληματίες αλλά για να προστατεύει το σύστημα εκμετάλλευσης του ιμπεριαλισμού από τον λαό. Οι άνθρωποι δεν εξαρτώνται από το σύστημα δικαιοσύνης, αλλά η δικαιοσύνη από τους ανθρώπους· δεν στηριζόμαστε στην παρουσία

αμερικάνικων στρατευμάτων και θεσμών, εδώ στην Γερμανία, αλλά ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ έχει ανάγκη την δική μας στήριξη. Μέσω της προσωποποίησης και της ψυχολογικοποίησης; προβάλλουν σε μας τα στερεότυπα της καπιταλιστικής ανθρωπολογίας, την πραγματικότητα της χαρακτηροδομής τους, όντας δικαστές, κράτος, εισαγγελείς, δεσμοφύλακες, φασίστες· το γουρούνι απολαμβάνει την αλλοτρίωσή του και ζει βασανίζοντας τους άλλους, καταπιέζοντάς τους, χρησιμοποιώντας τους και η ύπαρξή του συνίσταται στην δημιουργία καριέρας, την άνοδο, την ανέλιξη, ζώντας εις βάρος των άλλων δια της εκμετάλλευσης της πείνας και της αθλιότητας, μιας αθλιότητας μερικών δισεκατομμυρίων ανθρώπων στον Τρίτο Κόσμο και εδώ.

Η άρχουσα τάξη μας μισεί διότι, παρά τα 100 χρόνια καταστολής, φασισμού, αντικομμουνισμού, ιμπεριαλιστικών πολέμων, γενοκτονίας ολόκληρων εθνών, η επανάσταση ορθώνει ξανά το ανάστημά της. Με τον ψυχολογικό πόλεμο, το κράτος των γουρουνιών προσπαθεί να μας ξεφορτωθεί και, ειδικά, τον Αντρέας ο οποίος είναι η ενσάρκωση του πλήθους, ο εχθρός λαός, αυτό που μισούν και φοβούνται· αναγνωρίζουν στο πρόσωπό μας ό,τι τους απειλεί και ό,τι θα τους ανατρέψει - την επαναστατική αποφασιστικότητα, την επαναστατική δύναμη, την πολιτικοστρατιωτική δράση, την δική τους αδυναμία, τα περιορισμένα μέσα τους - από την στιγμή που ο λαός θα πάρει τα όπλα και θ' αρχίσει ν' αγωνίζεται. Το κράτος δεν δυσφημίζει εμάς, αλλά την ίδια την ύπαρξή του, διότι όλες οι συκοφαντίες κατά των ανταρτών, κάνουν αυτούς που τις διαδίδουν να συνειδητοποιήσουν τις γουρουνίσιες κοιλιές τους, τους στόχους τους, τις φιλοδοξίες και τους φόβους τους. Ακόμη και η αυτόκλητη «πρωτοπορία», λογοχάρη, στερείται ουσιαστικού νοήματος. Το να είσαι πρωτοπορία είναι μια λειτουργία η οποία δεν επιδέχεται διεκδίκηση και αυτοδιορισμό, είναι μια λειτουργία την οποία αναθέτει ο λαός στον αντάρτη, λόγω της δικής του συνειδητοποίησης, μέσα στα πλαίσια της διαδικασίας αφύπνισης και επανανακάλυψης του ρόλου του στην Ιστορία, ανακαλύπτοντας τον ίδιο του τον εαυτό μέσω της αντάρτικης δράσης, αναγνωρίζοντας την ατομική και συλλογική αναγκαιότητα καταστροφής του συστήματος, μέσω της αντάρτικης δράσης η οποία έχει ήδη καταστεί συλλογική αναγκαιότητα. Η έννοια της αυτόκλητης πρωτοπορίας, εμπεριέχει ένα στοιχείο ελιτισμού, το οποίο χαρακτηρίζει την άρχουσα τάξη, που επιδιώκει την κυριαρχία. Δεν έχει τίποτα

κοινό με την έννοια της ακτημοσύνης του προλεταριάτου, με την χειραφέτηση, τον διαλεκτικό υλισμό και τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

Η διαλεκτική της Επανάστασης και της Αντεπανάστασης

Η διαλεκτική της στρατηγικής του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα συνίσταται στο ότι: μέσω της αντίστασής μας, των αντιδράσεων του συστήματος, της κλιμάκωσης της Αντεπανάστασης, της μετατροπής του συγκαλυμμένου στρατιωτικού νόμου σε απροκάλυπτο, ο εχθρός προδίδει την θέση του, αποκαλύπτεται και έτσι, λόγω του δικού του τρόμου, κάνει τις μάζες να ξεσηκωθούν εναντίον του, δηλαδή, επιτρέπει στις αντιθέσεις να οξυνθούν και, με τον τρόπο αυτό, προοθεί τον επαναστατικό αγώνα.

Μαριγκέλα: «Η βασική αρχή της επαναστατικής στρατηγικής, σε συνθήκες διαρκούς πολιτικής κρίσης, τόσο στην πόλη όσο και στην υπαιθρο, συνίσταται στην ανάληψη τέτοιου είδους επαναστατικών ενεργειών, ώστε να εξαναγκάζεται ο εχθρός να αφαιρεί το υποτιθέμενο δημοκρατικό του προσωπείο και να κηρύσσει το κράτος σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Τότε, όλα τα κοινωνικά στρώματα δυσαρεστούνται και η κατάσταση στρατιωτικής έκτακτης ανάγκης θεωρείται υπεύθυνη για τα δεινά του λαού». Ένας πέρσης σύντροφος, ο Α.Π. Πουγιάν, λέει: «μέσω της πίεσης που επιφέρει η επιδείνωση της κατάστασης, εξαιτίας της σύγκρουσης των αντεπαναστατικών δυνάμεων με τους μαχητές της αντίστασης, όλες οι άλλες ελεγχόμενες ομάδες και τάξεις, θα υποστούν, αναπόφευκτα, περαιτέρω καταπίεση. Έτσι, η άρχουσα τάξη οξύνει τις αντιθέσεις ανάμεσα σ' αυτήν και τις καταπιεζόμενες τάξεις και με την δημιουργία ενός τέτοιου κλίματος, το οποίο γεννιέται από την δύναμη των πραγμάτων, προωθεί γοργά την πολιτική συνειδητοποίηση των μαζών».

Και ο Μάρξ: «Η επαναστατική πρόοδος καθορίζει την πορεία της όταν δημιουργείται μια ισχυρή, αυτοδύναμη αντεπανάσταση, γεννώντας έναν αντίπαλο, ο οποίος, μοιραία, θα εξελιχθεί από ένα κόμμα εξέγερσης σε ένα αληθινό επαναστατικό κόμμα, λόγω της σύγκρουσής του με τους αντεπαναστάτες».

Όταν το 1972, τα γουρούνια κινητοποίησαν 150.000 όργανά τους, στην προσπάθειά τους να εξαρθρώσουν την RAF, μέσω της αναζήτησης καταζητούμενων από την τηλεόραση, της παρέμβασης του Καγκελλάριου, της σύνδεσης όλων των αστυνομικών δυνάμεων με το Ομοσπονδιακό Γραφείο, αυτό σήμαινε ότι ενεργοποιήθηκε όλο το άψυχο και έμψυχο δυναμικό του κράτους, εξαιτίας ενός μικρού αριθμού επαναστατών· έγινε προφανές, σε υλική βάση, ότι το μονοπώλιο της κρατικής βίας έχει τα όριά του, ότι οι δυνατότητές του μπορεί να εξαντληθούν, ότι ο ιμπεριαλισμός, είναι, από άποψη τακτικής, ένα ανθρωποφάγο τέρας, αλλά, στρατηγικά, μια χάρτινη τίγρη. Έγινε κατανοητό, σ' ένα υλικό επίπεδο, ότι εναπόκειται σε μας το αν θα συνεχισθεί η καταπίεση, καθώς και το αν θα την συντρίψουμε.

(Ομιλία της Μάινχοφ, στις φυλακές Μόαμπιτ του Δ. Βερολίνου, στις 17-9-74, επ' ευκαιρία της δραπέτευσης του Μπάαντερ από την φυλακή).

Μετάφραση: Ν.Β. Αλεξίου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ΄
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΩΝ

Συγκεκριμένες απαντήσεις σε συγκεκριμένες ερωτήσεις.

**«Όποιος δεν έχει ερευνήσει,
δεν έχει δικαίωμα λόγου».**

Μερικοί σύντροφοι έχουν ήδη εκφράσει τη γνώμη τους για εμάς. Για αυτούς, είναι «δημαγωγία του αστικού Τύπου» η σύνδεση αυτής της «αναρχικής ομάδας» με το ευρύτερο σοσιαλιστικό κίνημα. Η αντίληψή τους για την αναρχία, επειδή την ερμηνεύουν κατά τρόπο ψευδή και επικριτικό, δεν είναι διαφορετική από εκείνη των εφημερίδων του Σπρίνγκερ. Εμείς δεν επιθυμούμε να συνομιλήσουμε με κανένα σε ένα τόσο χαμηλό επίπεδο.

Πολλοί σύντροφοι θέλουν να μάθουν τη γνώμη μας επί του θέματος. Η επιστολή που δημοσιεύθηκε στην αντεργκράουντ εφημερίδα του Βερολίνου *883*, το Μάιο του 1970, ήταν, πράγματι, υπερβολικά γενική και η μαγνητοταινία της Ρέι (ανεξάρτητης γαλλίδας δημοσιογράφου), από την οποία δημοσίευσε ορισμένα αποσπάσματα το *Spiegel*, δεν ήταν αυθεντική αλλά κατασκευασμένη βάσει μίας σειράς ιδιωτικών συζητήσεων. Η Ρέι ήθελε να τη χρησιμοποιήσει ως βοήθημα για ένα άρθρο της και το *Spiegel* της έδωσε γι' αυτό ως αμοιβή 1.000 δολλάρια. Εάν εμείς είχαμε ενεργήσει τόσο βεβιασμένα όπως η Ρέι υποστηρίζει ότι συνηθίζουμε, αυτή τη στιγμή θα μας είχαν ήδη συλλάβει.

Είναι σαφές ότι μεγάλο μέρος όσων δημοσιεύουν οι εφημερίδες για μας είναι ψευδές και ότι ο τρόπος με τον οποίο έχει γραφεί είναι τελείως συκοφαντικός και μεροληπτικός. Τα σχέδια απαγωγής του Βίλλυ Μπραντ μας εμφανίζουν ως «πολιτικά ηλίθιους», η συσχέτισή μας με μία απαγωγή παιδιών μας ταυτίζει με εγκληματίες, χωρίς ενδοιασμούς στην επιλογή των μέσων. Τα παραπάνω φθάνουν στο περιοδικό *Konkret* με «επακριβείς λεπτομέρειες», ενώ δεν υπάρχουν παρά μόνο γελοία στοιχεία.

Το ότι υπάρχουν μεταξύ μας «αξιωματικοί και οπλίτες», ότι κάποιοι βρίσκονται μαζί μας αφού τους κάναμε πλύση εγκεφάλου, ότι κάποιους άλλους τους έχουμε «βγάλει από τη μέση» και ότι σύντροφοι που έχουν απομακρυνθεί από εμάς φοβούνται ότι θα έχουν την

ίδια τύχη, ότι εξασφαλίσαμε κρησφήγετα υπό των απειλή των όπλων, ότι ασκούμε «ομαδική τρομοκρατία»: όλα αυτά είναι απλώς σκατά.

Όποιος φαντάζεται την παράνομη οργάνωση της ένοπλης αντίστασης σύμφωνα με το πρότυπο των ειδικών εθελοντικών σωμάτων και των μυστικών δικαστηρίων, εκθέτει τον εαυτό στον κίνδυνο του πογκρόμ. Οι ψυχικοί μηχανισμοί που επιβάλλουν τέτοιες προβολές έχουν ήδη αναλυθεί από τον Αντόρνο και τον Χορκχάιμερ στο, *Η Αυταρχική Προσωπικότητα* και από το Β. Ράιχ, στο *Η Μαζική Ψυχολογία του Φασισμού* και έχουν ήδη συσχετισθεί με τον φασισμό. Ο καταπιεστικός χαρακτήρας του επαναστάτη είναι μία ασυμφιλίωτη αντίφαση, μία ανεπίλυτη αντίφαση. Μία πολιτική επαναστατική πρακτική στις σημερινές συνθήκες προϋποθέτει, όντως, μία διαρκή συγχώνευση της προσωπικότητάς μας και της πιλιτικής αναγκαιότητας, δηλαδή, μία πολιτική ταυτότητα. Η μαρξιστική κριτική και αυτοκριτική δεν έχουν ουδεμία σχέση με την αυτοαπελευθέρωση, αντίθετα έχουν πολλά κοινά με την επαναστατική πειθαρχία. Άλλοι σύντροφοι διαδίδουν ψέμματα για εμάς, κομπάζουν ότι μας έχουν προσφέρει φιλοξενία, ότι έχουν οργανώσει το ταξίδι μας στη Μέση Ανατολή, ότι έχουν γνώση επαφών και κατοικιών, κομπάζουν ότι μας έχουν βοηθήσει ενώ, στην πραγματικότητα, δεν έχουν κάνει τίποτα. Μερικοί από αυτούς θέλουν να δείξουν έτσι μόνον ότι είναι «in». Έτσι, ο Γκύντερ Βόιγκτ συνελήφθη ενώ κόμπαζε μπροστά στον Ντύρενματ* ότι είχε ελευθερώσει τον Μπάαντερ, πράγμα για το οποίο θα μετανοιώσει μόλις φθάσουν οι αστυνομικοί. Το να διαψεύδεις κάτι, ακόμη και αν αυτό ανταποκρίνεται στην αλήθεια, δεν είναι τόσο απλό.

Άλλοι, επίσης, προσπαθούν να αποδείξουν ότι δεν είμαστε άτομα άξια εμπιστοσύνης, ότι είμαστε ηλίθιοι, απρόσεκτοι και τρελλοί, έτσι αυτοί δημιουργούν και άλλους αντιπάλους μας. Στην πραγματικότητα, αυτούς τους χαρακτηρισμούς τους διατυπώνουν με καθαρά προσωπικά κριτήρια και τους καταναλώνουν. Με αυτούς τους φλύαρους για τους οποίους η αντιιμπεριαλιστική πάλη δεν είναι παρά μία συζήτηση του καφενείου, δεν έχουμε καμία σχέση.

Η οικία της οδού Κνέσεμπεκ 89 (όπου συνελήφθη ο Μάλερ) δεν εντοπίσθηκε λόγω δικών μας ηλίθιων παραλείψεων, αλλά λόγω προδοσίας. Ο χαφιές ήταν ένας από εμάς. Οι χαφιέδες και αυτό που κά-

---

* ΣτΕ Ο γνωστός γερμανός θεατρικός συγγραφέας

νουν, απολαμβάνουν μιας προστασίας που δεν παρέχεται σε εμάς και στο πολιτικό νόημα αυτού που κάνουμε. Αντίθετα απ' ό,τι συμβαίνει με τους χαφιέδες, οι αστυνομικοί σκοτώνουν τους συντρόφους μας και το σύστημα χρησιμοποιεί ανελέητα την τρομοκρατία εναντίον όποιου το πολεμάει πραγματικά. Εάν δεν χρησιμοποιούσαν αυτά τα μέσα, δεν θα είχαν δύναμη τα γουρούνια!

Πολλοί σύντροφοι αποφεύγουν να συζητήσουν πολιτικά μαζί μας και να συγκρίνουν την πρακτική τους με τη δική μας. Απλά διαστρεβλώνουν τα γεγονότα. Έτσι, για παράδειγμα, συνεχίζουν να βεβαιώνουν ότι ο Μπάαντερ είχε να εκτίσει ακόμη 3, 9 ή 12 μήνες στη φυλακή, ενώ ο ακριβής χρόνος της ποινής είναι εύκολο να ελεγχθεί: 3 χρόνια για εμπρησμό, 6 μήνες από προηγούμενη αναστολή, 6 μήνες για διασπορά ψευδών ειδήσεων κτλ. Η δίκη δεν έχει γίνει ακόμη. Από αυτούς τους 48 μήνες, ο Μπάαντερ εξέτισε 14 σε 10 διαφορετικές φυλακές της Έσσης, εξ' αιτίας 9 μεταγωγών λόγω κακής διαγωγής, δηλαδή, προτροπή σε στάση και αντίσταση κατά της αρχής. Ο υπολογισμός με τον οποίο οι 34 μήνες μειώθηκαν σε 3, 9 και 12, είχε ως στόχο να αφαιρέσει από την απελευθέρωσή του κάθε ηθική δικαιολόγηση.

-Συχνά μας έχουν ρωτήσει εάν θα απελευθερώναμε κατά τον ίδιο τρόπο έναν οποιοδήποτε φυλακισμένο σύντροφο, ακόμη και εάν δεν ανήκε στην οργάνωσή μας. Η ερώτηση «τί θα γινόταν εάν...» είναι καθαρά ιδεαλιστική, ηθικολογική, απολίτικη... όποιος σκέφτεται σοβαρά το πρόβλημα της απελευθέρωσης των φυλακισμένων, δεν θέτει ερωτήματα αλλά αναζητά μόνος του την απάντηση.

Με αυτές τις ερωτήσεις, ο κόσμος θέλει να μάθει εάν είμαστε τόσο κτηνώδεις όσο μας περιγράφει ο Τύπος του Σπρίνγκερ. Γίνεται μια προσπάθεια να εξετασθεί το πρόβλημα της επαναστατικής δικαιοσύνης, βάζοντας στην ίδια μοίρα την «επαναστατική δικαοσύνη» και την αστική ηθική. Ολα αυτά είναι τελείως λανθασμένα.

-Κατά την διάρκεια της απελευθέρωσης του Μπάαντερ σκοτώθηκε ένας πολίτης.

Κανένας, δεν μπορούσε να προβλέψει εκ των προτέρων ότι ένας πολίτης θα μπορούσε να αναμειχθεί. Το ότι οι αστυνομικοί δεν σέβονται κάνεναν, το γνωρίζαμε. Κατά τ' άλλα, η ιδέα ότι θα μπορούσαμε να απελευθερώσουμε έναν φυλακισμένο άοπλοι, είναι αυτοκτονία.

Στην Φραγκφούρτη, στις 14 Μαΐου, δύο από εμάς τράπηκαν σε φυγή για να διαφύγουν της σύλληψης και οι αστυνομικοί πυροβόλησαν. Τα γουρούνια ανέκαθεν πυροβολούσαν με ακρίβεια. Εμείς δεν πυροβολήσαμε ποτέ, ούτε στο Βερολίνο, ούτε στην Νυρεμβέργη, ούτε στην Φραγκφούρτη. Αυτό μπορεί να αποδειχθεί, γιατί είναι αλήθεια. Ποτέ δεν κάναμε χρήση των όπλων μας απερίσκεπτα.

Ο αστυνομικός βιώνει την αντίφαση του να είναι ένας «ανθρωπάκος» και ένας υπηρέτης του κεφαλαίου. Ως απλός μισθωτός είναι δούλος του καπιταλιστικού μονιοπωλίου, ως αστυνομικός, κατέχει μία θέση εξουσίας.

Εμείς πυροβολούμε όταν μας πυροβολούν και δεν ενοχλούμε εάν δεν μας ενοχλήσουν.

Έχουν δίκιο όταν λένε ότι η μεγάλη κατασταλτική επιχείρηση εναντίον μας στρέφεται εναντίον ολόκληρης της σοσιαλιστικής αριστεράς της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας και του Δυτικού Βερολίνου. Με τα λίγα χρήματα που λέγεται ότι απαλλοτριώσαμε, με τις λίγες κλοπές αυτοκινήτων και εγγράφων και, τώρα τελευταία, με την κατηγορία της δολοφονίας, προσπαθούν να καταστήσουν αξιόπιστη αυτή την επιχείρηση.

Στην πραγματικότητα, τα αφεντικά έχουν πανικοβληθεί. Πράγματι, αυτά πίστευαν ότι ήλεγχαν απόλυτα αυτό το κράτος, όλους τους κατοίκους του, τις τάξεις και τις αντιθέσεις, μέχρι και το πιο απόμακρο σημείο της επικράτειας.

Πίστευαν ότι είχαν οριστικά μαντρώσει τους διανοούμενους στα περιοδικά τους και την αριστερά στις λέσχες της, πίστευαν ότι είχαν ευνουχίσει τον μαρξισμό-λενινισμό και θάψει τον προλεταριακό διεθνισμό.

Κρίμα που η δομή της εξουσίας τους δεν είναι τόσο ευάλωτη όσο οι συνειδήσεις τους!

-Διακηρύσσουμε ότι η οργάνωση «ένοπλων ομάδων αντίστασης» αυτή τη στιγμή, στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο, είναι δίκαιη, εφικτή, αναγκαία.

-Διακηρύσσουμε ότι είναι δίκαιο, εφικτό και αναγκαίο να ξεκινήσουμε εδώ και τώρα την ένοπλη πάλη.

-Διακηρύσσουμε ότι η ένοπλη πάλη, ως «η ύψιστη μορφή του μαρξισμού-λενινισμού» (Μάο), πρέπει και μπορεί να ξεκινήσει σύντομα

και ότι χωρίς αυτή δεν μπορεί να υπάρξει αντιιμπεριαλιστική πάλη στην μητρόπολη.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι η οργάνωση παράνομων ομάδων «ένοπλης αντίστασης» μπορεί να υποκαταστήσει τις νόμιμες προλεταριακές οργανώσεις και την καθημερινή ταξική πάλη. Δεν ισχυριζόμαστε ότι η ένοπλη πάλη μπορεί να υποκαταστήσει τη νόμιμη πολιτική δουλειά στα εργοστάσια και στις λαϊκές συνοικίες. Εμείς απλά ισχυριζόμαστε ότι η μία είναι προϋπόθεση για την επιτυχία και την ανάπτυξη της άλλης.

Δεν είμαστε μπλανκιστές, ούτε αναρχικοί, αν και θεωρούμε τον Μπλανκί μεγάλο επαναστάτη και δεν περιφρονούμε σε καμία περίπτωση τον ηρωισμό πολλών αναρχικών.

Η πρακτική μας δεν έχει συμπηρώσει ούτε ένα χρόνο ζωής. Η περίοδος αυτή είναι ακόμη πολύ μικρή για να κάνουμε ένα απολογισμό των αποτελεσμάτων. Όμως, η μεγάλη δημοτικότητα που μας εξασφάλισαν οι κύριοι Γκένσερ, Τσίμμερμαν και Σία, μας κάνει να σκεφτόμαστε ότι είναι σωστό να θέσουμε επί τάπητος ορισμένα θέματα.

ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΜΕ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΙ ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ, ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥΣ.

Μητρόπολη και Ομοσπονδιακή Δημοκρατία.

«Οι αναπτυγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες μαστίζονται από μία πολύπλοκη όσο και επικίνδυνη κρίση, που θέτει υπό αμφισβήτηση τις βασικές αξίες και δομές τους. Η κρίση δεν προκαλείται τόσο από τη διακοπή της διαδικασίας της ανάπτυξης, όσο από την ίδια την ανάπτυξη. Έχοντας ως στόχο απλώς την αύξηση του κέρδους, η ανάπτυξη αυτή ευνοεί όλο και περισσότερο τον παρασιτισμό και τη σπατάλη, περιθωριοποιεί ολόκληρα κοινωνικά στρώματα, δημιουργεί αυξανόμενες ανάγκες που αδυνατεί να ικανοποιήσει, πολλαπλασιάζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο φαινόμενα διάλυσης της κοινωνίας και της κοινωνικής ζωής και προκαλώντας εντάσεις και εξεγέρσεις που μόνο ένας τερατώδης μηχανισμός χειραγώγησης της συναίνεσης και απροκάλυπτης καταστολής μπορεί να ελέγξει. Η εξέγερση των φοιτητών και του κινήματος των μαύρων στην Αμερική, η κρίση της πολιτικής ενότητας αυτής της κοινωνίας, η εξάπλωση των φοιτητικών αγώνων στην Ευρώπη, η δυναμική επανάληψη και τα νέα περιεχόμενα των μαζικών εργατικών αγώνων, μέχρι την έκρηξη του γαλλικού Μάη, την ταραχώδη κοινωνική κρίση της Ιταλίας και η επανεμφάνιση σπερμάτων ενός κινήματος στη Γερμανία συνθέτουν αυτήν την εικόνα (*Il Manifesto: Για τον κομμουνισμό*, θέση 33).

Οι σύντροφοι του *Manifesto* αναφέρουν σ' αυτόν τον πίνακα τη Γερμανία στην τελευταία θέση και χαρακτηρίζουν απλοϊκά την κατάσταση ως «μη ικανοποιητική». Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία, για την οποία ο Μπάρτσελ, πριν από 6 χρόνια, είπε ότι ήταν ένας οικονομικός γίγαντας αλλά ένας πολιτικός νάνος, δεν είδε να μειώνεται η οικονομική της ισχύ, αλλά αντίθετα να ενισχύεται, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, η πολιτική της ισχύ.

Η δημιουργία του μεγάλου συνασπισμού του 1966, απέτρεψε τον πολιτικό κίνδυνο που θα μπορούσε να προκληθεί, τότε, από την υπάρχουσα ύφεση. Με τους νόμους περί «έκτακτης ανάγκης» δημιουργήθηκε το απαραίτητο όργανο που διασφαλίζει την κοινή δράση των αφεντικών και σε περίπτωση μελλοντικής κρίσης, την ενότητα της πολιτικής αντίδρασης και όλων αυτών που συνδέονται μαζί της. Ο συνασπισμός φιλελευθέρων-σοσιαλδημοκρατών, κατόρθωσε να αφομοιώσει μεθοδικά την δυσαρέσκεια που εκδηλώθηκε μέσω του φοιτητικού και του εξωκοινοβουλευτικού κινήματος και χάρις στην επίγνωση του ρεφορμισμού των εκπροσώπων του, δεν κήρυξε χρεωκοπία. Με τις υποσχέσεις του για μεταρρυθμίσεις, κατόρθωσε να μετατεθεί στο μέλλον, ακόμη, και για ένα μεγάλο τμήμα των διανοουμένων, η αναγκαιότητα μιας κομμουνιστικής εναλλακτικής λύσης, αποδυναμώνοντας έτσι την αντικαπιταλιστική διαμαρτυρία.

Η «πολιτική του ανοίγματος προς Ανατολάς» των σοσιαλδημοκρατών, ανοίγει νέες αγορές στο κεφάλαιο, συμβάλλει στην προσέγγιση του αμερικανικού και του σοβιετικού ιμπεριαλισμού, την οποία χρειάζονται οι ΗΠΑ για να έχουν τα χέρια ελεύθερα στην επίθεσή τους κατά του Τρίτου Κόσμου. Για αυτή την κυβέρνηση, είναι εξίσου εύκολο το να διαχωρίσει τη Νέα Αριστερά από την ιστορία της, από την ιστορία του εργατικού κινήματος. Το DKP, το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, που οφείλει την ανακτηθείσα νομιμότητά του στη νέα ανίερη σύμπραξη του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού ρεβιζιονισμού, οργανώνει διαδηλώσεις υπέρ της κυβερνητικής πολιτικής τπυ ανοίγματος προς Ανατολάς. Ο Νοϊμύλερ, σύμβολο του αντιφασιστικού αγώνα, ασκεί προπαγάνδα υπέρ του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος SPD στον εν εξελίξει εκλογικό αγώνα. Με τη δικαιολογία ότι ενεργεί υπέρ του «γενικού συμφέροντος», η άρχουσα τάξη καταφεύγει στη διαφθορά και, με συγκεκριμένες ενέργειες, φρενάρει την κατάσταση.

Οι απεργίες του Σεπτεμβρίου του 1969 δείχνουν ότι το κυνήγι του κέρδους έχει φθάσει στα όριά του, δείχνουν ότι σε καταστάσεις αυτού του είδους, οι αποκλειστικά οικονομικές απεργίες μπορούν να ελέγξουν την κατάσταση.

Το γεγονός ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία, με δύο εκατομμύρια ξένων εργατών, σημείωσε, στην ύφεση που διαφάνηκε, ένα ποσοστό ανεργίας της τάξεως του 10%, δείχνει ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει την τρομοκρατία και ολόκληρο τον κατασταλτικό μηχανισμό της –μία κατάσταση που για το προλεταριάτο σημαίνει ανεργία- και ότι χωρίς να υποστεί καμία ζημιά, μπορεί να δημιουργήσει μία στρατιά ανέργων χωρίς να φοβάται την πολιτική ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, όλα αυτά μαζί προσφέρουν μία ιδέα περί της ισχύος του συστήματος. Η ΟΔ μέσω της στρατιωτικής και οικονομικής βοήθειας, συμμετέχει στους επιθετικούς πολέμους των ΗΠΑ, επωφελείται από την εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου, χωρίς να έχει άμεση ευθύνη γι' αυτήν, πράγμα που σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να καταπολεμάει τις αντιθέσεις που εκδηλώνονται στο εσωτερικό. Η ΟΔΓ δεν είναι λιγότερο επιθετική από τον αμερικάνικο καπιταλισμό, απλώς έχει λιγότερες δυνατότητες να επιτίθεται. *Οι πολιτικές δυνατότητες του ιμπεριαλισμού, στη ρεφορμιστική ή την φασιστική του εκδοχή, δεν έχουν εξαντληθεί, ούτε έχει μειωθεί η ικανότητά του να αφομοιώνει τις ίδιες του τις αντιφάσεις και η ικανότητά του να καταστέλλει.*

Η αντίληψη περί του αντάρτικου πόλεων που υιοθετεί η ομάδα RAF, δεν βασίζεται σε μία αισιόδοξη εκτίμηση της κατάστασης στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο.

Η εξέγερση των φοιτητών.

«Ξεκινώντας από την αντίληψη του ενιαίου χαρακτήρα του κυρίαρχου καπιταλιστικού συστήματος, προκύπτει ότι είναι αδύνατον να διαχωρισθεί το επαναστατικό κίνημα στις ανεπτυγμένες χώρες από εκείνο των υποανάπτυκτων περιοχών. Χωρίς την αναζωπύρωση της πάλης στη Δύση, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε με βεβαιότητα ότι ο ιμπεριαλισμός δεν θα οδηγηθεί, λόγω της εγγενώς βίαιης λογικής του, στο να βρει διέξοδο σε ένα καταστροφικό πόλεμο ή ότι ο ζυγός, που έχουν επιβάλλει οι υπερδυνάμεις στον κόσμο, θα συντριβεί οριστικά» (Il Manifesto, θέση 52).

Το να υποβαθμίζουμε το φοιτητικό κίνημα στο επίπεδο μίας μικροαστικής εξέγερσης, σημαίνει να το οδηγούμε εκ νέου σε μία υπερεκτίμηση του εαυτού του, την οποία, εξ' άλλου, εγγενώς διέθετε, σημαίνει άρνηση του θεωρητικού επιπέδου στο οποίο έχει φτάσει, παρόλους τους περιορισμούς της, η αντικαπιταλιστική διαμαρτυρία. Φυσικά, ο βαθμός στον οποίο οι φοιτητές συνειδητοποίησαν το μέγεθος της αλλοτρίωσης που υπήρχε στα «εργοστάσια της επιστήμης», το πάθος με το οποίο ταυτίστηκαν με τους εκμεταλλευόμενους λαούς των ΗΠΑ, της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, ήταν εξαιρετικά μεγάλα. Το να κάνεις συγκρίσεις ανάμεσα στη μαζική έκδοση καταδικαστικών αποφάσεων από την *Bild Zeitung*, από τη μία και τους μαζικούς βομβαρδισμούς στο Βιετνάμ, από την άλλη, είναι μία χονδροειδής απλούστευση. Το να αντιπαραβάλλεις την ιδεολογική κριτική στο σύστημα με την ένοπλη πάλη, είναι κάτι αλαζονικό, η πεποίθηση ότι είσαι το μοναδικό επαναστατικό υποκείμενο, έστω και αν είχε ήδη μιλήσει αρκετά γι' αυτό ο Μαρκούζε, διαστρεβλώνει την αντικειμενική θεώρηση της αστικής κοινωνίας και των παραγωγικών σχέσεων. Πρέπει να επαινέσουμε το φοιτητικό κίνημα επειδή προέβαλε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο –με τις οδομαχίες, τους εμπρησμούς, τη βίαιη απάντηση στη βία και με το πάθος, τις υπερβολές και την άγνοιά του, κοντολογίς, με την πρακτική του- το μαρξισμό-λενινισμό, τουλάχιστον στην συνείδηση των διανοούμενων, ως την πολιτική θεωρία, χωρίς την οποία τα πολιτικά, οικονομικά και ιδεολογικά γεγονότα, δεν θα μπορούσαν να ερμηνευθούν ως προς τη μορφή και τον τρόπο που εκδηλώνονται, καθώς και ως προς τις μεταξύ τους σχέσεις. Επειδή ακριβώς αυτό προερχόταν από την εμπειρία της αντίφασης ανάμεσα στην ιδεολογία της «ελευθερίας της επιστήμης» και την πραγματικότητα του συνδεδεμένου με τον μονοπωλιακό καπιταλισμό πανεπιστημίου, το φοιτητικό κίνημα δεν αντανακλούσε μία μόνο ιδεολογική συνιστώσα. Αυτό είχε υπόσταση, μόνον στο μέτρο που ανέλυσε, τουλάχιστον σε θεωρητικό επίπεδο, τις σχέσεις που υπήρχαν ανάμεσα στην κρίση του πανεπιστημίου και την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Επιπλέον, ήταν ξεκάθαρο σ' αυτό και τις μάζες που εκπροσωπούσε, ότι αυτή η δημοκρατία είχε καταστήσει κενές περιεχομένου τις λέξεις «ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη», «δικαιώματα του ανθρώπου», «Καταστατικός Χάρτης του ΟΗΕ». Ήταν ξεκάθαρο ότι ισχύει και εδώ αυτό που ίσχυε ανέκαθεν ως προς την αποικιακή και ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση στην Λατινική Αμερική, την Αφρική και την Ασία, δηλαδή, πειθαρχία, εξάρτηση και

κτηνωδία για τους καταπιεζόμενους και για αυτούς που συντάσσονται με το μέρος τους, εκφράζουν τη διαμαρτυρία τους, προβάλλουν αντίσταση και διεξάγουν ένα αντιιμπεριαλιστικό αγώνα.

Όσον αφορά την ιδεολογική κριτική, το φοιτητικό κίνημα θεωρούσε όλες τις σφαίρες της κρατικής καταστολής ως έκφραση της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης: στην εκστρατεία κατά του Σπρίνγκερ, στις διαδηλώσεις εναντίον της επιθετικότητας των ΗΠΑ στο Βιετνάμ, στην εκστρατεία εναντίον της ταξικής δικαιοσύνης καθώς και εναντίον του στρατού, εναντίον των ειδικών νόμων και στο κίνημα των μαθητών γυμνασίου. «Κάτω ο Σπρίνγκερ», «Καταστρέψτε το ΝΑΤΟ», «Αγώνας ενάντια στην καταναλωτική κοινωνία», «Αγώνας ενάντια στα νοίκια». Όλα αυτά τα συνθήματα ήταν προς τη σωστή πολιτική κατεύθυνση. Στόχευαν στο να οξύνουν τις αντιθέσεις του όψιμου καπιταλισμού στη συνείδηση όλων των καταπιεζόμενων, αντιθέσεις που εκδηλώνονται ανάμεσα στις αυξανόμενες ανάγκες και στις δυνατότητες ικανοποίησής τους που προσφέρονται από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων από τη μία και την ανορθολογική εξάρτηση απ' αυτές τις ανάγκες, από την άλλη. Εκείνο που προσέφερε στο φοιτητικό κίνημα την «συνείδηση» αυτών των προβλημάτων, δεν ήταν σ' αυτή την περίπτωση οι ταξικοί αγώνες, αλλά η συνείδηση ότι αποτελούσε κομμάτι ενός διεθνούς κινήματος που είχε απέναντί του τον ίδιο ταξικό εχθρό με εκείνο των Βιετκόνγκ, την ίδια «χάρτινη τίγρη», τα ίδια «γουρούνια».

Ο δεύτερος έπαινος που πρέπει να αποδοθεί στο φοιτητικό κίνημα είναι για το ότι ξεπέρασε την επαρχιώτικη απομόνωση της παλαιάς αριστεράς. Ως επαρχιώτικη απομόνωση εννοούμε τη στρατηγική του λαϊκού μετώπου της παλαιάς αριστεράς, που προτείνει την πασχαλινή λιτανεία, την ειρηνική συνένωση των γερμανών, την «Εφημερίδα του Γερμανικού Λαού» ως «την έσχατη ελπίδα πριν την καταστροφή», το γεγονός ότι σε όλες τις εκλογές εμπιστεύθηκε το Κοινοβούλιο, το οποίο σημαίνει, από τη μία πλευρά, Στράους και, από την άλλη, Χάινεμαν, το ότι βιώνει την πάλη υπέρ ή ενάντια στον κομμουνισμό στο εσωτερικό της ΛΔΓ και, ακόμη, την απομόνωση, την στωικότητά της, την ηθική της αποσάθρωση, έτοιμη για οποιαδήποτε θυσία, αλλά ανίκανη για οποιαδήποτε πράξη.

Το σοσιαλιστικό τμήμα του φοιτητικού κινήματος, παρά τις κάποιες ασάφειες στο θεωρητικό επίπεδο, συνειδητοποίησε το πως «η επαναστατική πρωτοβουλία στην Δύση μπορούσε να ποντάρει στην κρίση της παγκόσμιας ισορροπίας και στην ωρίμανση νέων δυνάμεων σε όλες τις χώρες» (*Il Manifesto,* θέση 55). Το περιεχόμενο της δράσης και της προπαγάνδας του ήταν η συμβολή του στην κατάσταση στη Γερμανία, δηλαδή, η επίγνωση ότι, μπροστά στην παγκόσμια στρατηγική του ιμπεριαλισμού, η προοπτική των εθνικών αγώνων πρέπει να διεθνοποιηθεί, ότι μονάχα η συνένωση των εθνικών περιεχομένων με τα διεθνή περιεχόμενα, η συνένωση παραδοσιακών μορφών πάλης με διεθνείς μορφές πάλης, μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία επαναστατικών πρωτοβουλιών. Η αδυναμία του, μετατράπηκε, έτσι, σε δύναμή του, γιατί κατάλαβε ότι η ανανεωμένη στωικότητα, η επαρχιώτικη απομόνωση, ο ρεφορμισμός, η στρατηγική του Λαϊκού Μετώπου μπορούσαν να υπερπηδηθούν, ξεπερνώντας τα αδιέξοδα της σοσιαλιστικής πολιτικής (που άλλωστε ήταν αυτά που χαρακτήριζαν την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο κατά την προφασιστική και την μεταφασιστική περίοδο).

Οι αριστερές δυνάμεις, συνεπώς, γνώριζαν ότι ήταν αναγκαίο να συνδεθεί η σοσιαλιστική προπαγάνδα με τη δράση, με την αποτελεσματική παρεμπόδιση της κυκλοφορίας της *Bild Zeitung*· ότι θα ήταν σωστό να εμποδίσουν τους αμερικάνους στρατιώτες να φύγουν για το Βιετνάμ, σαμποτάροντας τα στρατιωτικά αεροπλάνα και να πολεμήσουν τη μιλιταριστική εκστρατεία με σαμποτάζ στα αεροδρόμια του ΝΑΤΟ και, επιπλέον, να πραγματώσουν την κριτική της ταξικής δικαιοσύνης, ανατινάζοντας τους τοίχους των φυλακών. Η κριτική στον Τύπο του Σπρίνγκερ πραγματοποιείτο με την εξουδετέρωση του αμυντικού του μηχανισμού: το κίνημα έπρεπε να διαθέτει δικό του ραδιοσταθμό, να κάμψει το ηθικό της αστυνομίας και να έχει διαθέσιμες παράνομες κατοικίες για τους λιποτάκτες, να είναι σε θέση να πλαστογραφεί έγγραφα για να μπορεί να δρα ανάμεσα στους ξένους εργάτες και να εμποδίζει, μέσω του σαμποτάζ, την παραγωγή βομβών ναπάλμ.

Θα ήταν λάθος να υποτάξουμε την προπαγάνδα μας στο νόμο της προσφοράς και της ζήτησης: να μην έχουμε εφημερίδα, εάν οι εργάτες δεν είναι ακόμη σε θέση να την χρηματοδοτήσουν, να μην έχουμε αυτοκίνητο, εάν το «κίνημα» δεν είναι ακόμη σε θέση να το προμηθευτεί, να μην έχουμε ραδιοσταθμό, επειδή δεν υπάρχει άδεια, να μην

κάνουμε σαμποτάζ, με το πρόσχημα ότι ο καπιταλισμός δεν θα καταρρεύσει άμεσα από τέτοιες ενέργειες.

Το φοιτητικό κίνημα διαλύθηκε από τη στιγμή που η μορφή της οργάνωσής του, ειδικά φοιτητικομικροαστική, απέδειξε ότι ήταν ένα γκέττο του αντιαυταρχισμού που αποτελούσε αυτοσκοπό, απέδειξε ότι δεν μπορούσε να επεκτείνει τον αυθορμητισμό του, ούτε στη δράση, ούτε στο αντάρτικο πόλεων, ούτε σε μία μαζική σοσιαλιστική οργάνωση. Αντίθετα με το γαλλικό και το ιταλικό φοιτητικό κίνημα, δεν μπόρεσε να μετατρέψει την σπίθα που προκάλεσε η γέννησή του σε πυρκαγιά της ταξικής πάλης. Το φοιτητικό κίνημα δεν μπορούσε να καθορίσει τους στόχους και τα περιεχόμενα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, δεν ήταν σε θέση να αποτελέσει ούτε το επαναστατικό υποκείμενο, ούτε το μέσο για τη δημιουργία μίας επαναστατικής οργάνωσης.

Η RAF, σε αντίθεση με τις προλεταριακές οργανώσεις της Νέας Αριστεράς, δεν απαρνείται την προϊστορία της ως ιστορία του φοιτητικού κινήματος, το οποίο προέβαλε τον μαρξισμό-λενινισμό ως όπλο της ταξικής πάλης και προσέδωσε διεθνιστική οπτική στον επαναστατικό αγώνα στις μητροπόλεις.

Η υπεροχή της πρακτικής.

«Για να γνωρίσουμε άμεσα ένα ή πολλά φαινόμενα, είναι απαραίτητο να συμμετάσχουμε στον πρακτικό αγώνα που στοχεύει να αλλάξει την πραγματικότητα, να αλλάξει εκείνο ή εκείνα τα φαινόμενα, γιατί μόνον έτσι είναι εφικτό να προσεγγίσουμε την εξωτερική όψη εκείνου ή εκείνων των φαινομένων, είναι εφικτό να ανακαλύψουμε την ουσία τους και να τα κατανοήσουμε.

Όμως, ο μαρξισμός αποδίδει μεγάλη σημασία στη θεωρία, διότι αυτή μπορεί να καθοδηγήσει την πράξη. Εάν διαθέτουμε μία σωστή θεωρία, αλλά περιοριζόμαστε στο να την κάνουμε αντικείμενο κενών συζητήσεων, την κρατάμε κλεισμένη στο συρτάρι και δεν την εφαρμόζουμε, αυτή η θεωρία, όσο καλή και αν είναι, θα είναι τελείως άχρηστη» (Μάο Τσε Τουνγκ, *Περί Πρακτικής*).

Η στροφή των αριστερών και των σοσιαλιστών, που ηγήθηκαν του φοιτητικού κινήματος, στη μελέτη του επιστημονικού σοσιαλισμού και στην εφαρμογή της κριτικής της πολιτικής οικονομίας, σήμαινε, στην πραγματικότητα, μία επιστροφή στα σχολικά θρανία.

Από τα κείμενά τους, από τα οργανωτικά πρότυπά τους, από τις πομπώδεις διακηρύξεις τους, θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι θεωρούσαν τους εαυτούς τους κατ' εξοχήν επαναστάτες, οδηγούς της

ταξικής πάλης, σαν να ήταν το έτος 1967-68 το σοσιαλιστικό 1905 της Γερμανίας.

Εάν ο Λένιν, το 1903, στο *Τί να κάνουμε;* επισήμανε την επιθυμία των ρώσων εργατών για θεωρητική γνώση και, σε αντίθεση με τους αναρχικούς και τους σοσιελεπαναστάτες, υποστήριζε την αναγκαιότητα μίας προσεκτικής ταξικής ανάλυσης και της οργάνωσης, επιμένοντας στην εντατικοποίηση της προπαγάνδας, όλα αυτά τα έκανε γιατί υπήρχαν εν εξελίξει μαζικοί ταξικοί αγώνες.

«Οι αθλιότητες της ρωσικής ζωής προκαλούν την αγανάκτηση των εργατικών μαζών, αλλά εμείς δεν γνωρίζουμε τον τρόπο για να περισυλλέξουμε και να συγκεντρώσουμε τις σταγόνες και τα ρυάκια του λαϊκού αναβρασμού, που αναβλύζουν ατελείωτα από τη ρωσική ζωή και τα οποία πρέπει να ενώσουμε σε ένα μόνο τεράστιο ορμητικό ποτάμι» (Λένιν, *Τί να κάνουμε;*).

Εμείς δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι εάν στις σημερινές συνθήκες είναι εφικτό στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο να σχεδιαστεί μία στρατηγική που θα μπορούσε να εκφράσει και να δρομολογήσει, ταυτόχρονα, την απαραίτητη διαδικασία ενοποίησης.

Δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι η σύνδεση ανάμεσα στους κομμουνιστές διανοούμενους και το προλεταριάτο, μπορεί να επιτευχθεί μέσω προγραμματικών δηλώσεων ή εγωκεντρικών διακηρύξεων.

Προς το παρόν, ο Τύπος του Σπρίνγκερ είναι εκείνος που συγκεντρώνει τις σταγόνες και τα ρυάκια που αναβλύζουν από τις αθλιότητες της γερμανικής ζωής, για να τα οδηγήσει σε νέες αθλιότητες.

Εμείς διακηρύσσουμε ότι χωρίς επαναστατική πρωτοβουλία, χωρίς την πρακτική επαναστατική παρέμβαση της πρωτοπορίας, των κομμουνιστών εργατών και διανοουμένων, χωρίς ένα συγκεκριμένο αντιιμπεριαλιστικό αγώνα, δεν μπορεί να υπάρξει καμία διαδικασία ενοποίησης, ότι μόνο με τον κοινό αγώνα μπορεί να υπάρξει αυτή η σύνδεση, αγώνα στον οποίο το πιο προχωρημένο τμήμα των εργατών και των διανοούμενων πρέπει να λειτουργήσει όχι ως καθοδήγηση, αλλά ως πρωτοπορία.

Από τα κείμενα αυτών των οργανώσεων διαπιστώνουμε, για μια ακόμη μία φορά, ότι η πρακτική τους δεν είναι παρά ένας διαγωνισμός μεταξύ διανοουμένων, στον οποίο, μπροστά σε μία φανταστική επιτροπή, η οποία δεν θα μπορούσε να είναι η εργατική τάξη, γιατί

δεν κατανοεί τη γλώσσα τους, νικάει εκείνος που γνωρίζει καλύτερα τα έργα του Μαρξ.

Γι' αυτούς, είναι πιο ενοχλητικό να διαπιστωθεί ότι κάνουν μία «λανθασμένη» παράθεση τσιτάτων του Μαρξ, παρά να συλληφθούν ψευδόμενοι. Έτσι, οι αριθμοί των σελίδων που υποδεικνύουν στις «παραπομπές» τους είναι σχεδόν πάντα ακριβείς, ενώ ο αριθμός αυτών που υποδεικνύουν ως μέλη τους είναι ανακριβής.

Αυτοί φοβούνται την κατηγορία της επαναστατικής ανυπομονησίας πολύ περισσότερο από τη διαφθορά των αστικών επαγγελμάτων. Για αυτούς, είναι σημαντικό να κάνουν μία εκτενή μελέτη πάνω στη σκέψη του Λούκατς, ενώ θεωρούν ύποπτη τη βραχύπνοη, «μπλανκιστικού» τύπου, δράση. Αυτοί εκφράζουν τον διεθνισμό τους ασκώντας κριτική, βάσει της οποίας διαχωρίζουν την μία παλαιστινιακή ομάδα κομμάντο από την άλλη, όντας καλοί δάσκαλοι οι οποίοι ποζάρουν ως οι αληθινοί φορείς του μαρξισμού-λενινισμού προσφεύγουν στις σημερινές μορφές μαικηνισμού, ζητιανεύοντας χρήματα από τους πλούσιους φίλους τους εν ονόματι των «μαύρων πανθήρων», χωρίς να οραματίζονται τη νίκη του λαϊκού πολέμου, αλλά ενδιαφερόμενοι μόνο να καθησυχάσουν τη συνείδησή τους. Αυτός, σίγουρα., δεν είναι ένας τρόπος επαναστατικής παρέμβασης.

Ο Μάο αντιπαραθέτει στην *Ανάλυση των τάξεων της κινεζικής κοινωνίας* (1926), τον αγώνα της επανάστασης με τον αγώνα της αντεπανάστασης, τον ένα ως το κόκκινο λάβαρο που υψώθηκε από την Τρίτη Διεθνή, το οποίο καλεί όλους τους καταπιεζόμενους του κόσμου να συγκεντρωθούν γύρω από αυτό, τον άλλο ως το λευκό λάβαρο της αντεπανάστασης, το οποίο υψώθηκε από την αντίδραση και το οποίο καλεί όλους τους αντεπαναστάτες να συσπειρωθούν γύρω από αυτό.

Ο Μάο διαχωρίζει τις τάξεις της κινεζικής κοινωνίας στη βάση της ενδεχόμενης προσχώρησής τους, κατά την εξέλιξη της επανάστασης στην Κίνα, στο κόκκινο ή το λευκό λάβαρο. Δεν αρκείται να αναλύσει την οικονομική κατάσταση των διαφόρων τάξεων στην κινεζική κοινωνία. Ένα εξίσου βασικό στοιχείο της ταξικής του ανάλυσης είναι η θέση των διαφόρων τάξεων απέναντι στην επανάσταση.

Οι μαρξιστές-λενινιστές δεν πρόκειται να παίξουν ένα ηγετικό ρόλο στους μελλοντικούς ταξικούς αγώνες, εάν δεν κρατήσουν υψωμένο το κόκκινο λάβαρο του επαναστατικού διεθνισμού και εάν δεν

κατορθώσουν να απαντήσουν στο ερώτημα πώς είναι εφικτό να εγκαθιδρυθεί η δικτατορία του προλεταριάτου, πώς μπορεί να επιτευχθεί η πολιτική εξουσία του προλεταριάτου, πώς μπορεί να συντριβεί η εξουσία της αστικής τάξης και με ποιά πρακτική προτίθενται να πραγματοποιήσουν όλα αυτά.

Η ταξική ανάλυση που μας χρειάζεται δεν είναι εφικτή χωρίς μία επαναστατική πρακτική, χωρίς μία επαναστατική πρωτοβουλία.

Οι «ενδιάμεσοι επαναστατικοί στόχοι», που εισήγαγαν διάφορες προλεταριακές οργανώσεις, όπως ο αγώνας εναντίον της εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης, υπέρ της μείωσης του ρυθμού εργασίας, εναντίον της διασπάθισης του δημοσίου χρήματος, υπέρ του ενιαίου μισθού για άντρες, γυναίκες και ξένους εργάτες, εναντίον των προκλήσεων κτλ, αυτοί οι ενδιάμεσοι στόχοι δεν είναι τίποτα άλλο παρά συνδικαλιστικός οικονομισμός, εάν δεν δωθεί μία απάντηση στο ερώτημα πώς θα καταπολεμηθή η πολιτική, στρατιωτική και ιδεολογική καταστολή, που ενεργοποιείται όταν ξεκινούν μαζικοί ταξικοί αγώνες.

Έπειτα, εάν προχωρήσουμε, παρακάτω, καταλαβαίνουμε ότι αυτοί δεν είναι μόνον οικονομιστές του κώλου. Πράγματι, γι' αυτούς δεν αξίζει να αποδεχθούν τον επαναστατικό αγώνα μέχρι τη νίκη εάν: «Νίκη σημαίνει, προπαντός, το να αποδεχθείς ότι η ζωή δεν είναι το ύψιστο αγαθό ενός επαναστάτη» (Ντεμπραί).

Για αυτούς τους ενδιάμεσους στόχους μπορούμε να πούμε ότι «η τρεϊντγιουνιονιστική πολιτική της εργατικής τάξης είναι στην πραγματικότητα η αστική πολιτική της εργατικής τάξης» (Λένιν).

Μία μέθοδος παρέμβασης αυτού του είδους, σίγουρα δεν είναι επαναστατική.

Αυτές οι επονομαζόμενες προλεταριακές οργανώσεις ξεχωρίζουν εξ' αιτίας του γεγονότος ότι ποτέ δεν εγείρουν το ζήτημα της ένοπλης οργάνωσης ως απάντηση στους νόμους έκτακτης ανάγκης, στο στρατό, τον έλεγχο των συνόρων, την αστυνομία, τον Τύπο του Σπρίνγκερ. Σιωπούν εξαιτίας του οππορτουνισμού τους, επειδή είναι ακόμη λιγότερο συνδεδεμένες με τις μάζες απ' ό,τι το ΚΚΓ.

Στην ουσία, συμπεριφέρονται σαν «αστοί πολιτικάντηδες», που επιδιώκοντας έναντι οποιουδήποτε τιμήματος να γίνουν δημοφιλείς, επαναλαμβάνουν τα ψέμματα της αστικής τάξης, δηλαδή, λένε ότι σ'

αυτό το κράτος μπορούν ακόμη ν' αλλάξουν κάποια πράγματα με τα μέσα που προσφέρει η κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Προτρέπουν το προλεταριάτο σε αγώνες, οι οποίοι, μπροστά στην δύναμη του αντιπάλου, μπορούν να καταλήξουν μόνο σε ήττες.

Αυτά τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα –γράφει ο Ντεμπραί για τα κομμουνιστικά κόμματα της Λατινικής Αμερικής- κινούνται μέσα στην τροχιά της ίδιας πολιτικής λογικής με την αστική τάξη, συμβάλλοντας, έτσι, στην ισχυροποίησή της και όχι στην καταστροφή της».

Στις χιλιάδες των μαθητευομένων και των νεαρών εργαζομένων, που για πρώτη φορά είδαν τη δυνατότητα να ξεφύγουν από την εκμετάλλευση, μέσω του έργου πολιτικοποίησης του φοιτητικού κινήματος, αυτές οι οργανώσεις δεν προσφέρουν πολιτικές προοπτικές, στο βαθμό που τελικά προτείνουν την προσαρμογή στο καπιταλιστικό σύστημα. Στην ουσία, απέναντι στη νεανική εγκληματικότητα παίρνουν τη θέση δεσμοφυλάκων, απέναντι στους συντρόφους τη θέση δικαστών, απέναντι στο λούμπεν προλεταριάτο υιοθετούν την οπτική των κοινωνικών λειτουργών.

Χωρίς την πρακτική, η ανάγνωση του *Κεφαλαίου* δεν είναι τίποτα άλλο από αστική μελέτη. Χωρίς την πρακτική, ο προλεταριακός διεθνισμός είναι εσχατολογία. Η θεωρητική αποδοχή των θέσεων του προλεταριάτου, σημαίνει και πρακτική αποδοχή.

Η ομάδα RAF μιλάει για την υπεροχή της πρακτικής. Εάν είναι ορθό να οργανωθεί τώρα η ένοπλη πάλη, εάν είναι εφικτή, μένει να το εξακριβώσουμε από τα γεγονότα.

Το αντάρτικο πόλεων.

«Ο ιμπεριαλισμός και όλοι οι αντιδραστικοί, εάν τους εξετάσουμε στην ουσία τους, με μακροπρόθεσμα κριτήρια και από στρατηγικής απόψεως, πρέπει να ιδωθούν ως αυτό που είναι: χάρτινη τίγρης. Αυτό είναι το θεμέλιο της στρατηγικής μας σκέψης. Από την άλλη, αυτός είναι, επίσης, μια ζωντανή και άγρια τίγρη που κατασπαράζει τους ανθρώπους. Αυτό πρέπει να είναι το θεμέλιο της τακτικής μας σκέψης» (Μάο Τσε Τουνγκ, 1η Δεκεμβρίου 1958).

Εάν είναι ορθή η άποψη που υποστηρίζουμε, ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι μία χάρτινη τίγρη, δηλαδή, ότι τελικά μπορεί να ηττηθεί και εάν η θέση των κινέζων κομμουνιστών είναι επίσης ορθή, ότι, δηλαδή, η νίκη επί του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι εφικτή, λόγω του ότι ο αγώνας εναντίον του έχει εξαπλωθεί στις τέσσερεις

γωνιές της γης με αποτέλεσμα να είναι κατακερματισμένες οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού, ένας κατακερματισμός που καθιστά εφικτή την ήττα τους· εάν αυτό είναι ορθό, τότε δεν πρέπει να αποκλείεται οποιαδήποτε χώρα ή οποιαδήποτε περιοχή από το να συμμετάσχει στην αντιιμπεριαλιστική πάλη, με τη δικαιολογία ότι οι δυνάμεις της Επανάστασης σ' αυτές τις χώρες και περιοχές είναι ιδιαίτερα περιορισμένες, ενώ οι δυνάμεις της αντίδρασης ιδιαίτερα ισχυρές. Όπως είναι λάθος το να αποθαρρύνεις τις δυνάμεις της Επανάστασης, υποτιμώντας τις δυνατότητές τους, είναι εξίσου λάθος ότι πρέπει να επιδιώξουν συγκρούσεις, στις οποίες οι δυνάμεις αυτές θα εκμηδενισθούν.

Η αντίθεση μεταξύ των αληθινών συντρόφων –ας ξεχάσουμε τους φαφλατάδες- και της ομάδας RAF, έγκειται στο γεγονός ότι εμείς τους προσάπτουμε την κατηγορία ότι αποθαρρύνουν τις δυνάμεις της Επανάστασης, ενώ εκείνοι μας κατηγορούν ότι τις ωθούμε σε τυχοδιωκτικές ενέργειες. Οπωσδήποτε, η ανάλυση αυτή δείχνει όντως τις υπερβολές στις πολιτικές κατευθύνσεις τόσο των συντρόφων που εργάζονται στα εργοστάσια και σε τοπικό επίπεδο, όσο και της RAF, αν φυσικά υπάρχουν τέτοιες υπερβολές... Ο δογματισμός και ο τυχοδιωκτισμός υπήρξαν ανέκαθεν χαρακτηριστικές παρεκκλίσεις σε περιόδους επαναστατικής αδυναμίας σε όλες τις χώρες του κόσμου. Οι αναρχικοί ήταν οι δριμύτεροι επικριτές του οππορτουνισμού. Όποιος ασκεί κριτική στους οππορτουνιστές, κατηγορείται πάραυτα σαν αναρχικός. Αυτό είναι πασίγνωστο.

-Η αντίληψη του αντάρτικου πόλεων έχει τις ρίζες της στην Λατινική Αμερική. Εδώ, το αντάρτικο πόλεων δεν μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό απ' ό,τι είναι εκεί: είναι η μόνη προσιτή επαναστατική μέθοδος παρέμβασης, όταν οι επαναστατικές δυνάμεις βρίσκονται σε αδυναμία.

-Από τα παραπάνω συνάγεται ότι για το αντάρτικο πόλεων δεν θα υπάρξει εκείνη η κατά μέτωπο επίθεση με την οποία πολλοί από τους αυτοαποκαλούμενους επαναστάτες, θα ήθελαν να οδηγήσουν το λαό στην εξέγερση. Ακόμη, διαφαίνεται ότι, εάν είχε έρθει η στιγμή της ένοπλης σύγκρουσης, θα ήταν ήδη πολύ αργά για να την οργανώσει, ότι σε μία χώρα, της οποίας οι δυνατότητες βίαιης αντιπαράθεσης είναι μεγάλες και της οποίας η επαναστατική παράδοση είναι διαρρηγμένη και αποδυναμωμένη, όπως στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία,

δεν θα υπάρξει –χωρίς επαναστατική πρωτοβουλία- επαναστατικός προσανατολισμός, ακόμη και εάν οι συνθήκες για επαναστατική πάλη καταστούν ευνοϊκότερες απ' ό,τι σήμερα- κάτι που όντως θα συμβεί σαν αναπόφευκτη συνέπεια της ανάπτυξης του ύστερου καπιταλισμού.

Το αντάρτικο πόλεων είναι η λογική συνέπεια της άρνησης της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, από τη στιγμή που κατέστη εγκληματική, εξαιτίας των ίδιων των εκπροσώπων της, είναι η μόνη και αναπόφευκτη απάντηση στους νόμους έκτακτης ανάγκης και της διακυβέρνησης διά της ξιφολόγχης, η θέληση να αγωνισθείς με τα ίδια μέσα που έχει επιλέξει το σύστημα για να εξουδετερώσει τους αντιπάλους του. Το αντάρτικο πόλεων στηρίζεται περισσότερο στην αναγνώριση των γεγονότων παρά στην δικαιολόγηση των γεγονότων.

-Το Φοιτητικό Κίνημα έχει, εν μέρει, δοκιμάσει κάτι απ' όσα μπορεί να πετύχει το αντάρτικο πόλεων. Μπορεί να καταστήσει συγκεκριμένη την αγκιτάτσια και την προπαγάνδα, στις οποίες περιορίζεται ακόμη το κίνημα της αριστεράς. Θα μπορούσε κανείς να φέρει στο νου την αντίληψη που υιοθετήθηκε κατά την διάρκεια της εκστρατείας κατά του Σπρίνγκερ εκείνη την εποχή ή, την εκστρατεία της Καμπόρα Μπάσσα,* τις καταλήψεις σπιτιών στην Φραγκφούρτη ή σε σχέση με τη στρατιωτική βοήθεια που παρέχει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία στα συμμαχικά της καθεστώτα της Αφρικής και τις κριτικές που ασκούνται στις ποινές φυλάκισης, την ταξική δικαιοσύνη και αδικία και την νομοθεσία περί της ασφάλειας των εργαζομένων στους χώρους εργασίας και στις αδικίες που διαπράττονται εκεί. Το αντάρτικο πόλεων μπορεί να συγκεκριμενοποιήσει τον φραστικό διεθνισμό, απαιτώντας όπλα και χρήματα. Μπορεί να αποδυναμώσει το όπλο του κράτους που απαγορεύει την οργάνωση των κομμουνιστών, δημιουργώντας μία παράνομη οργάνωση την οποία δεν μπορεί να εξαρθρώσει η αστυνομία. Το αντάρτικο πόλεων είναι ένα όπλο του ταξικού πολέμου.

-Το αντάρτικο πόλεων είναι μία ένοπλη αναμέτρηση, όσο υπάρχει μία αστυνομία που πυροβαλεί ασυλλόγιστα, όσο η ταξική δικαιοσύνη

* ΣτΜ Περιοχή του Ζαμβέζη στη Βόρρειο Μοζαμβίκη, όπου βρίσκεται ο μεγαλύτερος υδατοφράκτης της Νοτείου Αφρικής.

αθωώνει τους «Κούρας» και θάβει ζωντανούς τους συντρόφους, εάν εμείς δεν το εμποδίσουμε. Αντάρτικο πόλεων σημαίνει να μην επιτρέψεις στον εαυτό σου να αποθαρρυνθεί από τη δύναμη του συστήματος.

-Το αντάρτικο πόλεων στοχεύει στο να καταστρέψει συγκεκριμένα σημεία του κρατικού, κυβερνητικού μηχανισμού, να τον αποδυναμώσει, να καταστρέψει το μύθο της παντοδυναμίας και του άτρωτου του συστήματος.

-Το αντάρτικο πόλεων προϋποθέτει την οργάνωση ενός παράνομου μηχανισμού, με άλλα λόγια, δηλαδή, κρησφήγετα, όπλα, πυρομαχικά, αυτοκίνητα και πλαστά έγγραφα. Μία πλήρης περιγραφή του τι απαιτείται, βρίσκεται στο βιβλίο του Μαριγκέλα, *Εγχειρίδιο του Αντάρτη Πόλεων.*

Για ο,τιδήποτε άλλο χρειασθεί, είμαστε πάντοτε έτοιμοι να δώσουμε τις σχετικές πληροφορίες σε όποιον ενδιαφέρεται να ασχοληθεί ουσιαστικά με αυτό το θέμα.

Οι γνώσεις μας είναι ακόμη περιορισμένες, αλλά μπορούμε κάπως να βοηθήσουμε. Το σημαντικό είναι να διαθέτει κανείς κάποια εμπειρία νόμιμης πολιτικής δράσης, προτού αποφασίσει να περάσει στην ένοπλη πάλη.

Όσοι προσχώρησαν στην επαναστατική αριστερά λόγω μόδας, θα ήταν καλύτερα να μην αναμειχθούν σε κάτι από το οποίο δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής.

-Η RAF και το αντάρτικο πόλεων είναι η ομάδα και η πρακτική που, χαράζοντας μία σαφή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σ' αυτά και τον εχθρό, τον πολεμούν με τη μεγαλύτερη σκληρότητα. Αυτό προϋποθετει μία πολιτική ταυτότητα, προϋποθέτει να έχουμε ήδη αποκτήσει μία σφαιρική εμπειρία.

Αρχικά, είχαμε την αντίληψη ότι μπορούμε να συνδυάσουμε δραστηριότητα αντάρτικου πόλεων και μαζική ταξική δουλειά. Εκείνο που εννοούσαμε ήταν ότι ο καθένας μας θα συμμετείχε ταυτόχρονα στους αγώνες στις συνοικίες, τα εργοστάσια και τις ήδη υπάρχουσες σοσιαλιστικές ομάδες, ότι θα συμμετείχε στις συζητήσεις, θα απο-

* ΣτΜ Υπονοεί την αθώωση του ασφαλίτη Κούρας, ο οποίος είχε δολοφονήσει εν ψυχρώ τον σπουδαστή Μπένο Όνεσοργκ, στην διαδήλωση κατά του Σάχη της Περσίας.

κτούσε συγκεκριμένες εμπειρίες, θα μάθαινε. Ωστόσο, έγινε σαφές ότι κάτι τέτοιο ήταν λανθασμένο. Οι ομάδες αυτές τελούν υπό τη στενή παρακολούθηση της πολιτικής αστυνομίας και οι συναντήσεις τους, τα προγράμματά τους και το περιεχόμενο των συζητήσεών τους, καταγράφονται με τέτοια ακρίβεια, ώστε είναι αδύνατον να συμμετάσχεις σ' αυτά, χωρίς να τεθείς αμέσως υπό παρακολούθηση. Έχουμε μάθει ότι ένα άτομο δεν μπορεί να συμμετέχει ταυτόχρονα σε νόμιμη και παράνομη δραστηριότητα.

-Το αντάρτικο πόλεων προϋποθέτει ότι έχουμε απόλυτα ξεκαθαρισμένα κίνητρα, ότι είμαστε σίγουροι ότι η προπαγάνδα της *Bild Zeitung* δεν μπορεί να μας επηρεάσει, χρησιμοποιώντας ως όπλο εναντίον μας το σύνδρομο του αντισημιτισμού, της εγκληματικότητας, της απανθρωπιάς, αποκαλώντας μας δολοφόνους και εμπρηστές. Ολα αυτά τα σκατά, τα οποία μόνον αυτοί είναι ικανοί να διατυπώσουν και να διοχετεύσουν και τα οποία εξακολουθούν, προς το παρόν, να επηρεάζουν τη συμπεριφορά κάποιων συντρόφων απέναντί μας, εμάς δεν πρέπει να μας επηρεάζουν καθόλου.

Επειδή, όπως είναι φυσικό, το σύστημα δεν μπορεί να μας παραχωρήσει πεδίο δράσης, δεν υπάρχει κανένα μέσο, καμία συκοφαντία, που να μην είναι αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει εναντίον μας. Επίσης, δεν υπάρχει κανένα τμήμα της κοινής γνώμης που να μην έχει σκοπό να υιοθετήσει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Επιπλέον, δεν υπάρχει μία κομμουνιστική κοινή γνώμη που να υπερβαίνει τις λέσχες της, τις ταυτότητές της, τα μέλη της, που να μην κινείται στο πλαίσιο τυχαίων, ιδιωτικών, προσωπικών και αστικών σχέσεων. Δεν υπάρχει κανένα μέσο πληροφόρησης που να μην ελέγχεται από το κεφάλαιο. Η κυρίαρχη κοινή γνώμη είναι εκείνη των αφεντικών. Τα τελευταία, αναπτύσσοντας μία ιδιαίτερα ταξική ιδεολογία, αυτό που διαδίδουν, είναι ό,τι εξυπηρετεί την κυριαρχία τους στην αγορά. Οι δημοσιογράφοι, ως κλάδος, έχουν καθήκον να πουλάνε τις ειδήσεις ως εμπόρευμα, τις πληροφορίες ως είδος προς κατανάλωση. Ό,τι δεν είναι καταναλώσιμο, απορρίπτεται. Το αντάρτικο πόλεων δεν μπορεί να περιμένει από αυτή την κοινή γνώμη τίποτα άλλο εκτός από απεριόριστη εχθρότητα.

Εμείς δεν πρέπει να ακολουθήσουμε καμία άλλη κατεύθυνση πέρα από εκείνη της μαρξιστικής κριτικής και αυτοκριτικής – «όποιος

δεν φοβάται να τραυματισθεί, μπορεί να ανατρέψει τον αυτοκράτορα», είπε ο Μάο σχετικά.

-Οι μακροπρόθεσμοι στόχοι και η προσεκτική δουλειά είναι αξιώματα που ισχύουν για το αντάρτικο πόλεων, στο βαθμό που δεν περιοριζόμαστε στο να μιλάμε γι' αυτά, αλλά τα θέτουμε σε εφαρμογή. Με αυτά, δεν θέλουμε να προσφέρουμε μία ευκαιρία για επιστροφή στα αστικά επαγγέλματα, δεν θέλουμε να μεταθέσουμε, για μια ακόμη φορά, την επανάσταση στο απώτερο μέλλον. Με το ίδιο πάθος που εξέφραζε ο Μπλανκί, διακηρύσσουμε ότι το καθήκον ενός επαναστάτη είναι να αγωνίζεται πάντα, να αγωνίζεται παρόλες τις δυσκολίες, να αγωνίζεται μέχρι θανάτου.

-Δεν υπάρχει κανένας επαναστατικός αγώνας και ούτε ποτέ υπήρξε κανένας, είτε στην Ρωσία, είτε στην Κίνα, είτε στην Κούβα, είτε στην Αλγερία, είτε στην Παλαιστίνη, είτε στο Βιετνάμ, που να μην εμπνεόταν από αυτό.

-Μερικοί λένε ότι οι πολιτικές δυνατότητες της οργάνωσης, της αγκιτάτσιας και της προπαγάνδας δεν έχουν εξαντληθεί και ότι μόνον όταν αυτές εξαντληθούν, θα είναι εφικτό να εγείρουμε το ζήτημα της ένοπλης πάλης. Εμείς διακηρύσσουμε ότι δεν θα έχουμε εκμεταλλευθεί πλήρως τις πολιτικές δυνατότητες έως ότου η ένοπλη πάλη δεν γίνει ο στόχος της πολιτικοποίησης, έως ότου η στρατηγική, σύμφωνα με την οποία οι αντιδραστικοί αποτελούν χάρτινη τίγρη, δεν ταυτισθεί με την τακτική, σύμφωνα με την οποία αυτοί δεν είναι παρά εγκληματίες, δολοφόνοι, εκμεταλλευτές.

-Εμείς δεν θα μιλήσουμε για «ένοπλη προπαγάνδα» αλλά θα την εφαρμόσουμε. Η απελευθέρωση κρατουμένων δεν βασίζεται σε προπαγανδιστικά αίτια, αλλά εξαρτάται από τη θέληση να απελευθερωθεί ο κρατούμενος. Οι επιθέσεις στις τράπεζες γίνονται με σκοπό να συγκεντρωθούν χρήματα. Οι λαμπρές επιτυχίες, που ο Μάο λέει ότι πετυχαίνουμε όταν ο εχθρός μας ζωγραφίζει με μελανά χρώματα, είναι επιτυχίες υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Τον μεγάλο θόρυβο, που δημιουργήθηκε γύρω από εμάς, τον οφείλουμε περισσότερο στους συντρόφους της Λατινικής Αμερικής, στην κάθετη οριοθετική γραμμή που έχουν ήδη χαράξει ανάμεσα στον εαυτό τους και τον εχθρό, έτσι ώστε τα αφεντικά εδώ, εξαιτίας του φόβου που προκάλεσαν ορισμένες ληστείες τραπεζών, αμέσως μας «εναντιώθηκαν ενεργητικά», σαν

να είχαμε ήδη δημιουργήσει αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε, δηλαδή, το αντάρτικο πόλεων της ομάδας RAF.

Νομιμότητα και παρανομία.

«Η ανάπτυξη της επανάστασης στη Δύση, η αμφισβήτηση της καπιταλιστικής εξουσίας μέσα στα ίδια τα προπύργιά της, είναι στην ημερήσια διάταξη και έχουν αποφασιστική σημασία. Πουθενά στον κόσμο δεν υπάρχει κάποιος χώρος και κάποιες δυνάμεις ικανά να εξασφαλίσουν μία ειρηνική εξέλιξη και μία δημοκρατική σταθερότητα· η κρίση τείνει να επιδεινωθή και το να περιχαρακωθούμε μέσα σε περιορισμένους ορίζοντες ή να μεταθέσουμε τον αγώνα στο μέλλον, θα ήταν σαν να παρασυρόμαστε από τη συνολική αποσύνθεση του διεθνούς σκηνικού» (Il Manifesto, θέση 55).

Το σύνθημα των αναρχικών «Καταστρέψτε ό,τι σας καταστρέφει», στοχεύει στην άμεση κινητοποίηση της βάσης, των νεαρών ατόμων· στις φυλακές, στα σχολεία κτλ. Απευθύνεται σ' εκείνους που βρίσκονται στη χειρότερη κατάσταση απ' όλους. Είναι ένα σαφές κάλεσμα για άμεση αντίσταση.

Αυτό το σύνθημα γεννιέται από την βεβαιότητα ότι στην καπιταλιστική κοινωνία δεν υπάρχει καταναγκασμός, βιαιότητα, εμπόδιο που να μην απορρέει από τον κυρίαρχο τρόπο παραγωγής, ότι κάθε καταναγκασμός, με οποιαδήποτε μορφή και αν εμφανίζεται, είναι πάντα ένας εκπρόσωπος του ταξικού συμφέροντος του κεφαλαίου, δηλαδή, ένας ταξικός εχθρός.

Μ' αυτή την έννοια, το σύνθημα των αναρχικών είναι ορθό, προλεταριακό, επαναστατικό.

Είναι λανθασμένο, όμως, στο βαθμό που μας κάνει να πιστέυουμε ότι είναι αρκετό να πολεμήσουμε αυθόρμητα, ότι η οργάνωση δεν έχει μεγάλη σημασία, ότι η πειθαρχία είναι μία αστική αντίληψη, ότι η ταξική ανάλυση θα ήταν περιττή.

Χωρίς άμυνες μπροστά στην ολοένα και σκληρότερη καταστολή που ακολουθεί τις ενέργειές τους, χωρίς να έχουν επιλύσει με οργανωτικούς όρους τη σχέση νομιμότητας και παρανομίας, αυτοί συλλαμβάνονται «νόμιμα».

Έτσι, το σύνθημα ορισμένων οργανώσεων, «οι κομμουνιστές δεν είναι τόσο αφελείς ώστε να περάσουν από μόνοι τους στην παρανομία» είναι ορθό, στο βαθμό που σημαίνει ότι πρέπει να χρησιμοποιηθούν όλες οι νόμιμες δυνατότητες κινητοποίησης και προπαγάνδας

για τον κομμουνισμό, για την οργάνωση, για τον πολιτικό και οικονομικό αγώνα.

Γενικά, όμως, δεν γίνεται αντιληπτό κάτ' αυτό τον τρόπο. Πράγματι, πολλοί το ερμηνεύουν σαν να σημαίνει ότι τα όρια που έχουν επιβληθεί από το αστικό κράτος και τη δικαιοσύνη του στους κομμουνιστές, είναι αρκετά ελαστικά ώστε να επιτρέπουν όλες τις δυνατές μορφές αγώνα, ότι πρέπει, σε κάθε περίπτωση, να παραμένουμε μέσα σ' αυτά τα όρια, ότι απέναντι στις καταχρήσεις του αστικού κράτους, οι οποίες συνήθως νομιμοποιούνται, πρέπει να υποτασσόμαστε άνευ όρων. Νομιμότητα πάση θυσία.

Αυτή είναι μία οππουρτονιστική και ατομιστική αντίληψη που επιτρέπει να αφήνονται αβοήθητοι σύντροφοι στην φυλακή, που αποκλείει από το επαναστατικό κίνημα όλους αυτούς που, εξ' αιτίας της κοινωνικής τους θέσης, δεν μπορούν να επιβιώσουν παρά μόνον σαν «εγκληματίες»: περιθωριακά στρώματα, πολλοί νεαροί προλετάριοι και μετανάστες.

Η αντίληψη αυτή οδηγεί στην θεωρητικοποίηση της «εγκληματικοποίησης» όλων αυτών που δεν είναι διαταθειμένοι να αποδεκτούν τις παραδοσιακές οργανώσεις. Είναι μία προέκαση της ταξικής δικαιοσύνης. Είναι ηλίθια.

Η νομιμότητα είναι θέμα εξουσίας. Η σχέση νομιμότητας και παρανομίας πρέπει να ιδωθεί σε σχέση με την αντίφαση της ρεφορμιστικής και φασιστικής εκτελεστικής εξουσίας.

Εκείνο που ενσαρκώνει σήμερα την αντίθεση αυτή, είναι, αφ' ενός, ο συνασπισμός σοσιαλδημοκρατών και φιλελευθέρων, η *Sudeutsche Zeitung* και η *Stern,* το Γ' πρόγραμμα ραδιοφωνίας της Κολωνίας και του Βερολίνου, η *Frankfurter Rundschau* και, τέλος, οι μέθοδοι της αστυνομίας του Μονάχου και η τακτική δικαιοσύνη και, αφ' ετέρου, το σχήμα Μπάρτσελ-Στράους, το τράστ Σπρίνγκερ, το ραδιόφωνο του Βερολίνου, το Β' κανάλι της τηλεόρασης, *Baker Kourier*, η αστυνομία του Βερλίνου και το Ομοσπανδιακό δικαστήριο.

Η ρεφορμιστική γραμμή στοχεύει στο να διαμεσολαβήσει τις συγκρούσεις δια της θεσμοποίησής τους, των υποσχέσεων για μεταρρυθμίσεις, κτλ. Μέρος της ρεφορμιστικής τακτικής είναι να παραμένει όσο πιο πολύ γίνεται μέσα στα όρια της νομιμότητας, κατακτώντας έτσι ένα περίβλημα νομιμοποίησης. Αυτό έχει ως στόχο να αφο-

μοιώσει τις αντιφάσεις, να αμβλύνει και να αφοπλίσει την αριστερή κριτική και, σε τελευταία ανάλυση, να εγκλωβίσει στο SPD τη σοσιαλιστική νεολαία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η ρεφορμιστική γραμμή είναι μακροπρόθεσμα η πλέον αποτελεσματική για τη σταθεροποίηση της καπιταλιστικής εξουσίας. Αυτό όμως προϋποθέτει κάποιες συνθήκες. **Προϋποθέτει οικονομική ευημερεία.** Για παράδειγμα, η ήπια γραμμή της αστυνομίας του Μονάχου έχει μεγαλύτερο κόστος από τη σκληρή γραμμή της αστυνομίας του Βερολίνου. Όπως δήλωσε ο διευθυντής της αστυνομίας του Μονάχου, «Δύο αστυνομικοί με αυτόματα μπορούν να συγκρατήσουν 1000 ανθρώπους. 100 αστυνομικοί με γκλοπ μπορούν να φοβίσουν 1000 ανθρώπους. Χωρίς αυτά τα μέσα, θα χρειαζόντουσαν 300-400 αστυνομικοί».
Προϋποθέτει, επίσης, μία ανοργάνωτη αντικαπιταλιστική αντιπολίτευση. Όπως είναι γνωστό, αυτό συμβαίνει στο Μόναχο. Επιπλέον, υπό την κάλυψη του πολιτικού ρεφορμισμού, αυξάνεται η μονοπώληση της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, ό,τι, δηλαδή, κάνει ο Σίλλερ με την οικονομική του πολιτική και ό,τι πέτυχε ο Στράους, με την χρηματοοικονομική του πολιτική. Μεγαλώνει όλο και περισσότερο η εκμετάλλευση μέσω της εντατικοποίησης και του καταμερισμού της εργασίας στο χώρο της παραγωγής, μέσω μακροπρόθεσμων μέτρων ορθολογικοποίησης στον τομέα της διοίκησης και των υπηρεσιών.

Από το Φοιτητικό Κίνημα και τον Παρισινό Μάη μπορούμε να διδαχθούμε ότι η συγκέντρωση εξουσίας στα χέρια λίγων, συντελείται χωρίς να συναντήσει αντίσταση, εάν γίνεται σιωπηλά, αποφεύγοντας άχρηστες προκλήσεις, οι οποίες μπορούν να έχουν ως συνέπεια ανεξέλεγκτες εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Γι' αυτό δεν έχουν ακόμη απαγορευθεί οι κόκκινοι πυρήνες, γι' αυτό το ΚΚ αναγνωρίστηκε ως DKP, χωρίς κατάργηση της απαγόρευσης λειτουργίας του, γι' αυτό υπάρχουν ακόμη φιλελεύθερα τηλεοπτικά προγράμματα και γι' αυτό μερικές οργανώσεις μπορούν να μην θεωρούν τον εαυτό τους αφελή, όπως είναι στην πραγματικότητα.

Ο χώρος της ανεκτικότητας της νομιμότητας, που προσφέρει ο ρεφορμισμός, είναι η απάντηση του κεφαλαίου στις επιθέσεις του φοιτητικού κινήματος και της ΑΡΟ (εξωκοινοβουλευτική αντιπολίτευση).

Στο βαθμό που μπορεί να δωθεί μία ρεφορμιστική λύση, αυτή είναι πάντα η πλέον αποτελεσματική.

Το να εμπιστέυεσαι αυτή τη νομιμότητα, να την πιστεύεις, να την επεκτείνεις μεταφυσικά, να την υπολογίζεις στατιστικά, να θέλεις μόνο να την υπερασπίζεσαι, σημαίνει ότι επαναλαμβάνεις τα λάθη της «αυτοάμυνας» στη Λατινική Αμερική, σημαίνει ότι δεν έχουμε διδαχθεί τίποτα, σημαίνει ότι αφήνουμε χρόνο στην αντίδραση να ανδρωθεί, να αναδιοργανωθεί, μέχρις ότου, χωρίς να κηρύξει παράνομη την αριστερά, να την καταστρέψει.

Ο Βίλλυ Βέγιερ αντιπροσωπεύει τη μη ανοχή, αλλά ελίσσεται και απαντάει με αυθάδεια στην κριτική του φιλελεύθερου Τύπου, που τον κατηγορεί ότι με τα αλκοτέστ του, έχει μετατρέψει κάθε οδηγό σε δυνάμει εγκληματία.

Οι σύντροφοι που μιλάνε επιφανειακά για τα προβλήματα της νομιμότητας και της παρανομίας, έχουν, προφανώς, παρεξηγήσει την έννοια της αμνηστίας, με την οποία εκμηδενίστηκε το φοιτητικό κίνημα. Με το να αρθεί η ποινικοποίηση εκατοντάδων φοιτητών, οι τελευταίοι την γλύτωσαν φτηνά, όμως έπειτα, για να αποτραπεί μία περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση, τους υπενθυμίζετο ενεργητικά, πόση μεγάλη αξία έχουν τα προνόμια της φοιτητικής ζωής, παρά την ύπαρξη του «Εργοστασίου Γνώσης», που είναι το πανεπιστήμιο. Έτσι ορθωνόταν εκ νέου ο ταξικός φραγμός ανάμεσα σε αυτούς και το προλεταριάτο, ανάμεσα στην καθημερινή ζωή μελέτης τους και την καθημερινή ζωή του εργαζόμενου και της εργαζόμενης, τους οποίους ο ίδιος ταξικός εχθρός δεν αμνήστευσε. Για μια ακόμη φορά, η θεωρία παρέμεινε διαχωρισμένη από την πράξη. Τα δεδομένα ταιριάζουν: η αμνηστία είναι ειρηνική καταστολή.

Η νομιμότητα είναι η ιδεολογία του κοινοβουλευτισμού, της συνεργασίας των τάξεων, της πλουραλιστικής κοινωνίας.

Γίνεται ένα φετίχ, εάν αυτοί που την υπερασπίζονται αγνοούν ότι τα τηλέφωνα ελέγχονται νόμιμα, οι γείτονες ανακρίνονται νόμιμα, δηλαδή, συνοπτικά, ότι είναι νόμιμο να μας ελέγχουν.

Η πολιτική οργάνωση και η επαναστατική δουλειά, εάν δεν θέλουν να υπόκεινται στον διαρκή έλεγχο της αστυνομίας, θα πρέπει να είναι ταυτόχρονα και νόμιμες και παράνομες.

Η ομάδα RAF οργανώνει την παρανομία ως αμυντική θέση για την επαναστατική παρέμβαση.

Το να δρας ως αντάρτης στην πόλη, σημαίνει να διεξάγεις τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα αμυντικά.

Η ομάδα RAF πραγματώνει τη σύνδεση ανάμεσα σε νόμιμο και παράνομο αγώνα, ανάμεσα σε εθνικό και διεθνή αγώνα, ανάμεσα σε πολιτικό και ένοπλο αγώνα, για τον καθορισμό της στρατηγικής και της τακτικής του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος.

Το αντάρτικο πόλεων σημαίνει, παρά την αδυναμία των επαναστατικών δυνάμεων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία και το Δυτικό Βερολίνο, πέρασμα στην πράξη.

Ή είσαι το πρόβλημα ή είσαι η λύση.

Ανάμεσα σ' αυτές τις δύο καταστάσεις δεν υπάρχει κάτι ενδιάμεσο.

Όπως είπε ο Κλήβερ* : «Τα σκατά αναλύθηκαν και ερμηνεύθηκαν από τις πρόσφατες γενεές, από κάθε άποψη. Η γνώμη μου είναι ότι το μεγαλύτερο μέρος όσων συμβαίνουν σ' αυτή τη χώρα δεν χρήζει περαιτέρω ανάλυσης».

RAF

Μετάφραση: Α. Καλαμάρας

* ΣτΜ Έλριτζ Κλήβερ: ηγετικό στέλεχος του κινήματος των Μαύρων Πανθήρων.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄
Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΤΟΥ ΜΟΑΜΠΙΤ

Οι 4 άνθρωποι που έδωσαν αυτήν την συνέντευξη, γνωστοί ως η συμμορία των Τεσσάρων του Μόαμπιτ, είναι προφυλακισμένοι μαζί με τους Αντρέας Φόγκελ και Τίλ Μάγιερ. Οι σύντροφοι αυτοί ήταν από το καλοκαίρι του 1971, μέλη του Κινήματος 2 Ιούνη, που κι αυτό προήλθε από την ομάδα «Blues».

Οι Ράλφ Ράϊντερς, Γκέραλντ Κλόπερ, Ρόναλντ Φρίτς και Φρίτς Τόϋφελ συμμερίζονται ακόμη τις πεποιθήσεις του Κινήματος 2 Ιούνη, ενώ οι Τιλ Μάγιερ και Αντρέας Φόγκελ είναι τώρα πιο κοντά στις απόψεις της RAF.

Οι κατηγορίες που τους βαρύνουν είναι ότι μεταξύ 1971 και 1975:
α) Διέπραξαν 10 ληστείες τραπεζών.
β) Λήστεψαν ένα οπλοπωλείο.
γ) Ανατίναξαν φορτηγά του βρετανικού στρατού.
δ) Δολοφόνησαν τον πρόεδρο δικαστηρίου φον Ντρένκμαν (10 /11/ 74).
ε) Οργάνωσαν την απαγωγή του ηγέτη των χριστιανοδημοκρατών του Βερολίνου, Πέτερ Λόρεντς, πετυχαίνοντας έτσι την απελευθέρωση των κρατούμενων Βερένα Μπέκερ, Ρόλφ Χάισλερ, Γκαμπριέλε Κρόχερ-Τίντεμαν, Ρόλφ Πόλε, Ίνγκριντ Ζήπμαν, Ετόρε Κανέλα και Γκέρχαρντ Γιάγκντμαν.

Η δίκη των 6 κατηγορούμενων άρχισε τον Απρίλιο του 1978, στην αίθουσα 501 του δικαστηρίου Μόαμπιτ στο Βερολίνο.

Ράλφ Ράιντερς: *Γεννηθείς στις 27/8/48, τυπογράφος, συνελήφθη στις 9/9/75.*
Ρόναλντ Φρίτς: *Γεννηθείς στις 8/9/51, οδηγός φορτηγού, συνελήφθη στις 28/4/75.*
Γκέραλντ Κλόπερ: *Γεννηθείς στις 1/11/53, οξυγονοκολλητής, συνελήφθη στις 28/4/75.*
Φρίτς Τόϋφελ: *Γεννηθείς στις 17/6/43, φοιτητής, συνελήφθη στις 13/4/75.*
Τίλ Μάγιερ: *Γεννηθείς στις 31/3/44, συνελήφθη στις 6/6/75 και απελευθερώθηκε τον Μάϊο του 1978 από δύο γυναίκες που παρίσταναν τις δικηγόρους. Συνελήφθη ξανά, 31 ημέρες αργότερα, στην Βουλγαρία.*
Αντρέας Φόγκελ: *Γεννηθείς στις 4/1/56, συνελήφθη στις 26/3/76.*

ΟΙ ΑΚΑΤΑΔΑΜΑΣΤΟΙ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέντευξη με τους Ρόναλντ Φρίτς, Γκέραλντ Κλόπερ, Ράλφ Ράιντερς και Φρίτς Τόϋφελ).

Τον Οκτώβριο του 1978, *το Stern* έστειλε έναν κατάλογο 27 ερωτήσεων στην «Συμμορία των 4 του Μόαμπιτ», με σκοπό να δημοσιεύσει τις απαντήσεις τους. Οι απαντήσεις που εστάλησαν ταχυδρομικώς, κατασχέθηκαν από τις δικαστικές αρχές για να χρησιμοποιηθούν ως «στοιχείο στη νέα δικαστική διαδικασία». Το γεγονός αυτό έκανε το *Stern* να ξανασκεφτεί κατά πόσον έπρεπε να δημοσιευτεί το άρθρο και τελικά η όλη ιστορία αποσιωπήθηκε.

Ε: *Πώς γεννήθηκε το Κίνημα 2 Ιούνη; Ποιές είναι οι προσωπικές πολιτικές εμπειρίες που σας οδήγησαν στις τακτικές και την μυστικότητα του αντάρτικου πόλεων;*

Α: Πέρα από το γεγονός ότι στις 2 Ιουνίου 1878, ο αυτοκράτορας Γουλιέλμος έπεσε θύμα επίθεσης ενώ περπατούσε στην Σχολή Καλών Τεχνών, κατά την διάρκεια μιας επίσημης επίσκεψης του Σάχη της Περσίας στο Βερολίνο (μην μπορώντας να καταλάβει τί στην ευχή είχαν οι άνθρωποι εναντίον του, εισήχθη στο νοσοκομείο με τα βασιλικά του οπίσθια γεμάτα μολύβι)· πέρα από το γεγονός ότι στις 2 Ιουνίου 1967, ξανά κατά την διάρκεια μιας επίσκεψης του Σάχη της Περσίας στο Βερολίνο, ο φοιτητής Μπέννο Όνεσοργκ δολοφονήθηκε από τον αξιωματικό της πολιτικής αστυνομίας Κούρας «σε νόμιμη αυτοάμυνα»· πέρα από τα γεγονότα αυτά, το Κίνημα 2 Ιούνη είναι το αποτέλεσμα ορισμένων, λίγο-πολύ οργασμικών, σεξουαλικών πράξεων στις οποίες είχαν επιδοθεί κάποια, λίγο-πολύ αξιοπρεπή, ζευγάρια γερμανών στα χρόνια 1940-1950 και κατά την διάρκεια των οποίων αναδύθηκαν οι μελλοντικοί πρωταγωνιστές, φρικιά και διεστραμμένοι σαδιστές της ελευθερίας, του Κινήματος 2 Ιούνη. Στην εγκληματική φαντασία των δημοσίων κατηγόρων, το Κίνημα 2 Ιούνη ανήκει σ' εκείνο το είδος ενώσεων που αποσκοπούν στην διάπραξη τρομοκρατικών εγκλημάτων και διαθέτουν μέλη, ηγέτες, ειδικούς και υποστηρικτές.

Στην επαναστατική φαντασία άλλων ανθρώπων, το Κίνημα 2 Ιούνη είναι μια ανατρεπτική δύναμη που γεννήθηκε και αναπτύχθηκε στο Βερολινέζικο προσκήνιο - το Βερολίνο ήταν ένα μέρος, μεταξύ πολλών άλλων, όπου αναπτύχθηκαν αυτόνομα κινήματα που επεδίωκαν τον μετασχηματισμό αυτής της κοινωνίας, την μετάβαση από μια κόλαση εκμετάλλευσης και αλλοτρίωσης σε μια σοσιαλιστική κοινωνία ελεύθερων ανθρώπων, χωρίς κυριαρχία και εξαναγκασμό.

Στην πραγματικότητα, το Κίνημα 2 Ιούνη ήταν αρχικά, στις αρχές της δεκαετίας του 1970, ένα σύνθημα πολιτικής αναγνώρισης για στρατιωτικές ενέργειες κατά των δυνάμεων κατοχής (των αμερικάνικων, γαλλικών και αγγλικών στρατευμάτων που υπήρχαν στο Δ. Βερολίνο), της ταξικής δικαιοσύνης των καπιταλιστών, των μπάτσων και της στρατιάς των διεφθαρμένων, ηλιθίων πολιτικών του Βερολίνου. Οι άνθρωποι που συμμετείχαν σ' αυτές ήταν ανέκαθεν τμήμα κάποιων αλληλοσυνδεόμενων κύκλων, εμφανίζονταν, δρούσαν και

εξαφανίζονταν όπως τους βόλευε. «Σύμφωνα με την ψυχή και την συνείδησή τους». Ποιές ήταν οι εμπειρίες που ενέπνευσαν τους ανθρώπους αυτούς και συνεχίζουν να τους εμπνέουν; Οι καθημερινές εμπειρίες: Ο τρόπος ζωής και παραγωγής του βιομηχανικού καπιταλισμού, η οικογένεια, το σχολείο, η εταιρεία, το γραφείο, το εργοστάσιο, το πανεπιστήμιο, οι φυλακές, οι πολυεθνικές, η ίδια η συνήθης τρομοκρατική λειτουργία της καθημερινής ζωής, η οποία οδήγησε τους νέους όλου του κόσμου στα οδοφράγματα, ωθώντας τους να πειραματιστούν με νέες μορφές συλλογικής ζωής και νέες μορφές αγώνα. Η επιθυμία να ζήσεις με τρόπο αυτόνομο και όχι να είσαι μαριονέττα, εξάρτημα, ρομπότ, αποκτηνωμένος καταναλωτής κατευθυνόμενος από κάποια αποκαλούμενη «κοινωνική φύση», απλά και μόνον από το κέρδος. Και τί σημαίνει μυστικότητα; Ύστερα από κάθε ενέργεια που δεν συμβιβάζεται με την καθολικά αναγνωρισμένη και αποδεκτή κοινωνική τάξη πραγμάτων, οι μπάτσοι συμπληρώνουν ένα έγγραφο. Θα μπορούσε να είναι η τάδε ή η δείνα γυναίκα, ο τάδε ή ο δείνα άντρας! Στην ωραία γερμανική γλώσσα της αστυνομίας, το ονομάζουν αυτό: «Ένταλμα σύλληψης εγκληματιών τρομοκρατών». Και μόλις ανακαλύψεις ότι το πρόσωπό σου εμφανίζει ομοιότητα με το πρόσωπο του καταζητούμενου, η επιλογή σου είναι: είτε η νομιμότητα (η δημόσια ζωή), το αστυνομικό κράτος, η κοινωνία του χθες, οπότε παραδίδεσαι στην αστυνομία, ανακρίνεσαι εφ' όλης της ύλης και σου αποσπούν τεχνηέντως πληροφορίες - δεν ήμουν εγώ, ίσως ο φίλος μου - και αν χρειαστεί, περνάς μερικά χρόνια στην «στενή»· είτε η παρανομία, η μυστικότητα, η κοινωνία του αύριο, η ζωή του φυγά... ή μήπως όλα αυτά δεν είναι παρά μια αστυνομική εναλλακτική λύση; Ελεύθερη επιλογή μεταξύ δύο τύπων θανατηφόρου υπάρξεως.

Μήπως θα έπρεπε να απαντήσουμε στο ερώτημα μ' έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο; Το έργο ακριβώς του κινήματος είναι να εξουδετερώσει τα σχέδια και τις ραδιουργίες της αστυνομίας. Ο ηλεκρονικός υπολογιστής γνωρίζει μόνο το ναι και το όχι, δηλαδή, το 0 και το 1. Ο επαναστάτης γνωρίζει την ζωή και μαθαίνει να την γνωρίζει σ' όλες της τις μορφές. Τα όρια μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας είναι λίγο-πολύ ρευστά. Οι άνθρωποι που δεν βρίσκονται στον κατάλογο των καταζητούμενων, μπορούν να κάνουν παράνομη δουλειά ενώ οι καταζητούμενοι μπορούν να ζήσουν επί χρόνια, χωρίς να συμμετέ-

χουν σε μια τέτοια δράση που χαρακτηρίζει το αντάρτικο πόλεων, λόγου χάρη, ζώντας στο εξωτερικό σε αγροτικές κομμούνες ή εργαζόμενοι με πλαστά χαρτιά σ' ένα γραφείο, ένα εργοστάσιο ή οπουδήποτε αλλού.

Και εκείνο που επιτρεπόταν χθες, μπορεί ν' απαγορεύεται σήμερα, κατά πώς βολεύει αυτούς που κατέχουν την εξουσία. Κυριολεκτώντας, τα τελευταία χρόνια, κάπου 500 καθήκια στην Βόννη κατάφεραν να περάσουν σωρεία νόμων που καταστρέφουν την ζωή αρκετών δεκάδων φυλακισμένων.

Ε: *Υπήρξαν θεωρητικά κείμενα που έπαιξαν ρόλο σ' αυτό;*

Α: Αν αυτή η ερώτηση αποσκοπεί στον εντοπισμό των κειμένων τα οποία πρέπει να τεθούν εκτός κυκλοφορίας, προκειμένου να προστατευθεί το κράτος, τότε όλα. Ο,τιδήποτε διεγείρει την φαντασία είναι επικίνδυνο. Βιβλία για τους ινδιάνους, ταξιδιωτικές ιστορίες, κόμικς. Ο τύπος που πάει με τα τέσσερα στην αντιεξουσιαστική σειρά κόμικ του περιοδικού Stern, είναι εξαιρετικά επικίνδυνος.

Διαφορετικά, υπάρχει όντως πληθώρα κειμένων που μπορούν να σε ωθήσουν ν' αρχίσεις να σκέφτεσαι και να κάνεις συνειρμούς, όμως η ώθηση προς την ένοπλη αντίσταση μπορεί να προέλθει μόνον από συγκεκριμένες πρακτικές εμπειρίες, από την απόλυτη έλλειψη δικαιοσύνης στα εργοστάσια, από την αναποτελεσματικότητα της φραστικής διαμαρτυρίας, από την τρομοκρατία του «ομαλού», από την αντίφαση της ύπαρξης τυπικών δικαιωμάτων και της πραγματικής αδυναμίας να τα διεκδικήσεις.

Ε: *«Δεν πρέπει να πιστεύετε ότι το πέρασμα στην παρανομία είναι κάτι εύκολο», είπε ο Χόρστ Μάλερ. Πώς περνάει κανείς από την νομιμότητα στην παρανομία;*

Α: Ποτέ μη φανταστείτε ότι όλα είναι εύκολα. Η παρανομία, η νομιμότητα, το εργοστάσιο, οι φυλακές η CDU, το SPD - είμαστε πάντα ελεύθεροι να επιλέξουμε μεταξύ ευφορίας και δυσφορίας. Κανένας δεν βγαίνει εκτός νόμου με την θέλησή του και ακόμα και όταν μας κάνουν παράνομους, εξεγειρόμαστε κατά των στερεοτύπων της «παρανομίας» και της «τρομοκρατίας», διότι δεν κάνουμε τίποτα περισσότερο από το να υπερασπίζουμε τον εαυτό μας και να αντιστεκόμαστε, όπως ακριβώς είναι αναπόφευκτο και αναγκαίο να κάνουμε και σε όλες τις άλλες σφαίρες της ζωής και σε κάθε άλλη κατάσταση.

Η παρανομία δεν είναι κάτι απίθανο. Μπορεί να συμβεί στον καθένα, όπως το να πατήσεις σκατά σκύλου. Η απόδειξη: λογουχάρη, η νόμιμη δράση κατά των αντιπυρηνικών διαδηλωτών στο Μπρόκντορφ και το Γκρόντε και οι επιδρομές στα κέντρα των γυναικείων ομάδων στην Φρανκφούρτη. Προσέχουμε ώστε να μην θεοποιούμε την παρανομία ή να την εμφανίζουμε σαν δαιμονικό φάντασμα. Είναι κάτι πολύ συνηθισμένο σ' ένα αστυνομικό κράτος. Πρέπει να παραμείνουμε διαφανείς. Ο Μάλερ είπε κάποτε: «Η επαναστατική πολιτική είναι αναγκαστικά εγκληματική» και θεωρείται συγγραφέας μιας μπροσούρας που διαβάστηκε ευρέως. Την εποχή εκείνη περιστοιχιζόταν από ολόκληρο πλήθος θαυμαστικών. Πρέπει να καταλάβετε! Πρέπει να δράσετε! Κάνετε κάτι! Σήμερα, περιβάλλεται από πλήθος ερωτηματικών και αφήνεται να τον επιδεικνύουν σαν αντιτρομοκρατικό σκιάχτρο σ' ένα φανατισμένο κοινό.

Ο Μάλερ παρέμεινε, σίγουρα, ειλικρινής, αλλά όπως και πολλοί άλλοι, πέρασε από τον άκρατο ενθουσιασμό στην απύθμενη πικρία.

Αυτό που χρειαζόμαστε είναι να είμαστε διαυγείς απέναντι στην πραγματικότητα και απέναντι στην πραγματικότητα της παρανομίας. Στην ετερόκλητη πραγματικότητα της διαψευσμένης καθημερινής μας ζωής, συναντάμε θαυμαστικά και ερωτηματικά και πολλά Α μέσα σε κύκλο. Το ν' αναλαμβάνεις δράση, να συμμετέχεις και ταυτόχρονα να είσαι ικανός για αυτοκριτική - πράγμα που επίσης συνεπάγεται ότι λαμβάνεις σοβαρά υπόψη τις κριτικές άλλων, ακόμα κι όταν οι μπάτσοι κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούν για να εκμεταλλευτούν προς όφελός τους κάθε κριτική που αφορά τον αγώνα - όλα αυτά δεν είναι αναγκαστικά αλληλοαποκλειόμενα.

Ε: *Η παρανομία δεν φράζει τον δρόμο προς εκείνες τις μάζες που θέλετε να πλησιάσετε;*

Α: Η αστυνομία θέτει εκτός νόμου όποιον θεωρεί επικίνδυνο, απομονώνοντάς τον κατ' αυτόν τον τρόπο. Είναι φανερό. Όμως, η απομόνωση υπάρχει σ' όλες τις σφαίρες της ζωής· ο αγώνας κατά της απομόνωσης και υπέρ της αλληλεγγύης είναι το κύριο καθήκον όλης της επαναστατικής πρακτικής. Δεν είναι η παρανομία που «φράζει τον δρόμο προς τις μάζες», αλλά η σαθρή πρωτοπορία που μπορεί να προέλθει απ' αυτήν.

Επιπλέον, δεν είμαστε ιεροκήρυκες για να διδάξουμε την ιερή ιστορία στις «μάζες». Έργο του αντάρτη είναι να δείξει τις δυνατότη-

τες αντίστασης ενάντια σ' ένα φαινομενικά πανίσχυρο κράτος και τους κερδοσκόπους του, να οργανώσει την αντίσταση αυτή. Όταν οι αντιπυρηνικοί διαδηλωτές επισημαίνουν την καταστροφή του περιβάλλοντος, καταλαμβάνοντας κτίρια ή χρησιμοποιώντας το σαμποτάζ, όταν οι γυναικείες ομάδες οργανώνουν ταξίδια στο εξωτερικό ή κλινικές για αμβλώσεις, όταν οι μαθητές μέσα στις σχολικές φάμπρικες κερδίζουν μιαν ημέρα από την τρομοκρατία της εντατικοποιημένης μελέτης που υφίστανται μέσω ανώνυμων προειδοποιήσεων για τοποθέτηση βομβών, είναι κι αυτό ένα είδος ανταρτοπόλεμου. Ο ανταρτοπόλεμος δεν είναι θρησκεία, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την μορφή που παίρνει ο αγώνας των μαζών.

Ε: *Οι ενέργειές σας ήταν εντελώς αυθόρμητες ή προσεκτικά προετοιμασμένες; Πώς νιώθατε μετά;*

Α: Όπως είναι φυσικό, οι συνθήκες του αγώνα καθιστούν αναγκαίο έναν κάποιο βαθμό προετοιμασίας. Υπάρχει όμως περιθώριο και για τον αυθορμητισμό, διότι, πρακτικά, καμιά ενέργεια δε γίνεται όπως είχε σχεδιαστεί.

Ε: *Στην RAF υπήρχαν ισχυρές ιεραρχικές τάσεις. Τί συμβαίνει στο Κίνημα 2 Ιούνη; Πώς λαμβάνονται οι αποφάσεις; Ποιοί είναι οι δεσμοί σας με την R.A.F;*

Α: Δεν γνωρίζουμε πολλά για την RAF. Μερικοί ενεργοί αγωνιστές της RAF λένε πάντα ότι η τρυφερότητα και η συλλογικότητα βασιλεύουν στην οργάνωσή τους. Στο Κίνημα 2 Ιούνη, οι γυναίκες καταπιέζουν τους άντρες και οι προλετάριοι τους φοιτητές καθώς και το αντίστροφο. Οι αποφάσεις λαμβάνονται με ρίξιμο των ζαριών ή κατόπιν χειροδικιών, αλλά, όπως και να' χει, είναι πάντα λάθος. Οι δεσμοί μας με την RAF είναι πολύ ερωτικοί και πολλοί οικογενειακοί.

Ε: *Υπάρχουν κάποιοι που είπαν «Φτάνει ως εδώ» και αποχώρησαν;*

Α: Βεβαίως!

Ε: *Οι Επαναστατικοί Πυρήνες ανέλαβαν την ευθύνη της απελευθέρωσης του Τίλ Μάγιερ. Αυτή δεν ήταν μια ενέργεια του Κινήματος 2 Ιούνη;*

Α: Οι Επαναστατικοί Πυρήνες ανέλαβαν την ευθύνη για τις 2 ενέργειες εναντίον δικηγόρων που συμμετέχουν στην κυβέρνηση. Όπως προκύπτει από μια δήλωση την οποία έκανε στην δίκη ο Τίλ Μάγιερ, η ενέργεια απελευθέρωσής του πραγματοποιήθηκε από το «Κομμάντο Ναμπίλ Χάρμπ».

Ε: *Εμφανίστηκε κάπου στον Τύπο η είδηση ότι το Κίνημα 2 Ιούνη «κατέρρευσε». Αληθεύει αυτό;*

Α: Το Κίνημα 2 Ιούνη είναι μια πολιτική αντίληψη. Αναφέρεται στην αποκρυστάλλωση της καθημερινής πολιτικής αντίστασης που προέκυψε από την εξέγερση της νεολαίας στην δεκαετία του 1960. Αυτό σημαίνει ότι το Κίνημα 2 Ιούνη εκφράζει όλους τους ανθρώπους που προσπάθησαν και ακόμη προσπαθούν, να αντισταθούν και να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις στην καθημερινή τρομοκρατία του καπιταλισμού. Αποτελείται από καταληψίες και νεολαίους που διευθύνουν οι ίδιοι τις νεολαιίστικες λέσχες τους, από επιτροπές φυλακών και γυναικείες ομάδες, από παιδικούς σταθμούς, από εναλλακτικά έντυπα, από οργανώσεις άρνησης πληρωμής ενοικίου και αμβλώσεων στο εξωτερικό και από επιτροπές αλληλεγγύης προς τους λαούς του Βιετνάμ, του Ιράν, της Παλαιστίνης, της Αγκόλας, της Σαχάρας κ.λ.π.

Οι ένοπλες μονάδες κομμάντο ήταν η έκφραση και το αποτέλεσμα του κινήματος αυτού - γέννημα θρέμμα και εξάρτημά του, ακόμα κι αν σήμερα ορισμένοι δεν θέλουν να το παραδεχθούν. Ήταν η προσπάθεια μετάφρασης του λανθάνοντος επαναστατικού χαρακτήρα του κινήματος σε παραδειγματικές ενέργειες προώθησης της εξέλιξής του με τρόπο τέτοιο ώστε να ξεπεράσει την πρακτική αδυναμία του, όταν οι ομάδες αντιμετώπιζαν, λογουχάρη, την φυλάκιση και την αστυνομία.

Ούτε το κίνημα ούτε οι ένοπλες ομάδες του έχουν διαλυθεί. Όμως, βίωσαν και βιώνουν ακόμη μια μακρά διαδικασία μετασχηματισμού. Σήμερα, οι άνθρωποι σπανίως μιλούν για την τρομοκρατία της κατανάλωσης· αντίθετα, μιλάμε περισσότερο για την ανεργία. Δεν είναι πλέον ο φόβος των νόμων του κράτους που οδηγεί στους δρόμους την αντιπολίτευση, αλλά η αστυνομία και η Ομοσπονδιακή Συνοριακή Φρουρά, οι οποίες ηγούνται του εμφυλίου πολέμου, μετατρέποντας τους νόμους σε κουρελόχαρτα, όπως μαρτυρούν το Γκρόντε, το Μπρόκντορφ, το Στάμχάιμ, οι φυλακές, οι παρακολουθήσεις τηλεφώνων, ο έλεγχος της αλληλογραφίας, των κινήσεων και των επαφών χιλιάδων «συμπαθούντων», ο «Μεγάλος Αδερφός», η DISPOL (ένα από τα 5 ηλεκτρονικά συστήματα πληροφοριών της αστυνομίας), το φακέλωμα και οι φρουροί ασφαλείας των επιχειρήσεων κ.λ.π. και η υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου της πλειοψηφίας του πληθυσμού γεννάει μια δυσαρέσκεια πολύ διαφορετική από την

ηθική αγανάκτηση που αισθάνονται οι φοιτητές για τις σφαγές που διαπράττει ο ιμπεριαλισμός σε μακρινά μέρη. Αν θέλετε, η αντίσταση χάνει τον αφηρημένο χαρακτήρα της και γίνεται συγκεκριμένη. Στα πλαίσια αυτά, υπάρχει φυσικά και μια όλο και μεγαλύτερη μετάθεση της σημασίας που αποδίδεται στις επαναστατικές ενέργειες - ενόπλων ή μη - μια αναδιάρθρωση των διαφόρων μορφών αντίστασης και οργάνωσης.

Ε: *Ο Κάρλ Χάιντς Ντέλβο*[1] *έχει πει ότι οι συμπαθούντες σοκάρονται από ορισμένες ενέργειες. Αληθεύει, όπως λέει ο Μπόμυ Μπάουμαν,*[2] *ότι καταλήξατε να ενεργείτε σύμφωνα με αρχές που δεν καθορίζατε πλέον οι ίδιοι;*

Α: Είναι αλήθεια. Η αεροπειρατεία στο Μογκαντίσου ήταν μια αντιδημοφιλής ενέργεια. Υπάρχει μια θεωρία σύμφωνα με την οποία το ν' αναζητάς την λαϊκή υποστήριξη είναι «λαϊκισμός», ενώ το να μην δίνεις δεκάρα, «επανάσταση». Επιλέξαμε τον λαϊκισμό επειδή, γνωρίζοντας ποιοί είμαστε, δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε χωρίς την υποστήριξη των μαζών.

Ο Μπόμυ Μπάουμαν στηρίζεται στην αρχή ότι χρειάζεται ενίοτε χρήματα και ότι δεν θα μπορούσε να πουλήσει τις ήδη πασίγνωστες ιστορίες του αν δεν καινοτομούσε λιγάκι, όπως, λογοχάρη, με την απειλή της χρήσης ατομικών όπλων από «τρομοκράτες». Για μας, όλα αυτά είναι ανέκδοτα. Οι ρατσιστές γιάνκηδες ήταν εκείνοι που έριξαν τις πρώτες ατομικές βόμβες στις γιαπωνέζικες πόλεις. Εμείς φοβόμαστε για πολύ καιρό ότι οι πυρηνικοί καρχαρίες και οι πολιτικοί ίσως προσπαθούσαν να στρέψουν εναντίον *μας* την οργή του λαού, μετά το πρώτο σοβαρό ατύχημα σε κάποιο πυρηνικό εργοστάσιο ή την πρώτη καταστροφή από πυρηνικά όπλα. Το γεγονός ότι ο Μπόμυ πέφτει τόσο χαμηλά, δείχνει πού μπορείς να οδηγηθείς όταν εκπορνεύεσαι προς όφελος της προπαγάνδας εκείνων που κατέχουν την εξουσία.

Ε: *Το Κίνημα 2 Ιούνη θεωρούσε την Δ. Γερμανία φασιστικό κράτος εξαρχής, πώς την βλέπει σήμερα; Η ανάλυση έχει αλλάξει αποφασιστικά;*

Α: Ανοησίες! Η Δ. Γερμανία δεν ήταν και δεν είναι φασιστική. Όμως οι γραφειοκρατίες στις οποίες στηρίζεται το κράτος και, πρώτα και κύρια, η αστυνομία και οι δικαστές, έχουν λειτουργήσει με τον ίδιο τρόπο, όχι μόνον από την εποχή του Γ΄ Ράϊχ, αλλά και του Γουλιέλμου Β΄, ακόμη και υπό την Δημοκρατία της Βαϊμάρης, υπέρ της εξουσίας, της αντίδρασης και του κεφαλαίου. Το ίδιο συμβαίνει σε όλες τις ταξικές κοινωνίες. Αυτές οι γραφειοκρατίες στις οποίες στηρίζεται το κράτος, ιδιαίτερα σε καιρούς κρίσης, είναι εκείνες που αμβλύνουν την τρομοκρατία της δεξιάς, ασκώντας την εν ονόματι του κράτους.

Απ' αυτήν την άποψη, κάθε δικαστής, δημόσιος κατήγορος και μπάτσος θεωρεί τον εαυτό του εντελώς «αμερόληπτο». Ο μηχανισμός καταπίεσης λειτουργεί διαμέσου της βίας (Πρωσικής) και των αναγκαστικών (ταξικών). Θα ήμασταν τυφλοί αν δεν διαφοροποιούσαμε τα νομικά επιχειρήματα του δικαστή Φρίσλερ στο εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό δικαστήριο, που μετά από 10 λεπτά κατέληξε σε μιαν απόφαση τύπου «πάρτε του το κεφάλι», από την δική μας δίκη που πρόκειται να διαρκέσει μήνες και χρόνια, για να τελειώσει με μια καταδίκη σχεδόν εξίσου προαποφασισμένη, αλλά που πάντα θα επιδιώκεται η διατήρηση μιας επίφασης νομιμότητας. Μας επιτρέπουν ακόμα και να δίνουμε συνεντεύξεις - πολύ ευγενικό! Δεν μπορείς έτσι απλά και ξεκάθαρα να αντιπαραβάλλεις τον φασισμό με το παραδοσιακό αστικό κράτος όπως κάνεις με την ημέρα και την νύχτα. Οι ενδιάμεσοι κίνδυνοι είναι πολλαπλοί. Και τα δύο αποτελούν μορφές καπιταλιστικής κυριαρχίας. Η Δ. Γερμανία δεν είναι φασιστικό κράτος, έχει όμως φασιστικές τάσεις, οι οποίες τα τελευταία χρόνια όμως έχουν γίνει σημαντικά ισχυρότερες. Φυσικά, οι σημερινές μέθοδοι είναι διακριτικότερες και ποικιλόμορφες. Για παράδειγμα, πάρτε τις φυλακές: τόσο χθές όσο και σήμερα, οι φυλακισμένοι ξυλοκοπούνται, εγκλείονται σε ειδικά κελιά όπου τους μπουκώνουν παρά την θέλησή τους με ηρεμιστικά. Στο Αμβούργο, κατά την διάρκεια της απεργίας πείνας το καλοκαίρι του 1977, εξαιτίας όλης αυτής της φροντίδας-μέριμνας, οι αρχές των φυλακών άνοιξαν με την βία τα στόματα των κρατουμένων της RAF, χρησιμοποιόντας λοστούς, όταν εκείνοι αρνήθηκαν την εξαναγκαστική σίτιση. Τον Μάϊο του 1977, ειδικές δυνάμεις επέμβασης της κρατικής ασφάλειας, μας τσάκισαν τους καρπούς με χειροπέδες, μας ξερίζωσαν τα μαλλιά με τα χέρια και μας κλωτσούσαν στην βουβωνική χώρα. Αντιμετωπίζοντάς μας με αυτόν τον τρόπο, επεδίωκαν να λυγίσουν την αντίστασή μας στο εξαναγκαστικό κούρεμα και να μας τιμωρήσουν επειδή καροϊδεύαμε τους μάρτυρες. Η Διεθνής Αμνηστία γνωστοποίησε την ανησυχία της. Ένας γνωστός νομικός μίλησε για βασανιστήρια. Ο Τύπος σιώπησε.

Υπήρχαν επίσης και εκείνα τα «νεκρά κτίρια» όπου η Άστριντ Γκρόλ και η Ούλρικε Μάινχοφ, λογουχάρη, είχαν απομονωθεί εντελώς επί μήνες και χρόνια. Επομένως, δικαιολογημένα μιλάει ο λαός για «λευκά βασανιστήρια». Ο νόμος περί «απαγόρευσης επαφών», στερεί τους κρατούμενους από κάθε δικαίωμα, σύμφωνα με τις επιθυμίες της κυβέρνησης της Βόννης. Ο Φίλμπινγκερ θα μπορούσε κάλλιστα ν' αποκαλέσει τον εαυτό του αδέκαστο δικαστή. Τα γεγονότα στις φυλακές του κρατιδίου του (Στάμχάιμ), παρέμειναν ανεξήγητα, σκεπασμένα από μια σωρεία ψεμάτων και πνιγμένα από το βαμβάκι των επίσημων εξηγήσεων. Το ότι αυτό είναι κάτι απειροελάχιστο σε σύγκριση με τις θηριωδίες της ναζιστικής περιόδου, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως κριτήριο για μας.

Είναι μια σχηματική μορφή αντιμετώπισης του ζητήματος τού φασισμού, η οποία έχει κατορθώσει ως τώρα να εμποδίσει ένα μεγάλο μέρος της αριστεράς να συμμετάσχει στον διάλογο για το πρόβλημα της ένοπλης πάλης εδώ και τώρα. Με δύο λόγια: η ένοπλη πάλη για τον σοσιαλισμό είναι εύλογη και θεμιτή μόνον ενάντια στις απροκάλυπτα φασιστικές παραλλαγές των καπιταλιστικών καθεστώτων. Η γερμανική Ιστορία έχει δείξει ότι αυτήν ακριβώς την στιγμή, μπορεί να είναι ήδη πολύ αργά. Δεν δικαιολογείς τον ένοπλο αγώνα, προσπαθώντας απεγνωσμένα ν' αποδείξεις ότι το κράτος είναι βασικά φασιστικό. Αρκετοί σύντροφοι έχουν ήδη αναλώσει υπερβολική ενέργεια σ' αυτό.

Ε: *Οι ενέργειες του Κινήματος 2 Ιούνη και της RAF έχουν οδηγήσει σ' έναν αυξημένο εξοπλισμό της αστυνομίας και σε μια σκλήρυνση των νόμων. Αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να πλήξει και την νόμιμη αριστερά. Λάβατε υπόψη αυτό το είδος των συνεπειών, προτού προβείτε σε ενέργειες;*

Α: Όποιος υποτάσσεται εκούσια σ' έναν αφέντη και επιτρέπει να τον εκμεταλλεύονται, δεν χρειάζεται να φοβάται για αντίποινα. Αν επαναστατήσει, καταστέλλεται βίαια και όσο περισσότερο αντιστέκεται, τόσο σφοδρότερη γίνεται η τρομοκρατία των εκμεταλλευτών. Διαφορετικά, δεν θα υπήρχαν ούτε καταπιεστές ούτε καταπιεζόμενοι. Η εναλλακτική λύση, όταν συνίσταται στην δήθεν «εκούσια» παραίτηση από την αυτονομία, για να μην υποστείς αυτές τις τρομοκρατικές μεθόδους, δεν αποτελεί εναλλακτική λύση.

Σίγουρα, οι επαναστατικές ενέργειες είναι ένα σπουδαίο πρόσχημα για την περιστολή των αστικών ελευθεριών και την ανάπτυξη τού μηχανισμού καταστολής. Δεν αποτελούν όμως την αιτία τους. Αυτό το «επιχείρημα» δεν ισχύει για τους νόμους περί Κατάστασης Ανάγκης ή τους νόμους περί χειροβομβίδων. Ακόμα και η δημιουργία της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας είχε ήδη αποφασιστεί πολύ πριν συμβούν οι πρώτες σημαντικές αντάρτικες ενέργειες και, οπωσδήποτε, οι αντάρτικες ενέργειες δεν ήταν η αιτία θέσπισης του Berufsverbot. Η χρησιμοποίηση ενεργειών - που έγιναν ή υποτίθεται ότι έγιναν - μειονοτήτων ή μικρών ομάδων ως δικαιολόγηση, είναι μια μέθοδος πολύ γνωστή από την φασιστική περίοδο. Ας γίνουμε πιο συγκεκριμένοι και ας μιλήσουμε περί εξουσίας: η εκμετάλλευση του λαού και η τρομοκρατία της αστυνόμίας και των φυλακών οδηγούν πάντα σε ισχυρότερη αντίσταση και αιματηρές επαναστάσεις. Έχουν προβλέψει οι καταπιεστές τις συνέπειες αυτές; Προφανώς!

Ε: *Κατά την διάρκεια της δίκης, ο Ράλφ Ράιντερς είπε: «Στόχος μας ήταν και είναι να στρέψουμε προς την επανάσταση την πλειοψηφία του λαού». Πώς συμβιβάζεται με την ιδέα αυτή, λογουχάρη, η κατάληψη του αεροπλάνου της Λουφτχάνσα, που ήταν γεμάτο με τουρίστες που πήγαιναν στην Μαγιόρκα;*

Α: Είναι εντελώς ασυμβίβαστη.

Ε: *Ο Χόρστ Μάλερ είπε: «Αυτό το κράτος χρησιμοποιεί τους τρομοκράτες για την σταδιακή κατάργηση των σημερινών αστικών ελευθεριών που παραχωρήθηκαν στους ανθρώπους το 1949, μετά την κατάρρευση του φασισμού». Δεν θα ήταν σήμερα πιο πολύτιμη η υπεράσπιση των αστικών ελευθεριών;*

Α: Το αφεντικό λέει: αν περικόψουμε τους μισθούς, υπεύθυνοι θα είναι οι λουφαδόροι. Ο νομοθέτης λέει: αν αναγκαστούμε να επιβάλλουμε βαρύτερες ποινές, υπεύθυνοι θα είναι οι ξεροκέφαλοι. Ο SS λέει: Αν σφαγιάσουμε το χωριό, υπεύθυνοι θα είναι οι παρτιζάνοι. Πώς όμως μπορούμε να μιλάμε έτσι σε μια δημοκρατία όπου κυρίαρχος είναι ο λαός; Είμαστε τόσο ηλίθιοι ώστε να εκμεταλλευόμαστε τον εαυτό μας, να καταπιέζουμε τον εαυτό μας, να σφαγιάσουμε τον εαυτό μας; Η λογική της απελευθέρωσης δεν μπορεί να είναι ίδια μ' εκείνη της κυριαρχίας. Φιλάμε τον κώλο των βασανιστών μας για να δώσουν στον Χόρστ Μάλερ μια έγχρωμη τηλεόραση.

Ε: *Ο «Μπόμυ» Μπάουμαν είπε ότι το Μογκαντίσου ήταν μια ελιτίστικη ηλιθιότητα, ότι η δολοφονία του Σλάγιερ θα προκαλούσε πολιτικές αντεπιθέσεις. Δεν θα ήταν μάλλον καλύτερο να περιμένατε την πολιτική ανάπτυξη κινημάτων με νόμιμη υπόσταση, όπως οι αντιπυρηνικές ομάδες και οι ομάδες πίεσης πολιτών;*

Α: Η απαγωγή και ο θάνατος του Σλάγιερ, πρώην ναζιστή και αφεντικού των αφεντικών, έχει μιαν εντελώς διαφορετική βαρύτητα απ' ό,τι το Μογκαντίσου. Η σύνδεση μιας δίκαιης και μιας άδικης ενέργειας, θα σόκαρε ένα πλήθος ανθρώπων εκτός από τον Μπάουμαν. Ο διαχωρισμός μεταξύ νόμιμου και παράνομου κινήματος, ένοπλων και άοπλων ομάδων πίεσης, μπορεί να διατηρηθεί μόνο μέσω ενός συμβατικού και δογματικού τρόπου σκέψης τού τύπου «εμείς και αυτοί». Αυτά τα στερεότυπα κι αυτός ο διαχωρισμός, είναι εκείνα που εμποδίζουν κάθε ανάπτυξη. Ενάντια σ' αυτά αγωνιζόμαστε.

Ε: *Είπατε ποτέ στον εαυτό σας, οποτεδήποτε, ίσως και τώρα που είστε στην φυλακή: «Αυτό δεν είναι πια εκείνο που θέλαμε. Πρέπει να επανεκτιμήσουμε τις ιδέες μας»;*

Α: Μια κοινωνία δεν είναι παγωμένη, αμετάβλητη. Υπάρχουν συνεχείς αλλαγές, διεργασίες, μετασχηματισμοί, αλλαγές στις σχέσεις εξουσίας. Έτσι, ο καθένας πρέπει να εξετάζει συνεχώς και να επανεκτιμά την πολιτική του. Αν δεν το κάνει, πέφτει στον δογματισμό, απομακρύνεται από την πραγματικότητα και σχεδιάζει την ίδια του την αποτυχία ή όπως λέει ο Μάρξ: «Οι προλεταριακές επαναστάσεις ασκούν διαρκώς αυτοκριτική, σταματώντας πάντα μπροστά στα ίχνη τους, ξαναγυρίζοντας σ' ό,τι φαίνεται πως έχει ολοκληρωθεί και ξεκινούν πάλι απ' την αρχή, χλευάζοντας αμείλικτα τις αμφιταλαντεύσεις, τις αδυναμίες και την μιζέρια των πρώτων τους εγχειρημάτων, δείχνοντας ότι συντρίβουν τον εχθρό μόνο και μόνο για να τον αφήσουν ν' αντλήσει νέα δύναμη από την γη και να σηκωθεί πάλι δυνατός μπροστά τους, οπισθοχωρώντας συνεχώς μπροστά στο απέραντο μεγαλείο των σκοπών τους, ώσπου τελικά δημιουργείται η κατάσταση όπου κάθε οπισθοχώρηση είναι αδύνατη και οι ίδιες οι συνθήκες επιτάσσουν: Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα. Ιδού μια ωραία γυναίκα, εδώ ας χορέψουμε!».

Ε: *Κάποιες ημέρες της δίκης φαινόταν ότι στο εδώλιο κυριαρχούσε μεγάλη ευθυμία. Υπάρχει κάτι αστείο στην προοπτική της ισόβιας κάθειρξης;*

Α: Η ζωή είναι τόσο σοβαρή ώστε μπορείς να την αντέξεις μόνον αν γελάς, όπως αρέσκεται να λέει ο Γκέρχαρντ. Αλλά ας είμαστε και μια φορά σοβαροί. Το θέμα δεν μπορεί να τεθεί παρά μόνον έτσι, διότι μια ατμόσφαιρα κατήφειας έχει εξαπλωθεί στο πολύχρωμο φάσμα των αριστερών σεκτών. Φυσικά, οι προοπτικές που προσφέρει στην ανθρωπότητα ο καπιταλισμός είναι φοβερές, είτε πρόκειται για θέμα ισόβιας κάθειρξης είτε ισόβιας εκμετάλλευσης, ιμπεριαλιστικών πολέμων ή πυρηνικής μόλυνσης. Ένας καταδικασμένος άνθρωπος δεν έχει πραγματικά κανένα λόγο να γελά. Όμως, η αρχή του «αντάρτη της απόλαυσης», την οποία δεν έχουν ακόμα συλλάβει όλοι, είναι ότι η ζωή πρέπει ν' αποτελεί απόλαυση και η επαναστατική πάλη πρέπει ν' αποτελεί απόλαυση, διότι διαφορετικά κανείς δεν θα την έκανε. Ένας άνθρωπος που αγωνίζεται έχει λόγους να γελά. Θα έπρεπε να συγκροτήσουν έναν πλήρη κρατικό μηχανισμό, πολύ μουχλιασμένο, για να εμποδίσει το κουκλοθέατρο του Μόαμπιτ να καταρρεύσει από τα γέλια του λαού. Μπορεί κανείς να παραμείνει σοβαρός όταν βλέπει να καταφθάνει ο μάρτυρας Πέτερ Λόρεντς;

Ε: *Ο Αντρέας Φόγκελ δεν έχει τώρα δικηγόρο της εμπιστοσύνης του και δεν επιθυμεί να συνεργαστεί με τον διορισμένο από το δικαστήριο συνήγορο. Σε ποιόν βαθμό είναι ακόμα εφικτή η υπεράσπισή του;*

Α: Όλα είναι δυνατά, όταν υπάρχει λίγη καλή θέληση. Ένα διαστημικό ταξίδι χωρίς πύραυλο, μια υπεράσπιση κατηγορουμένου χωρίς συνήγορο. Η άλλη πλευρά είναι σε χειρότερα χάλια. Πρέπει να αντιμετωπίσουν την εκτύλιξη της δίκης χωρίς φρόνημα, χωρίς ανθρώπινα αισθήματα, χωρίς κατανόηση.

Ε: *Γενικά, πώς είδατε την δίκη;*

Α: Αν δεν μας είχαν φυλακίσει, δεν θα είχαμε παραστεί. Πέρα απ' αυτό, μας φαινόταν κουραστική πότε-πότε, αλλά είχε περισσότερη πλάκα από το να βρισκόμαστε στα κελιά μας. Επίσης, θέλαμε να εκμεταλλευθούμε κάθε ευκαιρία για να πούμε ό,τι είχαμε να πούμε. Μέχρι τώρα, η εξέλιξη της δίκης έδειξε ότι τα δικαστήρια αυτά δεν λειτουργούν πολύ καλά, μ' αυτό το είδος κατηγορούμενων.

Στην συνέχεια, καθώς έφθινε το ενδιαφέρον του κοινού - κάτι πολύ φυσικό καθώς δεν είμαστε το κέντρο του κόσμου - η διαδικασία του Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου έπαιρνε όλο και περισσότερο την μορφή οδοστρωτήρα. Εξαντλήθηκαν πλήρως όλες οι δυνατότητες των ειδικών νόμων περί περιορισμού της υπεράσπισης και αποκλεισμού

των κατηγορούμενων, μια ποινή την οποία, μετά την έναρξη της δίκης, το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο είχε επιβάλλει σε όλους τους φερέγγυους δικηγόρους, πριν ακόμα συνέλθει το Πειθαρχικό Συμβούλιο, λόγω σχολίων τα οποία έκαναν κατά την ώρα της δίκης. Επιπλέον, αυτοί ήταν απλώς νεαροί, άπειροι δικηγόροι. Οι δικηγόροι που ήταν έμπειροι σε δίκες που αφορούσαν την Κρατική Ασφάλεια, είχαν ήδη συντριβεί από την *Berufsverbot* πριν από την έναρξη της δίκης, όπως, λογουχάρη, ο Χένιγκ Σπάνγκενμπουργκ ή αλλιώς αποκλείστηκαν από την δίκη μέσω της εφαρμογής της ειδικής παραγράφου 146 (απαγόρευση της συλλογικής υπεράσπισης). Ορισμένοι άλλοι δικηγόροι που ήρθαν στο Βερολίνο από την ΟΔΓ, απεπέμφθησαν, διότι το δικαστήριο αρνήθηκε να τους δεχθεί. Έτσι, βρέθηκαν εκτός παιχνιδιού για οικονομικούς λόγους.

Και μας τους ίδιους μάς απέκλεισαν από την δίκη, αρχικά για ημέρες και ύστερα, για μια ατελείωτη περίοδο, επειδή απλώς δεν εγκρίναμε την στάση του δικαστηρίου, το οποίο άφηνε τους μπάτσους που γέμιζαν τα δημόσια έδρανα να υβρίζουν τις οικογένειες και τους φίλους μας μόλις εμφανίζονταν, καθώς και να επεμβαίνουν στην δίκη και να ανακρίνουν τους μάρτυρες, παρά την θέλησή μας, οι κατήγοροι.

Όταν βρισκόμαστε εκεί, μόλις ζητούσαμε να μιλήσουμε μας αγνοούσαν, πράγμα που συχνά ίσχυε και για τους συνηγόρους. Κάποιες ημέρες σου δινόταν η εντύπωση ότι το δικαστήριο λογάριαζε να πάρει δώρο, αν άρχιζε σε μια προκαθορισμένη ημερομηνία μια ορισμένη φάση της δίκης, πχ η απαγγελία των κατηγοριών.

Η αίτησή μας να γίνει μαγνητοφώνηση, απορρίφθηκε. Έτσι, ο πρόεδρος είχε πάντα γραμμένη στα πρακτικά την δική του εκδοχή των καταθέσεων. Οι αιτήσεις των δικηγόρων υπεράσπισής μας να καταχωρηθούν ορισμένα πράγματα στα πρακτικά, απορρίφθηκαν, λογουχάρη, όταν ένας μάρτυρας είπε: «Υπέγραψα όλα όσα μου υπαγόρευσε η Κρατική Ασφάλεια». Από την άλλη, ο πρόεδρος έδινε όλο και περισσότερο την εντύπωση ότι βραχυκυκλωνόταν από τα άλλα μέλη τής ειδικής ανακριτικής επιτροπής και από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, όπως ακριβώς και η υπεράσπιση και οι κατηγορούμενοι. Αφού μας έδιωξαν κακήν-κακώς, δηλώσαμε γραπτώς ότι θα συμπεριφερόμαστε κόσμια την επόμενη φορά. Η ανακριτική επιτροπή απο-

φάνθηκε ότι οι δηλώσεις αυτές στερούνταν σοβαρότητας και ήταν προσβλητικές.

Αναφορικά μ' όλα αυτά, δεν μιλάμε μόνο για κατάπνιξη των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Αντιθέτως, οι πολιτικές δίκες είναι ενσωματωμένες στην συνήθη πορεία της ταξικής δικαιοσύνης. Διότι οι «κανονικοί» κρατούμενοι (οι φυλακόβιοι) ποτέ δεν μπόρεσαν να επωφεληθούν από δικαιώματα που υπάρχουν μόνο στα χαρτιά. Για να συμβεί αυτό, χρειαζόταν πάντα να διαθέτει κανείς οικονομικούς πόρους - όπως συμβαίνει στην περίπτωση των μεγαλοαπατεώνων - ή να εκμεταλλεύεται το ενδιαφέρον του κοινού - όπως συνέβη κατά την διάρκεια της υπόθεσης *Spiegel* ή των πρώτων φοιτητικών δικών ή, διαφορετικά, να έχει ένα ναζιστικό παρελθόν καθώς επίσης και συμπαθούντες που να εργάζονται στους δικαστικούς κύκλους. Ο Βάϊς προϊστάμενος του δικαστή Γκόϋς, αθώωσε τον Ρέζε, δικαστή της εθνικοσοσιαλιστικής λαϊκής ανακριτικής επιτροπής. Ο Βάϊς είναι τυπικός εκφραστής της ανακριτικής επιτροπής του Βερολίνου. Τα άλλα δικαστήρια της Δ. Γερμανίας και το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο της Καρλσρούης δεν είναι καλύτερα. Η μετάφραση των αρχικών B.G.H.[3] ως *Φαιοχίτωνες γκάνγκστερ,* είναι πολύ πετυχημένη. Εάν προσθέσουμε ότι βασιζόμαστε σε μια έντιμη ετυμηγορία, ελπίζουμε ότι ο καθένας αντιλαμβάνεται την ειρωνεία.

Από κάποιες απόψεις, η δίκη έχει ήδη τελειώσει για μας· δεν μπορούμε πια να χειριστούμε την υπεράσπισή μας, δεν μπορούμε πια να δώσουμε τις δικές μας εξηγήσεις, διότι μας πέταξαν έξω. Μ' αυτόν τον τρόπο, αφαιρέθηκαν οι τελευταίες δυνατότητες από μια υπεράσπιση που ήδη διέθετε ελάχιστες.

Ε: *Οι συνθήκες φυλάκισης έχουν επιδεινωθεί καθόλου μετά την δραπέτευση του Τίλ Μάγιερ;*

Α: Οι συνθήκες φυλάκισης δεν έχουν αλλάξει, αν εξαιρέσουμε τα γυάλινα διαχωριστικά που τοποθετήθηκαν δια νόμου για τις επισκέψεις των δικηγόρων από την 1η Ιουνίου 1978, κάτι που τώρα ισχύει και για κάθε άλλη επίσκεψη, για λόγους ασφαλείας. Το ίδιο ισχύει για όσους κατηγορήθηκαν για δήθεν υποστήριξη «τρομοκρατών» και για τους εκδότες του *Agit-druck,* πριν αφεθούν ελεύθεροι. Εν πάση περιπτώσει, οι συνθήκες, ως έχουν, είναι αρκετά δυσάρεστες.

Ε: *Τι νόημα έχουν τα διαχωριστικά που τοποθετήθηκαν στις αίθουσες επισκέψεων ως προς την προετοιμασία για την δίκη, την επαφή με τους δικηγόρους; Πως νιώθετε πίσω απ' το γυαλί;*

Α: Έχεις την αίσθηση ότι κάθεσαι πίσω από το τζάμι ενός παραθύρου και κοιτάζεις μέσα απ' αυτό. Κάθε ανθρώπινη επαφή χάνεται. Η μελέτη των εγγράφων από κοινού με τους δικηγόρους γίνεται δυσκολότερη, επειδή πρέπει να κρατάς το καθένα ξεχωριστά πάνω στο γυαλί. Φάκελοι και έγγραφα που μπορούσες προηγουμένως ν' ανταλλάξεις κατά την επίσκεψη των δικηγόρων και τα οποία ελέγχονταν με ανιχνευτή πριν και μετά, μπορούν τώρα να εισέλθουν και να εξέλθουν μόνον μέσω του δικαστή, κάτι που απαιτεί ημέρες ή και εβδομάδες. Δεν μπορείς καν να προετοιμαστείς για ορισμένα μέρη της δίκης.

Ε: *Πόσες επισκέψεις (συγγενών και φίλων) σας επιτρέπουν;*

Α: Μας επιτρέπουν μια επίσκεψη μισής ώρας ανά δεκαπενθήμερο, υπό την επιτήρηση δύο αστυνομικών της Κρατικής Ασφάλειας και ενός δεσμοφύλακα και αυτή πίσω από το γυάλινο διαχωριστικό. Αφότου το τοποθέτησαν, όλοι οι κρατούμενοι του Μόαμπιτ αρνήθηκαν να δεχθούν επισκέψεις. Δηλαδή, αφήναμε τους επισκέπτες να έλθουν ώστε να μπορέσουν να δουν τα γυάλινα διαχωριστικά και μετά σταματήσαμε να δεχόμαστε επισκέψεις.

Ε: *Ποιά βιβλία και περιοδικά μπορείτε να διαβάζετε και ποιά σας απαγορεύουν;*

Α: Συνεχίζουμε να παίρνουμε το *Stern* και το *Der Spiegel* και τις αστικές ημερήσιες εφημερίδες. Αλλά ακόμη και ως προς αυτό, στην Δ. Γερμανία υπάρχει μια φοβερή λογοκρισία για τους κρατουμένους. Δεν παίρνουμε πια εφημερίδες και περιοδικά που έχουν έστω και την ελάχιστη αριστεροφιλελεύθερη απόχρωση. Ακόμη και το *Neue Forum,* λογουχάρη, ένα βιεννέζικο σοσιαλδημοκρατικό περιοδικό, είναι επικίνδυνο για την ασφάλεια του κράτους.

Βιβλία μπορούμε να πάρουμε μόνον μέσω της διεύθυνσης και αυτή, απλώς, αρνείται να το κάνει, έτσι δεν παίρνουμε πια βιβλία.

Ε: *Πώς συναντιέται η ομάδα εκτός δικαστηρίου;*

Α: Έχουμε μια ώρα γυμναστική την ημέρα σε ομάδες των 6, ένα παιχνίδι πίνγκ-πόνγκ την εβδομάδα, και δύο ώρες μια φορά την εβδομάδα, οπότε μπορείς ν' ανταλλάξεις βιβλία, περιοδικά και κείμενα, κάτι που συνήθως απαγορεύεται.

Ε: *Έχετε επαφή με άλλους κατηγορούμενους;*

Α: Όταν τα καταφέρεις να έλθεις σε επαφή στην αυλή της γυμναστικής, σου επιβάλλουν μικροτιμωρίες, που τις ονομάζουν οικιακές τιμωρίες (απαγόρευση χρήσης της καντίνας, της γυμναστικής, περιορισμός στα μέτρα καθαριότητας ενάντια στις ψείρες κ.λ.π.) και με μεταγωγές τόσο ημών όσο και των άλλων κρατουμένων. Μπορούμε να επικοινωνήσουμε δι' αλληλογραφίας η οποία περνάει από λογοκρισία, πράγμα που μπορεί να έχει τις ίδιες συνέπειες για τους αλληλογραφούντες. Έχουν ήδη υπάρξει περιπτώσεις όπου αρνήθηκαν να δώσουν σε κάποιους αναστολή της ποινής, με την αιτιολογία ότι επικοινώνησαν ταχυδρομικώς με κάποιον από μας. Πέρα απ' αυτό, καμιά άλλη επαφή μέσα στις φυλακές, διαρκής απομόνωση.

Ε: *Πόσο συχνά ερευνούνται τα κελιά;*

Α: 7 φορές το δεκαπενθήμερο, σύμφωνα με απόφαση της ανακριτικής επιτροπής. Κυρίως όταν απουσιάζουμε. Η Κρατική Ασφάλεια κάνει την δουλειά της χρησιμοποιώντας κάθε είδους πρόσχημα, επίσημα κατόπιν εντολής του δικαστή, ανεπίσημα κάθε ημέρα. Οι φάκελοι της υπεράσπισης διαβάζονται, αντιγράφονται, φωτογραφίζονται και κλέβονται. Υπό αυτές τις συνθήκες, δεν είναι περίεργο να βλέπεις τον ομοσπονδιακό δημόσιο κατήγορο να διαβάζει την απάντησή του σε μια ερώτηση, που είχε μόλις υποβληθεί από την υπεράσπιση, από μια φρεσκοτυπωμένη κόλλα χαρτί. Το πρόσωπο του Φόλτς, καθώς το έκανε, ήταν τόσο κόκκινο όσο και η τήβεννός του και φυσικά ο Γκόϋς δεν ενδιαφερόταν διόλου να καταγράψει αυτήν την συμπεριφορά.

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στις έρευνες: μια φορά την εβδομάδα ό,τι έχουμε, συμπεριλαμβανομένων των τροφίμων, περισυλλέγεται και εξετάζεται με ακτίνες Χ από κυβερνητικούς ειδικούς σε ειδική αίθουσα. Παλαιότερα, τα πράγματά μας τοποθετούντο σε ένα κυλιόμενο τραπέζι και εξετάζονταν με ακτίνες Χ, χωρίς να λαμβάνονται μέτρα προστασίας από τις ακτίνες. Και αυτό συνεχιζόταν επί χρόνια. Μετά από διαμαρτυρίες των δικηγόρων, ο γιατρός των φυλακών πήρε θέση: κανένας κίνδυνος για την υγεία! Ωστόσο, όσοι εργάζονταν στην αίθουσα εκείνη άρχισαν να φορούν προστατευτικά ρούχα στις αρχές του χρόνου και στις 31 Ιουλίου 1978, η αίθουσα σφραγίστηκε. Αυτό φαινομενικά δεν έχει καμία σχέση με τα συμπτώματα καρκίνου των εντέρων που εμφάνισε ο κρατούμενος Έμπερχαρντ Ντρέερ, που είχε υποστεί τους ίδιους ελέγχους με μας. Τα πράγματά μας, επί του

παρόντος ακτινοσκοπούνται σ' ένα άλλο μέρος των φυλακών, με μια εντελώς ακίνδυνη κάμερα.

Ε: *Κατά την διάρκεια της δίκης, συχνά επεκρίνοντο οξύτατα οι συνθήκες στις φυλακές. Τί πρέπει ν' αλλάξει;*

Α: Τί σημαίνει «Τί πρέπει να αλλάξει;» Οι φυλακές πρέπει να καταργηθούν, διότι είναι όργανο διατήρησης ταξικών σχέσεων. Φυσικά, αυτό είναι αδύνατο χωρίς την ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων.

Εκείνο που πρέπει να κάνουμε *εμείς*, είναι να κατακτήσουμε, μέσω του αγώνα, τις συνθήκες που εγγυώνται την επιβίωσή μας, δηλαδή, που εγγυώνται την σωματική και ψυχική μας ακεραιότητα. Αυτό ισχύει όχι μόνο για μας, αλλά και για όλους τους κρατούμενους. Με συγκεκριμένους όρους, αυτό σημαίνει αφενός, την κατάργηση της ειδικής μεταχείρισης, την ενσωμάτωση στην κανονική καθημερινή ζωή της φυλακής και αφετέρου, σημαίνει τουλάχιστον την δημιουργία, για όλους τους κρατούμενους, εκείνων των συνθηκών κράτησης που απολαμβάνει μια προνομιούχα μειοψηφία στο Μόαμπιτ, αυτό που αποκαλούν ομαδική κράτηση. Το Μόαμπιτ, ας το πούμε συνοπτικά, έχει τις χειρότερες συνθήκες κράτησης απ' όλες τις φυλακές της Δ. Γερμανίας. Το καθεστώς που ονομάζουν «κανονική κράτηση», σημαίνει εδώ μια ώρα ομαδικής γυμναστικής. Αυτό είναι το μόνο που σου προσφέρουν από άποψη κοινωνικής επαφής επί μήνες και χρόνια. Τον υπόλοιπο χρόνο, δηλαδή 23 ώρες το 24ωρο, ο κρατούμενος είναι μόνος στο κελί του. «Ομαδική κράτηση» σημαίνει: $7^{1/2}$ ώρες την ημέρα τα κελιά είναι άδεια, $2^{1/2}$ ώρες το απόγευμα επιτρέπεται η από κοινού παρακολούθηση της τηλεόρασης. Η ομαδική κράτηση προωθήθηκε από τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης, Μπάουμαν, ως ευεργετικό μέτρο για όλους εκείνους των οποίων η ποινή ξεπερνούσε τον 1 χρόνο. Στην πραγματικότητα, μόνο ένα μέρος των κρατούμενων που εξέτιαν μια τέτοια ποινή εντάχθηκε στην ομαδική κράτηση.

Για μας, φυσικά, η δυνατότητα να προετοιμαστούμε για την δίκη είναι μέρος των συνθηκών κράτησης, για τις οποίες η ανακριτική επιτροπή, για ευνόητους λόγους, δεν δίνει δεκάρα. Δεν θα μας προσφέρουν καλύτερες συνθήκες κράτησης εκούσια ή από καθαρό ανθρωπισμό. Αυτό θα ερχόταν σε αντίφαση με την εγκληματική στάση που επιδεικνύουν οι αξιωματούχοι, ιδιαίτερα ενάντια στους πολιτικούς κρατούμενους. Πρέπει να παλέψουμε για ν' αλλάξουμε τις συνθήκες!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

<u>Σημειώσεις του Μεταφραστή</u>

1. Κούρτ-Χάιντς Ντέλβο: καταδικάστηκε σε ισόβια για την συμμετοχή του στην επίθεση κατά της γερμανικής πρεσβείας στην Στοκχόλμη.
2. Βλ. Μπόμυ Μπάουμαν, *Πως άρχισαν όλα: η ιστορία ενός νεαρού προλετάριου που έγινε αντάρτης πόλεων*, εκδ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.
3. Αμετάφραστο λογοπαίγνιο.

Μετάφραση Ν. Β. Αλεξίου

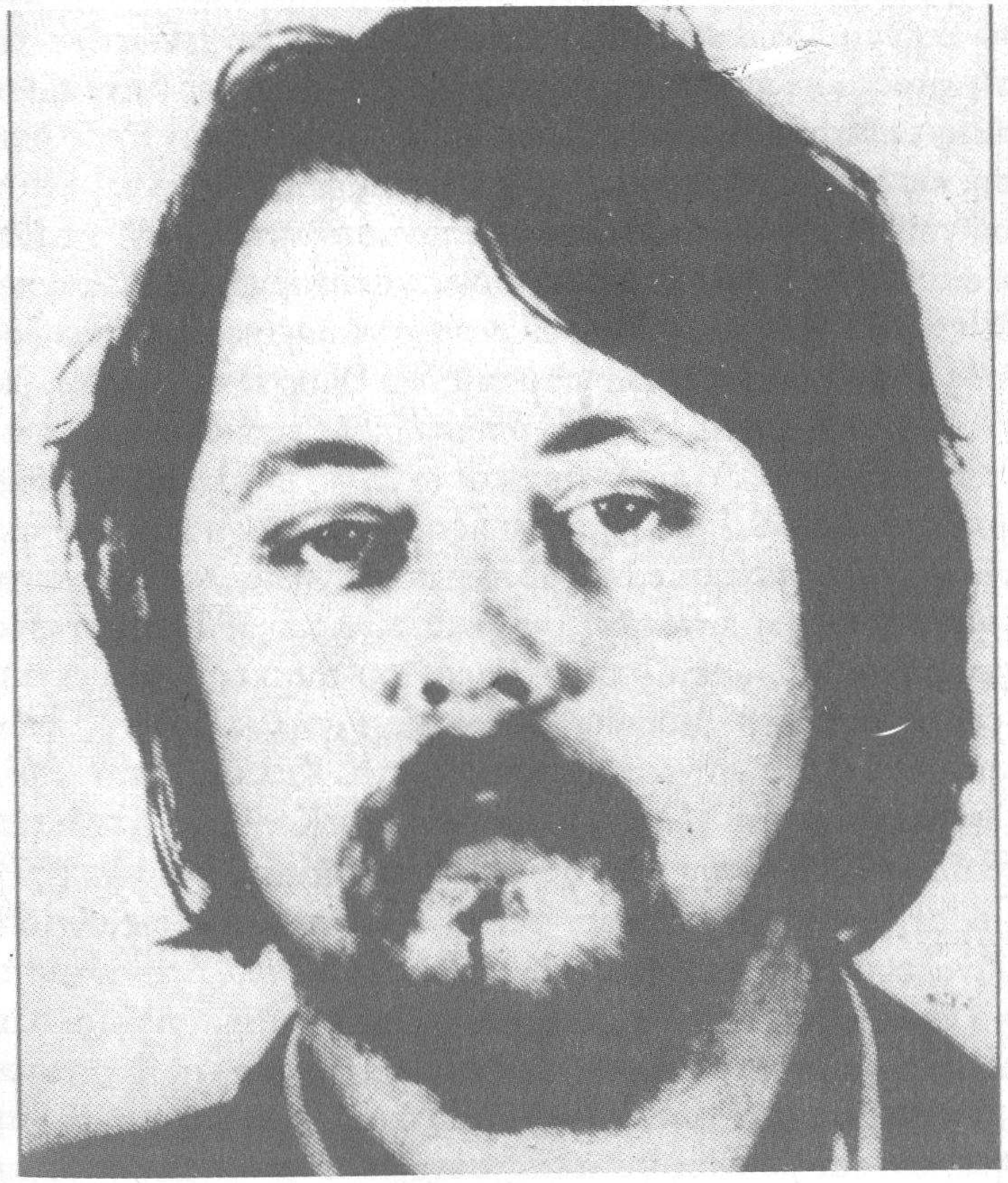

Βίλφρεντ Μπέσε: ο αρχηγός των RZ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ε΄
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΠΥΡΗΝΩΝ

Οι Επαναστατικοί Πυρήνες (RZ) εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στις 16 Νοεμβρίου του 1973, όταν πραγματοποίησαν μιαν επίθεση κατά της ΙΤΤ στο Δ. Βερολίνο, θέλοντας μ' αυτόν τον τρόπο να υπογραμμίσουν την συμμετοχή αυτής της πολυεθνικής εταιρείας στο στρατιωτικό πραξικόπημα του Πινοσέτ στην Χιλή. Το 1974, έγινε η πρώτη μεγάλη βομβιστική επίθεση από το γυναικείο τμήμα των RZ κατά του Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου στην Καρλσρούη, μια μέρα αφότου αυτό επικύρωσε την παράγραφο 218, του νόμου περί αμβλώσεων, μια παράγραφο που δεν επέτρεπε την άμβλωση παρά μόνον σε ορισμένες περιπτώσεις. Όπως ήταν φυσικό, οι γυναίκες απαιτούσαν το απόλυτο δικαίωμα κάθε γυναίκας στην άμβλωση, ως δικαίωμα αυτοκαθορισμού του σώματός τους. Στο πρώτο τεύχος του *Revolutionarer Zorn* (Επαναστατική Οργή) οι RZ υποδιαίρεσαν την δράση τους σε 3 κύριες κατηγορίες: α) Αντιιμπεριαλιστικές ενέργειες β) Ενέργειες ενάντια στα παρακλάδια, τα ιδρύματα και τους συνεργάτες του Σιωνισμού στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και γ) Ενέργειες υποστήριξης των αγώνων των εργατών, των γυναικών και των νέων και επίθεση κατά των εχθρών τους. Αυτή η θεματική κλίμακα χρησιμοποιήθηκε στα χρόνια που ακολούθησαν. Ο ένας Επαναστατικός Πυρήνας έγινε πολλοί Επαναστατικοί Πυρήνες. Αργότερα, στα τέλη της δεκαετίας του 1970, οι αγωνιστικές ενέργειες των RZ, απετέλεσαν τμήμα του αντιπυρηνικού κινήματος (την εποχή εκείνη ο λαός διαδήλωνε κατά της πυρηνικής ενέργειας και των εργοστασίων εμπλουτισμού στο Καλκάρ, στο Βύλ, στο Γκόρλεμπαν και στο Μπρόκντορφ) και του Κινήματος ενάντια στον Αεροδιάδρομο 18, στην περιοχή του Ράιν-Μάιν. Σ' αυτήν την συνάφεια, πραγματοποιήθηκε μόνο μια επίθεση που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο ανθρώπων: στις 11 Μαΐου 1981, δολοφόνησαν τον υπουργό Οικονομικών και Μεταφορών, Χέρμπερτ Κάρυ. Από το 1977 και μετά, η μαχητική φεμινιστική και αντιπατριαρχική γυναικεία ομάδα αντάρτικου πόλεων, *ROTE ZORA*, έδρασε αυτόνομα και ανεξάρτητα, αν και μερικές γυναίκες συνέχισαν να συμμετέχουν στους Επαναστατικούς Πυρήνες. «Οι γυναίκες συμμετείχαν πάντα σε ένοπλες ομάδες. Αρχικά, παρέμειναν στην οπισθοφυλακή. Οι καιροί όμως αλλάζουν... ανατρεπτικές γυναικείες ομάδες όπως η *ROTE ZORA* όντως υπάρχουν, ελάχιστες μέν ακόμη, αλλά ακόμη κι αυτό θ' αλλάξει» - ROTE ZORA. Η ROTE ZORA επιτίθεται κυρίως στους πατριαρχικούς θεσμούς, εταιρείες και άτομα που εκπροσωπούν και συνθέτουν μιαν αντρική, σεξιστική κοινωνία η οποία καταπιέζει κι εκμεταλλεύεται τις γυναίκες σε παγκόσμιο επίπεδο. Διεξάγει εκστρατείες κατά των εμπόρων πορνογραφικού υλικού, των sex-shops, των διεθνών δουλεμπόρων γυναικών (εκείνων που κερδοσκοπούν εισάγοντας ασιάτισσες ως «νύφες» για τους δυτικογερμανούς), γιατρών που διενεργούν στειρώσεις με την βία, του Ιατρικού Συλλόγου («Θεωρούμε τα μέλη του Ιατρικού Συλλόγου βιαστές με λευκή μπλούζα»), των φαρμακευτικών εταιρειών (ιδιαίτερα της Σέρινγκ, που παράγει το φάρμακο Duogynon που προκαλεί βλάβες στα νεογέννητα) καθώς και εταιρειών κομπιούτερ, όπως η Νίξντορφ και η πολυεθνική Ζήμενς. Επίσης, πολύ δημοφιλής πρακτική ήταν η εκτύπωση πλαστών εισιτηρίων των λεωφορείων. Σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, η ROTE ZORA συνεργάστηκε με τους RZ, όπως στην συγγραφή μιας κριτικής του κινήματος ειρήνης το 1984. Στο κείμενο αυτό, επέκριναν το κίνημα ειρήνης ως ένα αστικό κίνημα που οραματίζεται την αποκάλυψη. Οι RZ και η ROTE ZORA ισχυρίστηκαν ότι το βασικότερο λάθος του ήταν ότι περιόριζε τον πολιτικό του στόχο στην παγίωση της ειρήνης στις μητροπόλεις, αντί να εξετάσει την σχέση μεταξύ εξοπλισμών και κρίσης, εξαθλίωσης του Τρίτου Κόσμου και κοινωνικής οπισθοδρόμησης, σεξισμού και ρατσισμού.

Ο αντιιμπεριαλισμός σήμερα

Τα τελευταία 3 χρόνια, οι RZ έχουν επικεντρώσει την δράση τους σε ζητήματα που αφορούν την δυτικογερμανική πολιτική απέναντι στους αλλοδαπούς και τους πρόσφυγες. «Θέλουμε να συμβάλλουμε στην αναγέννηση ενός συγκεκριμένου αντιιμπεριαλισμού στην Δ. Γερμανία... Αντιιμπεριαλισμός δεν σημαίνει μόνον επιθέσεις στο στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα και είναι κάτι περισσότερο από απλή αλληλεγγύη προς τα απελευθερωτικά κινήματα παγκοσμίως». (*Revolutionarer Zorn,* Οκτώβριος 1986). Επιθέσεις όπως εκείνη στο Κέντρο του Κεντρικού Μητρώου Αλλοδαπών στην Κολωνία, ή η απαγωγή του Χόλενμπουργκ (Αρχηγού της Αστυνομίας Μεταναστών

του Δ. Βερολίνου), δείχνουν το ευρύ πεδίο αυτής της μαχητικής πολιτικής. Ενώ εκείνοι που δέχονται τις επιθέσεις, ευθύνονται για την ρατσιστική πολιτική απέναντι στους πρόσφυγες στην Δ. Γερμανία και το Δ. Βερολίνο, ο σκοπός των επιθέσεων σε ιδρύματα των οποίων καταστρέφονται τα έγγραφα και τα αρχεία, είναι η δημιουργία ενός χώρου που δεν ελέγχεται από το κράτος. «Όμως οι ενέργειές μας θα είναι ανεπιτυχείς αν δεν συμβάλλουν στην ανάπτυξη μιας νέας αφετηρίας του αντιιμπεριαλισμού μέσα στην ριζοσπαστική αριστερά». (*Revolutionarer Zorn).* Από τις αρχές της δεκαετίας τού 1970, η ROTE ZORA και οι RZ πραγματοποίησαν πάνω από 200 επιθέσεις. Η πιο εντυπωσιακή και επιτυχής επίθεση της ROTE ZORA ήταν η ανατίναξη 10 παραρτημάτων της εταιρείας Άντλερ, μιας από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες ενδυμάτων της Δ. Γερμανίας που πουλάει ρούχα με μειωμένες τιμές, χάρη στην υποπληρωμένη εργασία γυναικών στα εργοστάσιά της στην Ν. Κορέα και την Σρι Λάνκα. «Το γυναικείο εργατικό δυναμικό της Άντλερ στην Ν. Κορέα, παλεύει ενάντια στην εκμετάλλευση της εργασιακής του δύναμης και έχει κηρύξει πόλεμο ενάντια στον σεξισμό στην καθημερινή ζωή. Ζητούν συμπαράσταση στον αγώνα τους από την Δ. Γερμανία. Σαν αποτέλεσμα, οι αφόρητες συνθήκες ζωής και εργασίας των γυναικών στα φρικτά παραγωγικά κέντρα των τριών ηπείρων και ιδιαίτερα σ' εκείνα της Άντλερ στην Ν. Κορέα και την Σρι Λάνκα, γίνονται ευρύτερα γνωστές εδώ, μέσω προκηρύξεων, γεγονότων και ενεργειών μπροστά στα κέντρα λιανικής πώλησης της Άντλερ. Με τις ενέργειες αυτές, ο αντιιμπεριαλισμός μπορεί να είναι πρακτικός». (Απόσπασμα τής ανακοίνωσης τής ROTE ZORA για την Άντλερ). Σε μια ανακοίνωση που έστειλε αργότερα η ROTE ZORA, επέμενε ότι οι επιθέσεις ήταν η σωστή στρατηγική: «Η συνειδητοποίηση έχει ήδη μεγαλώσει μέσω προκηρύξεων που διένειμαν ομάδες ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Terre des Femmes) και ανεξάρτητες εκκλησιαστικές ομάδες. Έτσι, το προπαρασκευαστικό έργο έχει γίνει. Οι γυναίκες της Ν. Κορέας έχουν πάρει στα χέρια τους τον έλεγχο τής δικής τους κατάστασης και την υπερασπίζουν. «Κατέβηκαν σε απεργία για να διαμαρτυρηθούν για το χαμηλό κατώτατο ημερομίσθιο, τις απολύσεις, τις αφόρητες συνθήκες και τον οργιάζοντα σεξισμό εκ μέρους των δυτικογερμανών επιστατών». Έτσι, έγινε εφικτό να εναρμονιστούν ο αγώνας εκεί (από τις γυναίκες της Ν. Κορέας) και ο αγώνας εδώ (από την ROTE ZORA). «Δεν αγωνιζόμαστε για λογαριασμό των γυναικών του Τρίτου Κόσμου, αγωνιζόμαστε μαζί τους». Αυτό καθορίζει την στρατηγική της ROTE ZORA κατά του ιμπεριαλισμού. Το 1987, όταν η ROTE ZORA και η αδελφή της οργάνωση στο Δ. Βερολίνο, οι Amazonen, πραγματοποίησαν βομβιστικές επιθέσεις κατά των καταστημάτων τής Άντλερ σ' ολόκληρη την Δ. Γερμανία, προκάλεσαν ζημιές εκατομμυρίων δολλαρίων. Εξαιτίας αυτού, η Άντλερ αναγκάστηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργατριών. Η ROTE ZORA και οι Amazonen απέδειξαν σαφώς ότι η αγωνιστική δράση μπορεί να είναι πολύ αποτελεσματική. Τόσο οι RZ όσο και η ROTE ZORA είχαν αντιεξουσιαστική δομή και αποκεντρωτική διαδικασία λήψης αποφάσεων ως προς την επιλογή των στόχων. Επίσης, έδειξαν ότι η αγωνιστική δράση είναι ένα μόνο μέρος του επαναστατικού κινήματος. Μολονότι συμμετείχαν σε μεγάλες εκστρατείες νόμιμης δουλειάς και σε κοινωνικά κινήματα, μέσω της αγωνιστικής δράσης τους, η δράση αυτή δεν ήταν περισσότερο σημαντική από το μοίρασμα προκηρύξεων, την έκδοση εφημερίδων, την συμμετοχή σε διαδηλώσεις, σε εκδηλώσεις καθιστικής διαμαρτυρίας (sit-in), στην μόρφωση του λαού, στην κατάληψη σπιτιών ή στην οργάνωση απεργιών. «Δεν έχουμε ένα ιεραρχικό σύστημα επιλογής ενεργειών. Αν σκέφτεσαι με βάση ιεραρχικούς διαχωρισμούς, εντάσσεις την δράση σε μια προοπτική προνομίων και γίνεσαι επιρρεπής σ' έναν πατριαρχικό τρόπο σκέψης». (Απόσπασμα από μια συνέντευξη μελών των RZ, που δημοσιεύτηκε στο *Autonomie* το 1980). Εκτός των RZ και της ROTE ZORA, υπάρχουν και διάφορες άλλες αυτόνομες μαχητικές ομάδες, οι οποίες αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του επαναστατικού κινήματος της Δ. Γερμανίας και του Δ. Βερολίνου. Οι περισσότερες απ' αυτές προέρχονται από τα μαζικά κοινωνικά κινήματα τής δεκαετίας του 1980. Η καθεμιά λειτουργεί ανεξάρτητα από τις άλλες και εκδίδει πολιτικά ανακοινωθέντα για την δράση της, ακριβώς όπως οι RZ και η ROTE ZORA, αλλά πολλές απ' αυτές τις ομάδες, αντίθετα με τις δύο τελευταίες, έχουν εμφανισθεί πρόσφατα. Το 1986, στο αποκορύφωμα της αντίστασης κατά του πυρηνικού εργοστασίου στο Μπρόκντορφ και του εργοστασίου πυρηνικού εμπλουτισμού στο Βάκερσντορφ, χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν σε διαδηλώσεις ως τμήμα του αντιπυρηνικού κινήματος. Κατά την διάρκεια της περιόδου αυτής, πραγματοποιήθηκαν αρκετές εκατοντάδες επιθέσεις από αυτόνομους μαχητικούς πυρήνες εναντίον

συγκεκριμένων επιχειρήσεων και εταιρειών, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την ανάμειξή τους στην πυρηνική βιομηχανία. Η πιο δημοφιλής ενέργεια που πραγματοποιήθηκε εκείνο το διάστημα ήταν η καταστροφή των ηλεκτρικών δικτύων που τροφοδοτούσαν πυρηνικά εργοστάσια. Συνολικά, πραγματοποιήθηκαν περίπου 300 επιθέσεις. Μερικές αυτόνομες μαχητικές ομάδες της περιόδου αυτής, επιβίωσαν μέχρι σήμερα. Άλλες διαλύθηκαν, για να σχηματιστούν απ' αυτές νέες ομάδες. Ακολουθεί ένας κατάλογος μερικών απ' αυτές τις ομάδες, καθώς είναι αδύνατον να απαριθμηθούν όλες.

Revolutionare Handwerker: Εφάρμοσαν την άμεση δράση κατά πυρηνικών εργοστασίων, καταστρέφοντας ηλεκτρικά δίκτυα. Δεν υφίστανται πλέον.

Amazonen: αδελφή ομάδα της ROTE ZORA, αλλά ανεξάρτητη απ' αυτήν. Δύο γυναίκες κρατούνται ακόμη στις φυλακές ως μέλη της ομάδας.

Zornige Viren: Στις 2 Ιανουαρίου 1989, έκανε επίθεση στο Gen-Institut (Ινστιτούτο Γενετικής) του Πανεπιστημίου του Ντάρμσταντ, προκαλώντας ζημιές 2.000.000 μάρκων.

Autonome Zellen Alois Sonnenleitner (AS): Αυτόνομη αντιπυρηνική ομάδα. Κατέστρεψε εκσκαφείς, φορτηγά , το εργοτάξιο της Χοφμαϊστερ ΑΕ (εταιρείας της NPP), πυρπολώντας τα. Ο Αλόϊς Ζονελάιτνερ ήταν ένας ηλικιωμένος που είχε σκοτωθεί από τους μπάτσους στο Βάκερσντορφ, το 1986. Υφίσταται ακόμη.

Revolutionare Viren: Αγωνίζεται κατά της γενετικής μηχανικής και της βιοτεχνολογίας.

Anti-rassistische Zellen: Αγωνίζεται κατά της *Shell.*

Kaepfende Einheiten: «Μαχητικές μονάδες». Αντιιμπεριαλιστικοί πυρήνες που πραγματοποιούν επιθέσεις σε στρατιωτικές βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Ένας πυρήνας τους, η μαχητική μονάδα *Crespo Cepa Galende,* πήρε το όνομά του από έναν αγωνιστή της ΕΤΑ που είχε σκοτωθεί από τις ισπανικές αρχές. Πραγματοποίησε μια επίθεση κατά κτιρίου της συνοριακής αστυνομίας. Οι μαχητικές ομάδες άμεσης δράσης στην Δ. Γερμανία και το Δ. Βερολίνο έτυχαν ευρείας υποστήριξης εκ μέρους των μεγαλύτερων κινημάτων εκεί, συμπεριλαμβανομένων και ορισμένων από τις πλέον φιλελεύθερες οργανώσεις. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο ότι οι παράνομοι πυρήνες εξαρτώνται από τα μεγαλύτερα κινήματα και δραστηριοποιούνται επίσης

μέσα σ' αυτά. Οι ενέργειές τους επικεντρώνονται σε ζητήματα για τα οποία πολλοί άνθρωποι είναι ήδη ενήμεροι, υποστηρίζοντας τες. Λογουχάρη, η ROTE ZORA κέρδισε ευρεία λαϊκή υποστήριξη διότι οι ενέργειές της έχουν ως αποδέκτη το μαζικό φεμινιστικό κίνημα που ήδη υφίσταται στην Δ. Γερμανία, όπου τα αριστερά και ριζοσπαστικά ΜΜΕ έχουν εργαστεί πολύ και επί μακρόν για την ενημέρωση του κοινού πάνω σε θέματα σεξισμού, γυναικείας καταπίεσης και εκμετάλλευσης και του δικαιώματος των γυναικών πάνω στο ίδιο τους το σώμα. Αν και οι RZ δεν απολαμβάνουν τέτοιας μαζικής υποστήριξης όπως η ROTE ZORA, το 1987, υποστηρικτές των RZ εξέδωσαν το βιβλίο *Der Weg zum Erfolg (Ο δρόμος προς την επιτυχία)* στο οποίο εξηγούσαν την στρατηγική, την πολιτική και τις ενέργειές τους. Σε διάστημα μικρότερο από μια εβδομάδα, από την εμφάνισή του στα ράφια των ριζοσπαστικών βιβλιοπωλείων, όλη η έκδοση εξαντλήθηκε (3.000 αντίτυπα). Ο υψηλός βαθμός αποτελεσματικότητας πολλών ενεργειών των RZ και της ROTE ZORA, θα ήταν ανέφικτος χωρίς την λαϊκή υποστήριξη. Διαφορετικά, οι ενέργειές τους από μόνες τους, θα τους αποξένωναν από τον αγώνα. Επιπλέον, με την υποστήριξη των μαζικών κινημάτων, τα μέλη των RZ και της ROTE ZORA είναι σε θέση να δουλεύουν ανάμεσα στο πλήθος των ανθρώπων που συμμετέχουν στον αγώνα, χωρίς να αποκαλύπτουν την παράνομη ταυτότητά τους. Κατά την διάρκεια της δράσης τους, μόνον μια γυναίκα έχει συλληφθεί από την ROTE ZORA, αλλά λόγω ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων εναντίον της, οι κατηγορίες αποσύρθηκαν. Στα τελευταία 16 χρόνια, πάντως, συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν ορισμένα μέλη των RZ Η Ίνγκριντ Στρόμπλ, καταδικάστηκε πρόσφατα σε 5ετή φυλάκιση (9-6-89) για συμμετοχή στους RZ Η ποινή της ήταν η βαρύτερη που επιβλήθηκε ποτέ σε καταδικασθέν μέλος των RZ Αν και η υποστήριξη προς τους φυλακισμένους αποτελεί σημαντικό καθήκον που απαιτεί πολύ χρόνο, η περισσότερη δουλειά γίνεται από το ευρύτερο κίνημα και οι RZ και η ROTE ZORA μπορούν έτσι να συνεχίσουν, να οργανώνουν ενέργειες κατά των καταπιεστών, ιμπεριαλιστικών επιχειρήσεων κι εταιρειών. Άλλοι επαναστάτες που καταδικάστηκαν σε φυλάκιση: Οι Έρικ Πράους και Αντρέα Σίβερινγκ, καταδικάστηκαν για συμμετοχή στην «τρομοκρατική» οργάνωση RAF και για την βομβιστική ενέργεια στην Ντορνιέρ, μια πολεμική βιομηχανία, η οποία είχε προκαλέσει ζημιές 1,3 εκατομ.

μάρκων. Καταδικάστηκαν σε 9 χρόνια φυλάκιση αντίστοιχα, στις 18 Ιανουαρίου 1989. Οι Νόρμπερτ Χοφμάγιερ, Μπάρμπαρα Περάου, Τόμας Τένε και Τόμας Ρίχτερ κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στην RAF και για μια βομβιστική ενέργεια και καταδικάστηκαν σε 32 χρόνια φυλάκιση συνολικά, στις 20 Ιανουαρίου 1989. Ο δικαστής (Έρεντ) που τους καταδίκασε, καταδίκασε επίσης και την Ίνγκριντ Στρόμπλ. Ο Χοφμάγιερ καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκιση, η Περάου σε 9, ο Τένε σε 9 και ο Ρίχτερ σε 4. Και στις δύο δίκες των προαναφερθέντων, η BAW (Ομοσπονδιακή Εισαγγελία) και οι δικαστές, υποστήριξαν ότι οι κατηγορούμενοι ήταν μέλη της RAF, αλλά αυτή ήταν μια ψευδής κατηγορία που απέβλεπε στην επιβολή βαρύτερων ποινών. Την ευθύνη των προαναφερθεισών επιθέσεων ανέλαβαν οι *Kaempfende Einheiten.* Η ομάδα αυτή δρα ανεξάρτητα από την RAF, αλλά εφόσον η RAF έχει τεθεί εκτός νόμου ως «τρομοκρατική» οργάνωση από το κράτος, οι ποινές που επιβάλλονται σε όσους κατηγορούνται ως μέλη της, μπορούν να είναι βαρύτερες. Έτσι, οι εισαγγελείς και οι δικαστές κατασκεύασαν το φανταστικό σκαρίφημα της ενιαίας RAF και ισχυρίστηκαν ότι οι ΚΕ αποτελούσαν τμήμα της. Στην δίκη των Έρικ και Αντρέα, η Εύα Χάουλε Φρίμπονγκ, ένα φυλακισμένο μέλος της RAF, δήλωσε από την θέση του μάρτυρα ότι: «Τα τέσσερα τελευταία χρόνια, το μόνο μέλος της RAF που έχει συλληφθεί είμαι εγώ. Οι 12 σύντροφοι της αντίστασης που έχουν έκτοτε συλληφθεί ως δήθεν μέλη της RAF, (οι 6 της Κίφερνστράσε και οι άλλοι από την Στουτγκάρδη) δεν είναι οργανωμένοι στην RAF (Απόσπασμα από την κατάθεση της Εύας, στις 29-11-89). Ο Φρίτς Στόριμ καταδικάστηκε σε 1 χρόνο φυλάκιση. Εργαζόταν ως δάσκαλος και είχε κατηγορηθεί ως υποστηρικτής της RAF. Υποτίθεται ότι ήταν μέλος του αυτόνομου πληροφοριακού δελτίου *Sabot.*

PIRATE PRESS

Μετάφραση: Ν.Β. Αλεξίου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤ΄
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ Ν' ΑΝΑΤΙΝΑΞΕΙΣ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΧΕΣΗ: Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εισαγωγή

Η βομβιστική επίθεσηστο Χίλτον του Σύδνεϋ, τον Μάρτιο του 1978, ανακίνησε το ζήτημα της τρομοκρατίας στην Αυστραλία. Ο θάνατος τριών αθώων ανθρώπων προσέδωσε στο επεισόδιο αυτό μία πολιτική σημασία. Οι δηλώσεις δημοσιογράφων και πολιτικών γι' αυτήν την παράλογη και απαίσια πράξη, ισοδυναμούσαν μ' ένα σύνθημα για την εκρίζωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Πολλές δηλώσεις δημοσίων προσώπων και άρθρα στις εφημερίδες, έδειχναν επίσης μια άγνοια του παρελθόντος, διότι, εδώ και αρκετό καιρό, έχουν οργανωθεί στην Αυστραλία τρομοκρατικές ομάδες.

Στην πραγματικότητα, έχουν σημειωθεί αμέτρητα επεισόδια τα τελευταία χρόνια, τα οποία μόνον από ευτυχή σύμπτωση δεν προκάλεσαν θανάτους. Ξεχάσαμε, στ' αλήθεια, την απόπειρα δολοφονίας του Άρθουρ Κάλγουελ το 1966; Η Αυστραλία υπήρξε εδώ και πολύ καιρό βάση ξένων τρομοκρατικών επιχειρήσεων. Η κροατική *Ουστάσα (Ustasha)* διατηρούσε εδώ κέντρο εκπαίδευσης, πραγματοποιώντας μία σειρά βομβιστικών ενεργειών, υπό την προστατευτική, απ' ό,τι φάνηκε, σκιά της φιλελεύθερης κυβέρνησης την εποχή εκείνη. Γιουγκοσλαβικά ταξιδιωτικά πρακτορεία και πρεσβείες δέχθηκαν επιθέσεις και έγιναν απόπειρες δολοφονίας μελών της γιουγκοσλαβικής κοινότητας. Τον Σεπτέμβριο του 1972, 16 άνθρωποι τραυματίστηκαν από έκρηξη βόμβας σε γιουγκοσλαβικό ταξιδιωτικό πρακτορείο. Επίσης, είχαν πραγματοποιηθεί επιδρομές στην Γιουγκοσλαβία από κομμάντο εκπαιδευμένα στην Αυστραλία. Τον Σεπτέμβριο του 1978, μία επιδρομή σ' ένα στρατόπεδο στρατιωτικής εκπαίδευσης, έδειξε ότι η *Ουστάσα* εξακολουθεί να είναι ενεργή στρατιωτικά. Επίσης, αυστραλοί ναζιστές κατείχαν μεγάλες ποσότητες όπλων (και αναμφίβολα κατέχουν και τώρα) και οι μικροεπιθέσεις και οι ανακοινώσεις καταλόγων υποψηφίων θυμάτων, είναι κάτι συχνό. Τούβλα, όπλα και μολότωφ χρησιμοποιούνται για να προκαλέσουν φθορές σε ιδιοκτησίες και η πρώτη τρομοκρατική ενέργειά τους ήταν η ανατίναξη των κεντρικών γραφείων του ΚΚ στο Μπρισμπέιν, τον Απρίλιο

του 1972. Μία ακόμη βομβιστική ενέργεια πραγματοποιήθηκε στο Περθ. Στο Μπρισμπέιν, οι άνθρωποι που συμμετείχαν σε μία συγκέντρωση του ΚΚ, κατόρθωσαν να διαφύγουν χωρίς τραυματισμούς, όταν η βόμβα εξερράγη. Η προέλευση των επιστολών-βομβών που εστάλησαν στον πρόεδρο της Κουήνσλαντ Μποζέλκε Πήτερσον και στον πρωθυπουργό Φρέιζερ το 1975, δεν ανακαλύφθηκε και, παρότι χρεώθηκε στην αριστερά, με αποτέλεσμα να γίνουν επιδρομές σε πολλά σπίτια αριστερών εντελώς αδικαιολόγητα, είναι σαφέστατο ότι αυτό εξυπηρετούσε άριστα τα συμφέροντα της δεξι.άς την εποχή εκείνη. Φυσικά, κανένας αριστερός δεν κατηγορήθηκε... Υπήρξαν, φυσικά, κάποια επεισόδια που οφείλονται στην αριστερά. Σημειώθηκαν κάποια επεισόδια φθοράς ιδιοκτησίας κατά την διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ και, προσφάτως, μια βομβιστική επίθαση κατά επιχείρησης υλοτομίας στην Δ. Αυστραλία. Η μόνη προσωπική επίθαση ήταν η ακινητοποίηση, υπό την απειλή όπλου, ενός αστυνομικού από έναν μαύρο ακτιβιστή. Κανένα από τα επεισόδια αυτά δεν αποκάλυψε την ύπαρξη μιας οργανωμένης ομάδας αριστερών τρομοκρατών.

Εκείνο, λοιπόν, που αξίζει να παρατηρήσουμε είναι η ύπαρξη ενός οργανωμένου δεξιού τερρορισμού, παρότι κι αυτός ακόμη έχει σχετικά ελάσσονα σημασία. Όπωσδήποτε, δεν προκάλεσε επίσημες ή δημοσιογραφικές εκστρατείες υπέρ της ανάμειξης του στρατού, υπέρμετρα μέτρα ασφαλείας ή την αύξηση των δυνάμεων της πολιτικής αστυνομίας.

Ο Φρέιζερ επωφελήθηκε από την βομβιστική ενέργεια στο Χίλτον, ανακοινώνοντας ότι θα δινόταν μία νέα έμφαση στην ασφάλεια, η οποία θα αποδεικνυόταν σύντομα ότι στρέφεται κατά των ατομικών δικαιωμάτων. Τελικά, έγινε μια γενικότερη προσπάθεια εκμετάλλευσης των νεκρών για να κατασιγάσει τον σάλο που είχαν προκαλέσει οι δραστηριότητες της πολιτικής αστυνομίας, η οποία είχε γίνει αντικείμενο επιθέσεων, ύστερα από τις έρευνες για την Μυστική Αστυνομία, που διεξήχθησαν στην Β. Αυστραλία.

Παρόλα αυτά, σε στήλες των εφημερίδων και, ιδιαίτερα, στην στήλη των επιστολών προς τον εκδότη και των συνεντεύξεων στους δρόμους, ιδιαίτερα στο Μπόουραλ, εμφανίζονταν αποδείξεις ότι πολλοί άνθρωποι ήταν ευπειθείς. Η εμπειρία των άλλων χωρών έχει δείξει ότι το ισχυρότερο όπλο που διαθέτουν όσοι προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν την ύπαρξη της τρομοκρατίας ως δικαιολογία για την φαλκίδευση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, είναι η δημιουργία μιας ατμόσφαιρας υστερίας από τα ΜΜΕ, την αστυνομία και τους πολιτικούς. Τότε, το αληθινό αποτέλεσμα της τρομοκρατίας δεν μπορεί πλέον να εκτιμηθεί με τρόπο λογικό. Όμως, θα χρειαζόταν κάτι περισσότερο απ' αυτό, εάν οι άνθρωποι ανθίσταντο στην πίεση να συναινέσουν για μια σταδιακή αύξηση της καταστολής. Λογουχάρη, η δικαιολόγηση της δραστηριότητας της πολιτικής αστυνομίας, διά της επίκλησης του φόβου της ανατροπής, δεν αμφισβητήθηκε πραγματικά κατά την έρευνα που διεξήχθη στην Ν. Αυστραλία, το 1978, σχετικά με την δραστηριότητα της μυστικής υπηρεσίας αυτής της πολιτείας.

Ανατρεπτικές ενέργειες, σύμφωνα με τις εθνικοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, δεν ήταν εκείνες της *Ουστάσα* και άλλων ακροδεξιών ομάδων, αλλά εκείνες όλων των αριστερών, συνδικαλιστικών και μεταρρυθμιστικών ομάδων, ακόμη και εκείνες του ALP (ΣτΜ: Εργατικό Κόμμα Αυστραλίας). Αυτό αποκαλύφθηκε από έναν διωχθέντα επιθεωρητή της αστυνομίας της Ν. Αυστραλίας, τον Σαλίσμπερυ, ο οποίος είπε σε μια συνέντευξη τύπου ότι πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, το αντίστοιχο της ASIO (της μυστικής αστυνομίας της κεντρικής κυβέρνησης) θα ασχολείτο αποκλειστικά με την δεξιά, όμως, μετά τον πόλεμο, η αριστερά αποτελεί οριστικά το κύριο αντικείμενο του ενδιαφέροντος των μυστικών υπηρεσιών. Έχουμε ήδη επισημάνει ότι μετά τον πόλεμο, τα ελάχιστα επεισόδια τρομοκρατίας που έχουν συμβεί, είναι έργα της δεξιάς. Η σημερινή ισορροπία δυνάμεων μέσα στο Φιλελεύθερο Κόμμα, είχε ως αποτέλεσμα να στραφεί η προσοχή της αστυνομίας στους κροάτες εθνικιστές. Αυτό δεν άλλαξε όμως την λειτουργία της πολιτικής αστυνομίας, που έγκειται στο να αμβλύνει την πολιτική σύγκρουση και όχι ν' αποτρέπει την βία. Για την σημερινή πολιτική αστυνομία, ανατροπή δεν σημαίνει μόνον αμφισβήτηση του *status quo,* αλλά και αμφισβήτηση του status quo των Φιλελευθέρων, πράγμα που καθιστά απόλυτα μεμπτή την σύνδεση του ALP με την ίδρυση της πολιτικής αστυνομίας. Παρά την επιδρομή στα κεντρικά γραφεία της ASIO, με εντολή του εισαγγελέα Μέρφυ, επί κυβερνήσεως Ουίλσον, το κύριο μέλημα του ALP ως προς την πολιτική αστυνομία, δεν ήταν να αμφισβητήσει την λειτουργία της, αλλά απλώς να την καταστήσει αποτελεσματικότερη. Εκείνο που πoραγματικά ενόχλησε ορισμένους ανθρώπους για τις αποκαλύψεις στην Ν.

Αυστραλία, ήταν το ότι παρακολουθύνταν δικαστές και άλλοι έντιμοι πολίτες. «Τι σπατάλη χρόνου», λένε, «όταν η αστυνομία θα έπρεπε να εστιάζει την προσοχή της σ' εκείνους τους παλαβούς οι οποίοι πιστεύουν ότι ο καπιταλισμός πρέπει να μεταρρυθμιστεί ή να καταργηθεί». Εάν είναι αδύνατον ν' αφυπνίσεις στους ανθρώπους αυτούς το ενδιαφέρον για τα στοιχειώδη δικαιώματα, μπορείς να τους υπενθυμίσεις ότι το ένα πράγμα οδηγεί στο άλλο και ότι αύριο μπορεί να διακυβέυονται τα δικά τους δικαιώματα. Την ανατροπή βλέπουν συνέχεια μπροστά τους μόνον οι κατέχοντες και οι κατέχοντες είναι η άρχουσα τάξη.

Επιπλέον, το πρόσφατο παρελθόν έχει δείξει ότι οι δημοκρατίες θα εκμεταλλευθούν την ευκαιρία, που προσφέρει η πολιτική βία, για να παρενοχλήσουν ή να καταστείλουν την αριστερά συνολικά. Θα ενθαρρύνουν την τρομοκρατία ή ακόμη και θα πάρουν μέρος σ' αυτήν, για να δικαιολογήσουν τις δικές τους ενέργειες. Ένα πρώην μέλος γερμανικής τρομοκρατικής ομάδας, που τώρα ζει στην ανωνυμία, έχει γράψει ένα βιβλίο που εγκωμιάζει κριτικά την εμπειρία του αντάρτικου (*Πώς άρχισαν όλα* – Μπόμπ Μπάουμαν). Σ' αυτό αναφέρει πώς τις πρώτες τους βόμβες και όπλα τους τα προμήθευσε ένας πράκτορας της αστυνομίας. «Χωρίς να το ξέρουμε, αποτελούσαμε ένα πολύ συγκεκριμένο στοιχείο της στρατηγικής του ταύρου (της αστυνομίας)» (σελ. 37). Ηλιθιωδώς, δεν κατανόησε τις προφανείς συνέπειες αυτού. «Ακόμη και σήμερα, δεν μου είναι ξεκάθαρο ποιό ρόλο παίζει κανείς σ' αυτό το παιχνίδι» (σελ. 85).

Η περίφημη αμερικάνικη υπόθεση των Σάκο και Βαντσέτι στην δεκαετία του 1920, αποτελεί μια αρχέτυπη περίπτωση της ετοιμότητας της αστυνομίας να φορτώσει στους αντιφρονούντες χαλκευμένες κατηγορίες για πολιτική βία. Κατηγορήθηκαν για ληστεία μετά φόνου. Σήμερα, είναι γενικά αποδεκτό ότι οι κατηγορίες αυτές ήταν κατασκευασμένες. Αναγνωρίστηκε επίσημα ότι οι αναρχικοί αυτοί δεν δικάστηκαν τίμια. Παρά την πραγματοποίηση μαζικών διεθνών εκστρατειών, επί σειρά ετών, για την απελευθέρωσή τους, εκτελέστηκαν το 1927. Αυτή ήταν η απόφαση των κυριάρχων της εποχής εκείνης. *Περιπτώσεις όπως αυτή – και υπάρχουν και πολλές άλλες – πρέπει να μη λησμονούνται ποτέ όταν εκτιμούμε βομβιστικές ενέργειες και τις δικαστικές υποθέσεις που προκύπτουν απ' αυτές.* Επομένως, το κράτος μπορεί να είναι εντελώς αμείλικτο, όταν διώκει τέτοιους ανθρώπους. Ωστόσο, όταν η αριστερή τρομοκρατία ασκείται με σταθερό τρόπο στην κοινωνία, προσφέρει στο κράτος μια πρόσθετη ευκαιρία, για να χρησιμοποίησει την καταστολή εναντίον ατόμων και της αριστεράς γενικότερα.

Όταν οι τρομοκράτες εξυπηρετούν με τις ίδιες τους τις πράξεις τέτοιους σκοπούς, συμβάλλουν στην καταστροφή της πολιτικής και στην απώλεια διαφόρων ευκαιριών για την διάδοση των ιδεών, προτού οι ευκαιρίες αυτές αξιοποιηθούν στο έπακρο.

Φυσικά, το κράτος θα χρησιμοποιεί σταθερά διάφορες καταπιεστικές μεθόδους, όταν συναντά κάποια ουσιώδη αντίσταση ή εάν πρέπει να χειρισθεί μια κοινωνική κρίση η οποία γεννά αντίσταση. Δεν πρέπει να επιτιθόμαστε στην τρομοκρατία και το αντάρτικο απλώς επειδή προκαλούν καταστολή. Ακόμη πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτά που να τα κάνει ν' αξίζουν τον κόπο. Τελικά, οι αντάρτες εξοντώνονται και δεν απομένει τίποτα άλλο εκτός από την καταστολή (και μια προσκόλληση του λαού στον νόμο και την τάξη).

Ένα αναπτυσσόμενο μαζικό κίνημα θα γεννήσει καταστολή, αλλά θα γεννήσει επίσης πολλούς ανθρώπους με ξεκάθαρους σκοπούς και τα οργανωτικά μέσα για να τους πετύχουν. Θα είναι ικανό να δημιουργήσει πιο διαρκή μέσα ένοπλης άμυνας. Σε μια κοινωνική κρίση, όπου αρχίζει κάθε είδους θετική ανάπτυξη, μια αυτονομιστική αντάρτικη ή τρομοκρατική ομάδα η οποία, σπεύδει τελικά να δημιουργήσει ανώφελες συγκρούσεις, περιορίζει την πολιτική αντιπαράθεση σ' ένα υπερβολικά στενό πλαίσιο.- «Δεν το έχουν παρακάνει αυτοί;» (οι εργάτες, η κυβέρνηση) κλπ, αντί του – «Δεν θα έπρεπε οι εργάτες να έχουν καταλάβει τα εργοστάσια αυτά;» κλπ. Η τρομοκρατία και το αντάρτικο καταστρέφουν την πολιτική.

Η κρατική τρομοκρατία

Ασφαλώς, η τρομοκρατία δεν περιορίζεται αποκλειστικά σε μικρές ομάδες στην Ιταλία ή την Γερμανία. Ο ωμότερος και ο πιο αδίστακτος πράκτορας του τρόμου, τώρα, όπως και σε ολόκληρη την ανθρώπινη ιστορία, είναι η άρχουσα τάξη. Μελετείστε την ιστορία. Θυμηθείτε ότι σ' ολόκληρο τον κόσμο, οι φιλάνθρωποι κυβερνήτες μας διαθέτουν τον πυρηνικό εξοπλισμό για να μας σκοτώσουν 24 φο-

ρές (Ρουθ Λήγκαρ Σίβαρντ στο *Δέλτιο των Ατομικών Επιστημόνων* – Απρίλιος 1975). Ή σκεφτείτε τις επιπτώσεις της βόμβας νετρονίου που καταστρέφει κάθε ζωή, αφήνοντας την ιδιοκτησία ανέπαφη. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η κρατική τρομοκρατία είναι ισχυρότερη, πιο διαδεδομένη και πολύ πιο καταστροφική από την τρομοκρατία μίας «πρωτοπορίας».

Εκείνο που καθορίζει την χρήση της τρομοκρατίας από το κράτος είναι ο βαθμός στον οποίο αυτό αισθάνεται να αμφισβητείται και όχι τα συντάγματα και οι δημοκρατικές αρχές. Όταν απειλούνται από ένα σοβαρό επαναστατικό κίνημα, οι δυτικές δημοκρατίες επιδεικνύουν ολόκληρο το φάσμα των φρικιαστικών μεθόδων τους. Η μαζική χρήση των βασανιστηρίων από τους γάλλους στην Αλγερία, η χρήση τους από τους βρετανούς στο Άντεν και στην Βόρειο Ιρλανδία, οι δολοφονίες και οι συνωμοσίες από την αστυνομία και το στρατό στην Ιταλία, είναι μερικά παραδείγματα της ετοιμότητάς τους να εφαρμόσουν ανελέητες μεθόδους σε διάφορες καταστάσεις. Αυτή η ετοιμότητα για ωμότητες, απορρέει από την ίδια την φύση του Κράτους, όπως αυτή εκφράστηκε από τον Πιερ-Ζοζέφ Προυντόν:

«Με κυβερνούν σημαίνει με επιτηρούν, με εποπτεύουν, με χαφιεδίζουν, με νομοθετούν, με ρυθμίζουν, με περιχαρακώνουν, με διαπαιδαγωγούν, μου κάνουν κήρυγμα, με ελέγχουν, με διοικούν άνθρωποι που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα, ούτε τη γνώση, ούτε την αρετή γι' αυτό. Με κυβερνούν σημαίνει ότι σε κάθε επιχείρηση, σε κάθε συναλλαγή, σε κάθε κίνηση, με σημειώνουν, με καταγράφουν, με απογράφουν, με καταπονούν, με σταμπάρουν, με αποτιμούν, με μετρούν, με υπολογίζουν, με πατεντάρουν, με εγκρίνουν, με εξουσιοδοτούν, με επιπλήττουν, με συλλαμβάνουν. Σημαίνει ότι υπό το πρόσχημα του γενικού συμφέροντος, με φορολογούν, με εξαγοράζουν, με κρατούν όμηρο, με εκμεταλλέυονται, με μονοπωλούν, με εκβιάζουν, με συνθλίβουν, με εξαπατούν, με κλέβουν και ύστερα, με την παραμικρή αντίσταση, με την παραμικρή διαμαρτυρία, με καταδιώκουν, με προπηλακίζουν, με ταλανίζουν, με κυνηγούν, με τρομοκρατούν, με αφοπλίζουν, με φυλακίζουν, με πυροβολούν, με δικάζουν, με καταδικάζουν, με απελαύνουν, με ξυλοκοπούν, με πουλούν, με εξευτελίζουν, με γελοιοποιούν, με προσβάλλουν, με ατιμάζουν. Αυτή είναι η κυβέρνηση, αυτή είναι η δικαιοσύνη της, αυτή είναι η ηθική της».

Στη Νότιο Αμερική, τα μυστικά αποσπάσματα θανάτου που υποστηρίζονται από το κράτος και η συστηματική χρήση βασανιστηρίων είναι μόνιμα φαινόμενα. Κατά την διάρκεια της «λευκής τρομοκρατίας» στην Γουατεμάλα, δολοφονούνταν κυριολεκτικά χιλιάδες άνθρωποι κάθε χρόνο (οι νεκροί υπολογίζονται σε 2 με 6 χιλιάδες μόνο στα '67-'68). Οι στρατιωτικές δικτατορίες που κυβέρνησαν την Βραζιλία από το πραξικόπημα του 1964 και μετά, είναι διαβόητες για τα αποσπάσματα θανάτου τους, που αποτελούνται από αστυνομικούς. Οι ΗΠΑ μετέφεραν μέλη αυτών των αποσπασμάτων στην Ουρουγουάη για να εκπαιδεύσουν την αστυνομία πώς να βασανίζει τους αντάρτες πόλεων και είναι βαθιά αναμεμειγμένες στην ανάπτυξη των βασανιστηρίων σ' αυτή την περιοχή. Η οργάνωση «Τρία Α» στην Αργεντινή, που τα μέλη της είναι αστυνομικοί, δολοφόνησε 1000 άτομα το 1975. Η πλήρης κινητοποίηση των δυνάμεων του χιλιανού καθεστώτος για να επιδοθούν στην τρομοκρατία και τις δολοφονίες, είναι ίσως η χειρότερη περίπτωση μεταπολεμικά σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Φυσικά, η κρατική τρομοκρατία δεν ασκείται μονάχα από τα Δυτικά καπιταλιστικά κράτη. Αποτελεί επίσης αναπόσπαστο μέρος της πρακτικής των κρατικοκαπιταλιστικών χωρών, όπως η Σοβιετική Ένωση.

Η επαναστατική στρατηγική του αντάρτη πόλεων

Σ' ολόκληρο τον κόσμο, η λέξη «τρομοκράτης» χρησιμοποιείται αδιακρίτως από τους πολιτικούς και την αστυνομία με σκοπό να προκαλέσει την εχθρότητα απέναντι σε οποιοδήποτε φαινόμενο αντίστασης ή διάθεσης για ένοπλη άμυνα ενάντια στα δικά τους τρομοκρατικά σχέδια. Η τρομοκρατία χαρακτηρίζεται από την συστηματική χρήση βίας εναντίον ανθρώπων για την επίτευξη πολιτικών στόχων. Οι δολοφονίες, οι εκτελέσεις, οι απαγωγές, οι αεροπειρατείες και η κράτηση ομήρων από το κοινό, όπως και οι ένοπλες επιθέσεις και οι βομβισμοί που στοχεύουν συνειδητά στο να σκοτώσουν ή να τρομοκρατήσουν τον πληθυσμό, είναι μέθοδοι που χρησημοποιούνται κυρίως στη μη κρατική τρομοκρατία. Μέσα σ' αυτήν την κατηγορία, μπορεί να γίνει μία διάκριση ανάμεσα σε επιθέσεις εναντίον του κοινού και σε εκείνες που στρέφονται ενάντια σε ανθρώπους της εξουσίας, διάκριση που ωστόσο δεν συνεπάγεται την αποδοχή καμίας από τις δύο. Ασφαλώς, οι επιθέσεις εναντίον αθώων είναι χειρότερες από εκείνες εναντίον ανθρώπων που είναι ένοχοι για κάποιο έγκλημα.

Γενικά, είναι σημαντικό να διαφοροποιήσουμε την τρομοκρατία απ' ό,τι θα μπορούσε να ονομαστεί «εκφοβισμός». Το κράτος είναι μόνιμα αφοσιωμένο στην προσπάθεια να εμποδίσει την έκφραση των πολιτικών αντιλήψεων με την απειλή της συκοφαντίας, των διώξεων ή της ταλαιπωρίας. Μεγάλο μέρος των δραστηριοτήτων του κράτους

περικλείεται στον όρο «εκφοβισμός». Μερικά στοιχεία της αυστραλιανής αριστεράς ωστόσο,έχουν επιχειρήσει διάφορες μορφές εκφοβισμού εναντίον άλλων αριστερών. Πρέπει επίσης να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στην τρομοκρατία και στην καταστροφή της ιδιοκτησίας. Αν και είναι ξεκάθαρο ότι η εκφοβιστική δραστηριότητα και οι καταστροφές ιδιοκτησίας δεν είναι συνήθως τόσο σοβαρές όσο η τρομοκρατία, οι αριστεροί θα έπρεπε να αναγνωρίσουν την ευκολία με την οποία η διάθεση για τέτοιες ενέργειες μπορεί να οδηγήσει σε χειρότερες συνέπειες. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε με το ότι οι επαναστάτες πρέπει να τηρούν μία ευλαβική στάση απέναντι στην ατομική ιδιοκτησία, αλλά ότι θα έπρεπε απλώς να καταλάβουν ότι υπάρχει τεράστια διαφορά ανάμεσα, ας πούμε, στην καταστροφή μίας πυρηνικής εγκατάστασης από μία μαζική κατάληψη και στην ανατίναξη αυτής της εγκατάστασης από λίγα άτομα.

Όπως ακριβώς οι κυβερνήτες προτιμούν τη λέξη «τρομοκράτης», οι τρομοκράτες προτιμούν τον όρο «αντάρτης πόλεων», που τους προσδίδει ένα πλασματικό ρομαντισμό. Παρόλα αυτά, πιστεύουμε ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους τρομοκράτες και σε εκείνους τους επαναστάτες που υιοθετούν την ιδεολογία και την πρακτική του «αντάρτικου», πράγμα που σημαίνει ότι προωθούν την επαναστατική πάλη ως επαναστατική στρατηγική. Ειδικά στον ανταρτοπόλεμο στην ύπαιθρο, αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να χρησιμοποιήσουν μη τρομοκρατική ένοπλη δράση. Ωστόσο, εξαιτίας των συνθηκών του ανταρτοπολέμου στις πόλεις, αυτή η μέθοδος οδηγεί αυτόματα στην τρομοκρατία, όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω.

Στη Νότιο Αμερική, η ευρεία εφαρμογή του αντάρτικου πόλεων, ήταν κυρίως αποτέλεσμα της αποτυχίας της στρατηγικής της υπαίθρου, που είχε γίνει ολοφάνερη στα τέλη της δεκαετίας του '60. Η στρατηγική της υπαίθρου ήταν βασισμένη σε ισχνά θεωρητικά συμπεράσματα που είχαν αντληθεί από μία εξειδανικευμένη θεώρηση αυτού που συνέβηκε στην κουβανική επανάσταση. Ωστόσο, η στρατηγική του αντάρτικου πόλεων δεν ήταν, ουσιαστικά, διαφορετική από εκείνη των εκστρατειών στην ύπαιθρο. Βασίζονταν και οι δύο στην αντίληψη της πρωτοποριακής ένοπλης ομάδας της οποίας οι ειδικά στρατιωτικές συγκρούσεις της με τις δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος, θα προμήθευαν τον μικρό κινητήρα, (την γνωστή «εστία») που θα έθετε σε λειτουργία τον μεγάλο κινητήρα της πολιτι-

κής επανάστασης. Σύμφωνα με αυτήν την στρατηγική, η επιτυχημένη στρατιωτική επιχείρηση είναι η προπαγάνδα.

Το Ουρουγουανό Κίνημα Εθνικής Απελευθέρωσης (οι γνωστοί Τουπαμάρος), οι πιο επιτυχημένοι αντάρτες πόλεων, εκφράζουν αυτήν την στρατηγική ως εξής: «Η ιδέα ότι η επαναστατική δράση καθεαυτή, η ίδια ακριβώς η πράξη του να πάρεις τα όπλα, να προετοιμαστείς και να πάρεις μέρος στις ενέργειες που στρέφονται ενάντια στη βάση της αστικής νομοθεσίας, δημιουργεί επαναστατική συνείδηση, οργάνωση και συνθήκες». Τι μονομανία! Τι απλουστευτική λογική! Η ολοκληρωτική ήττα των ανταρτών πόλεων στη Βενεζουέλα, στα 1962-63, οι οποίοι είχαν υποστήριξη από την ύπαιθρο και από το Κομμουνιστικό Κόμμα ακόμα, θα έπρεπε να τους είχε προειδοποιήσει ότι η στρατηγική αυτή ήταν λανθασμένη.

Η σκέψη του να ταυτιστεί η ουσία της επανάστασης με την παρανομία ή την ένοπλη αντιπαράθεση με τα όργανα καταστολής του κράτους, είναι ελλειπτική. Αυτή συσκοτίζει τελείως την ουσία της αντίθεσής μας απέναντι σ' αυτή την κοινωνία, αντίθεση που δεν είναι απλά μία απέχθεια για την κρατική βία – φυλακές, θηριωδία, βασανιστήρια, δολοφονίες κλπ. – αλλά για τις ιεραρχικές σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, για την ύπαρξη του ανταγωνισμού αντί της συνεργασίας. Η «ίδια η πράξη του να πάρεις τα όπλα» μπορεί να περιφρονεί το νόμο αλλά δεν σημαίνει τίποτα για αυτό για το οποίο γίνεται ο αγώνας. Η ουσία της επανάστασης δεν είναι η ένοπλη σύγκρουση με το κράτος, αλλά η φύση του κινήματος που την στηρίζει και αυτό θα εξαρτηθεί από το είδος των σχέσεων και των ιδεών ανάμεσα στα μέλη των ομάδων, των κοινοτικών συμβούλιων, των εργατικών συμβουλιών κλπ. που εμπλέκονται στην κοινωνική σύγκρουση.

Έργο των επαναστατών δεν είναι να πάρουν το όπλο αλλά να ασχοληθούν με τη μακρόχρονη, σκληρή δουλειά της δημοσιοποίησης μιας κατανόησης αυτής της κοινωνίας. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα κίνημα που να συνδέει την πληθώρα των προβλημάτων και ζητημάτων που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι, με την ανάγκη για επαναστατική αλλαγή, που να επιτίθεται σ' όλες τις ψευτολύσεις – και ατομικές και κοινωνικές – που προσφέρονται μέσα σ' αυτή την κοινωνία, που να προσπαθεί να απομυθοποιήσει τις λύσεις που προσφέρει η εξουσιαστική αριστερά και αντίθετα, να εκφράσει πλήρως την ανάγκη για αυτενέργεια και αυτοοργάνωση των ανθρώπων που είναι πρόθυμοι να

ασχοληθούν μ' αυτά τα προβλήματα. Χρειάζεται να προβάλλουμε απόψεις για ένα σοσιαλισμό βασισμένο στην ισότητα και την ελευθερία.

Πολιτικές απάτες

Τόσο στον εταιρειακό καπιταλιστικό κόσμο όσο και στον Τρίτο Κόσμο, τα αντάρτικα κινήματα είχαν μία πολύ φτωχή παρουσία στον τομέα των ιδεών. Το ότι το κράτος είναι καταπιεστικό και το ότι μπορεί να καταπολεμηθεί, είναι μονάχα ένα πολύ μικρό μέρος των επαναστατικών ιδεών, αλλά συνιστά σχεδόν ολόκληρο το περιεχόμενο αυτού που οι αντάρτες προσπαθούν να περάσουν στο λαό. Στηρίζεται στην υπόθεση ότι δεν χρειάζεται να σκεφτούμε και πολύ για να κάνουμε μία επανάσταση. Το μόνο που απαιτείται είναι να πείσουμε το λαό ότι μπορεί να νικήσει το κράτος. Δεν υπάρχει τίποτα που ν' απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Εάν οι άνθρωποι δεν θέλουν να δουν να αναπαράγεται αδιάκοπα το παλαιό μοντέλο της επανάστασης που φέρνει στην εξουσία μία νέα ομάδα καταπιεστών, τότε θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η ευθύνη για μία νέα κοινωνία ανήκει σ' αυτούς. Θα πρέπει να σκεφτούν πώς να δομήσουν τη νέα κοινωνία έτσι ώστε να παραμείνει δημοκρατική. Εφόσον αυτό εξαρτάται από τους ίδιους, θα πρέπει να επανεξετάσουν τις απόψεις τους και αυτό περιλαμβάνει και την στάση τους στην προσωπική τους ζωή.

Συχνά, υποστηρίζεται ότι τέτοιες απαιτήσεις είναι γελοίες στα πλαίσια των υφιστάμενων αναγκών στον Τρίτο Κόσμο. Στην πραγματικότητα, η αυτοοργάνωση πάνω σε συνεργατικές βάσεις, γίνεται ένα χαρακτηριστικό των αγώνων του Τρίτου Κόσμου. Τα οικονομίστικα επιχειρήματα για τους αγώνες του Τρίτου Κόσμου φαίνεται ότι συνδέονται με την ιδέα ότι η λύση βρίσκεται στα δυτικού στυλ άλματα εκβιομηχάνισης, όταν, στην πραγματικότητα, το κλειδί είναι η αποκέντρωση και τούτο, οπωσδήποτε, καθιστά ευκολότερο το είδος της προσωπικής αλλαγής που έχουμε κατά νού.

Το μόνο που έχουν προσφέρει ορισμένες ομάδες στον τομέα των ιδεών, είναι μερικές προκηρύξεις που άφησαν στον τόπο κάποιας ενέργειας. Τα ανακοινωθέντα της γερμανικής *RAF* (*Μπάαντερ-Μάϊνχοφ*) ποτέ δεν ξεπέρασαν το επίπεδο των πολιτικών συνθημάτων, όπως «Απαλλοτριώστε τον Σπρίνγκερ, Πολεμείστε την ταξική δικαιοσύνη, Πολεμείστε όλους τους εκμεταλλευτές και τους εχθρούς του λαού, Νίκη στους Βιετκόνγκ» κλπ. Η μπροσούρα τους «Περί της αντίληψης του Αντάρτικου Πόλεων» είναι μία μετάθεση της παραπάνω στρατηγικής στον δυτικό καπιταλισμό. Το ίδιο ισχύει και για τους *Γουέδερμεν (Weather Underground)*, την *βρετανική Οργισμένη Ταξιαρχία*, τον *Ιαπωνικό Κόκκινο Στρατό*, το *Συμβιωνικό Απελευθερωτικό Στρατό (SLA)* (ΣτΜ: ομάδα ανταρτών πόλεων των ΗΠΑ, 1973-1975) κλπ. Συνήθως αυτές οι ομάδες επιδεικνύουν ένα γλοιώδη τριτοκοσμισμό που θεωρεί ότι οι ενέργειες μέσα στα ιμπεριαλιστικά κράτη βοηθάνε την «πραγματική επανάσταση» στον Τρίτο Κόσμο. Η οργάνωση *Γουέδερμεν (WAO)* ανήγαγε την αντίληψη αυτή σε ιδεολογία και στρατηγική της. Αρνήθηκε το καθήκον της διάδοσης των επαναστατικών ιδεών στην πλειοψηφία των ανθρώπων της ίδιας της της χώρας. Αντίθετα, οι ΗΠΑ έπρεπε να ακινητοποιηθούν, ενώ οι νικηφόροι επαναστάτες του Τρίτου Κόσμου θα έφερναν την επανάσταση απέξω. Η *WAO* έμελλε να γίνει αργότερα ορθόδοξη μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση.

Ο Μπάουμαν, συγγραφέας του βιβλίου *Πώς άρχισαν όλα* (ΣτΜ έχει κυκλοφορήσει στα ελληνικά από τις εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ»), ήταν μέλος του *Κινήματος 2 Ιούνη*. Στο βιβλίο του διαφαίνεται ο ίδιος τρόπος σκέψης αν και, αντίθετα με την μαρξιστική-λενινιστική *RAF*, το *Κίνημα 2 Ιούνη* αυτοαποκαλείται «αναρχικό»:

> «Η ανάλυση του ιμπεριαλισμού μας λέει ότι η πάλη δεν ξεκινά πλέον από τη μητρόπολη, δεν είναι πια ζήτημα της εργατικής τάξης, αλλά ότι εκείνο που χρειάζεται είναι μία πρωτοπορία στην μητρόπολη που να διακηρύττει την αλληλεγγύη της με τα απελευθερωτικά κινήματα του Τρίτου Κόσμου. Εφόσον ζει στο κεφάλι του θηρίου, μπορεί να προκαλέσει τη μεγαλύτερη ζημιά εκεί και αυτό ισχύει ακόμη και αν οι μάζες στην Ευρωπαϊκή μητρόπολη δεν συνταχθούν με το μέρος της επανάστασης – η εργατική τάξη στην Ευρώπη είναι ήδη προνομιούχα και συμμετέχει στην εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου. Η μοναδική δυνατότητα για αυτούς που αποτελούν την πρωτοπορία εδώ, που συμμετέχουν στην πάλη εδώ, είναι να κταστρέψουν το υπόβαθρο του ιμπεριαλισμού, να καταστρέψουν τον μηχανισμό» (σελ. 36).

Δύσκολα θα μπορούσε να βρεθεί μία «στρατηγική» λιγότερο αναρχική, λιγότερο ελευθεριακή. Η ξεθωριασμένη λενινιστική άποψη της εργατικής αριστοκρατίας, ο «αβανγκαρντισμός», το ελιτίστικο χιλιαστικό όραμα της ολοκληρωτικής καταστροφής κλπ, όλα αυτά αποκλείουν ο,τιδήποτε εκτός από ένα δικτατορικό αποτέλεσμα.

Ο Μπάουμαν περιγράφει ότι, μετά το Βιετνάμ, η γραμμή τους ήταν «οι άνθρωποι πρέπει να ασχοληθούν με την Παλαιστίνη» (σελ.

50) – και φυσικά, διάφοροι γερμανοί και ιάπωνες τρομοκράτες εμφανίστηκαν σε παλαιστινιακές ενέργειες. Όμως, αυτό αποκαλύπτει απλώς, όλο και πιο καθαρά, την οπωσδήποτε ολοκληρωτική τους παραίτηση από την πραγματική πάλη στην πατρίδα τους και δεν αποτελεί ένδειξη κάποιας ουσιαστικής διεθνιστικής αντίληψης, μια και ενεργούσαν εντελώς υπεράνω και πέρα από τον έλεγχο αυτών που υποτίθεται ότι εκπροσωπούσαν. Ευχαριστιόντουσαν να δουλεύουν με ομάδες που δρούσαν απλά και μόνο ως «τρομοκρατικές ομάδες πίεσης», προσπαθώντας να αποσπάσουν παραχωρήσεις από διάφορες άρχουσες τάξεις. Λογουχάρη, η δημιουργία του Μαύρου Σεπτέμβρη ήταν αποτέλεσμα της ήττας των παλαιστινίων από τις ιορδανικές ένοπλες δυνάμεις το 1970 και της αποτυχίας των διαφόρων οργανώσεων να κινητοποιήσουν τον λαό – αντίθετα, στράφηκαν στην διεθνή δημοσιότητα. Τώρα που η *PLO* οργανώθηκε με επιτυχία ως κράτος ανάμεσα στους παλιστινίους, η τρομοκρατία χρησιμοποιείται ως όργανο κρατικής πολιτικής. Είναι η λεωφόρος μέσω της οποίας η *PLO* μπορεί να απειλεί ότι θα προκαλέσει έκρηξη στη Μέση Ανατολή.

Συνολικά, οι αγώνες που περιστρέφονται γύρω από ομάδες που καταπιέζονται ως κουλτούρα ή ως εθνότητα, είναι, εκείνοι στους οποίους συναντώνται συχνότερα η κατατρομοκράτηση του κοινού και η τρομοκρατία ως αποκλειστική στρατηγική. Όντας καταφύγιο για τις συντηρητικές, εξουσιαστικές ιδέες, ο εθνικισμός τους καλύπτεται με την μάσκα του «προοδευτισμού». Ο τερρορισμός δεν έρχεται σε σύγκρουση μ' αυτές τις ιδέες. Αν ο στόχος είναι η άνοδος στην εξουσία μίας νέας ομάδας της οποίας τα μόνα απαιτούμενα προσόντα είναι να έχει την ίδια κουλτούρα και εθνικότητα με το λαό, τότε κάθε μέθοδος που τον προωθεί είναι επιτρεπτή. Όσο περισσότερο επιθυμεί κανείς να αλλάξει τις υπάρχουσες σχέσεις διαμέσου ενός συνειδητού και αυτενεργού συνόλου ανθρώπων, που δημιουργεί και ελέγχει ένα κίνημα, τόσο πιο αντιφατικός γίνεται ο τερρορισμός, εξαιτίας του έμφυτου, ελιτίστικου και χειραγωγικού του χαρακτήρα.

Οι εθνικιστικές ιδέες, όπως γνωρίζει πολύ καλά η άρχουσα τάξη, επιτρέπουν την παρουσίαση μίας απανθρωποποιημένης αντίληψης του εχθρού, που έχει κάποια άλλη εθνικότητα (ή θρησκεία), η οποία δικαιολογεί τις ανήθικες πράξεις εναντίον του και αποκλείει την ιδέα της πραγματικής ενότητας. Στη Νότιο Αμερική, οι ομάδες βασίζονται τυπικά στην αποκηρύξη των τυράννων και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε το ρόλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή, όταν όμως ο εχθρός προσδιορίζεται μονάχα με αυτούς τους όρους και ο στόχος είναι η εθνική απελευθέρωση, οι πραγματικές απελευθερωτικές ιδέες αποκλείονται.

Όπως έχουμε ήδη εξηγήσει, το πιστεύω του αντάρτη είναι ότι η πετυχημένη στρατιωτική επιχείρηση είναι η προπαγάνδα. Γέννημα της αντίδρασης προς τα αποβλακωτικά κομμουνιστικά κόμματα της Νοτίου Αμερικής που αντιτίθονταν σε κάθε ενέργεια που θα ξέφευγε ίσως από τον έλεγχό τους, το αντάρτικο είναι μία φιλοσοφία της δράσης, μία ανορθολογική πίστη στην δράση και στην αγνότητα της βίας που προτείνει μερικές ιδέες και παράγει προγραμματικές δηλώσεις, αφιερωμένες κυρίως στην ανάγκη για περισσότερη δράση της ίδιας μορφής.

Το χειρότερο είναι ότι το αντάρτικο αναπαράγει την παλαιά παγίδα ενός λαού παθητικού, για λογαριασμό του οποίου πολεμάει, η αντάρτικη ομάδα. Ενώ οι συμπαθούσες μάζες παρακολουθούν αυτό το δράμα να εκτυλίσσεται, ο χρόνος κυλάει και μαζί του χάνεται η μοναδική τους ευκαιρία ν' αναπτύξουν τη δική τους απόκριση στην κοινωνική κρίση. Όταν το δράμα γίνει τραγωδία και οι αντάρτες κείτονται νεκροί πάνω στη σκηνή, η μάζα-θεατής βρίσκεται περικυκλωμένη από συρματοπλέγματα και, ενώ τώρα έχει ίσως την παρόρμηση να καταλάβει η ίδια την σκηνή, ανακαλύτει ότι μία σειρά τανκς την εμποδίζει και διαλύεται αδύναμη για να παραμείνει παθητική ξανά. Εκείνοι που συνεχίζουν ν' αντιδρούν και καλούν το κοινό να ορμήσει, σύρονται έξω παλεύοντας και οδηγούνται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το αντάρτικο ανήκει στην παράδοση της αβανγκαρντίστικης επαναστατικής στρατηγικής. Ενώ γενικά, οδηγεί απλώς στην καταστολή, σε περίπτωση που η στρατηγική αυτή ήταν επιτυχής, το μόνο που θα μπορούσε να δημιουργήσει είναι ένα εξουσιαστικό καθεστώς και αυτό διότι ο λαός δεν έσπευσε να οικοδομήσει ο ίδιος ένα δημοκρατικό κίνημα.

Η κινεζική και η κουβανική επιτυχία (και οι αγώνες στην Ινδοκίνα και την Αφρική), στην εποχή τους, ήταν τα μεγάλα πρότυπα που ενέπνεαν ένα ευρύ φάσμα από αντάρτες της πόλης και της υπαίθρου, καθώς και τρομοκράτες. Προσβλέποντας όμως σ' αυτά τα παραδείγματα, οι μιμητές τους προέβησαν σς μία ελάχιστα ρεαλιστική προσαρμογή στις ιδιαίτερες συνθήκες των χωρών τους. Ιδιαίτερα, δεν

ανάλυσαν καθόλου τη σχέση ανάμεσα στις μορφές κυβέρνησης που εγκαθιδρύθηκαν απ' αυτούς τους αγώνες και στις μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν. Φυσικά, για την πλειονότητα αυτών των ομάδων, οι εξουσιαστικές κυβερνήσεις που εγκαθιδρύθηκαν στην Κίνα ή την Κούβα ήταν αξιοθαύμαστες. Αλλά για τους ελευθεριακούς και τους αναρχικούς δεν ισχύει αυτό.

Εκείνες οι ένοπλες ομάδες, στην Ισπανία και αλλού, που αυτοαποκαλούνται αναρχικές ή ελευθεριακές, άντλησαν μεγάλο μέρος από τις ιδιαίτερες δικαιολογίες τους από την Ισπανική Επανάσταση και τον πόλεμο καθώς και από τον ανταρτοπόλεμο στις πόλεις που συνεχίστηκε εκεί ακόμη και μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία είναι παραδειγματικός σ' ό,τι αφορά το δικό μας επιχείρημα, διότι το σύνθημα «πρώτα να κερδίσουμε τον πόλεμο», χρησιμοποιήθηκε ενάντια στην πολιτική, για να ανακόψει την επανάσταση και ύστερα να την παλινδρομήσει, καθοδηγούμενη από κυριαρχούμενες από τον σταλινισμό αλλά πρόθυμες δημοκρατικές κυβερνήσεις (ΣτΜ: Βλ. CNT-FAI-Ρόκερ, *Ο Ισπανικός «Εμφύλιος» Πόλεμος: ανατομία της Ισπανικής Επανάστασης*, Β. Ρίτσαρντς, *Διδάγματα από την Ισπανική Επανάσταση*, Μ. Μπούκτσιν, *Η Ισπανική Επανάσταση του 1936*, εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ). Στην πραγματικότητα, ο ενθουσιασμός και η αποφασιστηκότητα του λαού που αντιμετώπισε αρχικά με επιτυχία το φρανκικό πραξικόπημα του 1936, βασιζόταν στο γεγονός ότι, ταυτόχρονα, ο λαός καταλάμβανε τα εργοστάσια και τα χωράφια, θέτοντάς τα υπό συλλογικό έλεγχό και συντονίζοντάς τα διαμέσου της συνεργασίας.

Η στρατιωτική ήττα ακολούθησε αναγκαστικά την ήττα της επανάστασης. Επιπλέον, ο λαϊκός στρατός οργανώθηκε σαν ένα συνηθισμένο στρατιωτικό σώμα και ο αρχικός εξισωτισμός, συνθλίφθηκε κάτω από την τυπική μιλιταριστική πειθαρχία και ιεραρχία. Οι μεταπολεμικοί ελευθεριακοί αντάρτες είχαν συνείδηση αυτού, αλλά δεν ανέλυσαν επαρκώς την εμπειρία τους. Δεν αντιλήφθηκαν την απόλυτη προτεραιότητα της πολιτικής απέναντι στον ένοπλο αγώνα. Δεν αντιλήφθηκαν την αβανγκαρντίστικη φύση των ένοπλων ομάδων που παίρνουν την πρωτοβουλία. Δεν αντιλήφθηκαν ότι οποιαδήποτε ένοπλη δραστηριότητα είναι ανασγκαίο να οργανώνεται από ένα ήδη υπάρχον δημοκρατικό κίνημα και να παραμένει υπό τον έλεγχό του.

Ένα ελευθεριακό κίνημα στην Ισπανία, το *Ιβηρικό Απελευθερωτικό Μέτωπο* (*MIL*), ιδρύθηκε με βάση τη θεωρία του αντάρτικου, αν και ήταν αναμεμειγμένο και στην πολιτική δραστηριότητα. Πραγματοποίησε κάμποσες ληστείες τραπεζών και κατά την διάρκεια συλλήψεων, σκοτώθηκε ένας αστυνομικός. Σαν αποτέλεσμα, ένας μέλος του *MIL* πέθανε στην γκαρότα το 1974 (ΣτΜ: Ο Σαλβαντόρ Πούινγκ Άντιχ). Ο λόγος που αναφέρεται εδώ το *MIL* είναι ότι η οργάνωση αυτή διαλύθηκε όχι μόνον εξαιτίας του θανάσιμου πλήγματος που υπέστη από την αστυνομία αλλά και εξαιτίας του ότι έγινε αντιληπτό ότι η στρατηγική του ήταν λανθασμένη. «Είναι τώρα άχρηστο να μιλάμε για πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις και τέτοιες οργανώσεις δεν είναι παρά πολιτικά τεχνάσματα» (Συνέδριο της Διάλυσης). Αποφάσισαν, αντίθετα, να δουλέψουν για ν' αναπτύξουν τις αναρχοκομμουνιστικές προοπτικές του κοινωνικού κινήματος. Σίγουρα, ένα μάθημα για όλους.

«Τίποτα δεν ριζοσπαστικοποιεί περισσότερο απ' ό,τι ένα γουρούνι στο πάρκο»

Μία δημοκρατία μπορεί να δημιουργηθεί μόνο εάν οικοδομηθεί και ένα κίνημα πλειοψηφίας. Η αντάρτικη στρατηγική εξαρτάται από την κατάρρευση της θέλησης της άρχουσας τάξης, έτσι ώστε να προκληθεί κοινωνική κρίση, από την οποία θα προκύψει η επανάσταση, είτε η πλειοψηφία την υποστηρίζει είτε όχι. Όποια θεωρία περί της στρατηγικής του αντάρτικου κι αν διαβάσει κανείς, είναι φανερό ότι πρόκειται για μία φιλοσοφία της ανυπομονησίας. Ενώ η συντριβή της θέλησης της άρχουσας τάξης είναι βέβαια ένα ζωτικό στοιχείο για κάθε επανάστατη, εάν δεν υπάρχει ένα μαζικό κίνημα με δημοκρατικές δομές για να διευθύνει τη χώρα, τότε θα πάρει την εξουσία κάποια ελίτ. Πάντα όμως ελοχέυει στο βάθος και κάποτε εκφράζεται τολμηρά, η ιδέα ότι ο ανταρτοπόλεμος ή ο τερρορισμός στοχεύουν στο να προκαλέσουν μία φασιστική αντίδραση που θα ριζοσπαστικοποιούσε το λαό. Είναι προφανές ότι οι *«Provisionals» (IRA)* ακολούθησαν αυτή τη στρατηγική. Αλλά και ομάδες σαν την *RAF* και την *2 Ιούνη*, ανέμειξαν αυτή την ιδέα με τον τριτοκοσμισμό τους, ιδιαίτερα καθώς ο Τρίτος Κόσμος καταστάλαζε στην δικτατορία και

στον κρατικό καπιταλισμό και η κατάρρευση της Δύσης φαινόταν μία μακρινή προοπτική.

Για τον κρατικό μηχανισμό, ο Μπόμυ Μπάουμαν λέει: «Ξέραμε ότι αν τον θίγαμε σε οποιοδήποτε σημείο, θα έδειχνε το φασιστικό του πρόσωπο ξανά». Όσο τρομερές κι αν είναι πολλές όψεις του δυτικογερμανικού κράτους, δεν είναι φασιστικό. Μια πιο ξεκάθαρη κατανόηση της κατάστασης, θα αποκάλυπτε ότι είναι ένα ακόμη παράδειγμα του γεγονότος ότι οι δικτατορικές μέθοδοι ήταν ανέκαθεν και θα συνεχίσουν να είναι τμήμα του οπλοστάσιου του κοινωνικού ελέγχου σε μία καπιταλιστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Τέτοιες μέθοδοι θα χρησιμοποιηθούν χωρίς πολύ δισταγμό σε μία κοινωνική κρίση. Ακόμη πιο σημαντική είναι η αποκάλυψη ότι αυτοί οι αντάρτες είναι εντελώς ανίκανοι να κατανοήσουν, με μία κοινωνικοψυχολογική έννοια, ότι η καταπίεση διατηρείται διαμέσου της συναίνεσης και ότι η βία είναι δευτερογενές φαινόμενο.

Γενικά, μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι ομάδες δεν έχουν συνειδητοποιήσει στο ελάχιστο πόσο έχουν μεταβάλλει την αριστερή σκέψη, σε μία ολόκληρη σειρά ζητημάτων, διάφορα σημαντικά γεγονότα (ή έχουν επιβεβαιώσει στοιχεία της ελευθεριακής σκέψης που είχαν καταπνιγεί κάτω από την κυριαρχία του μαρξισμού). Λογουχάρη, μία ερμηνεία της Γαλλίας του 1968 ή της Ουγγαρίας του 1956, φαίνεται ότι τους έχει διαφύγει εντελώς.

Το Μάρτιο του 1972, οι Τουπαμάρος δήλωναν ότι ήθελαν «να δημιουργήσουν μία αναμφισβήτητη κατάσταση επαναστατικού πολέμου στην Ουρουγουάη, πολώνοντας την πολιτική ανάμεσα στους αντάρτες και το καθεστώς». Υπήρχε ακόμη και κάποια νύξη ότι συζήτησαν την πιθανότητα να πραγματοποιήσουν ενέργειες που στόχευαν στο να προκαλέσουν εισβολή της Βραζιλίας, πιστεύοντας ότι αυτό θα έκανε ολόκληρο τον πληθυσμό να περάσει στην δράση.

Η *RAF* το διατύπωσε με τον εξής τρόπο:

«Δεν υπολογίζουμε σε μία αυθόρμητη αντιφασιστική κινητοποίηση σαν αποτέλεσμα της τρομοκρατίας και του ίδιου του φασισμού... Και γνωρίζουμε ότι το έργο μας δημιουργεί ακόμη περισσότερες προφάσεις για καταστολή, γιατί είμαστε κομμουνιστές – και το αν οι κομμουνιστές θα οργανωθούν και θα παλέψουν, εάν η τρομοκρατία και η καταστολή θα γεννήσουν μόνον φόβο ή παραίτηση ή εάν θα γεννήσουν αντίσταση, ταξικό μίσος και αλληλεγγύη... εξαρτάται από την απάντηση στην καταστολή. Το αν οι κομμουνιστές είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να ανέχονται μία τέτοια μεταχείριση... εξαρτάται από αυτήν την απάντηση».

Εκείνο που αποκαλύπτεται ξεκάθαρα σ' αυτό το απόσπασμα είναι η απόλυτη αλαζονεία αυτών των ομάδων – «Ασφαλώς, προσδοκούμε μία ριζοσπαστική απάντηση στην κρατική καταστολή που προκαλέσαμε εναντίον σας, αλλά αν αυτό δεν συμβεί, ε, λοιπόν, αυτό θα αποδείξει ότι είστε όλοι ηλίθιοι». Παραγνωρίζουν τις πραγματικές συνθήκες, όπως όλοι οι αντάρτες και απαιτούν απ' όλους τους άλλους ν' αποκτήσουν θαυματουργικά τη δική τους «ανώτερη συνείδηση» τη στιγμή που, όπως δείξαμε ήδη, οι απόψεις τους είναι επιφανειακές και χωρίς αξία, τίποτ' άλλο από ένα σύνθημα για σφαγή.

Ο λόγος ύπαρξης αυτής της εσφαλμένης στρατηγικής πηγάζει από τους περιορισμούς του αντάρτικου πόλεων. Εφόσον εξαρτώνται από την ένοπλη δράση για την ύπαρξή τους, όλοι οι αντάρτες μπορούν ν' αναπτύξουν τον αγώνα τους μόνο κλιμακώνοντας τις ενέργειές τους. Αν δεν το κάνουν, θα λησμονηθούν. Ο δυναμισμός είναι το παν. Οι αντάρτες της υπαίθρου, όμως, μπορούν να το πετύχουν αυτό εδραιώνοντας και επεκτείνοντας την περιοχή όπου δρουν – τις απελευθερωμένες ζώνες. Αλλά οι αντάρτες της πόλης δεν μπορούν να ελέγχουν μια περιοχή, διότι το να προσπαθήσεις να κυριεύσεις μία γειτονιά ή ένα κτίριο, σημαίνει να έρθεις αντιμέτωπος με ολόκληρη την ένοπλη δύναμη της πόλης. Σε κάθε συμπλοκή, το μέγεθος των ενόπλων δυνάμεων δεν μπορεί να εξακριβωθεί, μια και μπορούν να φθάσουν μέσα σε λίγα λεπτά.

Για να αναπτυχθεί το αντάρτικο πόλεων, πρέπει να γίνει τρομοκρατία. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος κλιμάκωσης του αγώνα. Επιπλέον, το αντάρτικο δεν μπορεί να επεκτείνεται απεριόριστα χωρίς να εξασθενίσει. Αυτό σημαίνει προσφυγή στην πόλωση και την στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής στρατηγικής. Αυτή είναι το απόγειο της χειραγώγησης – μία εσκεμμένη απόπειρα να κάνουν το λαό να υποφέρει για τους σκοπούς των ανταρτών που υποθέτουν ότι αυτοί γνωρίζουν καλύτερα, πιστεύοντας ότι οι φτωχοί θα είναι σε καλύτερη θέση μακροπρόθεσμα. Φυσικά, αυτή η στρατηγική δε γεννάει συνήθως παρά την καταστολή.

Οι Τουπαμάρος ήρθαν στην επικαιρότητα το 1968. Το 1967, η δημοκρατική κυβέρνηση είχε αρχίσει να αντιμετωπίζει την πρώτη μεγάλη μεταπολεμική οικονομική κρίση της Ουρουγουάης, πλήττοντας την εργατική τάξη και ψηφίζοντας κατασταλτικούς νόμους. Έτσι, οι Τουπαμάρος εμφανίστηκαν στις σωστές κοινωνικές συνθήκες.

Εξάλλου, προετοιμάζονταν καθόλη την διάρκεια της δεκαετίας του '60. Ήταν πάντα αποτελεσματικοί και καλά οργανωμένοι. Είχαν δεσμούς με τα συνδικάτα και άλλα νόμιμα κινήματα που δεν υπήρχαν απλώς αλλά και αναπτύσσονταν. Διέθεταν πάθος, φαντασία και ανθρωπιά. Αλλά στα 1971, τη χρονιά των εκλογών, η φτώχεια της στρατηγικής τους γινόταν εμφανής κι επιπλέον στέρεψε κι η αποφασιστικότητά τους. Πώς θα μπορούσαν να κάνουν ένα ακόμη βήμα χωρίς να χάσουν την υποστήριξη που είχαν; Στηρίζονταν σε μία εφήμερη υποστήριξη του λαού που είχε εντυπωσιαστεί από το - φαινομενικά – αήττητό τους και από την λελογισμένη χρήση βίας. Ήταν όμως αναπόφευκτο να αποδειχθούν τρωτοί, να χυθεί πολύ αίμα. Στη συνέχεια, θα αποκαλυπτόταν ότι ούτε μαζική βάση διέθεταν. Μετά τις εκλογές, ο στρατός έλαβε απόλυτη ελευθερία δράσης και, σύντομα, μέχρι και 40 Τουπαμάρος δικαζόταν κάθε μέρα. Ηττήθηκαν προτού καταλάβει την εξουσία η στρατιωτική χούντα, το 1973. Επειδή ακριβώς ήταν τόσο καλοί μέσα στα όρια της στρατηγικής του αντάρτικου πόλεων, αποδεικνύουν τη βασικά ατελή φύση της θεωρίας αυτής. Ήταν ολοφάνερο ότι η άρχουσα τάξη της Ουρουγουάης επρόκειτο να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση, προσφεύγοντας στη δικτατορία. Αν όμως η ενέργεια που αναλώθηκε από τους Τουπαμάρος είχε διοχετευθεί στην διάδοση ιδεών που ενθαρρύνουν τους ανθρώπους να οργανωθούν, η αντίσταση θα ήταν μεγαλύτερη και πιο βαθιά και, επομένως, θα είχε περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας.

Κυνηγοί των οκτάστηλων

Ένα άλλο συστατικό της ανοησίας του αντάρτικου είναι το ότι στηρίζεται στα μέσα ενημέρωσης για τη διοχέτευση της προπαγάνδας του. Σύμφωνα με τον Μπάουμαν:

> «Η *RAF* έλεγε ότι η επανάσταση δεν θα οικοδομούνταν διαμέσου της πολιτικής δουλειάς, αλλά διαμέσου των οκτάστηλων, διαμέσου ανακοινώσεων στον Τύπο που θα έλεγαν συνεχώς: «Να οι αντάρτες που πολεμούν στη Γερμανία». Αυτή η υπερεκτίμηση του Τύπου, να που την πάτησε τελείως η *RAF*. Όχι μόνο πρέπει να μιμηθούν εντελώς το μηχανισμό και να πέσουν στην παγίδα του να μπλέξουν πολιτικά με την αστυνομία, αλλά και η μοναδική τους δικαιολόγηση να περνάει μέσα από τα μέσα ενημέρωσης. Εδραιώνεται μόνο μ' αυτά τα μέσα. Σ' αυτό το σημείο, τα πράγματα απλώς κυλάνε, εκείνοι δεν βασίζονται πια σε τίποτε, ούτε καν στους ανθρώπους με τους οποίους διατηρούν ακόμη κάποια επαφή» (σελ. 100).

Αυτό είναι ιδιαίτερα παράλογο, δοσμένου του ρόλου των πιο δημοφιλών ειδησεογραφικών πηγών, σ' ό,τι αφορά την τόνωση και την διατήρηση των πιο άλογων στοιχείων στην αντίδραση του κοινού απέναντι σε πράξεις πολιτικής βίας. Σκόπιμα (οι πηγές αυτές) προσπαθούν να συσκοτίσουν τα πολιτικά ζητήματα διαμέσου της παράλειψης και της συγκάλυψης. Πάρτε σαν παράδειγμα την Μέση Ανατολή. Πόσοι θυμούνται τους 106 επιβάτες και τα μέλη του πληρώματος ενός πολιτικού αεροπλάνου που καταρρίφθηκε από ένα ισραηλινό αεριωθούμενο πάνω από το Σινά; Πόσοι γνωρίζουν ότι οι ισραηλινές βόμβες σκότωσαν 46 παιδιά σ' ένα χωριό στο δέλτα του Νείλου; Πόσοι γνωρίζουν ότι το Ισραήλ σκότωσε 1500 άτομα κι έκαψε με βόμβες ναπάλμ άλλα 3000, σε παλαιστινιακά στρατόπεδα προσφύγων και χωριά, από το 1969 ως το 1972;

Τον Νοέμβριο του 1977, επιθέσεις παλαιστινίων ανταρτών με ρουκέτες μέσα στο Ισραήλ, σκότωσαν 3 ανθρώπους. Σαν απάντηση, τα ισραηλινά αεροπλάνα βομβάρδισαν 9 χωριά και 3 στρατόπεδα προσφύγων τα οποία, κατά τους ισχυρισμούς τους, φιλοξενούσαν αντάρτες. Πιστεύεται ότι σκοτώθηκαν πάνω από 100 πολίτες. Ένας δημοσιογράφος της *Guardian* (20-11-77) επισκέφθηκε ένα χωριό κι ένα στρατόπεδο και ανακάλυψε ότι δεν ήταν προκεχωρημένα φυλάκια ανταρτών. Οι ισραηλινοί χρησιμοποίησαν επίσης βόμβες βραδείας δράσης με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πολλοί άνθρωποι κατά τη διάρκεια των προσπαθειών ανεύρεσης επιζώντων. Ωστόσο, οι τρομοκρατικές ενέργειες των παλαιστινίων είναι αυτές που αποκηρύσσουν οι άνθρωποι επειδή είναι εκείνες που έτυχαν ευρείας δημοσιογραφικής κάλυψης.

Θα λησμονηθεί πολύ σύντομα η δολοφονία πολιτών από ισραηλινούς, κατά την εισβολή στον Λίβανο. Αλλά μπορείτε να στοιχηματίσετε ότι οι δολοφονίες πολιτών από τις τρομοκρατικές ομάδες της *PLO* δε θα ξεχαστούν. Στην πραγματικότητα, η υποκρισία και ο κυνισμός του ισραηλινού σχεδίου βασίζεται σ' αυτή την αμνησία.

Τα ΜΜΕ προσπαθούν να συσκοτίσουν περαιτέρω την πολιτική, αντιμετωπίζοντας τα γεγονότα ως θέαμα. Αυτό ταιριάζει με την απολίτικη φύση της αντάρτικης στρατηγικής, σύμφωνα με την οποία ο αγώνας υποτίθεται ότι πρέπει να προσλάβει όλο και ευρύτερες

διαστάσεις στα μέσα ενημέρωσης, για να προκαλέσει την αντίδραση της άρχουσας τάξης.

Το πραγματικό αποτέλεσμα ανάμεσα στο λαό, πάντως, είναι η επιβεβαίωση της άποψης ότι η πολιτική είναι μία σφαίρα απομακρυσμένη, την οποία πρέπει να ατενίζει παθητικά – συνήθως ως φοβερή ρουτίνα αλλά μερικές φορές και ως θέαμα. Ακόμη και όταν οι άνθρωποι «υποστηρίζουν» τους αντάρτες, αυτό δεν έχει σχεδόν κανένα πραγματικό νόημα, απ' την άποψη της δικής τους συμμετοχής στην πολιτική. Αντίθετα, το σύνηθες αποτέλεσμα αυτής της δράσης είναι να προσφέρει στους κυβερνώντες μία οργανωμένη βάση εσφαλμένων στάσεων έτσι ώστε αυτοί να τις εκμεταλλεύονται προς όφελός τους.

Η υποκρισία των μέσων ενημέρωσης αποδεικνύεται από την τάση τους να υπερτονίζουν τη σημασία της πολιτικής βίας σε σύγκριση με την αποτυχία τους να προκαλέσουν κάποιο θόρυβο σχετικά με τα εργατικά ατυχήματα και τις βιομηχανικές ασθένειες. Τα τροχαία δυστηχήματα αναλύονται, ακόμη και δραματοποιούνται αλλά με κάποια πρωτόγονη μοιρολατρεία, ενώ στην πραγματικότητα είναι ένα σοβαρό κοινωνικό και πολιτικό πρόβλημα. Πολλοί άνθρωποι πεθαίνουν απ' αυτές τις αιτίες, πολλοί περισσότεροι σακατεύονται. Ποιός νοιάζεται;

Η ύπαρξη της χειραγώγησης εκ μέρους των μέσων ενημέρωσης δεν θα έπρεπε, πάντως, να συσκοτίζει την πραγματική της βάση. Οι αριστεροί έχουν την τάση να απορρίπτουν τις υπερβολικές εκφράσεις του λαϊκού ηθικισμού, ως «αντιδραστικές». Αλλά η δολοφονία μαθητών, η τοποθέτηση βομβών στους σταθμούς του υπογείου ή ο πολυβολισμός ανθρώπων σ' ένα αεροδρόμιο, δεν μπορεί ποτέ να αγνοηθούν, όποιο κι αν είναι το πλαίσιό τους. Η λαϊκή αντίδραση είναι, συνολικά, μία αυθεντική ηθικίστικη υπερβολή. Αυτή καναλιζάρεται σε μία υστερία υπέρ του νόμου και της τάξης, η οποία επιτρέπει στο νόμο να ψηφισθεί και στην αριστερά να συντριβεί. Όμως, αποτελεί τυπικό χαρακτηριστικό του ελιτισμού πολλών παθητικών αριστερών χωρίς αρχές, οι οποίοι αφοσιώνονται υποκριτικά στην υπόθεση κάποιου άλλου, κάπου αλλού, για την οποία αγωνίζεται κάποιος άλλος, για να εκφράσουν την περιφρόνησή τους απέναντι στις αντιδράσεις των ανθρώπων στα πραγματικά εγκλήματα.

Θανατολαγνεία

Αναμφισβήτητα, υπάρχουν πολλές αποδείξεις για την ύπαρξη μίας τάσης εξύμνησης του θανάτου και της βίας από τους τρομοκράτες και τους αντάρτες. Ο Τζεμπρί (ΣτΜ: Αχμέτ Τζαμπρίλ, ηγέτης μιας αντάρτικης ομάδας της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), ένας από τους ηγέτες του Παλαιστινιακού αντάρτικου μετώπου, στέλνει τους στρατιώτες του στο Ισραήλ με τη διαταγή να μην επιστρέψουν (δηλαδή, να πεθάνουν) και λέγεται ότι έχει πει «Αγαπάμε το θάνατο όσο και τη ζωή και καμία δύναμη πάνω στη γη δεν μπορεί να μας εμποδίσει να ανακτήσουμε την Παλαιστίνη...», τοποθετώντας τον εαυτό του στην ίδια κατηγορία με τους ισπανούς Φαλαγγίτες (φασίστες) που φώναζαν «Ζήτω ο θάνατος!» Πρέπει να παραδεχθούμε ότι αυτή η τάση αγάπης του θανάτου είναι εμφανής σε διάφορους τρομοκράτες. Ο ηγέτης των *Γουέδερμεν*, Ντορν, παραδόθηκε σ' ένα δημόσιο και οπωσδήποτε χαιρέκακο παραλήρημα υποστήριξης των φόνων της συμμορίας του Τσαρλς Μάνσον. Υπάρχει εδώ ένα στοιχείο «φασισμού της αντικουλτούρας» που έβλεπε τις ΗΠΑ διαιρεμένες ανάμεσα στην «Αμερική των μπάτσων και το έθνος του Γούντστοκ». Ένα τμήμα της αντικουλτούρας δημιούργησε μία λατρεία του Μάνσον.

Ο Μπάουμαν αναφέρει ότι, εκείνη την εποχή, δεν θεωρούσαν τον Μάνσον και «τόσο κακό». Στην πραγματικότητα, τον θεωρούσαν «αρκετά αστείο».

Ωστόσο, αυτό που πρέπει να αποφύγουμε, είναι η τάση να εξηγήσουμε τον τερρορισμό στη βάση της δήθεν παράνοιας των δραστών, διότι οι ενέργειες εμφανίζονται σε ιδιαίτερες συνθήκες καταπίεσης και προκλήσεων - εμφανές παράδειγμα η εντεινόμενη καταπίεση ολόκληρων εθνοτήτων.

Στην Δυτική Γερμανία, υπήρχαν ιδιαίτερα γεγονότα όπως η συμπεριφορά της αστυνομίας που προκάλεσε το θάνατο ενός διαδηλωτή, (ΣτΜ του Μπένο Όνεσοργκ) η απόπειρα δολοφονίας ενός ηγέτη των φοιτητών (ΣτΜ – του Ρούντυ Ντούτσκε), ο κιτρινισμός του μεγάλου συγκροτήματος Σπρίνγκερ (πολύ χειρότερος από του Πάκερ ή του Μέρντοχ) (ΣτΜ: Πάκερ και Μέρντοχ, αυστραλοί μεγιστάνες του τύπου και της τηλεοράσης. Ο Μέρντοχ κατέχει εφημερίδες και στην Βρετανία και τις ΗΠΑ), η θέσπιση του *Berufsverbot* από τον

σοσιαλδημοκράτη Μπραντ, το 1972 (απαγόρευση εργασίας σ' όλους τους αριστερούς, προοδευτικούς κλπ. που δεν είναι «πιστοί στο σύνταγμα», νόμος που τελικά σε μερικά κρατίδια εφαρμόστηκε κι ενάντια στους ίδιους τους σοσιαλδημοκράτες), η γενική προσπάθεια να συντριβούν όλα τα εξωκοινοβουλευτικά ή μη συνδικαλιστικά κινήματα των οποίων η απαγόρευση είναι μονάχα το πιο γνωστό μέρος. Όλα αυτά τα πράγματα πρόσφεραν το υπόβαθρο μίας πολιτικής βίας.

Συνεχώς ζωντάνευε ολόκληρη η ναζιστική εμπειρία, εξαιτίας του γεγονότος ότι πρώην ναζί, εγκληματίες πολέμου και ναζί που ήταν ακόμη ενεργοί στην δεξιά παράταξη, κατείχαν όλοι θέσεις στην δικαιοσύνη, την γραφειοκρατία, τις επιχειρήσεις κλπ. (μία πολιτική σκοπιμότητας των συμμάχων που ήθελαν να γεμίσουν το πολιτικό κενό του μεταπολεμικού κόσμου με σίγουρους νομιμόφρονες). Αφού το ίδιο συνέβη και στην Ιταλία, ίσως να μην είναι τυχαίο το ότι αυτές οι δύο χώρες είναι οι πιο σημαντικές περιοχές σχετικά με την τρομοκρατία στην Ευρώπη.

Όλα αυτά βέβαια δεν αποτελούν δικαιολογία του τερρορισμού, αλλά θεωρήσεις τέτοιου είδους είναι μέρη μίας συνολικής ερμηνείας. Η συγκέντρωση της προσοχής στην υποτιθέμενη παράνοια των ανταρτών ή των τρομοκρατών είναι μία απόπειρα δικαιολόγησης της δολοφονικής στάσης απέναντί τους και της γενίκευσης της καταστολής.

Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους εμπλέκονται στην τρομοκρατία απλά και μόνο εξαιτίας των περιστάσεων και των σχέσεών τους, όπως δείχνει το βιβλίο του Μπάουμαν. Συνδέονται με ένα περιβάλλον αυτοεξύμνισης και απομόνωσης από τον κόσμο. Ακόμη και οι σχέσεις τους με τους υποστηρικτές τους είναι μάλλον μονόπλευρες παρά εξελισσόμενες. Αυτή η εξωπραγματική κατάσταση γεννά τέτοια χαρακτηριστικά τρέλας, ώστε μία σειρά κλιμακούμενων ενεργειών να θεωρείται δικαιολογημένη και λογική. Ομως, κάθε απόπειρα των μέσων ενημέρωσης, της αστυνομίας και των πολιτικών να δημιουργήσουν μία καρικατούρα δαιμονικών και αιμοδιψών τεράτων, θα γίνεται με σκοπό να δικαιολογηθεί η δική τους βαρβαρότητα και διαφθορά (Βλέπε το βιβλίο του Χάινριχ Μπέλ *Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ*).

Ο Έριχ Φρομ έχει γράψει:

«Είμαστε μάρτυρες αυτού του φαινομένου μεταξύ των γιων και των θυγατέρων των εύπορων οικογενειών στις ΗΠΑ και στην Γερμανία, ότι αυτοί θεωρούν τη ζωή τους μέσα στο πλούσιο οικογενειακό περιβάλλον βαρετή και δίχως νόημα. Αλλά περισσότερο απ' αυτό, βρίσκουν ανυπόφορη την αναισθησία του κόσμου απέναντι στους φτωχούς και την σταδιακή πορεία προς τον πηρυνικό πόλεμο για χάρη του εγωτισμού του ατόμου. Γι' αυτό, απομακρύνονται από το οικογενειακό τους περιβάλλον, αναζητώντας ένα νέο τρόπο ζωής – και παραμένουν ανικανοποίητοι, διότι καμία εποικοδομοιτική προσπάθεια δεν φαίνεται να έχει κάποια πιθανότητα επιτυχίας. Πολλοί ανάμεσά τους ήταν αρχικά οι πιο ιδεαλιστές κι οι πιο ευαίσθητοι εκπρόσωποι της νέας γενιάς αλλά σ' αυτό το σημείο, χωρίς παράδοση, ωριμότητα, πείρα και πολιτική σωφροσύνη, κυριεύονται από απελπισία, υπερεκτιμούν ναρκισσιστικά τις ικανότητες και τις δυνατότητές τους και προσπαθούν να πετύχουν το αδύνατο με τη χρήση της βίας. Σχηματίζουν αυτοαποκαλούμενες επαναστατικές ομάδες και περιμένουν να σώσουν τον κόσμο με πράξεις τρόμου και καταστροφής, μη βλέποντας ότι δεν κάνουν τίποτα άλλο απ' το να ενισχύουν την γενική τάση προς τη βία και την απανθρωπιά. Έχουν χάσει την ικανότητα να αγαπούν και την έχουν αντικαταστήσει με την επιθυμία να θυσιάσουν τη ζωή τους (Η αυτοθυσία είναι συχνά η λύση για άτομα που επιθυμούν διακαώς να αγαπήσουν, αλλά έχουν χάσει την ικανότητα να αγαπούν και βλέπουν στην αυτοθυσία, μία εμπειρία ύψιστης αγάπης). Αλλά αυτοί οι αυτοθυσιαζόμενοι νέοι είναι πολύ διαφορετικοί από τους μάρτυρες της αγάπης που θέλουν να ζήσουν επειδή αγαπούν τη ζωή και που δέχονται το θάνατο μόνον όταν αναγκάζονται να πεθάνουν για να μην προδώσουν τον εαυτό τους. Οι αυτοθυσιαζόμενοι νέοι του καιρού μας είναι οι κατηγορούμενοι, αλλά και οι κατήγοροι, δείχνοντας ότι στο κοινωνικό μας σύστημα μερικοί από τους καλύτερους νέους γίνονται τόσο απομονωμένοι και απελπισμένοι ώστε τίποτε εκτός από την καταστροφή και τον φανατισμό δεν απομένει σαν διέξοδος για την απόγνωσή τους».

Ο Μπάουμαν δείχνει ότι διδάχθηκε αυτό το μάθημα διαμέσου της σκληρής εμπειρίας (αν και ακόμη του διαφεύγει το ότι υπάρχει μία παράδοση ανθρωπίνων αξιών που επιβίωσε ακόμη και της «μηχανής» και ότι αυτή η παράδοση αποδεικνύει την ύπαρξή της, για παράδειγμα, σε πολλά επεισόδια μαζικής επαναστατικής δράσης, όπως η Ισπανική Επανάσταση του 1936, η Ουγγρική Επανάσταση (1956) και ο Γαλλικός Μάης (1968).

«Το να πάρεις την απόφαση να γίνεις τρομοκράτης είναι κάτι ήδη ψυχολογικά προγραμματισμένο. Σήμερα, μπορώ να το καταλάβω αυτό, για τον εαυτό μου – δεν είναι παρά ο φόβος της αγάπης που οδηγεί κάποιον στην απόλυτη βία. Αν είχα συλλάβει τη διάσταση της αγάπης εκ των προτέρων, δεν θα το είχα κάνει αυτό...

Μέχρι τώρα, είχε υποτεθεί ότι δεν υπάρχει αντιστοιχία ανάμεσα στην επαναστατική «πράξη» και στην αγάπη. Δεν το καταλαβαίνω αυτό, ακόμη και σήμερα δεν το καταλαβαίνω. Αλλά το είδα κάπως έτσι: παίρνεις την απόφασή σου κι σταματάς, πετάς μακριά το όπλο σου και λες: Εντάξει – τέρμα. Για μένα, ήταν πάντα ένα ζήτημα δημιουργίας ανθρώπινων αξιών που δεν υπήρχαν στον καπιταλισμό, σ' όλη την Ευρώπη, σ' όλη τη δυτική κουλτούρα – είχαν σαρωθεί από τη μηχανή. Να ποιό είναι το ζήτημα: να τις ανακαλύψουμε εκ νέου και να τις δημιουργήσουμε εκ νέου. Επίσης,

μ' αυτόν τον τρόπο, κρατάς τη δάδα ξανά, γίνεσαι ο γεννήτορας μίας νέας κοινωνίας – αν αυτό είναι δυνατόν. Και καλύτερα να κάνεις αυτό παρά να ρίχνεις βόμβες, δημιουργώντας τελικά άκαμπτες, μισητές φιγούρες. Ο Στάλιν ήταν, στην πραγματικότητα, ένας τύπος σαν και μας: έτσι τα κατάφερε, ήταν ένας από τους λίγους που τα κατάφεραν. Αλλά μετά το παράκανε. (ΣτΜ Ο Μπάουμαν αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Στάλιν ήταν ληστής τραπεζών κλπ. για λογαριασμό των μπολσεβίκων πριν από την Επανάσταση).

Μπορείτε να δείτε πόσο άσχημα αποδείχθηκαν όλα αυτά στην περίπτωση του Σμούκερ – τον σκότωσαν (Ο Ούλριχ Σμούκερ ήταν πρώην μέλος *του Κινήματος 2 Ιούνη* που δολοφονήθηκε το 1974 επειδή κατέδωσε την ομάδα). Ήταν απλά ένας ακίνδυνος φοιτητάκος. Τον εξώθησαν σε μία από εκείνες τις καταστάσεις, χωρίς ν' αναρωτηθούν αν ήταν πραγματικά σε θέση να την χειριστεί. Έτσι και αλλιώς δεν θα μπορούσε να έχει πει και πολλά και όμως τον καθάρισαν. Αυτό είναι πραγματική καταστροφή, απλώς είναι αδύνατον να το δεις με άλλον τρόπο. Ο φόνος του Σμούκερ θυμίζει πολύ τον Τσαρλς Μάνσον. Είναι πραγματικά μία δολοφονία, πρέπει να το καταλάβετε αυτό».

Η ελαχιστοποίηση της βίας διαμέσου της έμφασης στην πολιτική

Η ίδια η ουσία της ελευθεριακής επαναστατικής στρατηγικής είναι η ιδέα ότι υπάρχει ένας αδιάσπαστος δεσμός ανάμεσα στα μέσα που χρησιμοποιούνται και στους σκοπούς που επιδιώκονται. Ενώ ίσως υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα στους βρώμικους εξουσιαστικούς σκοπούς των εθνικιστών και των μαρξιστών-λενινιστών και στα βρώμικα μέσα, είναι απόλυτα ξεκάθαρο ότι οι ελευθεριακοί σκοποί πρέπει να αποκλείουν τα τρομοκρατικά μέσα. Βέβαια, η πλειοψηφία των μαρξιστολενινιστικών ομάδων αντιτίθεται στον τερρορισμό, αν και, όπως λεέι ο Λένιν στο βιβλίο του, *Αριστερισμός, παιδική αρρώστεια του Κομμουνισμού*, «φυσικά, δεν ήταν παρά για λόγους σκοπιμότητας το ότι απορρίψαμε την ατομική τρομοκρατία». Οι λενινιστές είναι οι κετεξοχήν υποστηρικτές της τρομοκρατίας του κράτους – στο μέτρο που αυτοί το ελέγχουν.

Οι ελευθεριακοί εξετάζουν την ιστορία και τις άρχουσες τάξεις του κόσμου και συμπεραίνουν ότι ένα ελευθεριακό κίνημα θα βρεθεί αντιμέτωπο με την κρατική βία και σε απάντηση, η ένοπλη πάλη θα είναι απαραίτητη. Είναι ολοφάνερο ότι η πολιτική δραστηριότητα δεν θα μπορούσε, κάτω από ορισμένες συνθήκες, ούτε καν να αρχίσει χωρίς την άμεση προσφυγή στα όπλα. Ακόμη, κάτω από ορισμένες συνθήκες, όπως σε αγροτικές κοινωνίες, θα ήταν απαραίτητο να δημιουργηθούν ένοπλες βάσεις στην ύπαιθρο. Αλλά ο στόχος τους δεν

θα ήταν να διενεργήσουν «παραδειγματικές» συγκρούσεις με το στρατό, αλλά να προστατεύσουν την πολιτική υποδομή ώστε να είναι σε θέση να συνεχίσει τη διάδοση των ιδεών. Αυτό ίσως να συνεπάγεται κάποιες αντάρτικες τακτικές, αλλά δεν μπορεί να σημαίνει την στρατηγική του αντάρτικου. Ούτε μπορεί να σημαίνει την δημιουργία μίας ξεχωριστής ιεραρχικής οργάνωσης, που θα είναι όχι μόνον αντιελευθεριακή αλλά και ευάλωτη και αναποτελεσματική. Οι Τουπαμάρος, όντας μαρξιστές-λενινιστές, ήταν ιεραρχικά οργανωμένοι. Ένας από τους παράγοντες της ήττας τους, ήταν η προδοσία του Αμόδιο Πέρες, ενός «ηγετικού συνδέσμου» της οργάνωσης, δηλ. θεσμικού ηγέτη που γνώριζε αρκετά ώστε να μπορεί πολύ εύκολα να οδηγήσει την αστυνομία σε μεγάλους τομείς.

Στο βιβλίο του, ο Μπάουμαν ξεκαθαρίζει απόλυτα το ότι η σύλληψη μελών ομάδων ήταν συχνά αποτέλεσμα προδοσίας εκ μέρους των συμπαθούντων. Αυτό δεν ήταν καν αποτέλεσμα ιεραρχικής δόμησης, μια και κάτι τέτοιο δεν υπήρχε στην ομάδα που ανήκε. Αν και η αστυνομία χρησιμοποίησε πραγματικά βασανιστήρια σε μερικούς συμπαθούντες, ούτε αυτός ήταν ο κύριος λόγος. Αυτός προέρχεται μάλον από τη ζωή στην παρανομία.

«Τρεις παράνομοι μένουν σ' ένα διαμέρισμα και δύο-τρεις νόμιμοι τους φροντίζουν (σελ. 56). Έχεις επαφή με τους άλλους ανθρώπους μόνο ως αντικείμενα, όταν συναντάς κάποιον το μόνο που μπορείς να πεις είναι, άκου φίλε, πρέπει να μου φέρεις εκείνο ή το άλλο, να μου νοικιάσεις ένα μέρος για να μείνω εκεί ή αλλού και σε τρεις μέρες θα συναντηθούμε σ' αυτή τη γωνία. Αν έχεις κάποιες διαφωνίες λες πως αυτό δεν σ' ενδιαφέρει καθόλου. Ή συμμετέχεις ή αραιώνεις ήσυχα και ωραία. Στο τέλος, όλα αυτά σε κυρεύουν – γίνεσαι όμοιος με το μηχανισμό που πολεμάς» (σελ. 99).

Ακόμη:

«Επειδή είσαι παράνομος, δεν μπορείς να διατηρήσεις επαφή με ανθρώπους της βάσης. Δεν μπορείς πια να πάρεις μέρος άμεσα σε καμία παραπέρα εξέλιξη του όλου σκηνικού. Δεν συμμετέχεις στη ζωντανή διαδικασία που εκτυλίσσεται. Ξαφνικά, είσαι μία περιθωριακή φιγούρα, γιατί δεν μπορείς να εμφανιστείς πουθενά» (σελ. 98).

Είναι φανερό ότι αυτές οι όψεις μίας τέτοιας ζωής είναι αντιπαραγωγικές για τους ελευθεριακούς. Τότε, καθίσταται πασιφανές ότι τέτοιες οργανώσεις δεν εκπληρούν παρά μια λειτουργία επιβίωσης για ορισμένους ανθρώπους που απειλούνται με δολοφονία ή βασανιστήρια από το κράτος. Από μία άποψη, οι Τουπαμάρος μπόρεσαν να σταματήσουν τα συστηματικά βασανιστήρια, απειλώντας τους βασανιστές, αλλά όταν το κράτος πέρασε στην επίθεση, τα βασανιστήρια ξανάρχισαν. Η ένοπλη δράση ίσως να είναι δικαιολογημένη όταν ε-

μποδίζει τις εκτελέσεις και τα βασανιστηρία, αλλά τα αντιπολιτικά χαρακτηριστικά της θα έπρεπε να σταθμιστούν προσεκτικά.

Η ένοπλη πάλη σημαίνει το θάνατο ανθρώπων και δεν μπορούμε να αποφύγουμε το γεγονός ότι η βία απειλεί τον ανθρωπισμό. Αλλά οι ελευθεριακοί θα διατηρούσαν τον ανθρωπισμό τους μονάχα διασφαλίζοντας το ότι ο ένοπλος αγώνας αποτελεί απλά και μόνο προέκταση ενός πολιτικού κινήματος που η κύρια δραστηριότητά του είναι να διαδώσει ιδέες και να οικοδομήσει μία εναλλακτική οργάνωση. Οι δυνάμεις καταστολής (αστυνομία, στρατός) και οι ίδιοι οι κυβερνώντες δεν θα αποκλείονταν από τέτοιες προσπάθειες. Αντίθετα, θα έπρεπε να καταβληθεί μεγάλη προσπάθεια για να διχαστούν πολιτικά ώστε να ελαχιστοποιηθεί η αναγκαιότητα προσφυγής στη βία. Σ' αυτή την κατάσταση, όλοι θα είχαν δυνατότητα επιλογής. Οι ελευθεριακοί καλλιεργούν στους ανθρώπους την ελπίδα ότι μπορούν να αλλάξουν. Αναπτύσσουμε στους ανθρώπους την πεποίθησή μας ότι μία αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία θα είναι περισσότερο ικανοποιητική για όλους τους ανθρώπους. Αυτό περιλαμβάνει και τους κυβερνήτες μας, αν και γνωρίζουμε τους περιορισμούς που έχουν δημιουργηθεί από τους χαρακτήρες που ανέπτυξαν στην ζωή τους αυτοί οι άνθρωποι, ειδικά εκείνοι που είναι προσαρμοσμένοι στην άσκηση της εξουσίας.

Οι μικρές ομάδες που λειτουργούν έξω από τον έλεγχο του μαζικού κινήματος και συχνά εξαιτίας της απουσίας οποιασδήποτε μαζικής αντίστασης, που παίρνουν από μόνες τους αποφάσεις περί απονομής «ταξικής δικαιοσύνης» εν ονόματι ομάδων που δεν εκπροσωπούνται αλλά των οποίων τα συμφέροντα επηρεάζονται από τη δράση που στηρίζεται σ' αυτές τις αποφάσεις, δεν είναι παρά επικίνδυνες. Ο *SLA* δολοφόνησε ένα σχολικό επιθεωρητή, όταν μία κοινοτική συσπείρωση απέτυχε να εμποδίσει την εφαρμογή δρακόντειων πειθαρχικών μέτρων στα σχολεία. Αυτή η αποτυχία αντανακλούσε το πολιτικό επίπεδο της κοινότητας και ήταν ακριβώς το αντίθετο μίας πρόσκλησης προς τον *SLA* να σκοτώσει ένα απλό πιόνι του Υπουργείου Παιδείας.

«Ο *SLA* δεν αναγνωρίζει καμία εξουσία παρά μόνο τη δική του θέληση που ταυτίζεται με την θέληση του λαού, με τον ίδιο σχεδόν τρόπο που πολλοί ψυχοπαθείς δολοφόνοι ισχυρίζονται ότι κατευθύνονται από τον Θεό. Σκότωσε ένα ανυπεράσπιστο άνθρωπο του οποίου η ενοχή όχι μόνο δεν αποδείχθηκε αλλά βρίσκεται κυρίως στη φαντασία των εκτελεστών του».

Αυτά τα σχόλια του περιοδικού *Ramparts*, ισχύουν και για πολλά παρόμοια συμβάντα.

Αν και σ' αυτές τις περιπτώσεις, μπορεί τουλάχιστον η ενοχή να εκληφθεί ως δικαιολόγηση, τί μπορεί να ειπωθεί για εκείνες τις ενέργειες ενάντια στο κοινό εν γένει (αδιάκριτοι βομβισμοί, σύλληψη ομήρων, αεροπειρατείες); Συνήθως, οι τρομοκράτες θα προσπαθήσουν να δικαιολογηθούν στη βάση του είδους της στρατηγικής που περιγράφηκε παραπάνω. Τα προσδοκόμενα αποτελέσματα αυτών των στρατηγικών υποτίθεται ότι δικαιολογούν τα μέσα που χρησιμοποιούνται. Αρκετά έχουν ίσως ειπωθεί γι' αυτές τις στρατηγικές, εκείνο όμως που πρέπει να τονίσουμε ξανά είναι ότι τα βρώμικα μέσα, απέχοντας πολύ από το να διακιολογούνται από τους στόχους, παρέχουν απλώς την εγγύηση ότι οι στόχοι που θα επιτευχθούν θα είναι φρικτοί.

Δεν μπορείς να ανατινάξεις μία κοινωνική σχέση. Η ολική κατάρρευση αυτής της κοινωνίας δεν θα παρείχε καμία εγγύηση για αυτό που θα την αντικαταστούσε. Αν η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν αποκτήσει τις ιδέες και την οργάνωση που χρειάζονται για τη δημιουργία μίας άλλης κοινωνίας, θα δούμε τον παλιό κόσμο να ανασυντάσσεται, διότι είναι αυτό που οι άνθρωποι έχουν συνηθίσει, αυτό που παρέμενε απρόσβλητο μέσα στην ίδια την προσωπικότητά τους.

Πρέπει να αντιταχθούμε στους υποστηρικτές του τερρορισμού και του αντάρτικου, διότι οι ενέργειές τους είναι αβανγκαρντίστικες και εξουσιαστικές, διότι οι ιδέες τους στο μέτρο που είναι ουσιαστικές, είναι λανθασμένες ή άσχετες με τα αποτελέσματα των ενεργειών τους (ειδικά όταν αυτοαποκαλούνται ελευθεριακοί ή αναρχικοί), διότι οι φόνοι τους δεν μπορούν να δικαιολογηθούν και, τελικά, διότι οι ενέργειές τους γεννούν είτε καταστολή χωρίς κανένα αντίκρισμα είτε ένα εξουσιαστικό καθεστώς.

Σε όσους στοχεύουν στην πολιτική βία λέμε, εξετάστε πρώτα τον εαυτό σας. Μήπως η καταστροφικότητα είναι μία έκφραση του φόβου σας απέναντι στην αγάπη; Υπάρχουν πολιτικές παραδόσεις και πολιτικές δυνατότητες που δεν έχετε εξετάσει ακόμη.

Στην κοινωνία που γεννάει τις συνθήκες της μιζέριας, της παθητικότητας, του εγωισμού, της ρηχότητας και της καταστροφικότητας

μέσα στις οποίες μπορεί να αναπτυχθεί η απάντηση της πολιτικής, λέμε, προσοχή! Αυτές οι συνθήκες πρέπει να ανατραπούν. Όπως είπε ένας γάλλος σοσιαλιστής το 1848 – «Εάν δεν επιθυμείτε τη συνεργασία των ανθρώπων, σας λέω ότι καταδικάζετε τον πολιτισμό να πεθάνει μέσα σε φοβερή αγωνία».

Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία Β. Αυστραλίας
(4 Ιανουαρίου 1981)

Μετάφραση: Ν.Β. Αλεξίου

Πάνω: Ο Φρίτς Τόυφελ και ο Ράινερ Λάνγκχανς σ΄ένα συνέδριο της SDS στην Φρανκφούρτη (1967).

Κάτω: Ο Χόρετ Μάλερ (κρατώντας λευκό κασκέτο) επικεφαλής φοιτητικής διαδήλωσης (Βερολίνο, 1967).

Πάνω: Οι Θόρβαλντ Πρόλ, Χόρετ Σένλαϊν, Αντρέας Μπάαντερ και Γκούντρουν Ένσχιν, στη δίκη για τον εμπρησμό (Φρανκφούρτη, 1968).

Κάτω: Ο Μπάαντερ και η Ένσλιν, φυγόδικοι, σ΄ ένα καφέ στο Παρίσι (1968).

Ο Κάρλ-Χάιντς Ρούλαντ, μετά την σύλληψή του (Δεκέμβριος 1970).

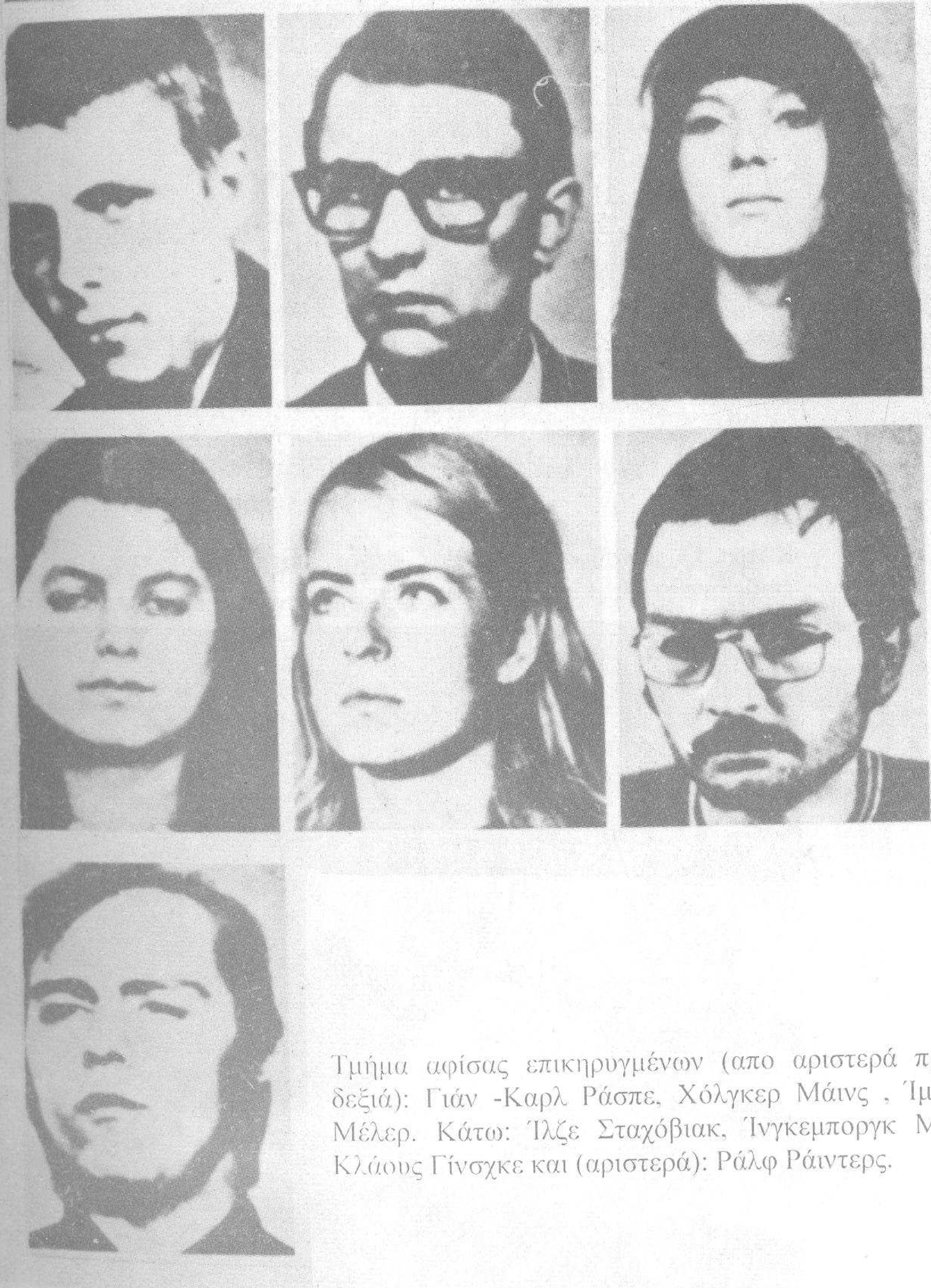

Τμήμα αφίσας επικηρυγμένων (απο αριστερά προς τα δεξιά): Γιάν -Καρλ Ράσπε, Χόλγκερ Μάινς , Ίμγκαρντ Μέλερ. Κάτω: Ίλζε Σταχόβιακ, Ίνγκεμποργκ Μπάρτς, Κλάους Γίνσχκε και (αριστερά): Ράλφ Ράιντερς.

Πάνω: Οι όμηροι ελεύθεροι, μετά την επίθεση στο Μογκαντίσον.

Κάτω: Ο μοναδικός επιζήσας αεροπειρατής μετά την επίθεση στο Μογκαντίσον.

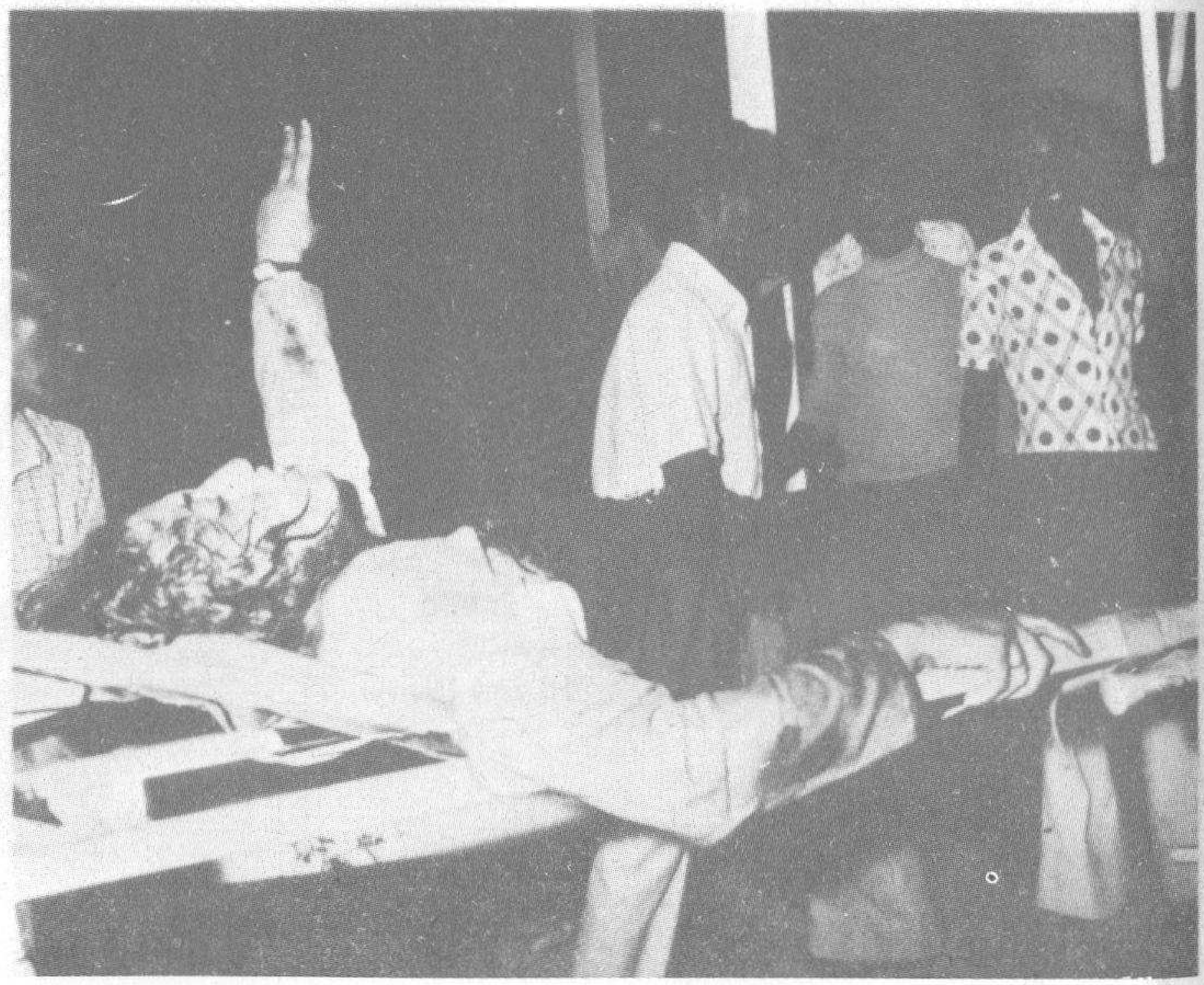

Πάνω: Βομβιστική ενέργεια σε στρατιωτικό γραφείο των ΗΠΑ (Φρανκφούρτη, 1972).

Κάτω: Βομβιστική ενέργεια σε πάρκινγκ στρατώνα των ΗΠΑ (Χαϊδελβέργη, Μάιος, 1972).

Πάνω: Η σύλληψη του Χόλγκερ Μάινς (Φρανκφούρτη, Ιούνιος 1972).

Κάτω: Η σύλληψη του Αντρέας Μπάαντερ (Φρανκφούρτη, Ιούνιος 1972).

Η Ούλρικε Μάινχοφ.

Ο Γκέρχαρντ Μύλερ.

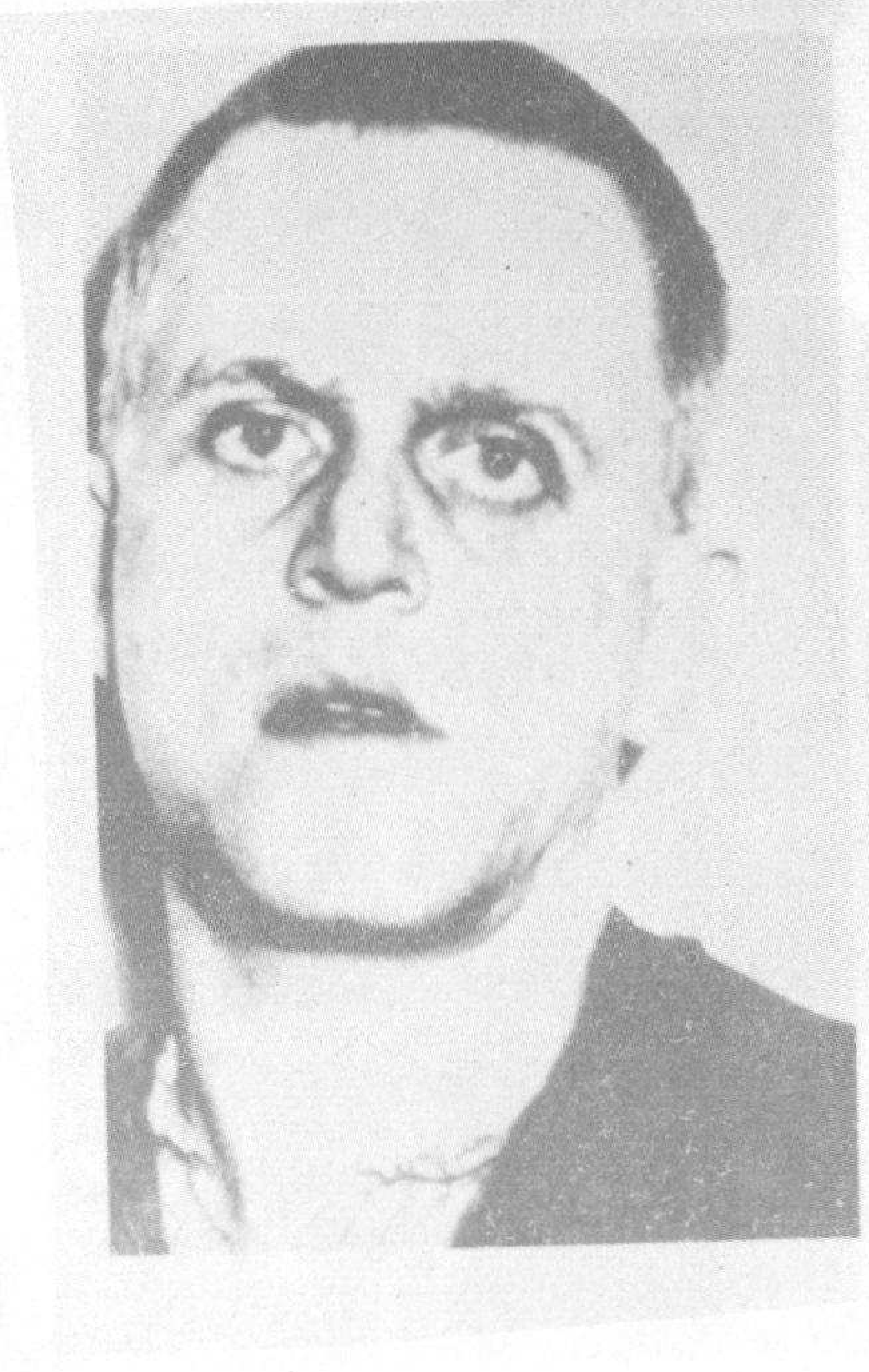

Ο Χάνς-Γιούργκεν Μπέκερ.

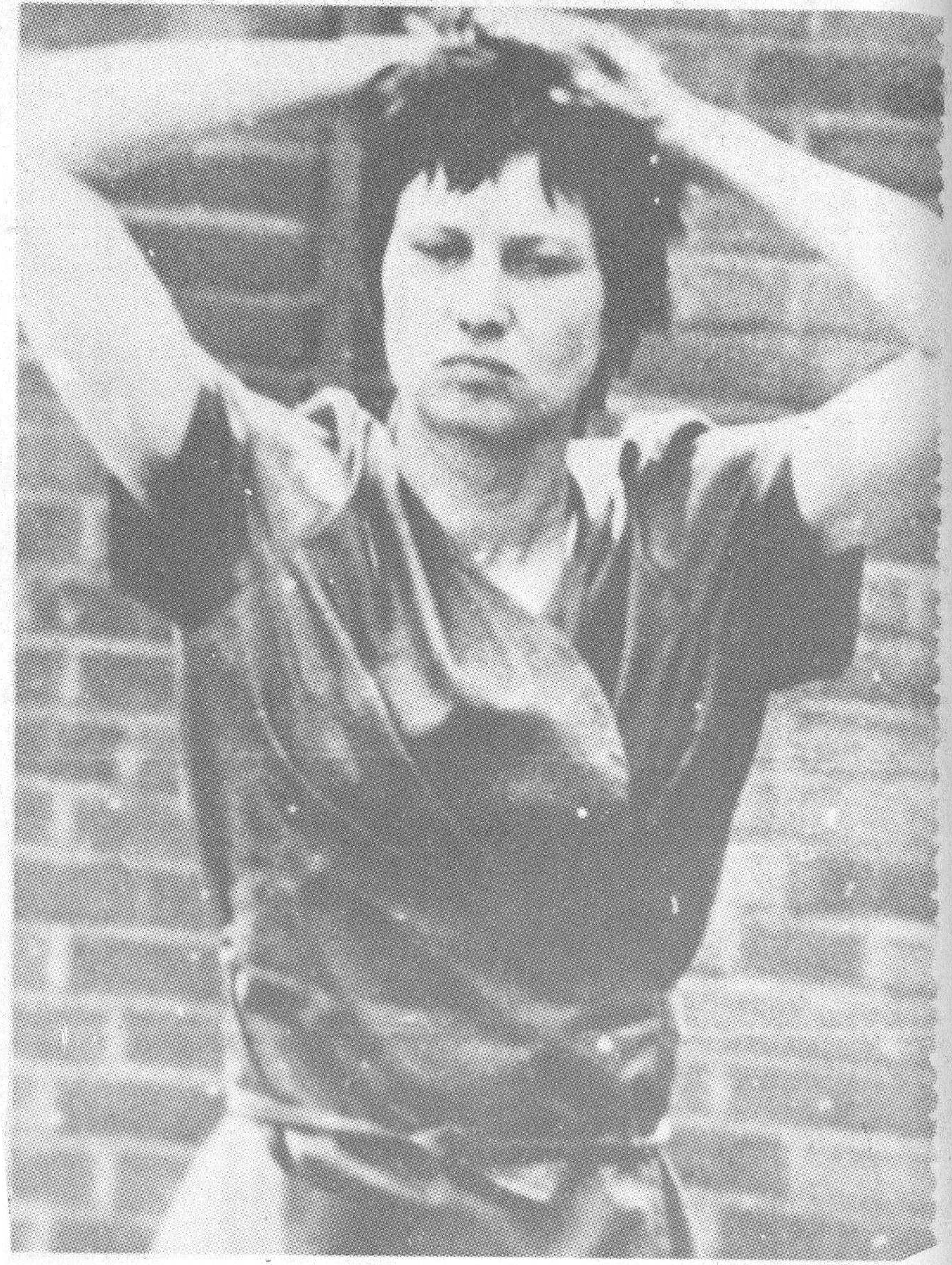

Η Μάινχοφ στη φυλακή (1975).

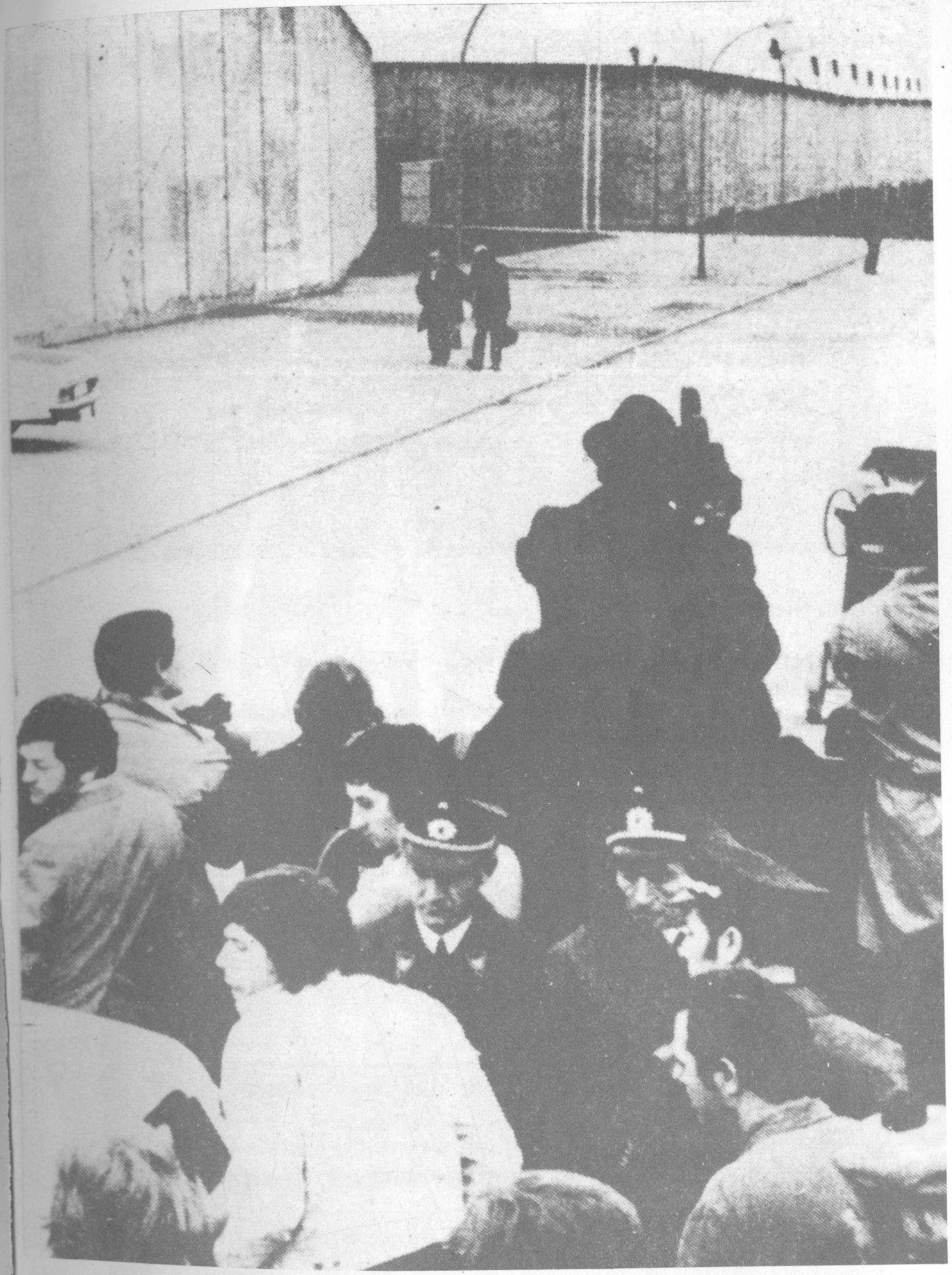

Ο Ζαν-Πωλ Σαρτρ και ο Κλάους Κρουασάν στις φυλακές Στάμχαϊμ.

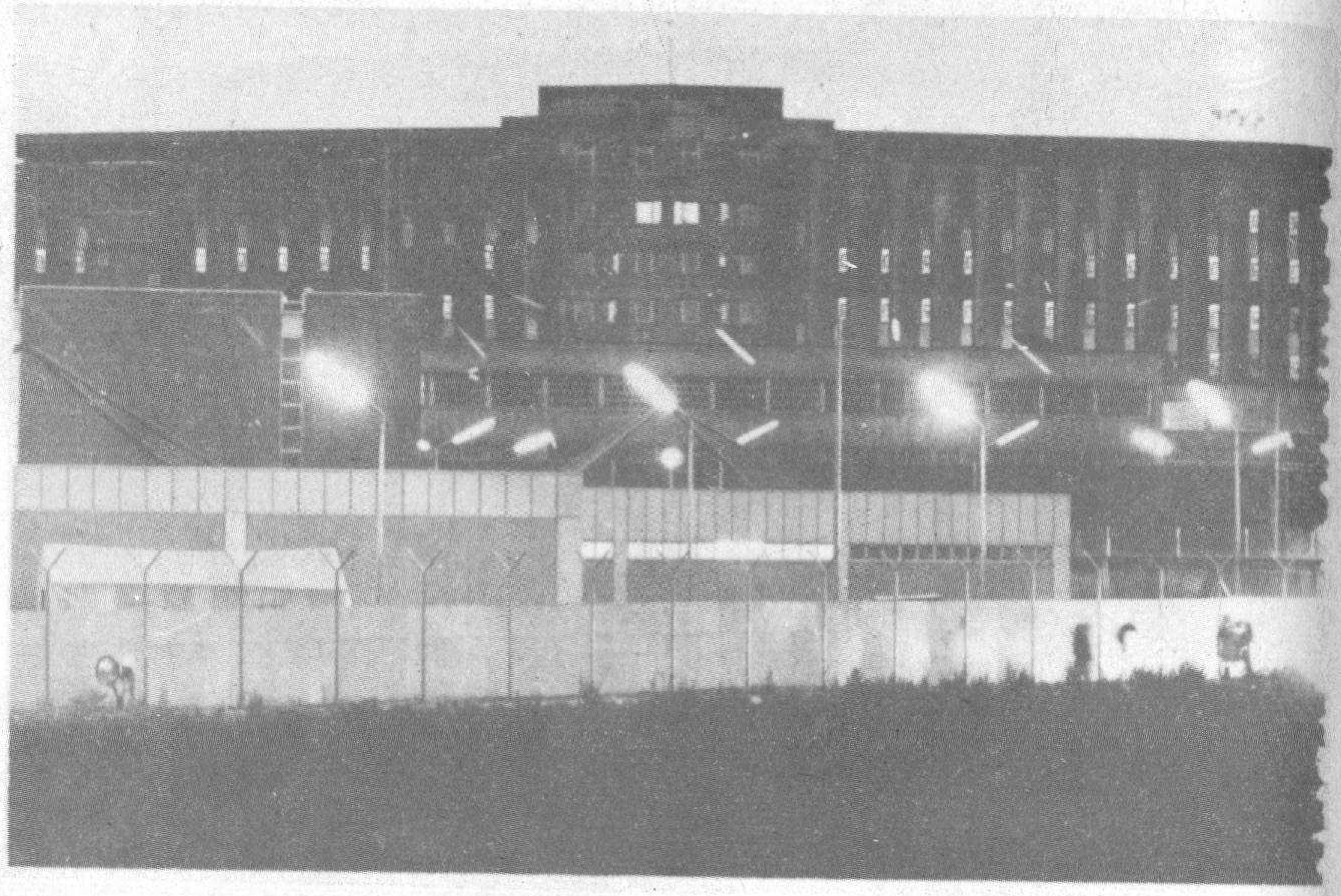

Πάνω: Οι φυλακές Στάμχαϊμ.

Κάτω: Η κηδεία της Μάινχοφ (Βερολίνο, Μάιος 1976).

Πάνω: Ο Μάινς νεκρός (Νοέμβριος 1974).

Κάτω: Η γερμανική πρεσβεία, στη Στοκχόλμη: παραδίδεται στις φλόγες μετά από έκρηξη βόμβας των καταληψιών ανταρτών πόλεων.

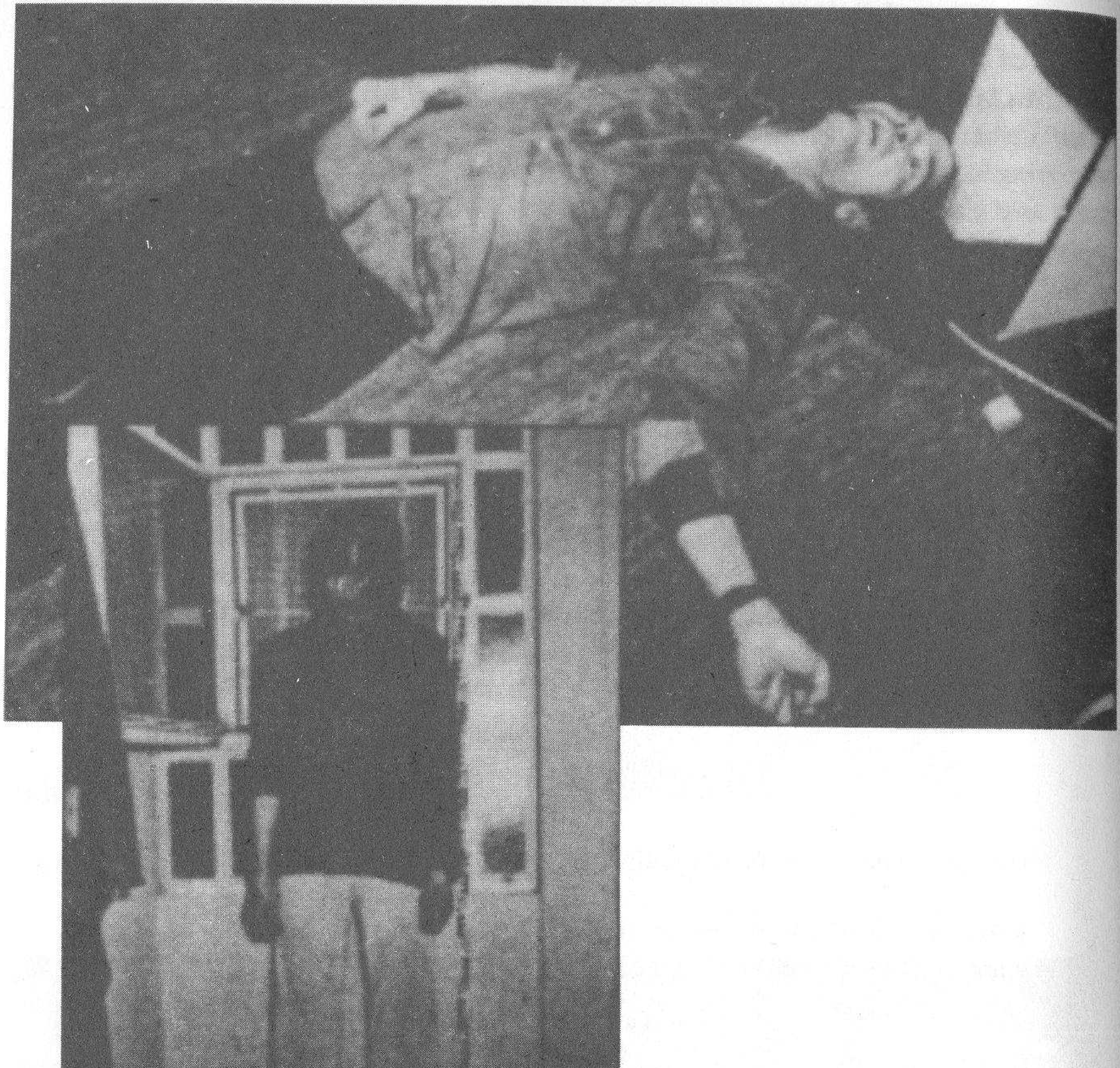

Οι «αυτόχειρες» του Στάμχαιμ: Μπάαντερ, Ένσλιν και Ράσπε.